

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LONG LIVE THE KING

*King
of my Heart*

STONEVIEW STORIES
LOLA KING

KALBİMİN KRALI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ROSE'UN DÜETİ KİTAP 1

OceanofPDF.com

LOLA KING

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2022 by Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz veya Yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitabın kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya aşağıdaki yollarla dağıtılması yasa dışıdır

izin almadan başka herhangi bir şekilde.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Lola King, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri sürmektedir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ticari isimler, hizmet markaları, ticari markalar ve tescilli ticari markalardır.

sahiplerine aittir. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Şirketlerin hiçbir

Bu kitapta atıfta bulunulan kişiler kitabı onaylamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

İlk baskı.

Kapak resmi Dirty Little Creations tarafından yapılmıştır

Lunar Rose Editing Services tarafından düzenleme

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Lola King Yazarının Diğer
Kitapları İçerik Uyarısı
Çalma Listesi

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11 Bölüm
12 Bölüm 13
Bölüm 14 Bölüm
15 Bölüm 16
Bölüm 17 Bölüm
18 Bölüm 19
Bölüm 20 Bölüm
21 Bölüm 22
Bölüm 23 Bölüm
24 Bölüm 25
Bölüm 26 Bölüm
27 Bölüm 28
Bölüm 29 Bölüm
30 Bölüm 31
Bölüm 32

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42

Sonsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Lola King

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Hayatta kalan herkese.
İyileşmek için zaman
ayırın. Ben hala
kendiminkini alıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Vücudu bıçakladığınızda iyileşir, ama kalbi yaraladığınızda
yara ömür boyu sürer.
Mineko Iwasaki

OceanofPDF.com

LOLA KING'İN DİĞER KİTAPLARI

Stoneview Hikayeleri (MF, zorba)

Vermek

İçinde

Vermek

Vazgeçmek

Rose'un Düeti (LGBTQIA+, neden-seç)

Kırık Kalpler Kraliçesi (FF romanı, ön bölüm - Kalbimin Kralı'nı okumak için bu ön bölümü okumak zorunda değilsiniz)

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Bu kitap **sadece 18 yaş üstü okuyucular için karanlık** bir romantizmdir. Lütfen **karanlık** romantizm türünün ne anlama geldiğini anladığınızdan emin olun.

Ne kadar söylesem az: bu kitap karanlık. Sayfa içi SA, CA ve aile içi istismar içeriyor, ancak bunlarla sınırlı değil. Bunlar bir aşk ilgisinden diğerine değil, karakterlerin hikayelerinin bir parçası. Lütfen bunu hafife almayın. Önce kendinizi düşünmeli ve ruh sağlığını etkileyecekse bu kitaba başlamamalısınız.

Bu kitabın daha fazla tetikleyicisi var ve onları okumanız sizin için önemli. Burada listelenmemelerinin tek nedeni, büyük Zon'un karanlık aşk kitaplarını platformdan çıkarmak için anahtar kelimeler kullanmasıdır.

Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen yazarların Instagram'ına veya Goodreads sayfasına bakın:

Goodreads sayfası: <https://www.goodreads.com/book/show/61707488-king-of-my-heart>

Lola

King's

Instagram:

https://www.instagram.com/lolaking_author/

Bu sayfayı çevirmeden önce, bu kitabın bazı okuyucuları tetikleyebilecek bazı cinsel fantezileri tasvir ettiğini unutmayın. Lütfen, fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi anlayın - orada

ne başka bir uyarı ne de güvenli bir kelime olabilir. Hikayeye başladıktan sonra, 'sahneyi' sonlandırmak için elinizdeki tek güvenli kelime/jest kitabı kapatmaktır.

Bu kitabı okumak için Stoneview üçlemesini okumuş olmanıza gerek yok. Ancak, aynı dünyada geçiyor ve diğer kitaplardan spoiler içerebilir.

Bu kitap bir düetin ilk kitabıdır ve
Cliffhanger.

Son olarak, siz veya tanıdığınız biri ruh sağlığıyla mücadele ediyorsa, uluslararası yardım hattı numaralarına şu bağlantıdan ulaşabilirsiniz:

<https://www.helpguide.org/find-help.htm>

Sevgiler,

Lola ♥

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

SPOTIFY BAĞLANTISI

Senden Bir Ömür Boyu Nefret Edeceğim -
Connor Kauffman KAN - KLOUD
Mind over Matter (Akustik) - PVRIS Comatose
- jxdn
mars - YUNBLUD
ALL 4 U (with ghosts in love) - dandelion hands High
Enough - K.Flay
Bana baba diyor - KiNG MALA Tanrıça
- Xana
İstiyorum - Rosenfeld
Beauty - Layto
Devil Devil - MILCK
Blood on Your Hands - Veda, Adam Arcadia
Head Like A Hole - Sam Tinnesz
Houndin - Layto
War - Sum 41
I Don't Mind - FNKHOUER
Stay - kırmızılı kız
Bleach - Call Me Karizma @
my worst - blackbear
Put It on Me - Matt Maeson

Boynuzlar - Bryce Fox
Art Hoe - Bana Karizma Deyin
Kırmızı Elbiseli Yalancılara Bayılırım - Adam Jensen
Switchblade - neverwaves
Benim İçin Yap - Rosenfeld
Spell It Out - You Me At Six
Suçları Saymak - Nessa Barrett Genç
Tanrı - Halsey
A Little Death - The Neighbourhood
Blood In The Cut - K.Flav
Gimme Love - Rosenfeld Cravin'
- Stileto, Kendyle Paige Desert
Rose - Lolo Zouaï
Yeni Kötü Alışkanlık - Adam
Jensen Dead Body - Call Me
Karizma
Karanlıkta Dans - Chase Atlantic
Chills (Dark Version) - Mickey Valen, Joey Myron
4AM - KID BRUNSWICK
Eve Dönene Kadar - Two Feet, Grandson Love
Overdose - Daniel Di Angelo
Often - The Weeknd
Bir Savaş Başlat - Klergy, Valerie Broussard

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

OceanofPDF.com

GÜL

Senden ömür boyu nefret edeceğim - Connor Kauffman

16 Ay Önce

Mezuniyet Günü...

"Bavullarını topladın, değil mi?" Bir tutam saçını kulağının arkasına koyarken soruyorum. Sarı, omuzlarının altında, ona sarıldığımda burnumu gıdıklama alışkanlığı var.

Başını sallıyor, dudağını ısıırıyor ve bana bakıyor. Gözlerinde parlayan umut, göğsümün sıcaklıkla dolmasına neden oluyor.

"Sadece birkaç son dakika eşyası almam gerekiyor. Şarj aleti, dizüstü bilgisayar, sakladığım biraz para. Ailemin bir şeyler döndüğünü anlamasını istemedim." Sözlerine kollarını dar belime dolayarak eşlik ediyor.

Elimi boynunun arkasına kaydırarak, yanağı kendi boynuma değene kadar onu yaklaşıtıyorum ve başının tepesine bir öpücük bırakabiliyorum. Kullandığı şampuan yüzünden papatya ve bal kokuyor. Kimse Rachel Harris kadar rahatlık kokamaz.

"Sen git," dedim ona. "Kardeşim beni senin evine bırakacak. Arabanı almamız hâlâ uygun mu?"

Gülümsüyor ve tekrar başını sallıyor. Gözlerinde yansıyan özgürlük ve macera imgelerini görebiliyorum. Suskun, hafif ve umutlu.

Bakışlarım etrafımızdaki ebeveyn gruplarına ve Stoneview Prep öğrencilerine takılıyor. Herkes mezuniyetimizi kutluyor. Herkes neşeli ve yeni hayatlarına hazır.

Rachel ve ben de öyle. Bu kasaba bizim için çoktan geçmişte kaldı. Geleceğimiz birlikte başka bir yerde. Kısıtlayıcı, homofobik ailesinden uzakta. Zengin çocuklardan ve onların zehirli ailelerinden uzakta. Görünürde tertemiz olan bir kasabanın altını kontrol eden güce aç zengin suçlulardan uzakta.

Arkadaşlarım üniversiteye gidecek ve ikizim de hayatının aşkının peşinden gidecek. Ben ise Duke'a gideceğim, Rachel'ı da yanımda götüreceğim, henüz hiçbir üniversiteye başvurmamış olsa da. O da benimle olacak ve bir yolunu bulacağız.

İniş ve çıkışlarla dolu üç yıl. Geride bırakmamız gereken sırlar ve zehirlilik. Huzur içinde gelişmemiz için tek şansımız bu.

"Stoneview'a veda etmeye hazır mısın?"

O da etrafına bakıyor, güzel kampüsümüzü inceliyor. Sonra, bana ciddi bir şey söyleyeceğini anlatmak için yaptığı gibi gözlerini benimkilere kilitliyor. Birkaç saniye boyunca gece mavisini gözlerimde kendini kaybettiğini, bana karşı koyamadığını ve benim için eridiğini görüyorum. Tekrar odağını buluyor ve bakışları sertleşiyor.

"Bekliyorum Rose. Ailem bu akşam McGill'lerle yemek yiyeceğimizi söyledi. Ne istediklerini biliyorum. Conor'la nişanlanma sürecimi başlatmaya çalışacaklar."

Başımı salladım. "Orada olacağım. Güven bana." Sahip olduğum her şeyi bu sözlere döktüm, ama hayal kırıklığına uğraması için ondan kaç kez bana güvenmesini istediğimi biliyorum.

Bu sefer değil.

"Beni bırakıp gitme," diye fısıldıyor, boğazı geçmişten gelen acılarla tıkanmış. İncittiğim onca zamandan

Onu. "Yine mi?"

"Orada olacağım," diye tekrarlıyorum. "Beni Nate götürecektir. Hemen arkanda olacağım."

Rachel için artık kelimeler yeterli değil, benim gibi çekici ve ikna edici birinden bile. Sözlerimin çoğu zaman pek bir şey ifade etmediğini, insan dilini bir silah olarak kullandığımı ve insanların duygularını onlara karşı kullandığımı biliyor. Şu anda bunun yeterli olmadığını gözlerinden anlayabiliyorum. Ama çok yakında olacak.

Onun ailesine geri dönüşünü dikkatli bir gözle izliyorum. Son üç yıldır onlardan başka kimseden saklanmadık. Annesi Rachel'in az önce yürüdüğü yere bakıyor ve sonra bana bakıyor.

O biliyor.

Sadece yatıya gelen en iyi arkadaşı olmadığımı hep biliyordu. Konu ben olunca Rachel çaresiz kalıyor. Ne kadar çabalarsa çabalasın bana olan sonsuz sevgisini saklaması imkânsız. Ve annesi bir şahin. Her şeyi görüyor ve duyuyor. Bir kâbus yarattığı gibi planlar yapıyor, entrikalar çeviriyor, manipüle ediyor ve zihinleri zehirliyor.

Bakışlarına karşılık gülümsüyorum. Yozlaşmış şehrimizde daha fazla güç elde edebilmek için kızını sevgisiz bir evliliğe kitleme planı altında parçalanacak. Yıllarını harcayarak inşa ettiği iskambilden evi bir fısıltıyla yok edeceğim.

Kendi yoluma gidiyorum ve beni arabasında bekleyen ağabeyimin yanına gidiyorum.

"Şuna bak. Şu lanet teklife bak," diye gülüyorum içeri girerken.

Duke kabul mektubumu Nate'e gösterdim. Lakros bursuyla gidiyorum. Asla profesyonel olamayacağım ama artık hayalimdeki üniversiteye giriş iznim var. Sonra da hukuk fakültesine gideceğim.

Artık Harpy'nin yörüngesinden çıktığıma göre, kendimi yeniden rahatlamış hissediyorum. Benim ve Rachel'in geleceği bizi bekliyor.

Bu heyecan kulaklarımı özgürlüğün melodisiyle ılık çalmaya zorluyor.

"Tebrikler. Rüşvetle tuttuğum avukatım olman için sabırsızlanıyorum," diyerek bana gülümsüyor.

"Ha. Çok komik," diyorum emniyet kemerimi takarken. Sessizlik biraz fazla uzun.

"Sen gerçek misin lan?" diye çıkıştım. "Rüyada görürsün."

Kıkırdıyor ve arabayı çalıştırıyor. "Murray'lere gitmek istemediğine emin misin? Sizin çocukların başarılarını kutluyor olacaklar."

"Hayır." Başımı koltuk başlığına yaslayıp dışarı bakıyorum. Hava çok güzel, ılık ve güneşli. Stoneview Prep'ten öğrenciler ellerinde diplomaları ve şapkalarıyla dolaşıyorlar. Herkes mutlu.

Ve tüm bunların içindeki en iyi şey? Bianco gitti.

Uzun bir rahatlama nefesinin ciğerlerimden çıkmasına izin veriyorum. "Buna inanamıyorum," diye gülümsüyorum. "O gitti."

Mateo Bianco'suz bir hayatı hiç hayal etmemiştim. Özgürlüğün nasıl bir his olduğunu hiç hayal etmemiştim.

Işık.

Karnımda kelekler uçuşuyor ve gülümsemeden duramıyorum. Doğruca Rachel'ın evine gidiyorum. Annesinin planına engel olacağımı düşünmediğine inanamıyorum. Aptal bir internet kursuna gitmesini ve Conor McGill'le nişanlanmasını istiyordu. Kendi kendime kıkırdıyorum. Sanki.

Yine de önemli değil. Benimle birlikte Stoneview'den kaçıyor. Bir yolunu buluruz. Her zaman buluruz. Bir gün bu kızla evleneceğim.

"Beni Rachel'ın evine bırakmayacak mısın?" "Stoneview'i Ziyaret Ettiğiniz İçin Teşekkür Ederiz - Yakında Görüşmek Üzere!" yazan tabelayı geçerken soruyorum.

Nate sadece başını sallıyor ve sürmeye devam ediyor. Kalbim korkudan karnıma düşüyor ve beynim o lanet olası listeleme başa çıkma mekanizmasıyla kendini fazla çalıştırmaya başlıyor.

2019, 36,120 - 2018, 36,560 - 2017 37,473 - 2016...

"Siktir," diye inliyorum başımı sallarken.

"Rahatla, Ozy." Sesi yumuşak ve bu şekilde çıkmasına alışık değilim. "Kafanın içinde bir şeyler sıraladığını duyabiliyorum. Duracak mısın?" Cevap vermiyorum ve o da devam ediyor. "Ne oldu?"

Oflayıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Çok sinir bozucu. "Yıllara göre ABD'deki motorlu araç ölümleri."

"Tanrım, kafan karanlık bir yer," diye kıkırdıyor. "Bizi öldürtmeyeceğim."

"Sorun o değil. Beni bir yere götüreceğini söyledin ama götürmüyorsun. Güzel sürprizler planlamak gibi bir sicilin yok."

"Merak etme, seni kaçırmayacağım."

Başımı sallıyorum ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmeden hayatı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle.

"Biliyorum." Pişmanlıklarla dolu bir adam gibi konuşuyor. Oysa hepimizi kurtarmışken nasıl pişman olabilir ki? "Buna alışacaksın. Önünde koca bir hayat var ve kimse bunu senden alamayacak. Ya da ben onların sonunu getireceğim, güven bana. Bütün bunları şimdi bir şeyler olsun diye yaşamadık."

Ona baktıkça gülesim geliyor. Topuzu mükemmel, koyu sarı saçlarını yüzünden uzak tutuyor. Gözleriyle uyumlu gece mavisi bir takım elbise giyiyor ve dudaklarımda hafif bir gülümseme kalıyor. Muhtemelen kadınlar ona sırlıslıkla aşık oluyor.

"Bahse girerim çok sevişiyorsundur," dedim.

Gözleri bana dikildi, hançer gibi saplandı. "Bunu ağabeyine söyleme. Seninle seks hakkında konuşmuyorum."

O kadar çok gülüyorum ki başım cama çarpıyor. "Jake ve ben her şeyi konuşuruz. Yani, ayrıntılı olarak değil ama arada bir kontrol etmek iyi oluyor. Aynı kızla yatmadığımızdan emin olmak için."

"Evet, sen ve ikizin hep tuhaftınız. Ben normalim. Üç kişiden biriyim, şükürler olsun."

"Çok normal," diye alay ediyorum.

Onunla her şey yolundaymış gibi konuşmak güzel. Nate ve ben çok şey atlattık ama artık bir önemi yok. Çünkü hepsi tek bir adamın hatasıydı, eski koruyucu babamız Mateo Bianco, artık temelli hapse atıldı.

Yarım saat sonra, Nate Silver Falls'a girerken yavaşlıyor. Geçtiği sokağı tanıyorum ve ona dönüyorum.

"Neden Sam'e gidiyoruz?"

"Sam'in nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ama ona bir yanıt vermiyorum. O kendi cevabını almadan ben kendi cevabımı istiyorum.

Yeraltı garajına girmek yerine binanın önüne park ettiğinde kaşlarımı kaldırıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Özür dilerim."

"Wh-"

"Seni fiziksel ya da zihinsel olarak her incittiğimde. Planımı anlayacak kadar zeki olduğunu bildiğim halde sana söylemediğim için. Mateo seni incittiğinde burada olmadığım için özür dilerim. Başından beri ne yaptığını biliyordum ve büyük resim için seni feda ettim."

Geçmişe dönmek için kendimi zor tutuyorum. Ellerim kalçalarımın altına iniyor ve onları öyle sıkı kavriyorum ki kalbimin içinde attığını hissediyorum.

"Nate, senden nefret etmiyorum..."

"Yapmalısın. Bunun için çok sebebin var. Jake biliyor. O biliyor. Anlıyor ama unutmuyor. Ve bunu anlıyorum. Senden af dilemiyorum. Sadece yaptığım her şeyin bu noktaya gelebilmemiz için olduğunu bilmeni istiyorum. Ve ben

Yaptığım bazı şeyler için kendimden sonsuza dek nefret edeceğim, ama eğer bunun sonu buna varacaksa," diyerek önce beni sonra da onu işaret ediyor. "O zaman hepsini tekrar yaparım."

Başımı sallıyorum, gözlerimden birkaç damla yaş aktığını hissediyorum. Hiçbiri düşmedi. Bugün ağlamayacağım, çünkü güzel bir gün.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Hiç sevmemişim gibi hissediyorum. Bu hayatta değil. "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni kurtarmadım. Hataları düzelttim."

"Bizi Bianco'ya en başta sen yerleştirmedin. Sistem bizi yüzüstü bıraktı. Bizi kurtardın derken sadece Jake ve beni kastetmiyorum. Hepimizi kastediyorum. Sen de dahil."

Başını sallıyor, gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve kollarını dirseklerine kadar çekiyor.

"Kalmayacağım, Ozy. Stoneview ve diğer her şey benim için bitti."

Bir sürü şey söyleyebilirdim. Suç dolu hayatını geride bırakması için ona yalvarabilirdim. Ağlayabilir ve onun için korktuğumu söyleyebilirdim. Mutlu olmasını istediğimi.

Biz ağlayan ve yalvaran bir aile değiliz. Bizler acımasız sosyopatlarız. Ben de dahil.

"Başka bir yerde yasadışı işler yapacaksın ve sana şimdiden söylüyorum ki bu iyi bir fikir değil. Bianco'yu onlara verdiğin için FBI ile yaptığın anlaşma gelecekteki suçlar için geçerli değil."

"Hayır, değil," diye kabul ediyor. "Ama yakalanmayı hiç planlamıyorum."

"Sonun hapishane olur, Nate. Bianco'nun hemen yanındaki hücreye."

Onu korkutmaya çalışmam sadece sırtmasına neden oluyor. O bizim en kötümüz. O kadar kafayı yemiş ki, çıkabileceğini kanıtlamak için hapse girmeyi çok istiyor.

"Güzel. Ona orada işkence etmeye devam edebilirim."

Başımı sallıyorum. Ne anlamı var ki? Bir gangster, o böyle biri. Tek bildiği bu.

"Sam ve ben bu gece ayrılıyoruz. Hoşça kal demek istersin diye düşündüm." Bir elini saçlarında gezdiriyor,

özüyor ve yeniden yapıyor.

topuzunu. Bu durumdan hoşlanmadığını ve sabrını korumaya çalıştığını söyleyebilirim.

Cevap vermediğimde, daha fazla açıklıyor.

"İçeri girmeyeceğim. Bilmek istemediğim her şeyi anlatabilirsiniz. Bu saçmalıkların hiçbirini onaylamıyorum. Sadece hoşça kal dersiniz onu aramayacağınızı düşünüyorum."

"Doğru," diye kıkırdıyorum soğuk bir şekilde.

"Seni bekleyen çok şey var, Ozy. Görüştüğün o kız, tam bir melek. Ona iyi bakmalısın ve sahip olduklarınızın kıymetini bilmelisin."

"Bunu biliyorum." Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Yanlış kararlar alsam bile benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum.

"Ona veda etmek ister misin? Seni Stoneview'e geri götürebilir ya da daha sonra gelip seni alabilirim. İstersen burada bile bekleyebilirim."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Bekleme. Seni arayacağım."

Şifreyi giriyorum ve Sam'in dairesine kadar asansöre biniyorum. Bütün bu durum berbat. Onunla ikinci kez vedalaşmak zorunda kalacağımı bildiğim için göğsümdeki acıya engel olamıyorum.

Kapıyı açtığında yutkundum. Neden bu kadar karşı konulmaz görünmek zorunda? Neden ondan tam olarak istediğim şey olmak zorunda? Karanlık, tehlikeli, ölümcül.

Sam'i bana anlatabilecek tek bir kelime bile olmayacak. Çocukluk arkadaşı, kahraman, kurtarıcı, ilk aşk. Bunların hem hepsi hem de hiçbiri. Gerçekten, o sadece benimle aynı zamanda Bianco'ya bağlandı. Kader ve suç örgütleri. Bizi birbirimize bağlayan tek şey bu. O Nate'in en iyi arkadaşı, benim değil.

Bana bakıyor, sonra başını arkaya atıyor, bana ne söyleyeceğini düşünürken tavana bakıyor.

Sam çok düşünür, kelimeleri asla boşa gitmez. Tekrar aşağı baktığında, bana kısık bir gülümseme veriyor.

"Sana gideceğimizi söyledi, değil mi?"

"Bırak gireyim."

Başını salladı ve yolumdan çekildi. İçeri giriyorum ve ona hiç benzemeyen tanıdık çatı katına bakıyorum. Modern beyaz mobilyalar, İskandinav halıları ve her yerde rahat köşeler. Bu Sam'in kimseye göstermediği derin rahatlık ihtiyacı.

Ben hariç. Burayı ezbere biliyorum. Ben onun için özelim ve bunu biliyorum. Birlikte sık sık güldüğümüz değerli zamanlar geçiriyoruz. Sam Thomas'ı güldürüyorum. Ve kimse bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini bilmiyor.

Birlikte oturma odasına gidiyoruz ve L şeklindeki kanepeye oturuyoruz, birbirimizden güvenli bir mesafede. Sessizlik biraz fazla gürültülü ve beni böyle hissettirmesinden nefret ediyorum. Sanki bir şey söylemek zorundaymışım gibi.

Yaklaşık otuz saniye sonra mağaradan çıktım. "Güle güle, sanırım."

Bu onu güldürüyor ve karnımda kelekler uçuşurken ben de gülümsüyorum. Bu çok güzel. Ayağa kalkıyor ve kolunu başının üzerine uzatarak boynunu kırıyor. Üstü kalkıyor ve bana alt karın kaslarının ve belirgin V'sinin güzel bir görüntüsünü veriyor.

Tüm vücudu dövmelemlerle kaplı ve bu beni ihtiyaçtan ürpertiyor. Neden onun yanındayken normal hissedemiyorum? Neden her zaman aşkı ve zevki ilk kez keşfeden genç bir kız gibi hissediyorum? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, üzerimdeki etkisi kaçınılmaz.

"Bira ya da başka bir şey ister misin?"

Başımı salladım. "Mezuniyette şampanya içtim ve ayık kalmak istiyorum." Onun yanında buna ihtiyaç var.

"Şampanya. Tam bir Stoneview kızı oldum," diyerek açık planlı mutfığa doğru yürüyor ve buzdolabını açıyor.

Bir bira aldı, bana bir bardak su doldurdu ve geri geldi. Bu sefer biraz daha yakınıma oturdu. O kadar yakın ki

sıcaklığını hissediyorum. Garip çünkü o kadar soğuk, o kadar karanlık ki vücut ısını hissettiğimde hep şaşırıyorum.

"Tebrikler," diyor sonunda. "Mezun olduğun için."

Başımı sallıyorum ve bir yudum su alıyorum.

"Teşekkürler."

Kahretsin, bu çok garip.

"Bak, hadi şu işi bitirelim," diye çıktım. "İyi bir hayatın olsun. Görüşürüz, muhtemelen hiç görüşmeyiz ve bir avukata ihtiyacın olursa beni arama."

Cevap vermiyor. Birasını yere bırakıyor, siyah gözlerini benimkilere kilitliyor... ve beni öpüyor.

Ondan beklediğim son şey karşısında şok içinde nefesim kesildi. Bardağım elimden kayarak yere düşüyor, kalbimin atışları kulaklarımı sağır ederken çınlama sesi zar zor duyuluyor. Bir eli başımın arkasındaki saçlara dolanıyor. Biri beni eğmek ve onun boyuna uyum sağlamak için çenemi kavlıyor. Ve öpücüğü derinleştiriyor.

Beni hep öpmesini hayal ettiğim gibi öpüyor. Sanki beni seviyormuş gibi. Sanki ona karşı her zaman beslediğim duygulara karşılık veriyor gibi.

İlk başta, küçük bir kızken ondan hep istediğim öpücüktü bu. Dudaklarımla oynarken ve bana hiç kimseye göstermediği romantizmi gösterirken sevgi dolu ve şefkatli.

Ve sonra, o döndüğünden beri bir kadın olarak yalvardığım öpücük geliyor. Dili dudaklarımın bariyerini aşıyor ve tutkulu bir kucaklaşmayla benimkiyle iç içe geçiyor. Memnuniyetten ağzının içine doğru inliyorum. Ellerim göğsüne inip tişörtünün etrafında kenetlenirken kendimi ona daha da yaklaşıtıyorum.

Alt dudağını ısırduğimde inliyor ve daha sert bir şekilde geri itiyor, bana karşı nadiren kullandığı bir güçle öpücüğe hükmediyor. Saçlarımdaki eli acı veriyor, dişlerimiz çarpışıyor ve ciğerlerim hava almak için yalvarıyor ama o durmuyor. Ağzımı, dudaklarımı harap ediyor ve kalbimde tahribata neden oluyor.

Beni mahvediyor. Ve tek istediğim buydu.

Şu anda, başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece o. Kalbimi çalan İngiliz hıyarı,

Kullan. Hayatıma tekrar giren ve ondan uzaklaşmama asla izin vermeyen.

Nihayet. Sonunda.

Bir dakikalığına tüm hayallerim gerçek oluyor. Hayatım netleşiyor, beynim dinleniyor ve korkularım uçup gidiyor.

Ta ki öpüşmeyi aniden kesene kadar vücudum titriyor. "Kahretsin," diye tıslıyor ayağa kalkıp uzaklaşırken.

Gözlerimin şok içinde açılmasına engel olamıyorum. Yüzündeki bu pişmanlık mı?

İkimiz de nefes nefese birbirimize bakıyoruz ama benim ona söyleyecek bir şeyim yok, o ise söyleyecek her şeyi varmış gibi görünüyor.

"Bunu yapmamalıydım. Ben...siktir." Bir elini siyah saçlarında gezdirirken ofluyor. Her zaman yanları kısa, tepesi uzundur. Her zaman geriye doğru taranır.

Yavaşça kalkıp ona doğru yürüyorum. "Yapma!" diye tersledi. "Kes şunu Rose."

"Ne? Anlamıyorum."

Titriyorum, çünkü en çılgın hayallerimin gerçekleşmesine çok yaklaştım ve şu anda onların kaybolduğunu görebiliyorum.

"Ben bunu yapamam. Anlamıyor musun? Kes şunu. Beni her gördüğünde gözlerinle yalvarmayı bırak. Onlardaki yalvarmayı görüyorum. Bana ne kadar aşık olduğunu görüyorum. Bu aşkı geri veremem, anlıyor musun? Seni sevemem Rose."

"Ama... neden?" Törpüledim.

Ona aşık olduğumu inkâr etmeyeceğim. Her zaman öyleydim; bu kimse için yeni bir şey değil. Artık rol yapamayacak kadar çok yalan söylemeyi denedim kendime.

"Ben gidiyorum," dedi bana. "Duke'tan lakros bursu kazandın. Ben gidiyorum, sen de üniversiteye gideceksin ve benim bulaştığım tüm pisliklerden uzak bir hayat yaşayacaksın. Ben yaşamak için insan öldürüyorum Rose. Seni bu işe bulaştırmak istediğimi mi sanıyorsun? Nate'in seni bu pislikten kurtarmak için yaptığı onca şeyden sonra bunu istediğini mi sanıyorsun?"

Bianco?" Hızlı konuşmaya başladığında İngiliz aksanı çok güçlüdür. T'leri keskin, sessiz harfleri kalbe gerçek bir darbe.

Boğazıma takılan taşı yutmak için gerçek bir mücadele veriyorum.

"Tüm bunlar beni korumak için ve bunu anlıyorum." Sakin kalmaya çalışıyorum, bir dakika önce hissettiğim umuda tutunmaya çalışıyorum. "Ama sen ne istiyorsun? Sen de bana aşıksın. Yalancı değilsin ve bunu inkâr edemezsin."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

"Hadi, itiraf et," diye öfkelenirim.

"Bana çok genç yaşta aşık oldun." Sesi çok üzgün geliyor. Neden bu kadar üzgün? "Seni koruyacak birine ihtiyacın vardı, Bianco'nun seni içine soktuğu gerçeklikten kaçmaya ihtiyacın vardı. Bunu anlayabiliyorum. Bu rolü senin için doldurmaktan mutluluk duydum."

"Hayır," diye sözünü kesmeye çalışıyorum. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor. "Aniden ayrıldık. Sert bir kırılma oldu,

Ve bu yüzden o duygulardan kurtulamadın. Çünkü hala birbirimizin hayatında olsaydık bunun nereye varacağını hayal edip duruyordun."

"Bu öyle değil-"

"Hiçbir yerde. Sen ikimize yetecek kadar sevdin ama ben bu duygulara hiçbir zaman karşılık vermedim." Sesi çok soğuk.

Hâlâ nefes nefese kalıyorum ama bu kez içime dolan öfke ve üzüntüden. "Sen bir yalancısın," diye boğazımdaki sıkıntıyı bastırıyorum. "Senin de benim gibi hissettiğini biliyorum."

"Benim bir erkek arkadaşım var Rose. Ona aşığım ve sana karşı hissettiklerimin onun için hissettiklerime hiç benzemediğini söyleyebilirim."

Bütün dünyam başıma yıkıldı. Çünkü Sam beni hep uzak tutarken, bunun beni korumak için olduğuna kendimi inandırmıştım ama aslında Nate onu uzak tuttuğu içindi. Başından beri yanılmışım. İnsanların bana aşık olmasına çok alıştım. Aşk söz konusu olduğunda istediğimi elde etmeye o kadar alışmıştım ki, bunu nasıl kabul edeceğime

dair hiçbir fikrim yoktu.

Artık reddedilmiyorum. Ağgözlülüğüm yüzünden etrafımdaki herkesi sikip attım. Yapabileceğimi bildiğimden beri. Peki ya gerçekten istediğim tek kişi? Hayal görüyordum; her şeyi ben uydurdum. Ben onu çok sevdiğim için onun da beni sevdiğini sanıyordum.

"Erkek arkadaşın varsa beni neden öpesin ki?" diye söyleniyorum.

Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Neden bu kadar özel olduğunu bilmek istiyorum.

"Bunu neden yaptın?!" Öfkeyle bağıriyorum.

"Yapmamalıydım. Özür dilerim. Bir şey olmadığından emin olmak istedim. Bunun için özür dilerim."

"Sen... özür mü diliyorsun?!" Öfke beni ele geçirirken onun acınası aksanını taklit ediyorum. "Kalbimi kırıyorsun, ama hey... özür diliyorsun!"

Telefonumu çıkardım ve kardeşime beni alması için mesaj attım.

"Umarım hak ettiğin hayatı yaşarsın Rose," diyor sessizce. Bu beni alaycı bir kahkaha atmaya itiyor.

"Umarım bir iş üzerindeyken ölürsün. Bir gün biri senden yanlış kişiyi öldürmeni isteyecek. Ve senin sonunu getirecekler."

Yavaşça başını sallar. "Biliyorum."

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru aceleyle ilerliyorum, sonra olduğum yerde duruyorum. "Kim o? Onda olup da bende olmayan ne var? Sikimden başka."

"Hiçbir şey. Sen mükemmelsin, bunu biliyorsun. O sadece benim aşık olduğum kişi."

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için titrek bir nefes alıyorum. Uzun zamandır ağlamamıştım. Sam onları benden çıkaran kişi olmayacak.

"Ben olmalıydım," diye sonuca varıyorum. Başım dik bir şekilde dışarı çıkıyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum.

Bu haksızlık. Sam benimdi. Her zaman benimdi. Ve bir adam onu tam altımdan aldı.

Binadan çıktığımda ciğerlerime dolan ılık havanın hiçbir faydası olmuyor. Biraz başım dönüyor ve

Tartışmadan dolayı sıcak ve sıcaklık durumu daha da kötüleştiriyor.

Sokak sessiz, nehir manzarası biraz sakinleştirici. Bir sigara içerken bariyerlere yaslanıyorum. Nehir bir taraftan Stoneview Gölü'ne, diğer taraftan da Gümüş Şelaleleri'ne doğru uzanıyor. İçine atlayıp beni daha güzel bir yere götürmesine izin verebilirim.

İç çektim ve telefonuma baktım. Bugünün iyi bir gün olması gerekiyordu. Rachel'dan cevapsız bir arama ve bir mesaj alıyorum, utanç ve suçluluk duygusundan kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hala geliyor musun? Ailem bu akşam Conor'ın ailesiyle kutlama yapmak istiyor. Akşam yemeği için 6:30'da çıkıyoruz.

Telefonumu arka cebime koyup dumanı ciğerlerimden çekiyorum. Şimdi Rachel'ın yüzüne nasıl bakabilirim? Sam için her şeyi bir kenara atmaya hazırlanırken.

Rachel yeni hayatımın aşkı. Eski hayatımın Sam'i.

Bir süredir duyduğum ilk araba arkamdan geliyor ve etrafıma bakıyorum. Karartılmış camları olan siyah bir SUV. Hiç ürkütücü değil.

Nehre bakıyorum, sigaramı bitirip spor ayakkabımın tabanına sürtüyorum ve sonra tekrar paketine koyuyorum. Kirlletmeyelim. Yanıma daha güzel bir karma almalıyım.

Arkamı döndüm ve olduğum yerde donakaldım. O siyah SUV geri dönmüş, yavaşça yanımdan geçiyordu. Etrafıma baktım. Kimse yoktu. Başka araba yok.

Başımı sallıyorum ve rahatlıyorum. Öğleden sonra oldu, şimdi kimse beni kaçırılmaz.

Ama ben biliyorum.

Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum çünkü biz kadınlar böyleyiz. Dikkatli olmak zorunda büyürüz. Dışarıdayken içgüdülerimize güvenmeyi öğreniriz.

SUV tam önümde durmak için geri geliyor ve ben bir adım geri atıyorum ama her şey çok hızlı oluyor.

Tamamen siyah giyinmiş iki adam arka kapıdan çıkar.

Ben kaçmaya çalışırken biri kolumu tuttu.

Diğeri arkamdan geliyor ve çığlık atmaya çalıştığımda eliyle ağzımı kapatıyor.

Tüm gücümle savaşıyorum. Tekmeliyorum ve ağırlığımı yere bırakıyorum. Kaçırılma teşebbüsü durumunda yapmam gereken şeylerin listeleri beynimden geçiyor ama bir tanesi kırmızıyla vurgulanmış: seni başka bir yere götürmelerine izin verme.

Önümdeki adamın taşaklarına tekme atmayı başardım ama diğeri beni arabaya doğru sürüklemeye başladı bile. Bir eliyle saçlarımı çekip tutam tutam koparıyor. Dudaklarıma bastıran avucunu ısırmayı başardığımda küfrediyor ve boynuma doğru sürüklüyor.

Bir saniye bile tereddüt etmedim. Bağıryorum.

"İmdat!! İmdat!!!" Sam'in binası gözümün köşesinde dimdik duruyor ve ses tellerimi kapasitelerinin ötesine itiyorum. "Sam!!! Sam!!! Yardım et bana!"

İkisinin de çıktığı açık kapıdan arabanın arkasına fırlatıldığımda pes etmiyorum. Başım dönüyor, arka koltuklara uzanmaya zorlandığımda dünya tersine dönüyor.

Hayır, hayır, hayır. Şoför gitmeye hazır. Bir eli direksiyonda, diğeri kulağına telefon tutuyor.

İki adamdan biri ön yolcu koltuğuna otururken diğeri bacaklarımı iterek yanıma oturuyor ve kapıyı kapatıyor. Ona izin vermedim. Ona tekme atıyorum, ellerimi üstüme uzatıyorum ve kolu çekiyorum. Kapı açılıyor ve ben tüm gücümü diğer tarafa gitmek için harcıyorum ama o bacaklarımı tutuyor. Ve o bunu yaparken

Önden çıkıp arabanın etrafında dönüyor ve tekrar saçımı tutuyor. Diğer elinde bir bezle başımı tutuyor.

"Hayır!!" Panik içinde çığlık atıyorum. "Yardım edin!!"

"Kimse senin için gelmiyor, bebeğim." Paçavralı adam kıkırdadı. Bir saniye sonra yüzümdeydi. "İyi geceler."

Boğucu, iğrenç. Ciğerlerimi yakıyor ve boğucu dumandan gözlerim dolarken öksürmeme neden oluyor.

Nefesimi mümkün olduğunca uzun tutmaya çalışıyorum. Şoförün telefonda biriyle konuştuğunu duyacak kadar uzun.

"Evet, bu o. Bianco ailesinin dövmesi var."

Her geçen saniye uyuşan uzuvlarıma rağmen erkeklerin tutuşunda mücadele ediyorum. Şoför arkasını dönüyor ve tekrar konuştuğunda gözlerim büyüyor. Onu tanıyorum. Bu yüzü tanıyorum... bu... "Babanızı öldüren kızı yakaladık, Bay Volkov."

Bu Aaron Williams, diye fısıldıyor beynim karanlık beni yutarken.

Ondan sonra... Tam bir karartma.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

GÜL

Kan - Kloud

16 ay sonra.

Öldüğünüzde hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylerler. Bu gece bir araba son sürat bizimkine çarparken bunu o kadar net görüyorum ki, sanki ölmem on sekiz yıllık varlığımın tamamını alacakmış gibi geliyor.

Küçüklüğümde beri ölmek istedim. Bianco beni istismar etmeye başladığında dokuz yaşındaydım. Acıdan nefret ediyordum ama adaletsizlikten daha çok nefret ediyordum. Ve adil olmayan bir hayat yaşamak istemiyordum. Çünkü bu bana, ailem beni ve kardeşlerimi bebekken terk etmemiş olsaydı, birçok yetim çocuğu kendi askeri olmaya hazırlayan sadist bir koruyucu babaya sahip olmayabileceğimi hatırlattı.

Mateo Bianco beni pek çok şey için eğitti. Zihinsel istismara ve kontrole alışmam için beni yetiştirdi. Bana işkence etti, böylece acıyı sevmeyi öğrendim. Bana Cosa Nostra'nın bir parçası olarak nasıl yaşayacağımı öğretti.

Bianco Ailesi o suç örgütünün en önde gelen ailelerinden biriydi ve Mateo bir gün karısı olmamı istiyordu. Bana silah kullanmayı da öğretti. On iki yaşına geldiğimde mükemmel nişan alarak ateş edebiliyordum. Ve nedense, kendimi elimden kayıp giderken hissettiğimde en çok öne çıkan şey öldürmek için ateş ettiğim zamanlar oluyor. Parlak renklerde, gözlerimin önünde zorla ilerliyorlar.

Bianco'dan kaçmak için öz kardeşimi vurdum.

Kardeşimi kurtarmak için Vladimir Volkov'u vurduğum gün.

Gerisi bulanık, sanki suyun altında gözlerimi açmaya çalışıyormuşum gibi. Yine de bana damgasını vuran anları seçebiliyorum.

Bianco'nun verdiği acı.

Sam'in güldüğü zamanki gülümsemesi.

Rachel'ın ona aşık olduğum gün giydiği pembe elbise.

İkizim bana sıkıca sarılıyor.

En iyi arkadaşlarıma dövme yaptırıyorum.

Ve beni buraya getiren olay; Bratva'nın intikam için beni kaçırdığı gün.

Uzun zamandır ölmek istiyordum ama bunu yapacak cesareti hiç bulamamıştım. Görünüşe göre bu gece, tam Bratva'dan kaçmak üzereyken... birileri meseleyi kendi ellerine aldı.

Ve sonunda öldüğümde, gördüğüm şey Rachel'ın gözleri oluyor. Onu tekrar terk ettiğim için bana kızgın.

"Rose, bebeğim... bacaklarını benim için aç..."

Rachel'ın sesi kafamın içinde net bir şekilde yankılanıyor. Bacaklarım kendiliğinden açılıyor.

Dili klitorisimle oynuyor, beni olduğum yerde kıvrandırıyor. Geri çekiliyor ve ben de kalçalarımı sallayarak onu takip etmeye çalışıyorum.

"Şşş, kıpırdama." İç uyluklarımı öpüyor, girişimi yalıyor ve klitorisimi yumuşak bir sabah esintisinin inceliğiyle okşuyor.

"Günüşiği," diye inliyorum. "Daha fazla..."

"Peki ya o? O da sırasını bekliyor."

Kafam karışmış bir halde arkasındaki gölgeye odaklanmaya çalışıyorum. Bir dev dimdik duruyor ve bana doğru bakıyor. Yüzünü seçemiyorum ama tanıdıklığı nefesimi kesiyor.

Rachel önümdeki pozisyonundan doğruldu ve yanıma geldi. Kimin yatağında yatıyorum ben?

Yabancıнын elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor; bir titanın gücü, bir Tanrı'nın aurası. Göremiyorum... ama o olduğunu biliyorum.

"Yapma," diye homurdanıyorum, bacaklarımı bir araya getirmeye çalışıyorum.

Rachel'in elleri memelerimle oynamaya geliyor. İnce parmakları meme uçlarımı okşarken kulağıma yumuşak sözler fısıldıyor. "İyi hissedeceksin. Sadece teslim ol." Sağ meme ucumu sıkıyor ve başparmağıyla işaret parmağının arasında yuvarlıyor.

"Hayır," diye inledim. "Onu istemiyorum."

Alçak bir kıkırdama dikkatimi bacaklarımın arasındaki adama geri getiriyor. "Hayatın boyunca benim için yalvardın. Şimdi başka türlü davranma."

Kukumun üzerindeki sert eli Rachel'inkiyle çatışıyor. Biri bir silahken, diğeri beni sakinleştiriyor. Açıkta kalan amcığıma tokat attığında bir inilti daha çıkarıyorum. "Bunun için beni neden bu kadar beklettin?"

Rachel bir elini yüzüme götürüyor ve dudaklarımın dış hatlarını çiziyor. "Çünkü beni istediğini düşünüyordu."

"İstiyorum," diye inliyorum ama bu, amımı onun eline sürtmeye başlamamla tezat oluşturuyor.

"Çok ıslaksın," diyor bana. "Bu hangimiz için?"

Konuşmak istiyorum ama Rachel meme uçlarımdan birine tokat atıyor. "Yalan söyleme."

"Bilmiyorum!"

"Tabii ki biliyorsun," diye kıkırdıyor. Bir parmağını içime sokuyor ve odada bir inilti yankılanıyor.

Benimkini.

İçimde hareket etmeye başladığında nefes alışım hızlanıyor. "Bekle..."

"Artık beklemek yok Rose. Beni yeterince beklettin." İngiliz aksanı içimde keskin, duygusal bir acıyı tetikliyor.

Bana ihanet etti. Beni bir kötölükten kurtarmak istiyormuş gibi yapıp başka bir kötölüğe teslim etti.

Bir parmağını daha sokarken "Seni istemiyorum," diye haykırıyorum. "Bana ihanet ettin... Siktir..." İnlmelerim sesimdeki öfkeyle karışıyor, onu ehlileştiriyor ve yok olmaya zorluyor. Unsurlar, bir zamanlar dünyam olan adamdan artık nefret ettiğimi unutturmak için bir araya geldi.

"Ssh." Yine Rachel.

Bir saniye sonra dudakları benimkilerin üzerinde, dili dudaklarımın arasından nazikçe geçip benimkilere dolanıyor. Dudaklarını birbiri ardına meme uçlarıma dolamak için geri çekiyor. Kıvranıyorum, vücudum yanıyor. Güçlü bir şimşekle elektrikleniyor, içimi zevkle büküyor.

"Rahatla," diyor Rachel, gözleri benimkilere kilitlenerek. "Kendini iyi hissettirecek. Değil mi Sam?"

"Bunu hak ediyor mu bilmiyorum." Beni yıkıma yaklaştıran bir güçle bana çarpıyor.

Bana ihanet eden adamı unutun, işte beni cennete götürecektir olan kişi.

Kendimi Ariadne kadar savunmasız hissediyorum. Theseus tarafından ıssız bir adaya terk edilmiş, ölüm gününde Dionysos tarafından kurtarılmak için tüm umudunu kaybetmiş. Sam'in hem Theseus hem de beni kurtaran Tanrı olması dışında. Hayatım boyunca susuz kaldıysam, susuzluğumu gidermeden önce suya el koyan oydu. Eğer göremiyorsam, bunun nedeni bana tanrısal bir sunu olarak bir vizyon vermeden önce beni kör etmiş olmasıydı.

Tekrar tekrar içime giriyor, Rachel yanan tenimin her yerine melek gibi öpücükler bırakırken bedenim yatakta yukarı doğru hareket ediyor. Ellerimden biri saçlarına dolanıyor, çekiştiriyor ve sanki bunun için para alıyormuşum gibi inliyor.

Vücudumun uçurumun kenarına düştüğünü hissederken, "Boşalacağım," diye nefes alıyorum.

"Hayır," diye tersledi Sam. "Sen öleceksin."

"Ne?" Boğuluyorum.

Benden uzaklaşıyor. "Bacağın... kan..."

"Ne kanı?" Birden doğruldum, görüşüm daraldı. Çarşafın üzerinde bir kan birikintisi var. "O da ne?" Bacağımdan geliyor. Yanıyor.

Önce Rachel'a, sonra Sam'e baktım. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını sallar. "Seni kurtarmak istedim. Bana izin vermedin."

"Hayır," diye haykırdım. "Beni ona geri götürmek istedin."

Bana dayanamadığım bir hayal kırıklığıyla bakıyor. Başka tarafa bakıyorum. "Seni kurtarmaya çalıştım. Tek yapman gereken bana güvenmekti," diye ısrar ediyor.

Artık sesini net duyamıyorum. Başım suyun altında. Sözlerine odaklanmaya çalışmama rağmen kulaklarım çınlıyor.

"Sadece bana güvenmek zorundaydın." Sanırım dudaklarından okuyorum, çünkü artık bir ses yok.

Sessizlikten başka

bir şey yok.

Dinginlik.

Ölüm.

Siktir, acıyor. Siktir, siktir, siktir, çok acıyor.

Etrafımdaki oda canlanmaya başlıyor. Beni ilk etkileyen şey hastanenin kokusu oluyor. Sonra makinenin bip sesi. Yanımdaki birinin yumuşak nefesi, koluma dokunuyor. Gözlerimi açamıyorum. Her

ne zaman denesem, göz kapaklarım çok ağır geliyor. Retinalarım daha ışığı göremeden yanıyor.

Ağzım kurudu, çenem sıkıştı, yanaklarım şişti. Nefes almak için mücadele ediyorum. Ses çıkarmak, hayatta olduğumu haykırmak için çaresizim. İmkansız. Ciğerlerim yanıyor, kaburgalarım onları sıkıca sıkıştırıyor.

Ama en kötüsü...kahretsin, en kötüsü sağ bacağımdaki ağrı. Kalçamda hissedebiliyorum. Yardım için çığlık atmak istememe neden olan derin bir yanma.

Biri bir şeyler homurdanıyor ve onun ben olduğumu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Sonunda ağır parmaklarımı hareket ettirmeyi ve bir ses çıkarmayı başarıyorum. Hemen oda canlanıyor. Yanımda hissettiğim varlık daha hızlı hareket ediyor. Nefesleri hızlı, hareketleri heyecanlı.

Sonra da giderler. Belki de Yelena'ydı. Belki de lanet işi bitirmek için buradadır.

Ama o zaman neden beni yerleşkenin kliniğine koymalarına izin verdi? Elbette beni orada öldürecek ve yere düştüğümde tekmeleyecekti. Üzerime atladığında Viktor gideli yirmi dört saatten az olmuştu.

Odanın her yerinde varlık hissediliyor, sesler yükseliyor ve ben giderek daha bilinçli hissediyorum. Kaşlarım çatılıyor ve yakınımıdaki biri konuşuyor.

"Bayan White, bizi duyabiliyor musunuz?"

Kısık bir 'evet' diye inliyorum ve hafifçe kayıyorum. Bedenim giderek daha canlı hissediyor. Kalçamdaki ağrı her geçen saniye daha da kötüleşiyor.

Göz kapaklarımda parmaklar, bir gözümde ve sonra diğerinde parlak yanan ışık. Bir saniye sürüyor ama acı içinde tıslıyorum. Yavaş olsam da sonunda gözlerimi açıyorum. Gözlerimi kısıyorum ve odadaki ışığı engellemek için bir kolumu kaldırıyorum. Bileğim acıyor. Kahretsin, her yerim acıyor.

Uzun saniyeler boyunca, etrafımda saydığım iki kişi yüz­süz gölgeler. Oda o kadar bulanık ki kendi uzuvlarımı bile göremiyorum. Sonra odaklanıyorlar. Beyaz önlük giymiş kısa boylu Asyalı bir kadın dikkatle bana bakıyor.

Kulağında stetoskop var, diğer elini de önlüğümün örttüğü göğsüme dayamış.

Bu Anya değil. Bu bileşik doktoru değil.

Bana Bayan White derlerdi.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. Boğazım tüm Sahra'yı yutmuşum gibi hissediyor.

Başım dönüyor, anlamıyorum. Hiç anlamıyorum.

Stetoskobu çıkarıp boynuna asıyor ve bana gülümsüyor.

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan White. Burada güvendesiniz. Size çok iyi bakacağız."

"Geri mi?"

Başını sallıyor ve işte o zaman flaşlar patlıyor.

Yelena'nın koruması beni dövüyordu. Silah... kaltak beni vurdu. Aaron korumayı vurdu ve beni yerden kaldırdı. Kaçtık. Çok hızlı koştuk. Bir araba vardı. Beni oraya koydu ve gecenin karanlığında uzaklaştı. Sanki özgürdük, sanki kaçmayı göze alabilirdik.

Sonra parlak ışıklar, büyük bir çarpışma ve hiçbir şey olmadı. Ve şimdi bu kadın bana güvende olduğumu söylüyor.

Kalbimden gelen bir sonraki pompalama adrenalini salgılamama neden oluyor. Uzunluğumun titrediğini ve bir tür huzurun beni sardığını hissedebiliyorum.

Bir hıçkırığın boğazımı sıktığını hissediyorum. "Benim..." Bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. Odaklanabileceğim çok fazla şey var ve aklıma tek bir kişi geliyor. "Kardeşim..."

Onu görmem gerek. Özgürlüğüm uzun sürmeyecek, bunu zaten biliyorum. Sınırlı zamanımda, sadece ikizimi, diğer yarımı görmek istiyorum.

"Şu anda kafanız çok karışık olmalı, bu tamamen normal. Ben Doktor Fernandez ve siz Silver Falls Hastanesi'ndesiniz. Nina, lütfen Bayan White'a bir bardak su uzatabilir misin, teşekkürler."

Sesi sakın, güven verici ama bir o kadar da iddialı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor bana.

Ne olduğunu hatırlıyor muyum? Gülmek istiyorum ama çok acı verici. Nasıl unutabilirim ki?

Hemşirenin bana uzattığı bir bardak suyu alıyorum ve 'küçük yudumlar' dediğinde başımı sallıyorum.

Doktora cevabım "Evet," oldu. Konuşmak acı veriyor ve zaten açıklama yapacak biri de değilim. Zaman kaybı. "Kardeşim biliyor mu? Jake. Adı Jake White."

"Biz konuşurken kardeşiniz yolda. Philadelphia'dan geliyor, yani her an burada olabilir."

Philadelphia mı? UPenn'de olmalı.

Nedense beni en çok etkileyen şey bu. Her şeyi gerçek yapan şey. Jake'in UPenn'e gideceğini bilmek. Ben kaçırılmadan önceki planı buydu ve buna sadık kaldı. Bu gerçek hayat.

Yüz hatlarımı dikkatle inceleyen doktor devam ediyor. "Bir araba kazası geçirdiniz. Buraya getirildiniz..." Başını sallıyor, yüzünde kaybolmuş bir ifade var. "Neredeyse iki yıldır kayıptınız Bayan White. Bu bir mucize."

Bir mucize. Hiç sanmıyorum. Ancak bir hata... kesinlikle.

Buraya yaklaşık dört saat önce geldiğimi, komaya girmememin tamamen şans olduğunu açıklaması birkaç dakika sürdü. Beynimdeki şişlik inanılmaz bir hızla iniyor. Kırık kaburgalar, burkulmuş bir bilek. Yüzümün her yerinde, sağ gözümün şişmesine neden olan kazadan kaynaklanmadığını anladığı hematomlar var. Ve en acı verici olanı, kalçamdaki kurşun yarasıydı.

Çok acıyor.

"Artık uyandığına göre yapmamız gereken başka testler de var." Sesi kendinden emin ama sıcak. Çok tatlı değil ama kaba da değil. "Senin rızan olmadan yapamayacağımız testler."

"Tecavüze uğramadım," diye biraz fazla hızlı çıkışıyorum.

Beni okuyabilse de profesyonelliğini koruyor. Başını sallıyor ve bir deneme daha yapıyor. "Yeni olmayan herhangi bir şey için bile. Bir test kiti geçmişte gözyaşı olup olmadığını, herhangi bir yara izi olup olmadığını gösterebilir..."

"Az önce size tecavüze uğramadığımı söyledim, Doktor." Kısık sesim şimdi biraz daha koyu.

"Ve ben seni duydum." Kabalığımdan en ufak bir şekilde rahatsız olmadı. Her şeyi görmüş olmalı. "Sadece fikrinizi değiştirebileceğinizi bilin. Bir fidyeciyle iki yıl çok uzun bir süre Bayan White. Bundan sonra hangi aşamalardan geçecek olursanız olun, istediğiniz zaman bana gelebilirsiniz. Tıbbi olarak size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Kardeşimin ne zaman geleceğini söylemiştin?" Konuyu değiştiriyorum. Daha fazla bilgi istiyorum.

"Kim olduğunuzu anlar anlamaz onunla irtibata geçmeyi başardık. Sizi hastaneye getiren beyefendi ameliyattan çıktıktan sonra her şeyi açıkladı. Sadece bir saat önceydi."

Doğru.

"Kimdi o? 'Beni hastaneye getiren beyefendi' mi?"

"İsimsiz ve kayıp, ama kamera kayıtlarımız var.

Sizi kaçıranın o olduğunu düşünüyorsanız polis onu bulabilir."

O kelimeyi her söylediğinde tüm vücudum titriyor.

Kaçıran.

Sanki okula giderken kaçırılan zavallı küçük bir kızmışım gibi. Sanki başına böyle bir şey gelmesini hiç beklemeyen saf bir kurbanmışım gibi.

ABD'deki en büyük İtalyan suç örgütlerinden birinin başı olan bir üvey babayla büyüdüm. 14 yaşındayken cehennemden kaçmak için ağabeyimi vurdum.

Vladimir Volkov'u ben öldürdüm.

Ve sonra oğulları intikam olarak beni aldı.

Onlar fidyeci değildi, ben de kurban değildim. Onlar düşmanlarından intikam almak isteyen suçlulardı.

İkincil hasar. Ben buyum işte.

"O değildi," diyorum ona, böylece bu konuda konuşmayı bırakacak. Bunların hepsi anlamsız. Viktor ve Aleksei Volkov beni geri istiyorlarsa, gelip beni alacaklar. Ben de kibarca onlarla giderim. Bu olmadan önce kardeşimi görmek istiyorum.

"Sizinle bu konuya girmeyeceğim Bayan White. Bu benim işim değil, FBI'nın işi. Benim işim sizi hayatta tutmak. Bu da odanın dışında bekleyen iki memuru ve hastane terapistini görecektik kadar iyi hissedip hissetmediğinizi sormakla başlar."

İki memur... Kahretsin, bu hiç iyi değil.

"Elbette," diye başımı sallıyorum. Tereddüt edemem, tuhaf görünür.

Acı için bir şeyler veriyor ve ajanları içeri almadan önce bazı hızlı testler yapıyor.

Bir adam. Bir kadın.

Kendini açıklamaktan nefret eden biri için, harika bir zaman geçireceğim. Tanrım, memurlardan nefret ediyorum. Takım elbise giyen insanlardan nefret ediyorum. Yardım etmek için buradaymış gibi davranan ve sonunda sizi mümkün olan en boktan şekilde yüzüstü bırakan sık kafalılarından nefret ediyorum.

Polis. Dava takipçileri. Okul müdürleri. Tüm bu saçmalıklar. "Bayan White," diyor kadın. O saçma sapan Bulundukları yere gelmek için cehennemden geçmek zorunda kalan kadınlar gibi. "Ben Dedektif Turner, bu da Özel Ajan Nelson. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Umarım iyi iyileşiyorsunuzdur."

"Birkaç saat oldu, tahmin edebileceğinizden eminim."

Ajan Nelson kapının yanındaki sandalyeye otururken o da yanıma geliyor.

"Özür d i l e m e l i y i m , bu çok hızlı ve zor olabilir. Ancak hafızanız ne kadar taze olursa o kadar iyi olur."

O olabilirgel geri sonraki yıl, veI olur onları hala şimdiki kadar net hatırlıyorum.

"Peki, ne ile başlamalıyız?" Onlara soruyorum.

"Doğrudan konuya girelim mi?"

"Boğazın mı ağrıyor?" Ajan Nelson soruyor. "İsterseniz

bunu yazılı olarak da yapabiliriz."

"Sesim hep böyledir. Bunun için endişelenmeyin." "Bu son on altı ayın bir sonucu değil, değil mi?"

"Hayır." P'yi patlatıyorum. "Her zaman böyleydi."

Nelson gülümser ve not defterini açar. Kalemmini şaklatır ve başını sallar ama konuşan Dedektif Turner'dır.

"Viktor Volkov son derece tehlikeli bir adam," diye başlıyor. "Uzun süredir FBI'ın En Çok Aranılanlar listesinde. Kardeşi Aleksei de öyle."

Benim onaylamamam onun devam etmesine neden oluyor. Konuşmamı duymak istiyor; bunu hissedebiliyorum.

"Viktor en büyük kardeş, doğru mu?" "Doğru," diye onayladım. Sanki bilmiyorlarmış gibi.

"Ailenin reisi o, değil mi?"

"Doğru." Elimi yorganın altına sokup kendimi çimdikliyorum. Bu gerçek değilmiş gibi geliyor. Dün Bratva yerleşkesindeydim. Bugün ise aptal olduğumu düşünen iki polis tarafından sorgulanıyorum.

"Bu da Aleksei'yi... ne yapar? Onun sağ kolu mu?"

Bilmiyormuşum gibi omuz silkiyorum. "Onları tutuklamak istiyorsanız ev ödevinizi bundan daha iyi yapmış olacağınızı umuyorum" diyorum.

Bana sıkıca gülümsüyor. Sanki orada bir bıçak tutuyormuşum gibi gözleri yorganın altındaki koluma kayıyor. Bu kadın bana güvenmiyor. Vücudu bana bir kurbandan ziyade suç ortağı olduğumu söylüyor.

"Ev ödevimiz" diye aktarıyor, "bize Aleksei'nin işin Viktor'dan farklı bir yönüyle ilgilendiğini söyledi. En büyük kardeş her şeyin başındayken, Aleksei'ye bıraktığı bir şey var." Etkili olması için ya da belki de ne olduğunu söyleyip söylemeyeceğimi görmek için duraklıyor. "İnsan kaçakçılığı," diye ekliyor sonunda. "Bu doğru mu?"

"Cevabını zaten bildiğin soruları neden soruyorsun?" Bana karşı duyduğu aynı şüpheyi soruyorum.

"Hangi kardeşle uğraşmak zorunda kaldığınızı anlamaya çalışıyorum," diye açıklıyor. "Onları bulursak kim neyle suçlanacak..." Gözlerim, önemli bir toplantının tutanaklarını tutan bir sekreter gibi not defterine bir şeyler karalayan Özel Ajan Nelson'a kayıyor. Tekrar Turner'a bakıyorum.

Benden bir şey bekliyor gibi görünüyor. Ona hiçbir şey vermiyorum, onu biraz daha konuşmaya zorluyorum.

"Bak, seni kimin kaçırdığını biliyoruz. Bizim sorunumuz-"

"Onları nerede bulacağını bilmiyorsun," diye sözünü kestim. Hafifçe kayıyorum ve uyluğum ilaçlara rağmen acı içinde bağılıyor. "İstersen bunu kısa kesebiliriz. Volkov kardeşlerin nerede saklandığını ben de bilmiyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ve onlarla nasıl bağlantı kuracağımı da bilmiyorum. Volkovlar kendilerine kurt diyorlar. Gerçek şu ki onlar hayalet. Babaları bir hayaletti, büyükbabaları da öyle. Saklanıyorlar ve iyi saklanıyorlar. Size yardım edemem." "Özür dilerim." diye eklemem gerektiğini hissediyorum. Ve hatta bunu içtenmiş gibi yapıyorum.

Turner iç çeker ve farklı bir taktik uygular. "Bana tecavüz muayenesi yapmak istemediğin söylendi."

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Gerçekten beni elde etmeye çalışıyor.

"Bu kadar uzun süre esir kaldıktan sonra kaçırılan kişiyi korumak çok yaygın bir durum."

Lanet olsun, şimdi de künt yapıyor.

"Kendilerini güvende hissetmelerini bu şekilde mi sağlıyorsunuz?" Başımı sallıyorum. "İnan bana, kimse o pisliklerden benden daha fazla nefret edemez. Sakıncası yoksa gerçekçi olmaya çalışıyorum. Onları bulmak imkânsız bir görev. Bulunmak istedikleri zaman ortaya çıkacaklar."

"Peki senin için geleceklerini düşünüyor musun? Seni geri almaya çalışacaklarını? Seninle iletişime geçecekler mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Birbirlerine bakmadan önce uzun bir süre sessizliğin uzamasına izin verdiler.

"Pekâlâ," dedi Nelson sonunda. "Hatırlayabildiğiniz tüm detaylara ihtiyacımız olacak."

Sikeyim.

Saatlerce sürüyormuş gibi geliyor. Sorular, cevaplar, ne söyleyeceğim, ne saklayacağım, takip etmeye dikkat et. Volkov kardeşleri savunmak ya da korumak istemiyorum.

Ama kendimi ve Aaron'ı korumak zorundayım. Hayatımı ona borçluyum. Ne de olsa beni kurtardı.

Yorgunum, sesim titriyor ve Doktor Fernandez odaya girip saatine baktığında onu öpmek istiyorum.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," diyor sert sesiyle.

Turner bana karşı kullandığından çok daha soğuk bir sesle, "Hâlâ on beş dakikamız var," diye cevap veriyor.

"Bu benim hastam, Dedektif. On iki saatten kısa bir süre önce hayati tehlike arz eden bir araba kazasından uyandı. Neredeyse iki yıldır bir fidyecinin elindeydi. Testler yapmam ve terapistimizin onu görmesini sağlamam gerekiyor. Benim çağrım dinlenmeye ihtiyacı olduğu yönünde ve buna hemen ihtiyacı var."

Siktir, bu çok seksiydi. Dudaklarıma yayılan kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamıyorum.

Turner yatağımın başucuna bir telefon koydu. "Bizden küçük bir hediye. Kapınızda 7/24 nöbet tutan bir memur var," diyor bana kartını uzatırken. "Herhangi bir sorun olursa önce ona git, sonra beni ara. Paylaşmak istediğin bir şey olursa önce beni ara, başkasını değil."

Cevap vermeyeceğim. O kapıdan çıkar çıkmaz kartı çöpe atacağım.

Onlar gider gitmez adrenalininim bitiyor. Doktor Fernandez bana bir şey sormadan gözlerimi kapatıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

2

GÜL

Madde üzerinde zihin (akustik) - PVRIS

Sessiz sesler.

"Sadece iyi olup olmadığını görmek, gerçekten o olup olmadığını iki kez kontrol etmek istiyorum. Beni içeri alın."

"Bay White, o dinleniyor, yapamam - Bay White, buraya geri dönün!"

Gözlerimi açmak neredeyse ilk seferki kadar zordu. Bu kadar derin bir uykuda olduğumu fark etmemiştim. Sesler ve yüzler anlam kazanmadan önce birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

Mutluluk gözyaşları gözlerime akıyor ve boğazımı tıkıyor. O burada.

"Jake," diye mırıldanıyorum oturmaya çalışırken. Kalçam beni öldürüyor ama şu anda umurumda değil.

Sesimi duyar duymaz durdurulamaz oldu. Onu çaresizce zapt etmeye çalışan hemşirenin yanından geçip yatağıma ışınlanıyor.

"Aman Tanrım." Sesi kırılır ve gözleri parlar. "Ozy..."

Başka bir şey çıkmıyor. Oturur pozisyondayken beni kollarının arasına alabildiği kadar alıyor. Dizlerinden biri

yatağa, bacağımın yanına uzanıyor ve neredeyse üzerime düşüyor. Sıkı sıkı sarıldı, çok sıkı. Nefes alamıyorum, acı çekiyorum ve ağızımda kan tadı alıyorum.

Ama lanet olsun, umurumda değil. Neredeyse iki yıl sonra nihayet ikizimi kollarıma alabiliyorum. Sonunda kokusunu içime çekip sesini duyabiliyorum.

"Buna inanamıyorum," diye tekrarlayıp duruyor, yüzü saçlarıma gömülmüş ve kolları beni boğuyor.

Tek söyleyebildiğim "Hey," oldu. Onu özlemenin acısı kayboluyor ve saf sevinç kocaman gözyaşlarıyla ortaya çıkıyor.

Bu kadarına inanamıyorum. Hayatım boyunca bir damla gözyaşı dökmedikten sonra, gereken buydu.

Mutluluk.

"Bay White, kaburgaları kırık. Ciğerlerini delmek üzeresiniz," diye çıkışır hemşire.

Bir anda üzerimden kalktı. "Kahretsin... Çok üzgünüm. İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, morarmış yüzümdeki gözyaşlarını silerek. O da aynısını yapıyor. "Ağlamayı kes, seni lanet olası aptal. Olayı büyütüyorsun."

İkimiz de kıkırdıyoruz. Kulağa aynı geliyor; onun sesi de benimki kadar hırıltılı, sadece biraz daha alçak.

Jake ve ben çift yumurta ikiziyiz ama yine de birbirimize daha fazla benzeyemezdik. Simsiyah saçlar, gece mavisi gözler, bronz ten, eşsiz güzellik. O benim tam olarak erkek versiyonum. İnsanlar bundan her zaman etkilenmiştir. Biz sadece aynı kişinin iki yarısı olduğumuzu biliyoruz.

"Buna inanamıyorum," diye yirminci kez tekrarlıyor. Ancak beni gerçekten gözlemlemeye başladığında ağzı buruşuyor.

"Dur," diye homurdanıyorum.

"Sen... yaralısın." Çenesi kıpırdıyor, kasları kulağının altında patlıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum ve bu da yüzümdeki morlukların farkına varmamı sağlıyor. "Elbette yaralıyım, moron. Volkov ailesinden kaçmaya çalışırken bir araba kazası geçirdim."

Bu onda bir tutam gülümseme bile yaratmadı. Hayır, şu anda tamamen ciddi.

"Jamie nerede?" Kontrol ettim. "Bize yaşattığınız onca şeyden sonra hâlâ birlikte olsanız iyi olur."

İşte bu beni güldürüyor. "Koridorda. Görünüşe göre, seni görebilecek kişiler listesinde yok. Senin bir polis memurun ve bir listen var, Ozy. Bu daha çok sen olabilir misin?"

"Ne diyebilirim ki? Hayran kulübüm geri döndüğümü duyduğunda, oyun biter."

İkimiz de gülüyoruz ama bu geçici bir his ve midemde bir düğüm oluşuyor. Bu böyle sürmeyecek. Volkov kardeşlerin beni yakalamak için henüz birini göndermemiş olmalarına şaşıyorum.

"Chris yolda," diyor Jake elimi tutarken. "Luke Los Angeles'ta ama babasının özel jetine atlayacak."

"Vay canına, şu halinize bakın. Beni falan özlemişsiniz."

"Bu bir örtmece," diye iç geçiriyor. "Ben... Ben hala inanamıyorum"

O. Seni aradık, Ozy. Aramaktan hiç vazgeçmedik. Kahretsin, Chris sahip olduğu her kuruşu harcadı..."

"Kes şunu, Jakey. Artık buradayım." "Evet... Yapamam-"

"Buna inanın. Biliyorum. Jamie'yi buraya getir."

"Ozy. Başka biri gelmeden önce." Yutkunuyor ve ben zaten ne olacağını biliyorum. "Nate-"

"Biliyorum," diye kestim sözünü. "Şimdi git Jamie'yi getir, onun minik yüzünü görmek istiyorum."

Bana üzgün bir gülümseme veriyor ve onu koridordan almaya gidiyor. Ayrıldığım günkü gibi görünüyordu. Minyon, Jake'in boyunun yarısı kadar. Çikolata rengi saçları eskisinden daha kısa ama yeşil gözleri her zamanki sevimliliğiyle parlıyor.

"Rose," diye nefes nefese kalıyor. "Sen... buradasın, nasıl hissediyorsun?"

Yatağıma doğru dikkatlice yürüyor, sanki çok hızlı yaparsa beni kırabilirmiş gibi. Bana sarılmıyor ya da dokunmuyor, çok korkuyor.

"Jamie," diye gülümsüyorum. "Hala büyümemişsin. Hiç. Bir santim bile."

Gülmekten patlıyor, omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Ve sen hala bir sürtüksün."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Şimdi daha kötüyüm, inan bana."

Sanki bir şakaymış gibi kıkırdamasına neden oluyor. Keşke öyle olsaydı. Volkov örgütünde geçirdiğin on altı ay seni tatlı bir şeye dönüştürmüyor. Seni acımasız ve kana susamış yapıyor.

Yavaş yavaş, çetemizin geri kalanı bize katılıyor. Jake'in ve benim üvey kardeşim Chris, Çin dükkanına girmiş bir ayı gibi odaya dalıyor. Boyu ve geniş çerçevesi büyük odayı küçük hissettiriyor.

Chris Murray ve harika ailesiyle üç yıl geçirdik. Bianco'nun evindeki kabus dolu yıllardan sonraydı.

Chris, Bianco'dan sonra benim güvenli sığınağımdı. Karanlığın içindeki ışığımdı. Haftanın üç gecesini onun yatağında uyuyarak geçiriyor, kabuslarımı yatıştırmasını ve bana cehennemin sona erdiğini söylemesini bekliyordum.

Keşke haklı olsaydı.

En iyi arkadaşımız Luke en son gelen kişi. Nihayet kapıdan içeri girdiğinde saat gecenin geç bir vaktiydi. Odada beş kişiyiz, sıcaklık artmış ama ben yine de üşüyorum. Her şeyden ve her şeyden konuşuyoruz. Uzakta geçirdiğim zaman hariç her şeyden. Hiçbiri o çizgiyi geçmiyor; hiçbirisi sormak için can attığı soruları sormuyor.

Hala gözlerinden okuyabiliyorum.

"Neredeydin?"

"Sana ne yaptılar?"

"İyi misin? Kırıldın mı?"

Küçük yaştan beri kırık biriyim. Tam olarak dokuz yaşından beri. Viktor Volkov kalpsiz olabilir ama Mateo Bianco gibi bir şeytan değil.

Karanlık düşüncelerime dalmak yerine, sevdiğim insanlarla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Çocuklar daha fazla tutamıyor gibi görünüyor

benden bir adım ötede. Luke yatağımın ucunda oturuyor, Jake yanıma uzanabilmek için beni itiyor ve Chris tam yanımda duruyor, bir eli sürekli bana dokunuyor.

Jamie ve Jake eskiden oldukları gibiler; birbirlerinin tam zıttı. Her konuda aynı fikirde olmasalar da aşk gözlerinde parılıyor.

Luke Baker her zaman olduğu gibi aynı sıkıcı çocuk. Lüks bir restorandaki güzel bir menü gibi fetihlerinden bahsederken ellerini soluk sarı saçlarında gezdiriyor. Bana üniversiteyi nasıl bıraktığını ve babasının yanında çalıştığını anlatıyor. Derslerinde hiç iyi değildi ama eminim harika bir iş adamıdır. Baker'ların çok uluslu bir kahve dükkânı zinciri var ve bu zincir büyümeye devam ediyor.

Jamie dersleri hakkında konuşuyor. Bıraktığı dersler ve gelecek yıl devam etmek istediği bölüm hakkında. Stresli bir sesle tıp fakültesine girmenin ne kadar zor olacağını tekrarlıyor.

"İki yıl uzakta, Angel. Benim için sakinleşebilir misin? Sadece bir dakikalığına?" Jake bunu günde yaklaşık on kez tekrarladığını belli eden bir ses tonuyla söylüyor.

Kardeşim, koruyucu ailelerin çocuklarıyla güvenli bir şekilde iletişim kurabilmeleri için geliştirdiği bir uygulamadan bahsediyor ve kalbim sıkışıyor.

"Onu çok yumuşattın Jamie... teşekkür ederim. O herife daha fazla dayanamadım," diye gülüyorum.

Bu onun bana kötü kötü bakmasına ve hastane yatağında olmasaydım muhtemelen koluma bir yumruk yememe neden oldu.

Chris Harvard'dan neredeyse hiç bahsetmiyor ve nedenini biliyorum. Ortadan kaybolmamış olsaydım, Duke'ta onunla aynı dersleri alırdım. İkimiz de avukat olmak istiyoruz. İkimiz de kendini savunamayan insanları savunmak ve gerçek kötü adamları hapse atmak istiyoruz. Ama o kendi hayali üzerinde çalışırken benimki elimden alındı.

Ağırlaşan göz kapaklarımı ilk fark eden Jake oluyor. "Uyuman gerek," diyor usulca. "Yorgun görünüyorsun."

"Yani bir araba kazası geçirmişim gibi mi?" Gülümsüyorum.

"Sanki biraz dinlenmezsen seni boğacak bir ikizin varmış gibi" diye karşılık veriyor.

"Oh, Jakey. Bak beni ne kadar özlemişsin."

Gözlerini deviriyor ama cevap veren Luke oluyor. "Seni bir parçamız eksikmiş gibi özledik Rose. Bizi bir daha asla terk etmeyeceksin. Umarım bunu biliyorsundur."

Ona katılıyormuşum gibi gülümsüyorum. Buna inanması gerekiyor çünkü kim bilir beni korumak için neler yaparlardı? Onları tanıyorum, hayatlarını tehlikeye atarlar. Her şeyi riske atarlar.

Herkes gittikten sonra Chris geride kalıyor. Bana hiç fark etmediği o hüzünlü gözlerle bakıyor.

"Chris..." Onu böyle görmek bana acı veriyor. Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Beni koruyamadığını düşünüyor. "Hiçbir şey yapamazdın."

Başını sallıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor. "Seni seviyorum," diyor sonunda.

"Ben de seni seviyorum."

Atelle kapatılmamış olan sağ elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Gözleri parmaklarımızın birbirine kenetlendiği yerde takılı kalıyor.

"O iki yıl kahraman kompleksin için çok zor geçmiş olmalı," diye kıkırdıyorum. Ortamı yumuşatmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, işin içinde mizah yok. Ben onu özledim, o da beni özledi. Kan bağıımız olmayabilir ama kalplerimiz her zaman ve her şeyde birbirine bağlı oldu.

Aptalca şakamı görmezden geliyor, kaşları yavaş yavaş çatılıyor. "Nedir o?" Başparmağıyla yüzündeki daire şeklindeki yara izini ovuyor.

bileğimin etrafında. Tam bir daire çizip çizmediğini kontrol etmek için elimi hareket ettiriyor ve iç tarafta nasıl solduğunu gözlemliyor.

"Sana söylersem, ben kayıpken neler olduğu hakkında bana sadece bir soru sorabilirsin... Bunu mu seçiyorsun?"

Eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Bunu bana yapma Rose. Gizemli olma, içine kapanma."

"Söyleyecek bir şey yok. Alabileceğin hiçbir şey yok. Bunu kendim için yapmıyorum, senin için yapıyorum."

Bakışları birkaç saniye duvara kayıyor, sanki tüm cevaplar duvarda yazılıymış gibi bakıyor.

"Sana yardım etmek istiyorum. Normal bir hayat için bir şansın olsun istiyorum. Bianco çocukluğunu çaldı, Volkovlar da gençlik yıllarından geriye kalanları. Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

Omuz silkiyorum. "Normal bir hayat. Bunu nasıl başaracağımdan pek emin değilim."

"Seni biraz dinlendirmekle başlayacağız. Hastaneden çıktığında istersen Stoneview'e geri dönebilirsin. Ailemin evine. Seni üniversiteye kaydettireceğiz ve arayı kapatacaksın. Gelecek yıl Duke'a gidebilirsin. O beynini hiçbir şeyin durduramayacağını biliyorsun."

Kıkırdıyorum, bir saniyeliğine hayal kurmama izin veriyorum. Düşüncelerimin hayatımın daha basit bir versiyonuna süzülmesine izin veriyorum. Chris omzumu dürtüyor, ben de yana kayıyorum. Gelip yanıma uzanıyor ama gövdesi Jake'inkinden çok daha büyük. Yaklaşık yarısı yatağın üzerinde ve biz hâlâ konserve kutusundaki sardalyalar gibi sıkışmış durumdayız.

"Sorumu başka bir zamana saklayacağım," diyor alçak sesle. "Bunu daha iyi hale getireceğiz Rose. Sana söz veriyorum. Mutluluğu tatma sırası sende."

Ona başımı sallıyorum ama benimle ilgili planlarını onaylamıyorum. Sadece tekrar onun yanında olmanın tadını çıkarmak istiyorum. Sadece onun sıcaklığının ve sevgisinin tadını çıkarmak istiyorum. Ben her zaman üşürüm ve Chris mükemmel bir insan ısıtıcıdır. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu ve o da bunu biliyor.

Ama ona söylemediğim şey, mutluluğu tatmak istemediğim. İntikamı tatmak istiyorum.

3

SAM

Komatoz - jxdn

Uyurken onu izliyorum. Rose'u uyurken izlemeyi hep sevmişimdir. Çok huzurlu, çok rahat. Kabus görmediği zamanlarda, hayatın zorluklarıyla karşılaşmamış masum bir çocuk gibi görünür; narin bir çiçek gibi.

Gerçekte olduğu kişinin tam tersi.

Gül narin bir çiçekten başka bir şeydir. O dikenli, zehirli.

Odasına girmeden önce Chris Murray'in gitmesini beklemek zorundaydım. Polisin dikkatinin dağılmasını beklemek zorundaydım. Tuvalet molası verip onu gözetimsiz bıraktığı için o polisi öldürmeliydim. Bu odaya gelen Volkov'un adamlarından biri de olabilirdi.

Ama henüz ortaya çıkmadılar. Ne Viktor, ne Aleksei, ne de onların emirlerini yerine getiren küçük yavruları. Onu geri almaya çalışmadıklarına şaşırdım.

Bakışlarımın onu çok yakından izlemesine izin verdiğimde kalbim sıkışıyor. Odadaki tek sandalyede, yatağının karşısında oturmuş, sessizce yüzündeki morluklara bakıyorum. Gözlerim

Sol bileğinin etrafındaki atele dart. Ön kolunda olduğunu bildiğim dövmelelerin çoğunu gizleyecek kadar yükseğe çıkıyor.

Tüm çocukluğu boyunca, Bianco ona işkence ederken onun yanındaydım. Bunu durduramadım. Kimse durduramazdı. Yine de kırılan parçaları topladım, yaralarıyla ilgilendim ve izleri iyileştirdim. Ağabeyi şiddete başvurduğunda onu kontrol ettim.

Rose kaybolmadan önce aklımda tek bir hedef vardı. Onu korumak. Bu konuda her zaman iyi bir iş çıkaramadım, ancak başarısız olduğumda, iyileşmesine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım.

Bunu her zaman göremedi. Hayatında yaptığım küçük değişiklikleri her zaman fark etmedi. Partide uyuşturucu kullanmasın diye onu meşgul ettiğim geceleri. Bianco ona yaklaşmasın diye onu kendime yakın tuttuğum zamanları. Onun için öldürdüğüm adamlar. Ona dokunanları, genç yaşından faydalanıp uyuşturanları. O farkına bile varmadan kötü niyetli olanları. Karanlıkta ya da parlak gülümsemelerin ve çok paranın arkasına saklanan avcılar. Rose'a göz kulak olmak zorlu ve yorucu bir görevdi. Ama başardım.

Çünkü onu seviyordum.

Gerçekten sevdim. Nate'in onaylamamasına rağmen, yaşadığımız anlara bir vaizin tanrısına verdiği değer gibi değer verdim. En derin sırlarımı ve güvensizliklerimi onunla paylaştım. Travmamı paylaştım ki o da kendi travması hakkında rahatça konuşabilsin. Onu güvende tutmak için yarattığım sınırlara saygı duyarken ona her şeyimi verdim. Ona kimsenin bilmediği, kimsenin tanışmadığı kişiyi gösterdim.

Rose'la hiç çıkmadım ama yine de onunla bir bütündüm. Mutluydum. Son bir iş yapmak ve onu sadece ikimizin olacağı bir yere götürmek gibi hayallerim vardı. Onunla İngiltere'ye geri dönmek, ona Londra'yı göstermek, kimsenin onu tanımadığı bir şehirde büyümesine izin vermek ve kendisinin en iyi versiyonu olmasını sağlamak istiyordum. İkimiz de kendimizin en iyi versiyonu olacaktık. Eskiden

beni güldürüyor. Nadir bir Şey. Çok nadir. Sadece onunla gerçek ve doğaldı.

Rose benim AŐıl topuğumdu ve bunu bana karşı kullanmasına izin verdim. Aptaldım, çok saftım. Kendimi tanımlamak için kullanacağım son kelimeler bunlar olurdu ama onun için yleydim. Kalbimi almasına ve sanki onun için hiçbir Şey ifade etmiyormuŐum gibi üzerinde tepinmesine izin verdim. Etrafındaki ocuklar ona kırık kalpler kraliçesi derdi. Ben de kurtulamadım. Kendimi zel sanıyordum. Rose'un tebaasından oluşan bir dünyada kendimi kral sanıyordum. Ben zel biri değildim. Zor yoldan öğrendim ki Rose yüzlerce kalp çalmıŐ olabilir ama hala bir kalbe sahip değil.

İki elimi saçlarımda gezdirerek jöleli sa modelimden kaçan tutamları geri getiriyorum. Parmak ucuna bağlı makinenin yavaşça biplemesi, kalp atış hızını ölçmesi sakinleştirici. Beni topraklıyor.

Koltuğumdan yavaşça kalkıyorum, dizlerim yaşlı bir adam gibi patlıyor. Yirmi iki yaşındayım ve bir infazcı ve tetikçi olarak vücudumun altmıŐ yaşında olduğunu hissettirecek kadar çok görevde bulundum. Rose'un yatağına yaklaŐırken boynumu kırıyorum. MıŐıl mıŐıl uyuyor ve bunun sadece ilaçlar yüzünden olduğunu biliyorum. Sırt st yatarken asla bu kadar huzurlu uyuyamazdı. İŞte onu bu kadar tanıyorum.

Hareketlerim ağır ekimdeymiŐ gibi hissediyorum. O kadar uzun zamandır geri dönerse ona ne yapacağımı planlıyordum ki, buna karşı çıkmak çok zor.

Onu öldürmek istiyorum. Altı aydır onu öldürmek istiyorum. Ama yüzünü tekrar göstereceğini hiç düşünmemiştim. Ve Şimdi ortaya çıktığına göre, beklemek zorundayım. Çünkü ona ihtiyacım var. Ve ona ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

Parmağımı hastane çarŐaflarının örttüğü uzun bacaklarında gezdiriyorum. Kendimi onun güzel yüzüne bakmaya bırakıyorum. Morarmış. Gözlerinin etrafındaki morluk, Şişmiş yanaklar, kanlı dudaklar... Bunların onu irkinleŐtirmesi gerekirdi. Öyleyse neden hala bir Tanrıça gibi görünüyor?

Her zamankinden daha güçlü bir şekilde uyanacak bir savaşçı gibi görünüyor.

Kendi isteğim dışında, başparmağım dudaklarını sıyrıyor, dış hatlarını çiziyor ve teninin benimkine değmesinden zevk alıyor.

Kıpırdanıyor, gözleri açılıyor ama bana değil, içime bakıyor. İlaçlar yüzünden tamamen uyuşmuş, kaybolmuş ve ne olduğunun farkında değil.

Bunu hatırlamayacak ve ben de bunu kendi avantajıma kullanacağım. "Sam?" diye mırıldanıyor.

"Tekrar hoş geldin Rose," diye fısıldıyorum. "Cehennem seni bekliyordu."

OceanofPDF.com

Mars - Yungblood

Kaburgalarımın ve bileğimin iyileşmesi tam dört hafta sürdü. Kalçamdaki kurşun yarası hâlâ acıyor ama iz bırakmaya başladı. Dört hafta geçti ve etrafımdaki insanlar hala kırılmamayı ve bana cevaplarını istedikleri tüm soruları sormamayı başarıyorlar. Bir hafta hastanede, geri kalanı da burada, Murray'lerde kaldım.

Onları seviyorum ama burada olmaktan hoşlanmıyorum. Geçen her saniye Hannah ve Thomas'ı olması gerekenden daha fazla tehlikeye atıyormuş gibi hissediyorum. Kurtlar gelip beni alacak. Viktor Volkov beni bulmak için yeri göğü inletecek. Henüz bulmamış olması garip ama beni unutmadığını biliyorum ve adamları beni eve geri getirmek için önlerine çıkan her şeyi yok ederken burada olmak istemiyorum.

Hayatım sakın. Garip bir şekilde sakın. Dedektif Turner'ın bana verdiği telefon hâlâ bende, her ne kadar benimle iletişime geçmemiş olsalar da. Yeni numaram kimsede yok, bu yüzden Jake, Chris ve Luke dışında dünyayla iletişim kurmuyorum. Bazen de Jamie. Hiçbir şey yapmadım.

Kazadan kurtuldum ve midemin ortasında bir delik var, duygularımı yutuyor ve onların yerine yaklaşan felaketin endişesini koyuyor.

Sıkıldım, amaçsızım ve bu beni çıldırtıyor.

Chris sürekli bir şeyler yapmamı, üniversiteye gitmemi istiyor. Orada ne halt edeceğim?

Devlet üniversitesine gidebilirsin. Hala 18 yaşındasın. Bir sınıf atladın, bu senin için doğru yıl.

Hayallerini bir kenara atamazsın, Rose. Her zaman hukuk fakültesine gitmek istedin.

Gelecek yıl Duke'a tekrar başvuracağız. Olağanüstü koşulları anlayacaklardır. Sana başka bir burs teklif edecekler.

Artık düzgün yürüyemediğim için başka bir lakros bursu mu? Hiç sanmıyorum.

Silver Falls Devlet Üniversitesine gitmek istemiyorum.

Silver Falls kasabaya en yakın şehir.

Stoneview. İki kıyıyı Silver Snake Nehri ayırmaktadır. Güney, diğer ABD şehirleri gibidir. Ancak Kuzey Kıyısı bir çete şehridir. Ve onlara karşı bir şeyim yok. Kendilerini yüzüstü bırakan bir hükümet tarafından içine itildikleri yoksullukta ellerinden geleni yapıyorlar. Murray'ler gibi zengin bir koruyucu ailenin yanına verilme şansım olmasaydı ben de onlardan biri olabilirdim. Ancak onlarla yeterince sorun yaşadım, yeterince yapışkan durumla karşılaştım. Benden hoşlanmayan kızlar, zor durumlardan kaçmak zorunda kaldığım erkekler. Ağabeyim ve Sam onlarla fazla içli dışlıydı. Ve ondan intikamımı nasıl alacağımı öğrenene kadar, onun olabileceği yerlere yakın olmak istemiyorum.

Silver Falls Community College North Shore'da ve oradaki insanları görmek istemiyorum. Eskiden birlikte parti yaptığım çocuklarla karşılaşmak istemiyorum. Orada sessiz fısıltılar hızla yayılıyor ve ben onları duymaya hazır değilim.

Rose White Vladimir Volkov'u öldürdü, sonra oğulları onu aldı.

Şimdi geri döndüğüne göre, Bianco Ailesi ve Kurtlar arasındaki savaş yeniden başlayacak.

O hangi tarafta?

Sorun da bu, değil mi? İnsanların benim kimsenin tarafında olmadığını anlayamaması. Ben kendi tarafımdayım, umutsuzca bu boktan kurtulmaya ve kendi hayatımı yaşamaya çalışıyorum.

Mateo Bianco koruyucu ailemiz olduğunda sekiz yaşındaydım. Suç dolu bir hayatın içine sürüklendik çünkü psikopat bize kafayı takmıştı. Bianco Ailesi'nin başıydı ve Doğu Yakası'na geldiğinde tüm suç örgütleri dünyasını kontrol etme yolunda ilerliyordu. Volkov ile savaş halindeydi. Bizi de kendisiyle birlikte alaşağı etti.

Ama Vladimir Volkov'u vurarak öldüren bendim. Hızlı ve mükemmel bir atışla. Onun ölümü benim hayatımın bedeli. Özgürlüğümün bedeli.

North Shore her zaman küçük çete faaliyetleriyle bölünmüştür. North Shore Crew, North Shore'un Kralları'na, yani King ailesine karşı.

Bianco NSC ile bir anlaşma yapana kadar benim hayatım onlarınkiyle bağlantılı değildi. Sadakatleri karşılığında 'faaliyetlerini' yasal yansımalar olmadan sürdürebileceklerdi. Ama esas olarak Bianco, Kralların kökünü kazımaya söz verdi.

Bianco sözünü yerine getiremeden hapse girdiği için bu hiçbir zaman gerçekleşmedi. Bianco'nun düşüşü nedeniyle NSC Kuzey Kıyısı'ndaki gücünü kaybetti ve şehir ikiye bölünmüş bir şehir haline geldi.

Yani, soru her zaman geri geliyor. Sen hangi taraftasın?

Bu durum beni endişelendiriyor ve düşüncelerim ağırlaşıyor. Beynim doğru yolda kalmak için mücadele ediyor ve başa çıkma mekanizmam devreye giriyor. Listeler, listeler ve listeler. Hatırladığım, gördüğüm, duyduğum her şeyi,

Tecrübe ettim. Bu sefer, Bratva yerleşkesinde tanıştığım kadınlar.

Juliette, Luna, Precious, Carla, Lizzie, Mia.

"Tak, tak," Jamie Williams'ın berrak sesi odada yankılanıyor.

Odama baş aşağı girmesini izliyorum. Ellerimle enseme destekleyerek yere uzanıyorum. Gözlerim onun küçük bedenine takılıyor ve yeşil badem gözlerine odaklanıyor. Sevimli, sevecen, güzel bir yarı Filipinli. Güneyli güzelin küçük bedenini ve yeşil gözlerini annesinden miras almış. Bronz teni, koyu kahverengi saçları ve gözlerinde parlayan altın ışıltıları babasının fotoğraflarında gördüklerimle aynı. Onunla hiç tanışmadım. Jake ve ben Stoneview'e taşınmadan önce ölmüştü ama evi tüm ailesinin resimleriyle doluydu. Volkov Senior babasını öldürtmeden ve kardeşini kaçırmadan önce sahip olduğu aile.

Tıpkı benim gibi.

Aaron Williams.

Uzun süre onun ölü mü yoksa kayıp mı olduğunu bilmedi. Benden üç yıl önce kaybolmuş. Yine de artık biliyor. Onun bir Kurt olduğunu ve geri gelmeyeceğini biliyor.

Benim de geri dönmemem gerekiyordu.

Midem suçluluk duygusuyla burkuluyor, bu vücudumdan geçen nadir bir duygu. Kahretsin, bana onu sormak için ölüyor olmalı.

Orada mıydı? Onu gördün mü? Konuştunuz mu? O iyi miydi?

Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.

Gözlerindeki soruları görebiliyorum; benimkiler arasında bir tenis maçı izler gibiler. Dikişte patlıyor

sorularla. Bu kız tanıdığım en meraklı insan. Bu bir hastalık ve buna engel olamıyor. Jake'le başını belaya sokan da buydu zaten.

Bakışlarım Jake'in ona hediye ettiği, üzerinde 'J' harfi olan altın kolyede duruyor.

Çin, Rusya, Avustralya, ABD...

"Şimdi anlıyorum." Sanki sonunda bir sırrı öğrenmiş gibi başını sallıyor, sesi gururla çınlıyor.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Listelerinizi yaptığınızda. Jake ve Chris haklıydı, sende bir şey var! Dudakların hafifçe kıpırdıyor, ses çıkarmıyor ama orada."

Bedenimi hareket ettirip tekrar ayağa kalkmadan önce gözlerimi deviriyorum.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Ha?" Yatağımın üzerinde duran sigara paketini alırken sordum.

"Liste mi?"

"Hangisi?" Pencereye doğru yürüyüp açarken ona gülümsüyorum. İçeride sigara içmemeliyim, Hannah öğrenirse beni öldürür.

"Birden fazla mı vardı?" diye soruyor alçak sesle kendi kendine.

"I düşündüm sen biliyordu her şey hakkında şunlar listeler, Jamie," diye takılıyorum ona.

Gülümsüyor ama cevap vermiyor, yanlış bir şey söylemekten korkan bir çocuk gibi.

Havada asılı kaldığını düşündüğü gerginliği azaltmak için ona "En çok altın üreten on ülke," diye cevap veriyorum.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" diye kıkırdıyor.

Kim bilir, belki de bir ara televizyona çıkmıştır.

"Sana kıyafet getirdim." Kapının yanındaki bir kutuyu işaret ediyor. "Böylece kendini alışverişe çıkmaya hazır hissedene kadar giyecek bir şeyler bulabilirsin."

Tekrar bir kaşımı kaldırıyorum ve gözleri yere kayıyor.

"Peki... nasıl hissediyorsun?" Kolları sallanmaya başladı hafifçe, odanın etrafına bakarken kendini adayabileceği bir hareket arıyor.

"Gördün mü Jake, Jamie'nin kıyafetlerine uyuyor olsaydım bu inandırıcı olurdu. Saklandığın yerden çık, olur mu?"

Jamie başını hızla sallar. "Jake burada değil, ben-"

"Oh, hey," diye sözünü kesiyor Jake kapının çerçevesi içinde belirirken. "Garip, ben de tam senin odanın önünden geçiyordum."

"Evet. Tuhaf," diye kestirip atıyorum. "Bir dahaki sefere Jamie'ye nasıl hissettiğimi sormak için bir bahane bulmak istediğinde, böylece beni kapının arkasından gözetleyebilirsin, neden kıyafetlerden daha iyi bir tane bulmuyorsun? Ondan on santimden daha uzunum. Onun eşyalarının içine sığmam bile mucize."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye mırıldanıyor Jamie kendi kendine. Jake içeri girer ve bir kolunu onun beline dolar.

"İyi iş çıkardın Angel," dedikten sonra başının tepesine bir öpücük konduruyor ve Angel onun içinde eriyor.

"Ee," diyorum sigaramı yakarken. "İkinizin burada olmasının gerçek bir nedeni var mı?"

Jake, Jamie'den ayrılıp yatağıma otururken, "Biraz evden dışarı çıkmalısın," diyor. "Neden gidip yeni kıyafetler almıyorsun? Hepimiz seninle geliriz."

Gerçekten kıyafete ihtiyacım yok. Murray'lerde bazı eşyalarımın olduğu bir kutu var ve bundan fazlasına ihtiyacım yok. Eşyalarımın çoğunu verdikleri için onlara kızgın değilim. Görünüşe göre terapistleri onlara bunu yapmalarını tavsiye etmiş, hayatlarına devam etmek için yeni bir adım. Benim için değerli olduğunu bildikleri şeyleri sakladılar. Hayatlarına devam etmediler.

"Yeni bir şeye ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum ciğerlerimdeki dumanı dışarı atmada hemen önce. "Ve

ben dışarıdaydım."

"Bir paket sigara almak için. Hadi, Ozy. Sinemaya falan gidelim." Duraklıyor ve Jamie'ye dönüyor.

"Angel," diyor benimle konuştuğu zamankinden daha yumuşak bir sesle. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Başını salladı ve özür dileyen bir gülümseme verdi. Son zamanlarda yaptığı tek şey bu. Sonra odadan çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor.

OceanofPDF.com

All 4 U - karahindiba eller

"Bak," diyor ikizim yataktan kalkıp bana doğru yürürken. "Korkmana gerek yok, tamam mı? Nereye gidersen git, hepimiz seninle geleceğiz. Chris ve ben orada olacağız ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Bir kahkaha attım. "Korkmuyorum, Jake. Sadece canım bir şey yapmak istemiyor. Peki sen neden hâlâ buradasın? Dört hafta oldu, şimdiye kadar üniversiteye dönmüş olmalıydın. Jamie gidip geldi. Chris gidip geldi. Benim için hayatını askıya almayı bırak."

Neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyorum. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama lanet olsun, onun yardımına ihtiyacım yok. Bunların hepsi geçici.

"Delirdin mi sen? Ailevi bir acil durum. İzin aldım ve dersleri internetten takip edebilirim."

"UPenn için mi? O kadar zeki değilsin. Çok kötü bir şekilde başarısız olacaksın." Tanrım, ben bir sürtüğüm.

"Ben yeterince akıllıyım, teşekkür ederim," diye homurdanıyor.

"Hayır, değilsin. Akıllıca olan bana aptal bir kızmışım gibi davranmamaktır. Akıllıca olan, benim zaten

Yarınki doğum günümüzle ilgili küçük planını ve benim buna hazır olmadığımı anladım. Akıllıca olan, arkamdan iş çeviremeyeceğini hatırlamaktır çünkü ben gerçekten akıllıyım."

Başımı sallarken alaycı bir şekilde kıkırdıyorum.

"Alışverişe gitmemi istemek de neyin nesi? Neredeyse iki yıl boyunca Rose White'a ne olduğunu öğrenmek için can atan insanlarla çevrili olacağım sürpriz bir doğum günü partisi için bana güzel bir elbise almak. Kahretsin, o lanet okulda nefes alamıyordum. İnsanlar hep arkamdaydı, hep arkadaşım olmak istiyorlardı, hep onları fark etmemi istiyorlardı. Onları görmek istemiyorum!"

"Kaltaklık yapıyorsun. Kes şunu."

"Tanrı aşkına Jake, Stoneview'in nasıl bir yer olduğunu unuttun mu? Fısıltılar ve dedikodular. Şirretlik ve arkadan bıçaklama. İsteyeceğim son şey, on sekizinci doğum günümde kayıp olduktan sonra on dokuzuncu doğum günümde bir hoş geldin afişi. Kimseyi görmek istemiyorum. Dışarı çıkmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Söylediklerimden sonra sessizliğin uzamasına izin veriyor. Nefesimi tutmama ve kendimi sakinleştirmek için sigaramdan daha fazla nikotin çekmeme izin veriyor. Ben nefes vermek için pencereye dönerken o gelip tam yanıma yerleşiyor, sol kolu sağ kolumu okşuyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sürpriz parti... Luke'un fikriydi ve buna bir son vermem gerekirken ben de ona uydum."

"Bugün senin de doğum günün," diye cevap veriyorum, biraz daha sessiz bir şekilde.

"On sekizinci yaşımızı kutlamadım. Sensiz nasıl kutlayabilirdim ki?"

Yaptım, ama bunu ona söylemedim.

"Parti vermene izin verilmeli. Sadece, lütfen, benim orada olmamı bekleme."

"Anlıyorum," diye başını sallıyor. "Yine de seni tanıyorum ve aşına olduğun durumlara geri dönmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Senin için. Arkadaşlar, buluşmalar, dördümüz. Bu sizin aşinalığınız ve rahatlığınız."

"Artık değil." İç çekişim benden tamamen kaçtığı için zor duyuluyor. Sadece Jake'e karşı savunmasızdım, başka bir varlığın benimle ilgilenmesine izin vermeye daha istekliydim... ve o lanet kelimeler kaçtı.

Az önce söylediklerimi yutmak için kendine zaman tanıyarak yanımda kaydığını hissediyorum. Uzun bir dakika sürüyor, ama konuştuğunda kelimeler hala sert bir şekilde carpıyor.

"Konuş benimle, Ozy. Sana yalvarıyorum."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, boğazım duygularla tıkanıldığında cevap veremiyorum.

"Eğer ben değilsem, birisi. Herhangi biri. Hastane beni aradı ve terapisti görmeyi reddettiğini söylediler."

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Biri beni her öldürmeye ya da kaçırmaya çalıştığında bir terapistle gitmem gerekseydi, hayatımda başka hiçbir şey yapmazdım."

Sözlerimin zehirli olduğunun farkındayım ama ben zehirliyim. Bu o kadar açık ki neredeyse markam haline geldi. Birinin beni öldürmeye ya da kaçırmaya çalıştığı tüm zamanlar için bir terapistle gitmeliyim. Bianco'nun benimle oynadığı onca zaman ve Volkov'larla geçirdiğim aylar için. Hiçbir mazeretim yok. Sadece istemiyorum.

"Denemediler Ozy, başardılar," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Çenesi titriyor ve bir elini kalın, siyah saçlarında gezdiriyor. Benimkiyle aynı. Bana çıkıştığı için kendinden nefret ederek iç geçiriyor. "İyi olmanı istiyorum, sadece iyi olduğunu söylemeni değil. Lütfen," diye ısrar ediyor. "Nasıl hissediyorsun? Tek bir kelime. Tek bir duygu."

"Hayal kırıklığına uğradım," diye çıkıştım ona.

Ona, hayata. Bağırsaklarımda, göğsümde ve başımda bir kavrama var. Omuzlarımı da çekiyor. Sırtımı ağırlaştırıyor ve yürümeye çalıştığım da ayaklarımı sürüklüyor. Geceleri dişlerimi gıcırdatmama ve gün içinde çenemin kilitlenmesine neden oluyor. Bana yaşattıkları için hayattan öç alma ihtiyacının verdiği hayal kırıklığı. Kendimi eksik ve boş hissediyorum. Ben bir insanım.

Uzuvları ve organları ile işleyen bir beden ve çok sayıda duyguyu harekete geçirme yeteneği.

Yine de tek hissettiğim, damarlarıma dolan, kanımı kaynatan bu yakıcı intikam ihtiyacı ve yine de bedenimi donmuş halde tutuyor.

Hayattan intikamımı almak istiyorum. Sadece nereden başlayacağımı, kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Herkese, her şeye saldırmaya hazırım.

Bu yüzden yalnız kalmam daha iyi.

Jake iç geçiriyor, gözleri benim içimdeki bastırılmış öfkeyi okuyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Seni çok özledim," diye cevap veriyorum. Sigaramı pencere kenarında söndürüp dışarı atıyorum.

"Sorumu görmezden gelme. Sert davranmakta çok iyisin, Ozy. Ve öylesin de. Ama Chris ne zaman Stoneview'de olsa, geceleri güvenlik için gizlice odasına giriyorsun. Bana söyledi."

Kendimi savunmak üzereydim ama sözümü kesti. "Mesele sadece bu değil. Seni iki yıldır görmedim ve ilk fark ettiğim şey, tek başınayken hâlâ kapını kapatmadığın oldu. Bu Volkov öncesinden kalma eski bir travma. Bunlar uzun zaman önce iyileşmiş olman gereken şeyler."

"Neredeyse iki yıl."

"Ne?"

"On altı aydır yoktum."

Sözlerime şaşırılmış bir halde başını sallıyor. "Kızmak için böyle küçük şeylere takılıyorsun. Şu haline bak," diyor fısıltılı bir sesle, durumun ne kadar kötü olduğunun farkına varmış bir halde. "Vücudundaki her bir gözenekten TSSB sızıyor."

Ona bağırmmamak için dudaklarımı sıkıyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Senden ne istediğimi bilmek ister misin, Jake?" Öfkelen dim. Dönüp yüzümü tamamen ona dönüyorum, bakışlarım aramızdaki hafif boy farkından yukarı doğru kalkıyor. "Zaman."

"Zaman mı?"

"Evet. Çünkü bir şekilde, bir noktada, çatlayacağım. Açılacağım ve tüm duyguların dünyaya akmasına izin vereceğim. Konuşmaya ihtiyacım olacak, ağlamaya ihtiyacım olacak ve sana ihtiyacım olacak."

"Orada olacağım, ben buradayım."

"Şimdi olmayacak. Yakında da olmayacak. Yardım için Nate'e koştuktan sonra Bianco'nun bana yaptıklarını tek bir kişiye anlatmam sekiz yılımı aldı. Dört hafta önce sana geri döndüm. Bana zaman ver."

Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha da hırıltılı ve hüzünlü. "Yaşadığımız onca şeyden sonra... bunu hak etmedin."

Omuz silkiyorum. "Belki de öldürdüm. Bir adam öldürdüm." "Nate'in hayatını kurtarmak için."

"Ve onunla ne yaptığına bak," diye kıkırdıyorum hüzünle. "Hepsini çöpe attı."

"Evet," diye hüzünle iç geçiriyor.

Aramızdaki sessizliğin tekrar uzamasına izin veriyor, ama bu sefer yanlış anlamadan ziyade sevgiyle dolu.

"Seni seviyorum, Ozy. Ben... Seni daha yeni geri kazandım ve sana aşık olduğumu biliyorum ama bu geçecek. Ve sonra normale dönebiliriz. Her neyse artık."

Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, mavilerimiz koşulsuz sevgi ve ilkel koruma ihtiyacı dalgalarıyla çarpışıyor. Artık gerçekten düşünmüyorum, sadece saf içgüdülerimle hareket ediyorum. Kollarım beline dolanıyor ve bedenlerimizi birbirine çarpmaya zorluyorum. Başım omuzlarına, elleri de sırtıma düşüyor.

Uzun bir süre sıkıca ve sessizce sarılıyoruz.

"Her şey yoluna girecek," diyorum sonunda ayrılırken. "Zaman. İşini yapacaktır."

"Seni yalnız bırakacağım, ancak ihtiyacın olan ya da yapmak istediğin herhangi bir şey olursa... herhangi bir şey... beni ara. Bu gece Jamie'lerde olacağız ama ben burada kalabilirim. Sen benim önceliğimsin, Ozy."

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, sadece yalnız kalmak istiyorum."

Gözlerinde acı parlıyor ama konuyu değiştiriyor. "Yarın o partiye sensiz gitmek istemiyorum. Sadece ikimizin olmasını, çocukluğumuzdaki gibi iki kişilik bir mum üflemeyi tercih ederim. Hiçbirine ihtiyacım yok, sadece sana ihtiyacım var."

"Mumlarımızı üfleyeceğiz ve sonra ben yatacağım, sen de partiye gideceksin."

Artık parti yapmaktan hoşlanmıyor değilim. Hâlâ hoşlanıyorum. Kendimi berbat durumlara sokmayı ve beynimi hayattan uyuşturmayı hala seviyorum. Sadece bu şehrin ikiyüzlü nüfusunu görmek istemiyorum.

Yüzeyde, Stoneview bir elmas gibi parlıyor. Ama kalbinde yeraltından akan kan ve günah nehirleri var. Hepimiz bunun içindeyiz ve ben doğum günümde bunu istemiyorum.

Jake tekrar konuştuğunda kapının yanındaydı. "Şunu söyleyebilir miyim... Rachel orada olacak."

Kalbim durur, kendini güvenlik ağından kurtarır ve bedenimin derinliklerine dalar.

Rachel.

Eski kız arkadaşım, Rachel.

Hayatımın aşkı, Rachel.

Tüm geleceğimi birlikte geçirmem gereken kız, Rachel.

Rachel, kaçırıldığım gün beni bekliyordu. Ben hiç gelmedim.

Her zaman yaptığım gibi onu hayal kırıklığına uğrattım.

Stoneview'e döndüğümden beri onu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum ama sanki bedenim onunkine yakın olduğunu biliyor. Sanki kalbim onun atışını hissedebiliyor. Sorular zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyor.

Döndüğümü biliyor mu? Beni görmek istiyor mu? Benden nefret ediyor mu? Beni özlüyor mu? Beni hala seviyor mu?

Jake'in gittiğini bile fark etmedim, kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Rachel benim her şeyimdi. Bilmiyorum.

onu tekrar görecek gücüm var mı bilmiyorum. Bunca zaman sonra onu görmeye ve onsuz nefes almanın ne kadar zor olduğunu söylemeye cesaretim var mı bilmiyorum. Her gün gözlerimi açmanın ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek kendimi yaşamaya zorlamanın ne kadar zor olduğunu.

Ve yarın, bu şansı elde edebilirim. Her gece uykuya dalarken aklıma gelen o tek düşünce tekrar aklıma geliyor.

Eğer Rach'i tekrar görebilirim.

Her şey aklımdan geçti. Morpheus'u böyle bulacaktım - sevgilime söyleyeceğim her şeyi hayal ederek. Ona yapacağım her şeyi. Ona nasıl değer vereceğimi. Ona borçlu olduğum tüm özürleri.

Yapabilir miyim? Gözlerinin içine bakıp onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilir miyim? Tekrar onun ve benim olmayı ne kadar istediğimi?

Ertesi gün, söz verdiğim gibi Jake'le birlikte bir mum üfledim. Çocukken yetimhanede yaptığımız gibi bir mumu paylaşıyoruz. Murray'ler burada, Chris evrendeki en mutlu üvey kardeş gibi görünüyor. Luke ve Jamie de buradalar, Mutlu Yıllar şarkısını söyleyip herkesin neşesini yerine getiriyorlar. Hepsi beni Luke'un partisine gitmeye ikna etmeye çalışıyor ama ben kendimi insanları görmeye ikna edemiyorum. Bu yüzden hepsi iptal etmeyi ve benimle kalmayı teklif ediyor... Bunu da istemiyorum. Bu çok fazla ve bu illüzyonu o kadar uzun süre sürdüremeyeceğimi hissediyorum.

Geri döndüm. Mutlu olmalıyım ama yine de kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Her dakika, her saniye herkese yalan söylüyormuşum, olmadığım biri gibi davranıyormuşum gibi hissediyorum. Gerçekte, artık kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini bilmiyorum. Çok fazla insan beynimle, bedenimle, kişiliğimle oynadı. Çok uzun zamandır bir kuklaydım,

ve artık kendim olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Hayır, tek bildiğim içimde yanan o ihtiyaç.

Bir karar verdim. Hayatımda bir kez olsun, özellikle de kalbim söz konusu olduğunda, özverili bir seçim. Rachel'ı yalnız bırakacağım. Birbirimizi görmemizin hiçbirimiz için iyi olacağını sanmıyorum.

Muhtemelen artık bir hayatı vardır. Rach, Conor McGill'le evlenmeyeceği konusunda kararlıydı. Onun yerine, her ne yapıyorsa ya da her kimle birlikteyse onunla mutlu olmalı. O hayata öylece dalıp her şeyi mahvedemem. Çünkü yapardım. Sırf onu kendime alabilmek için her şeyi dağıtır ve onun için her şeyi mahvederdim. O da bana izin verirdi. Rachel ve ben özel bir şey paylaşıyoruz. Sahip olduğumuz şeyi başkasıyla paylaşamazdı ve benim için onlara duyduğu yüzeysel sevgiyi bir kenara bırakırdı. Ortaya çıktığım anda hepsini geride bırakırdı. Ondan bunu beklerdim ve o da bunu yapardı, sonra kim bilir bu bizi nereye götürürdü.

Uzak durmak daha iyi. İkimiz için de. Umarım her zaman hayal ettiği gibi Stoneview'den ayrılır ve başka biriyle yatmak istediğinde ondan ayrılmayan bir kız bulur. Sevgisini onun yanında olarak gösteren birini, sahiplenici bir sürtük olarak değil. Ben olmayan birini. Onun için umabileceğim en iyi şey buydu.

Penceremin kenarında bir sigara daha yaktığımda saat akşam 8:30 civarıydı. İki kapı ötede, Luke'un evinden gelen müzik sesini duyabiliyorum. İnsanların yavaş yavaş geldiğini hayal edebiliyorum. Jake'in etrafında dolanan kızları ve Jamie'nin onlara sessizce lanet okuyan sert yüzünü.

Luke'un bir daha asla arayamayacağı Stoneview kızlarıyla sohbet ettiğini, Los Angeles'taki hayatla ve babasının şirketini nasıl en iyi şekilde değiştireceğiyle övündüğünü hayal edebiliyorum. Chris muhtemelen sessizce içiyor ve bir yandan da ikizimin kaç shot içtiğini izliyordur.

Ve Rachel orada. Tek başına ya da başka bir kızın kollarında. Karanlık tarafını gösterdiği başka bir kadın, aramızdaki en özel şeyi alıp götürdü. Beni onun için özel yapan şeyi aldı.

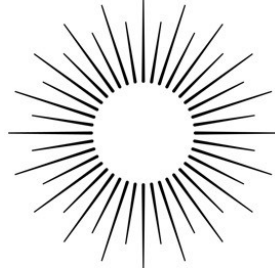
Artık kendimi kimse için özel hissetmiyorum ve hiç hissedecek miyim merak ediyorum. Herkesin sevdiği evrensel bir güzelliğim var. İnsanları her zaman cezbeden güzel özelliklerim var. Bunun beni eşsiz kıldığını düşünüyorlar, ama hep aynı, değil mi? Beni ilahi güzellikte buluyorlar ve bana aşık oluyorlar. Ben de onlardan yararlanıyorum ve sonunda ortalama bir seks ve akşamdan kalmalığın belirsiz bir anısından başka bir şey paylaşmıyoruz.

Rachel hariç. Sigaramı pencere kenarına saplıyorum ve dumanı gece havasına üflerken yıldızlara bakıyorum.

Kalbim hızlanıyor, midem sıkışıyor ve dudaklarım karıncalanıyor. Rachel.

6

RACHEL

High Enough - K. Flay

"Al bakalım." Conor'a viski ve kola dolu bir bardak uzatırken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Daha ağızına ulaşmadan içkisinin çoğunu döktüğünü umursamadan, içkiyi neredeyse benden koparıp alıyor.

"Neden bir şey içmiyorsun?" diye sorar. "Bu bir parti Rachel. İyi eğlenceler."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Şu anda nefes almakta zorlanıyorum. İçki içmek ve parti yapmak listemin başında değil.

"Doktor hamile kalmaya çalışırken içki içmemem gerektiğini söyledi," diye yalan söylüyorum.

"Tavsiyesi boktan. İşe yaramıyor," diye söyleniyor.

Şimdiden nasıl sarhoş oldu? Her gün ne kadar içtiği konusunda biraz daha toleranslı olması gerekir.

"İşe yarayıp yaramadığını bilemeyiz Conor. Birkaç ay beklemeliyiz." Bunu konuşurken midem bulanıyor. Ne kadar istiyormuş gibi yaparsam yapayım bu beni hep hasta ediyor.

"Sende lanet bir bebek görmüyorum. Sen görüyor musun?"

"Şşş, sesini alçaltır mısın lütfen?" Bizi duyan var mı diye etrafa bakınırken yalvarıyorum.

Çocuk sahibi olmak için 'çabaladığımızdan' utandığımdan değil. Denediğimiz için bile utanıyorum. On dokuz yaşındayım. Bebek istemiyorum. Hiç istemedim. Baştan beri erkek arkadaş istemedim, hele nişanlı hiç istemedim. Özellikle de Conor'ı.

En başta hiç arkadaş olmak istemediğim çocukluk arkadaşım. Ailelerimiz yakın; elitistler, Stoneview'den evlenmek istemeyen zengin insanlar. Ve beni de yanlarında götürdüler. Onun babası ve benim babam her zaman birlikte çalıştılar, işleri birbirlerine bağlıydı.

Lisede geçirdiğimiz süre boyunca Conor sırrımı sakladı. Ailemin planına uymak istemediğimi biliyordu: üniversiteye gitme, diploma almak için basit bir çevrimiçi kurs al, Conor'ı tanı, evlen ve çocuk sahibi ol. Bana her zaman başka bir şey yapamayacak kadar aptal olduğumu söylediler.

Conor... Kız arkadaşımın kaçmama yardım edeceğini hiç söylemedi ama sırrımı saklayacağını da söyledi. Aileme Rose White'la çıktığımı, onunla kaçmayı planladığımı asla söylemeyecekti.

Sonra Rose kaçırıldı.

Stoneview'den uzakta nihai mutluluğumuzu bulmamız gereken gün, o... bir anda ortadan kayboldu.

Conor giderek daha da sahiplenici oldu. Aileme her şeyi anlatmakla, ailemizi utandıracak şeyleri onlara söylemekle tehdit etti.

Kızın bir lezbiyen.

Sanki biliyormuş gibi bana hep lezbiyen diyor.

Ben bile bilmiyorum.

Yine de ondan tüm varlığımla nefret ettiğimi biliyorum. Ve Jake White'ın doğum günü partisindeki insanların çocuk sahibi olmaya çalıştığımızı bilmeleri isteyeceğim son şey.

Özellikle de Rose döndükten sonra.

"Bir tane daha lazım." Sesi beni odaya geri getiriyor. Boş bardağını yüzümün önünde sallıyor ve bu sefer gözlerimi deviriyorum.

"Emin misin?" Öfkelendim. "Daha gece yarısı bile olmadı, gece daha yeni başlıyor."

"Rachel," diye gülümsüyor. Bana yaklaşıyor ve boştaki eliyle kısa sarı saçlarımın tellerini kulağımın arkasına koyuyor. Parmakları yanağımında geziniyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakabilmemiz için başımı şefkatle yukarı kaldırıyor. "Hiç kimse sana konuşmadığın zaman çok daha seksi olduğunu söyledi mi?"

Sözleri karşısında ağzım açık kaldı. Ne pislik ama. Bana hiç böyle şeyler söylemiyor değil ama jesti o kadar sevecendi ki...

Gülümseyip başımı sallarken aklımdan küfürler geçiyor. "Gidip sana bir tane daha getireyim," diye cevap veriyorum sonunda.

Kafamda, onu elli kez bıçaklamışım, tüm yaralardan kan akıyor ve konuşmaya çalışıyor ama onun yerine daha fazla kan öksürüyor. Zavallı hayatını bedeninin içinde tutan kıpkırmızı sıvıyı boşaltırken nedenini soruyor.

Geber, pislik. Geber! Geber! Geber! diye bağılıyor iblisim.

Bara gitmek için arkamı döndüğümde kıcıma bir tokat atıyor ve utançtan yanaklarım yanıyor. İblisim kafama Conor'ın ölümüyle ilgili başka senaryolar sokuyor.

"Bir viski ve kola daha lütfen," diye gülümsüyorum oturma odasına yerleşmiş olan barmene. Beyaz ipek masa örtüleriyle kaplı masaların arkasında duruyor. Bana içkiyi uzatıyor ve ben de uzun bir yudumda içiyorum.

"Bir tane daha lütfen." Beni yargılamamaya çalışıyor ama gözleri yalan söylemiyor. "Nişanlım için," diye gerekçelendiriyorum.

Diğer içkiyi beklerken odaya göz gezdiriyorum.

Kes şunu Rachel. O burada değil. O gelmedi.

Muhtemelen yorgundur. Geri dönmekten ve gerçek hayata yeniden adapte olmaktan yorulmuştur.

Nasıl bir şeydi acaba? Her gece rüyamda onu gördüm. Uzun, mürekkep siyahı saçları olan güzel bir kız, zifiri karanlık bir bodrumda kilitli. Yaralı, kanlar içinde, ağlıyor... Karanlık bodrumu aydınlatan tek şey onun mavi gözleri. Her gece ter içinde uyanıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Neredeydin Rose?

"Rach, selam. Sen ve Conor eğleniyor musunuz?"

Jake'e dönmeden önce barmenden içkiyi alıyorum. O ve Rose birbirlerine o kadar benziyorlar ki, bu beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Özellikle de geriye bir tek o kaldığında, herkes onun aracılığıyla Rose'u görebiliyordu.

"Selam Jake. Doğum günün kutlu olsun," diyorum elimden geldiğince neşeyle.

"Teşekkürler." Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Zaten en sevdiğim hediye aldım. Sanırım hiçbir şey bunu geçemeyecek."

Yüzümde kocaman, sahte bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Geri dönmesi çok harika. Yani, çok mutlu olmalısın."

Kendisine bir içki ısmarlamadan hemen önce "Az bile söylemişsin," diye kıkırdıyor.

Onu barmenle konuşurken izliyorum ve kelimeler dilimin ucuna geliyor.

Sorma, sorma.

Bana geri döndü.

"Peki, bu gece geliyor mu?"

Sormamak için çok fazla.

Gülümsemesi biraz hüzne dönüşüyor. Hayır, bekle... Bu acıma. Harika. İlişkimde mutsuz olduğum ve eski kız arkadaşımı görmek için can attığım o kadar belli ki, sonunda sefil hayatıma biraz neşe getirmek için.

"Kendini pek parti yapacak gibi hissetmiyordu. Özür dilerim. Size karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, o..." Sanki bunu benimle gerçekten paylaşmak istediğini test ediyormuş gibi bir an duraksıyor. "...pek kendinde değil. Ona zaman vermeye çalışıyorum..." Bu sefer doğru kelimeyi bulmak için duraksıyor. "...uyum sağla.

Ve sonra, bilirsiniz, eminim onu ziyarete falan gelebilirsiniz."

"Evet, evet, elbette." Sıradan görünmeye çalışıyorum. Sanırım insanların arabalarına koydukları o küçük baş sallayan köpekler gibi sürekli başımı sallamasaydım biraz daha inandırıcı olurdu.

Aramıza garip bir sessizlik yerleşti. Jake'i seviyorum çünkü Rose'la olan ilişkimin en büyük destekçisi hep o oldu. Şimdi ise ne yapacağını bilemiyor, değil mi? Ama onunla yapabileceğim bir şey varsa, o da Rose'u ne kadar çok sevdiğim konusunda son derece kararlı olmaktır.

"Jake, ona bu gece burada olacağımı söyledin mi?" Başını sallamadan önce ağzı iki büklüm oluyor.

Mideme çöken hayal kırıklığını tarif edemem. Beni görmek istemiyor. Tabii ki istemiyor. Lisedeyken Rose'u kendime saklamak yeterince zordu. Başkalarıyla yatabilmek için benden ayrılırdı. Yeterli olmadığım için kalbimi tekrar tekrar kırardı. Neredeyse iki yıldır birbirimizi görmediğimize göre şimdi ne bekliyordum ki?

Jake'in bakışları arkamdaki bir şeye odaklanıyor. Gözlerini aydınlatan neşe içimi ısıtıyor.

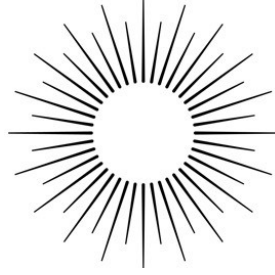
"Ona bu gece burada olacağını söyledim," diye tekrar onaylıyor. "Ve işe yaradı."

"Ne?"

Kafamı çevirdim. Kız arkadaşı Jamie'nin arkamda olduğunu sandım. Bakışlarında çok fazla sevgi vardı.

Jamie değil.

Hayır. Rose az önce oturma odasına girdi. Rose White'ın bir odaya ne zaman girdiğini hepimiz bilmiyor muyuz?

Bana baba diyor - KiNG MALA

Sanki hiç gitmemiş gibiydi. Stoneview'de zaman durdu; herkes bu partide kaldı ve onun geri gelmesini bekledi. Aynı insanlar, aynı arkadaş grubu, aynı kişilikler ve taklitçiler. Herkes burada, kadehlerini yuvarladıktan sonra akşamlarını uyuşturmaya hazır. Ama en önemlisi? Aynı tepki; tüm gözler onun üzerinde. Eskiden gelip onunla konuştukları zamanlar hariç, şimdi kimse harekete geçmiyor. Sadece sırtı onlara dönük olduğunda başlayan kısık sesler, özür dileyen gülümsemeler ve küçük el sallamalar var. Ama bunların hiçbiri onu etkilemiyor. Lise yıllarını Stoneview Prep'te herkesin dilindeki isim olarak geçirdi. Bu tür bir ilgi onun tansiyonunu bile yükseltmiyor.

Hayır, sanki bu odadaki her bir ruhun sahibiymiş gibi içeri giriyor. Sanki hepimiz onun ayaklarına kapanmalıymışız gibi. Bunu bilerek yapmıyor; yapmadığını biliyorum. Kendini bir kraliçe gibi görmüyor. Hayır, kraliçeler hep gölgede kalır. Rose kendini bir kral gibi tutuyor. Gücün sahibi gibi, bunu biliyor ve kullanmaktan korkmuyor.

Birlikte geçirdiğimiz son doğum gününe geri döndüm. İki yıl önceydi, hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Conor uykuya daldığında hâlâ o geceyi hatırlıyorum. Bu adamın hiç şansı yoktu, çünkü Rose beni başkaları için çoktan mahvetmişti.

Jake ve beni gördü ve bize doğru yürüdü.

Rose bize ulaşmadan önce bana "Son bir şey daha" diyor. Sonraki sözleri o kadar aceleye geldi ki zar zor yakalayabildim. "Ona Conor'dan bahsetmedim. Tamam, güle güle, keyfinize bakın."

Bir saniye önce konuşuyordu, sonra gitti ve Rose tam önümde duruyordu. Kısa boylu değilim, 1.75 boyundayım ama onun ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Sanki onu yeniden keşfediyor gibiyim.

Simsiyah saçları eskisinden daha uzun, artık neredeyse kıkına ediyor. Cildi hâlâ her zamanki Akdeniz altın sarısı bronzluğuna sahip ve ışıksız bodrum kâbusumu güvenle bir kenara bırakabileceğimi biliyorum. Sağlıklı görünüyor. Sıksa ama her zaman sıskaydı. Çok normal görünüyor. Koyu, kan kırmızısı dudakları, kimsenin kıyaslayamayacağı o imkansız renk, yarım bir gülümsemeye dönüşmüş. Her zaman o yarım gülümseme, ondan hoşlandığınızı biliyormuş gibi görünmesini sağlar. Bunu çoktan anlamış.

Eskisinden daha fazla dövmesi olduğunu fark ediyorum. Kolluk takıyor ama bir tanesinin sade siyah kapüşonunun yakasının altından boynuna doğru süzüldüğünü görebiliyorum. Bir diğeri de eline sızıyor. Aynı ama farklı.

Gözleri... gözleri aynı değil. Mavi eskisi kadar koyu, ruhunu içine çeken o gece yarısı mavisi. Peki ya sırlar? Travma? Zaten oradaydı. Ama gözlerinde anlam veremediğim başka bir şey var. Bu... vahşi. Neredeyse aklı başında değil.

Gözlerim onu yeniden yaşıyor ama kalbim hiçbir şeyi unutmamış. Göğüs kafesime doğru çılgınca atıyor. Kendi kalp atışını hissetmek için ölüyor.

"Bir şey söylemeni istiyorum," diye fısıldıyor sonunda.

O da benim kadar suskun.

"Daha uzun görünüyorsun," diye nefes nefese mırıldanıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve bir sürü duygu sel olup akıyor. Onu çok özledim, midemde yavaş yavaş çözölen bir ağırlık var ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Ona sarılmak istiyorum ama Conor bu odada bir yerlerde ve tepkimi görmesini istemiyorum.

"Ben daha uzunum." Bana göz kırpmıyor ve tüm dünyam yeniden aydınlanıyor. Onun arsızlığını özlemiştim. Beni rahatlatmak için her zaman bana attığı göz kırpmalarını.

"Asla olmaz," diye kıkırdıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. İnanılmaz hissettiriyor ve ilk kez aşık olan bir genç kız gibi, ondan etkilenmeye bu kadar kolay geri döndüğöme inanamıyorum.

"Hastanede boyumu ölçtöler. Koleksiyonuma tam bir santim daha ekledim. Beğendin mi?" Yavaşça dönüyor ve gülömsüyor.

"Hoşuma gitti, 1.80'lik haliniz."

"Yeni saçını beğendim," diye cevap veriyor o kısık, hışırtılı sesiyle. İltifatı karşısında tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor.

Her zaman sarışındım ama şimdi neredeyse beyazlatıyorum. Kısalttım da. Boynumun ortasına kadar uzanıyor ve bana lisedeki halimden daha az masum bir görünüm veriyor.

"Teşekkürler," diye gülömsüyorum saçlarımı kulaklarımın arkasına koyarken. Bu onun sırtmasına neden oluyor çünkü biliyor. Benim üzerimde hâlâ aynı etkiye sahip olduğunu biliyor.

"Hayatta olmaz." Conor'ın sesi beni Rose balonumdan dışarı fırlatıyor. "Bir hayalet," diye kıkırdayarak yanıma yerleşiyor ve Rose'a kötü bir bakış fırlatırken elini sahiplenici bir şekilde kalçama doluyor.

Durumu daha da kötüleştirmeden sözünü kestim. "Rose, Conor'ı hatırlıyorsun." Parmaklarını nazıkçe kalçamdan çekmeye çalışıyorum ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni kendisine yaklaştırıyor. I

Rose'a bak. "Conor benim..." Utanç beni sarıyor. Dışarı çıkarken boğazım yanacak. "Erkek arkadaşım."

"Nişanlısı," diye düzeltti. "Bu doğru." Rose'un omzunu futbol takımından arkadaşımı gibi tutuyor ve hafifçe sallıyor. Rose ondan daha uzun olduğu için bu onu biraz gülünç gösteriyor. "Ertelersen kaybedersin. Üzgünüm."

Az önce kaçırılan bir kıza "uyursan kaybedersin" mi dedi?

"Conor," diye nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim." Her partiye gittiğimizde bu sözleri tekrarlıyorum.

İçiyor, uygunsuz bir şey söylüyor ve ben gecelerimi onun adına özür dileyerek geçiriyorum.

"Yani... artık birlikte misiniz?" diye soruyor teyit etmek için. O kadar sakın ki soruyu sorduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Conor yine evet diyor ama Conor onu görmezden geliyor, gece gözlerini bana dikiyor. "Sen. Bir erkekle çıkıyorsun..."

Sadece başımı sallıyorum, kendi bakışlarım onunkilerden kaçıyor, gözlerim yanımızdaki masada duran içeceklere kayıyor.

Kızacak mı? Rose'u tanırım, inanılmaz derecede sahiplenicidir ve asla paylaşmadığı bir şey varsa o da benim. Onu başkalarıyla ne kadar paylaşmış olursam olayım. Ona gerçek bir cevap vermekten kaçınmak için içkimden bir yudum alıyorum. Nasıl olsa artık biliyor.

Kıkırdıyor. "Kahretsin, Rach, iki yıldır orgazm olmadığını söylemeliydin. Özür dilerim."

İçkimi rekor bir sürede ağzımdan çıkarıp Rose'un üzerine tükürürken umutsuzca boğulmamaya çalışıyorum ve az önce söylediği gerçeğe gülüyorum. Çürük kaburgalarım beni öldürüyor ama yeniden gerçekten gülebilmek iyi hissettiriyor. Saklamak zorunda olsam bile.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor Conor sarhoşça. Tanrım, çok gülünç.

Rose kapüşonuna tükürülen içkiyi değerlendirirken dudakları seğiriyor.

"Özür dilerim!" Bir peçete kaptım ve bir saniye içinde onun üzerindeydim, giysisini temizliyordum.

Ben onu temizlemeye çalışırken Conor beni bırakmak zorunda kaldı. Parmaklarım göğsüne bastırıyor ve geri çekilmiyorum bile. Tüm bunlar biraz fazla doğal geliyor. Kafamı kaldırdığımda bana ya da zar zor görünen lekelerle bakmıyor bile. Hayır, bakışlarını Conor'ın kılınalı dikmiş. Kendini beğenmiş gülümsemesi geri gelmiş ve Conor'a kaşlarını kaldırıyor.

"Görünüşe göre nişanlın kime ait olduğunu çok iyi biliyor" dediğini duyar gibiyim.

Geri çekildiğimde Conor beni tekrar yakaladı. "Pekâlâ, hiçbir şey göremiyoruz bile. O iyi."

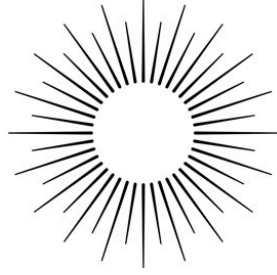
Rose kazağını tutuyor ve kontrol etmek için aşağı bakarken hafifçe çekiyor. "O haklı, sorun yok. Sadece beni biraz," gözleri bana doğru geliyor, "ıslattın."

Gülümsememek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Camila arkada bizi bekliyor. Hadi gidelim," Conor

beni sürüklemeye başlarken kopuyor. Onunla birlikte yürüyorum, yavaşça, ama gözlerim onu bırakamıyorum.

Geri döndü ve tıpkı kaybolmadan önceki gibi.

Muhteşem, kırık, esprili... benim.

Tanrıça - Xana

Evimize dönerken Conor elimi nazikçe tuttu. Şehir arabamızın arkasında oturuyoruz ve bizi şoförden ayıran paravanı kaldırıyor. Bütün akşam Rose'u uzaktan izledim. Gelişinin şokundan sonra insanlar onunla konuşmaya başladı. Jake, Chris ve Luke sanki onu bir daha gözlerinin önünden ayırmayacaklarmış gibi etrafındaydılar. Sanki o hiç gitmemiş gibi birlikte gülüyorlardı ve o da hiç gitmemiş gibi kızların ve erkeklerin ona asılmasına izin veriyordu.

Ne zaman uzun uzun baksam, bakışları benimkilerle buluşuyordu. Sanki benim adıma mutluymuş gibi bana gülümsüyordu. Neden eskiden gözlerinde parlayan o kıskançlık ışıltısı yoktu? Neden bana gelip beni sahiplenerek Conor'dan uzaklaştırmadı?

Kontrol edemediğim bir öfkeyle kaynıyorum. Conor'ın bunu görebildiğini biliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ benimle birlikte olmaya hazır değil mi? Yuva kurmaya.

Aman Tanrım, Rachel, sen neden bahsediyorsun?

Kendime gelmem lazım. Conor'a katılıyorum. Ondan nefret ediyorum ve uykusunda ölmesini diliyorum ama pes edip ailenizin sizi kontrol etmesine izin verdiğinizde başınıza bunlar geliyor. Onların istediklerini yaptım ve şimdi onunla sıkışıp kaldım.

Ama geri döndü.

Bu her şeyi değiştirir.

"Bütün gece seni izledim," diye çıkıştı Conor sonunda. "Ona bakarken."

"Önemli bir şey değildi," diye cevap veriyorum hemen, içime bir korku yayılmaya başlıyor. "Tamamen meraktan çünkü iki yıl boyunca ortadan kayboldu." Tam olarak on altı ay. Başparmağımı onun eline sürüyorum. Rose'un geri dönmesi kötü oldu. Conor'a dokunmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Yine de ona gülümsüyorum.

Sözlerimi ve jestimi kabul etmek yerine, parmaklarını canımı acıtana kadar sıkıyor. Eklemlerim çatlıyor ve irkiliyorum.

"Conor..."

"Kahrolası kaltak," diye alay ediyor. "Döneli iki dakika oldu ve senin yine onun kollarına düşeceğini sanıyor. Ama sen yapmazsın. Değil mi bebeğim? Yapmazsın?"

"Hayır," diye bağıryorum, beni tutuşu parmaklarımı morartıyor. "Yapmazdım. Ow...Conor."

"Onu kim kaçırdıysa işini bitirmeliydi."

"Conor!" Acıdan ve şoktan nefesim kesildi. "Bunu söyleyemezsin."

"Oh, lütfen. O ve ikizi her zaman en karanlık işlere bulaşmışlardır. Zaten Stoneview'de hiç yaşamamaları gerekirdi. O hayırseverlik vakası Falls'un Kuzey Kıyısına gitmeliydi."

"Elimi bırak," diyorum sinirlenerek. "Canımı yakıyorsun." Bana verdiği acıdan dolayı kızgın bile değilim. Buna alışkınım. Rose hakkında saçma sapan konuştuğu için onu tokatlamak istiyorum.

Şiddetli bir itmeyle elimi bırakıyor ve ben de titreyen parmaklarıma masaj yaparak elimi kendime yaklaşıtıyorum.

"Sikimi yala," dedi aniden. "Ne?"

Boğuluyorum.

"Araba saksolarını sevdiğimi biliyorsun. Bence bu gece o amcığa baktığın için bana en azından bunu borçlusun. Neredeyse onu gözlerinle beceriyordun." Pantolonunun fermuarını açmaya başladı ve boğazıma bir safra kaçtı.

"Hadi ama," diye kıkırdıyorum hüzünlü bir kahkaha atarak. "Çok yorgunum. Uzun bir gece geçirdik."

"Ben de. Gerçekten sikimi yalatabilirim."

"Yediğim onca yemek yüzünden kendimi biraz hasta hissediyorum," diye yalan söyledim.

"Dizlerinin üzerine çök ve sikimi em, Rachel."

"I..." Bahanelerim tükeniyor. Sonraki kelimelerim zar zor duyuluyor. "İstemiyorum."

Gözlerini bana diyor ve o sözlerin ne kadar büyük bir hata olduğunu anlıyorum.

"Yani-"

Elini saçıma atmasıyla sözüm kesildi. Beni yakalıyor ve bacaklarının arasına sürüklemeyi önce tek hamlede yere itiyor.

"Dur!" Acı çığlığım onu hiç korkutmadı.

"Geri döndüğün için, değil mi?!" diye bağırıyor. Cevap veremem yüzüme bir tokat yememe neden oluyor.

"Cevap ver bana! Orospu için hâlâ lezbiyenlik yapıyorsun!"

"Hayır." Gözlerimden yaşlar gelirken başımı sallıyorum.

"Sadece yorgunum, lütfen..."

Aletini pantolonundan çıkardığında midem tiksintiyle bulanıyor. "Aç."

Başımı tekrar sallıyorum, arkamı dönüyorum ve elini saçlarımdan kurtarmaya çalışıyorum.

"Dur," diye ısrar ediyorum. Gözyaşlarım akıyor ama onun umurunda değil. Bir eliyle başımı aşağı doğru iterken diğer eliyle aletini ağzıma dayıyor. Gözyaşlarımdan ıslanmış dudaklarıma doğru bastırıyor. Ağzımı kapalı tutuyorum, ama kavrama sıkışıyor, daha acı verici hale geliyor ve saçlarıma çekiyor

Daha sert.

"Aç, Rachel, çeneni yerinden oynatmadan önce."

Ağzımı açıyorum, tuttuğum derin nefesi alıyorum ve o içeri itiyor. Sızlanmalarım, yarım yamalak sikişinin olabildiğince derine itmesiyle boğuluyor. Ona karşı öğürüyorum ve beni aynı anda kendisinden uzaklaştırarak çekiliyor.

"İğrençsin lan!" diye bağıyor. Beni öyle sert itti ki, onunkinin karşısındaki koltuklara çarptım.

Titreyerek ve gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak düzensiz bir nefes alıyorum. Titrememi durduramıyorum çünkü performans gösteremedikten sonra ne olacağını biliyorum. Cinsel hayal kırıklığının onu ne hale getirdiğini biliyorum. "Lütfen Conor," diye yalvarıyorum, ellerimi önüme koyarak.

"Senin sorunun ne bilmek ister misin Rachel? Neden ailene istedikleri çocuğu veremiyoruz?" Oturduğu yerden kalkmıyor bile. Zaten acı veren kaburgalarımın tekme sert ve hızlı bir şekilde geliyor.

Bunu ikinci ve üçüncü tekmeler takip eder.

Kendi üzerime kıvrılırken acı içinde homurdanıyorum. "Lütfen... dur," acı içinde boğuluyorum.

"Senin sorunun, ortadan kaybolmadan önce yıllarca onunla oynayan bir kıza aşık olan lanet bir lezbiyen olman. Ve şimdi geri döndüğüne göre, sıkıcı, sıradan Rachel'ı geri alacağını düşünüyorsun, değil mi?" Yüksek sesle kıkırdıyor. "Çok zavallısın."

Beni tekrar tekmeliyor ve artık durması için yalvaramıyorum bile. Ağzımı her açtığımda acı dolu bir çığlığa tükürük eşlik ediyor. Kelimelerim anlamlandıramadığım bir dizi gargara.

Kendini üstümden indiriyor ve saçlarımı tekrar tutarak yüzümü kendisine doğru çekiyor. "İstesen de istemesen de o çocuğu bana vereceksin, anladın mı? Ben babanın şirketini istiyorum, o da torununu istiyor. Tek yapman gereken sikişmek. Bunu bile yapamıyor musun?!"

Yanağımı yere bastırıyor. Artık direnmiyorum bile. Yakında bitecek.

"Eve gittiğimizde duş alacaksın ve bacaklarını açacaksın." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Yakında bitecek. Yakında bitecek.

"Beni duyuyor musun?!" diye bağıırıyor kafama daha sert bastırırken.

"Evet," diye mırıldandım.

Sonunda bıraktı. Pantolonunun fermuarını çekiyor ve yanındaki koltuğa vuruyor. "Kalk yerden. Çok gülünç görünüyorsun."

Sonunda yanına oturmayı başardığımda yaprak gibi titriyorum. Nefes almak o kadar acı verici ki, zar zor tam nefes alabiliyorum. Cep mendilini yüzümün önünde sallandırarak bana uzatıyor.

"Bu kadar ağlamak yeter. Sana zar zor dokundum."

Ailesinin bize hediye ettiği villanın kapısını açtığımızda önce beni içeri aldı. Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve ceketimi çıkarmama yardım ediyor.

"Git duş al," diyor asarken. "Ve Rachel?" Beni olduğum yerde durduruyor. Dinlediğimi göstermek için arkamı döndüm. "Eğer seni Rose White'ın yanında görürsem, söz veriyorum... Söz veriyorum bebeğim, seni ellerimle öldürürüm."

Sana söz veriyorum bebeğim, seni çıplak ellerimle öldüreceğim. Sana söz veriyorum bebeğim, seni çıplak ellerimle öldüreceğim. Sana **söz** veriyorum, bebeğim.

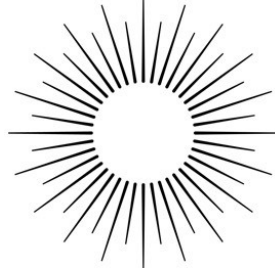
Seni çıplak ellerimle **öldüreceğim**.

Tekrar ediyorum, zikrediyorum, beynime dövme yaptırıyorum. Fısıldıyorum ve yüksek sesle söylüyorum... ve yine de, sabahın dördünde yatağıımızdan gizlice çıkıp bir taksiye atlamamı engellemiyor. Hayır, aksine beni cesaretlendiriyor. Conor'la kalmak zorunda kalabilirim. Ailelerimizin ağırlığı, gitmeye çalışırsam beni öldüreceği korkusu... Omuzlarııma ağır geliyor.

Ama ben Rose'u sonsuza dek sevmekle lanetlendim. Anlamadığı şey de bu. Bir iblis seni ele geçirdiğinde kaçamazsın. Lanetlendiğinde kaçamazsın. Rose'un bana yaptığı da bu. Kaçış yok. Ölüm tehdidi bile şu anda ona gitmemi engelleyemez.

9

RACHEL

İstiyorum - Rosenfeld

Murray'ler kapılarından geçmek için her zaman kullandıkları şifreyi kullanıyorlar. Lisedeyken Rose'u görmeye gelebilmek için ezberlemiştim. Bir tepeye çıkan uzun araba yolundan yukarı çıkıyorum ve havuz evine ulaşmak için evin yan tarafına doğru gizlice ilerliyorum. Rose ve Jake eskiden orada yaşıyordu. Kendileri için güzel bir misafir evi. Kapıyı çaldığımda kimse cevap vermeyince yaşadığım hayal kırıklığının tarifi yok. Kapıyı deniyorum... kilitli. Eskiden hiç kilitlemezlerdi ama Rose artık kendini güvende hissetmiyorsa onu suçlayamam.

Uzun bir of çektiğimde omuzlarım gevşedi. Numarasını istemeliydim. Ona mesaj atmalıydım ki beni beklesin. Gerçekten iki yıl sonra kaldığımız yerden devam edeceğimizi mi düşünmüştüm? Ya partiden başka bir kızla ayrıldıysa?

"Birini mi arıyorsun, Sunshine?"

O kadar hızlı dönüyorum ki gece gökyüzü üstümde eğiliyor.

"Rose," diye iç geçiriyorum. Benim için her zaman kullandığı lakabı duymak bir dua gibi, bir ibadet çağrısı gibi.

Havuz kenarındaki bir bahçe sandalyesinde oturuyor, üzerinde büyük boy bir kazaktan başka bir şey yok. Uzun ıplak bacakları önünde uzanıyor ve güzel gülümsemesi geceyi aydınlatıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor.

Bana ulaşmasını beklemedim. Kouyorum ve bilerek onun kollarına duyorum.

Ve ondan beklediğim gibi, beni yakaladı. Çünkü ne olursa olsun, Rose beni her zaman yakalayacak. Bunu biliyorum. Ve ne olursa olsun, beni yakaladığında, beni kendisinin yapar.

Dengemi tekrar bulamadan dudakları dudaklarıma çarpıyor, elleri kalçalarımın arkasından tutup beni yukarı çekene kadar kıımdan aşağı kayıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve o da beni havuz evinin duvarına doğru itene kadar yürüyor. Sırtım duvara çarptığında ağzına doğru inliyorum.

Çok vahşi, çok sahiplenici. Kendisi gibi.

Beni yemeye ara verdiğinde dudaklarıma gülümseyerek, "Yatak odam artık evin içinde," diyor.

"Peki, arka bahçede ne yapıyordun?" Nefes nefese kaldım. Gözlerindeki kıvılcıma o kadar takmıım ki, tüm yüzünü aydınlatıyor, neredeyse cevabını duymuyorum.

"Seni bekliyorum."

akınığı yüzümden okunuyor olmalı çünkü bir elini yanağıma götürüp baparmağını kalarımın arasında gezdiriyor. Beni tek koluyla tuttuğu için dengeli ve sıkı durmamı sağlamak için kalçalarını öne doğru itiyor.

"Benim güzel Gnığım, karanlık düşüncelerin seni her zamanki gibi yiyip bitirmesine izin veriyorsun." Cevap vermem için bana zaman tanımıyor. Beni tekrar öpüyor, sanki beni özlemiş gibi dilini ağzımın içine sokuyor. Sanki tüm bedenime sahip olmayı özlemiş gibi.

Nefes almak için zar zor ayrılıyor, ama uzun süren pmeler arasında düşüncelerimi dolduran kelimeleri ağzımdan kaçırmayı baarıyorum.

"Bütün gece beni görmezden geldin," diye itiraf ediyorum hayal kırıklığıyla.

Onu tekrar öpüyorum ve o da sakinleştirici ve otoriter tavrıyla bir elini boğazıma doluyor.

"Nişanlıyla birlikteydin," diye fısıldıyor çakıllı sesiyle.

O hastalık hissi gittiğinden daha çabuk geri geliyor. Onu düşündükçe vücudumun her yeri ağrıyor. Arabada ve evde yaptıklarını.

Gözlerimi kaçırıyorum, bakışlarımı onun gözlerindeki galaksi yerine gökyüzündeki yıldızlara odaklıyorum.

"Neden hiçbir şey yapmadın? Neden ona bir şey söylemedin?"

Sessizliği, yüzündeki anlamsızlığı izlemek için ona dönüp bakmama neden oluyor.

Aman Tanrım, ne yapıyorum ben?

Kıskanç ve sahiplenici olmadığı için ona gerçekten kızdım mı?

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bunu söylediğime inanamıyorum." "Seni artık istemediğimden mi endişeleniyorsun?"

Başımı sallıyorum ve bacaklarımı açarak beni yere bırakması için onu zorluyorum. "Çizgiyi çok aştım. Özür dilerim." Bir elimi saçlarımda gezdirip yeniden düzenliyorum. "Gelmemeliydim. Bu... bu bir hata."

Bileğimi yakalamadan önce ondan bir adım bile uzaklaşamıyorum.

"Buradasın, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. Kafam çok karıştı.

"Ben istemesem burada olur muydun sence?"

Şu anda yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek bile istemiyorum. Yardım edemem ama buna seviniyorum.

"Evimden gizlice çıkıp seni burada bulacağımı umarak bütün gece beni görmezden mi geldin?"

"Oh, Günışığı," diye kıkırdıyor. "Umut etmedim. Sadece biliyordum." Aramıza koyduğum boşluğu kapatıyor ve kalçalarını sıkıca kavrayarak beni kendine çekiyor. "Yerime geçmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Alnı benimkinin üzerine düşüyor, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Senin yerine geçmedim," diyorum fısıltıyla.

"Sadece geçici olarak benim yerime geçtin."

"Sen gitmiştin."

"Ve şimdi geri döndüm."

Kolumdan tutup beni eve sürüklediğinde hiç karşı koymadım. Beni merdivenlere ve odasına götürmesine izin verdim. Yavaş davranıyor, avını inine doğru sürüklemek için acele etmiyor. Nasıl olsa peşinden geleceğimi bildiği halde neden acele etsin ki? Beni yakaladığını ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bildiği halde.

Yatak odasının kapısını kilitliyor ve ben çoktan onun üzerindeyim, boynunu arkadan öpüyorum ve kot pantolonunun düğmelerini açmak için kollarımı ona doluyorum.

"Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?" Kulağına mırıldanıyorum, sesim damarlarıma dolan şehvetten düşüyor.

Arkasını dönüyor ve güçlü bir eliyle çenemi kavırıyor. "Seni bir daha görürsem sana ne yapmayı hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı sallayamıyorum. Beni çok sıkı tutuyor.

"Göster bana," diyorum ona.

Tüm vücudum beklentiyle uğulduyor, amım çoktan ıslanmış ve onun dokunuşu için çaresiz. Bunu çok uzun zamandır hissetmemiştim, bana yabancı.

İtişini fark etmedim. Sırtım yatağa çarpıyor ve o önümde diz çöküyor. Eteğimi yukarı itiyor ve tangamı aşağı çekiyor. Bacaklarımı ayırıp birini omzuna asarken elleriyle kalçalarımı okşuyor.

"Rose..." Onu kıkırdatabilecek kadar hevesle söylüyorum.

"Seni bu kadar ıslatan ne, Güneşliği?"

Sanatkâr parmaklarıyla iç kalçalarımı yoğuruyor ve ben muhtaç bir iç çekiyorum. Sağ eliyle, lisedeyken bana yaptırdığı dövmeyi kazıyor.

Kalçamın tepesinde Rose White'ın malı yazıyor.

"Bu bizim yeniden buluşmamız mı?"

Ellerinin olduğu yere bir öpücük bırakıyor. Diliyle tendonumu takip ediyor ve tenime doğru nefes alıyor.

"Yasak mı?"

Kalçamın tepe noktasını öpüyor ve ben de kalçalarımı oynatıyorum, amıma dokunması için çaresizce.

"Yoksa iki dakikadan kısa bir süre içinde dilimin üzerine boşalacağını bilmek mi?"

"Oh Tanrım..." İnliyorum. Daha klitorisime dokunmadı ama şimdiden onun için inlemeye başladım.

"Dua etmek artık seni kurtarmayacak, Günışığı. Sadece günahı kucakla."

Giriş yerimden klitorisime kadar yalıyor ve nefesim boğazımda takılı kalıyor. Tüm dünyam duruyor ve kalbim beni ölü ilan edecek kadar hızlı atıyor.

Rose burada ve bedenim gerçek sahibine geri döndü.

"B u konuda ne düşünüyor?" diyor dövmemi tekrar okşarken. "Senin önünde bu pozisyondayken ve senin benim olduğunu görüyor, ne düşünüyor?"

Ona Conor'ın asla benimle yatmayacağını söylemedim.

Dövmeyi birçok kez görmüş olmasına

rağmen. "Nefret ediyor," diye

sızlanıyorum. "Senden nefret ediyor."

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum. "Güzel."

Dili, kuralları olmayan bir oyunda klitorisimle oynuyor. Omurgam karıncalanıyor, alt karnım geriliyor ve amım serbest kalmak için yalvarıyor.

Rose geri çekiliyor ve beni bir sızlanmaya zorluyor. Ağlayan amıma üflüyor ve ben kelebek etkisiyle titriyorum.

Bu kelebeğin kanat çırpışı içimde bir zevk kasırgası yaratıyor.

"Adımı haykırmanı istiyorum bebeğim," diye fısıldıyor muhtaç çekirdeğime doğru. "Beni ne kadar özlediğini göster bana."

Amıma çarpıyor, klitorisimi dudaklarının arasına alırken bir parmağını içime sokuyor. İnliyorum ve kalçalarımı sallayarak yatakta kayıyorum. Bir tane daha sokuyor

Vücudum alev alev yanıyor. Onu içimde sıkıca hissedebiliyorum. Bana sürtündüğünü ve parmaklarını kıvrarak bana bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm miktarda zevk verdiğini hissedebiliyorum. Beni bir daha asla ulaşamayacağımı düşündüğüm yüksekliklere çıkarmak için.

"Rose," diye çığlık atıyorum ona karşı patlarken. Bunun artık orgazm olarak tanımlanabileceğinden şüpheliyim. Bu ölmek ve hayata geri getirilmek. Bu, ölü ilan edilmesine saniyeler kala defibrilatörün şokuyla uyanan birinin hissettiği şey.

Rose benim hayat çizgim. Bana neşe ve arzu getiriyor. Bana o kadar çok kalp kırıklığı getiriyor ki, aşkı hissediliyor. Bu gece ona ilk kez tanışıyormuşum gibi aşık oldum.

Rose White bana daha sert bir şekilde geri dönmek için gitti ve şimdi hiç gitmemiş gibi onun için geliyorum.

Sanki uzaktayken hiç beslenmemiş gibi beni yalayıp yutuyor. Sesim kısılana ve boğazım acıyana kadar beni tüketiyor.

Neredeyse iki yıldır orgazm olmadığını söylemeliydin.

Keşke bana yaşattığı doruğa ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi.

Bacağımı bırakıyor ve önümde duruyor. Eskiden geceleri birbirimize orgazm yaşatarak geçirirdik ama o kadar uzun zaman oldu ki bir tanesi beni paramparça etti bile.

Umursadığından değil.

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıyor ve ışıkları kapalı tuttuğumuz için şükrediyorum çünkü o zaman tenimdeki morlukları göremiyor. Kalçalarımın tutup beni çeviriyor, böylece yanağım tıpkı onun gibi kokan çarşaflara değecek şekilde yatağa doğru eğilmiş oluyorum. Eskiden nefret ettiğime inanamıyorum. O leylak, menekşe ve sardunya kokusundan. O kadar özlemişim ki burnumu yatağa sürtüyorum ve inliyorum.

Bir sonraki saniye, Rose sırtıma öpücükler bırakıyor ve bu öpücükler hızla ısırma ve emmeye dönüşüyor.

"Tatlım, ben geldim," diye kulağıma fısıldıyor ve tüm bedenimin onun için titremesine neden oluyor. Kalçası bacaklarımın arasında, boynumu ve sırtımı öperken aşırı hassas klitorisime sürtünüyor. Kıcımın yanaklarını çimdikliyor ve beni tam da sevdiğim şekilde morartıyor.

Conor'ın çürükleri gibi değil.

Hayır. Şu anda onu düşünmek istemiyorum. Bana yaşattığı kabusları düşünmek istemiyorum.

"Ah!" Dişleri boynumu bulduğunda zevkle çığlık atıyorum. "Rose," diye inliyorum.

Rose ile mükemmel olan da bu. Başka bir şey düşünemiyorum, sadece ona ihtiyacım var.

"Günüşiği, adımı dudaklarında duymak çok güzel bir his."

Elini sırtıma doğru kaydırmadan önce arkamdan seslendiğini duyuyorum. Soyunduğunu görmek için ona bir göz attım. Nefes kesici bir güzelliği var. Düzinelerce küçük dövme kollarını, kaburgalarını ve karnını kaplıyor. Sol göğsünün hemen altında bir tane var ve dilimi üzerinde gezdirmek için can atıyorum. Partide boynunda süründüğünü gördüğüm dövme tek büyük dövme. Omzunun yan tarafından başlıyor, köprücük kemiğine doğru iniyor, orada sırtının arkasında kayboluyor ve aynı tarafta boynunda tekrar beliriyor. Karanlıkta detayları tam olarak göremiyorum.

Son iki yıldır neyin peşinde olduğunu merak etmeye başlıyorum ama uzun süre sağlıklı düşünemiyorum. Eli bacaklarımın arasına iniyor ve dudaklarından zevk dolu bir hırıltı çıkarken kalçalarımın akan ıslaklığı topluyor. Üzerime eğiliyor ve göğüslerinin çıplak sırtıma değdiğini hissetmek beni ürpertiyor.

"Söyle bana, Sunshine. Seni sikerken kimi düşünüyorsun? Sana vururken ve çığlıklarını çalarken kimi hayal ediyorsun?"

Parmakları klitorisime dokunuyor, sonra içime girip çıkıyor ve beni fark ettirmek için amımın her tarafına ıslaklık yayıyor.

Onu ne kadar çok istediğimi. Ne kadar kolay girip çıkabildiğini görünce inliyor ve üçüncü bir parmak daha ekliyor.

"Sen," diye nefes nefese bir ses çıkardım. "Aman Tanrım, sensin Rose..."

"Biliyorum," diye fısıldıyor yanağıma doğru. "Rachel, eğer başka biri için gelmene izin vereceğimi düşünürsen..." Tenime karşı kıkırdıyor ve hünarlı parmaklarıyla karışan sıcak nefesi beni tekrar uçuurumun kenarına getiriyor. "Eğer beni unutmana izin vereceğimi düşünüyorsan..." Parmakları hızlanıyor, ıslaklığımın sesi odada gülünç bir gürültüyle yankılanıyor. "Bebeğim, çok, çok," cümlesi yüksek sesli inlemelerim ve sert nefes alışlarımdan biriyle kesildi, "yanlış."

Yüksek sesle sızlanıyorum, kendimi düşmeye ve çarpmaya bırakabileceğim kadar kenara yakınım.

Tekrar boşalmak için bu kadar çaresiz olmam acınası bir durum; birkaç dakika ve birkaç kirli kelimeyle beni ne kadar yaklaştırdı. Kalçalarımı ona doğru itiyorum, elini beni en iyi şekilde acıtan bir güçle karşılıyorum.

"Şimdi bana ne kadar haklı olduğumu göster."

Pathlıyorum. Utanma eksikliği gülünç.

Durmuyor bile. Bana vurmaya devam ediyor. Elinin ve kolunun yorulmasını önemsemeliyim. Ona karşılığını vermeliyim. Arkamı dönüp onu yakalamalı ve yatağa yapıştırmalıyım. Sevdiğini bildiğim gibi onu incitmeliyim. Ama bunun yerine, aşırı uyarılmanın keyfini çıkarıyorum.

"Seni başkaları için mahvettim, Günışığı. Bunu asla unutmasan iyi edersin."

"Evet," diye hıçkırıyorum ezici zevkten.

"Bu bedene sahip olan biri var ve o kişi senin nişanlın değil."

"Hayır."

"Söyle. Sana sahip olduğumu söyle." Hızı biraz daha artırıyor ve sahipleniciliği on kat geri geliyor. "Söyle," diye hırılıyor. "Rose, bana sahipsin."

"Rose..." Nefes nefese, umutsuzca ona duymak istediği şeyi söylemeye çalışıyorum ama inlemelerim boğazımda düğümleniyor.

"Seni duyamıyorum bebeğim. Birileri sikişmekten biraz aptallaşmaya mı başladı?"

Sırtımdan kalktığını ve kendini açtığını hissediyorum, böylece onu içimde daha derinde hissedebiliyorum. Yatağına doğru salyalarım akıyor ve zevkten çarşaflarını ıslatıyorum. Amım onun için akıyor.

"Bekliyorum." Kıcımlı tokatladı ve ben çığlık attım.

"Ro...Rose, sen..." Beni yatağına doğru iterek daha sert sikiyor. İçimdeki üç parmak yanıyor ve asla durmasını istemiyorum.

"Tekrar başla."

"Rose, sen benim sahibimsin!" Benden üçüncü bir orgazm çıkarırken zevk çığlıklarına dönüşmeden hemen önce çığlık atıyorum. Sonunda parmaklarını çekerken nefes almama izin veriyor. Her birini yalamasını izlemek için arkamı dönüyorum.

şişmiş amcığıma bakarken bir tanesi. "O kadar da zor değildi, değil mi?" diye gülümsüyor bana.

Tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor. Rose bana gülümsediğinde böyle oluyor.

"Şimdi, asıl eğlence başlasın."

Ciddi olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor.

"Az önce beni öldürdün," diye geveledim. "Hayata dönmem için bana zaman ver."

Başını sallar. "Hiç sanmıyorum." Yatağına tırmanıyor ve bir yastık alıyor. Eli başımın arkasına dolanırken beni derinden öpüyor ve yastığı altıma kaydırıyor. Yüzüm hafifçe eğik ve o yukarı doğru hareket edene kadar ne yaptığını merak ediyorum...ve yukarı...ve yukarı. Parlayan amcığı tam yüzümün üzerinde gezinirken dudaklarımı yalıyor.

Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Bir an için ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı bilemeyeceğimden korkuyorum. Ama yüzümü onun amına gömmek için duyduğum yoğun ihtiyaç beni ele geçiriyor. Kalçalarını o kadar hızlı kavıyorum ki neredeyse dengesini kaybedecek.

Bir elim saçlarımı kavırıyor

hareketsiz kalmasını ve yüzüme açı vermesini sağlıyorum. Aynı zamanda onu ağzıma çekiyorum.

Amcığıyla oynaşmadan önce bir saniye bile tereddüt etmedim. Her tarafım o kadar ıslak ki neresini yaladığımı unutuyorum. Önemli değil çünkü dizlerinin üzerinde hafifçe yükseliyor, böylece kontrolü ele geçirip yüzüme binebiliyor. Dudaklarım klitorisinin etrafında açılıp kapanıyor ve bana o kadar sert biniyor ki ıslaklığını burnumda ve yanaklarımda hissediyorum.

Boşaldığında, bacakları başıma doğru geriliyor ve kırık çığlığı vücudumun her yerinde yankılanıyor. Yanıma düşüyor ve bir elimle boğazına sarılıyorum, dönüp üstüne çıkıyorum. Onu öpüyorum, beni içeri alana kadar dudaklarını yalıyorum. Tüm ağzını kayganlığıyla kaplıyorum ve onu kendini tatmaya zorluyorum. Dudaklarımda inliyor ve ben de onu değerli bir hediye gibi kendime saklayarak yutuyorum. Bu sadece en yetenekli müzisyenler için ayrılmış altın bir müzik notası.

Boğazını bırakarak kendimi yatağa bıraktım. Bir elimi onun üzerinde tutarak yan yattım, ona dokunma ihtiyacı parmak uçlarımı yakıyordu. Pantolonu yavaşlarken titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ellerim göğüslerinde geziniyor ve kalbim avuçlarımdaki küçük kıvrımlara çarpıyor. Onu ne kadar özlediğimin çılgınlığı başımı döndürüyor. Gözleri kapalı ve bu beni sırttırıyor. Seksten sonra hep uykuya dalar. Çok huzurlu ve tatmin olmuş. Kabusları uykuyu bulmasına yetecek kadar uzun süre kovalanır.

İşte o zaman anladım. Öncekiyle tamamen aynı. Aynı tepkiler, aynı zeka. Beni hiç ayrılmamış gibi beceriyor. Orgazm sesi, kokusu, şekli aynı. Bendeki fark çok büyük çünkü mutlu değilim. Hayatımdan nefret ediyorum; beni kendisinin sanan adamdan nefret ediyorum. Ve bu belli oluyor. Her zaman sevdiğim kadın bana neredeyse iki yıldır yaşadığım en iyi sevişmeyi yaşattığında her zamankinden daha fazla belli oluyor. Peki ya o? Bana eskiden yaptığı sevişmenin aynısını yaptı. Bildiğim türden

Ben ona aidim ve diğerlerinden biri olduğumu biliyorum. Hiçbir şey ters gelmiyor çünkü Rose son iki yıldır kendisi gibi. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Bunun farkına varmak midemde tüm mutluluğumun gidip saklandığı bir delik yaratıyor.

Ben kolunu, boğazını okşarken ve göğüslerine inerken uzun bir sessizlik oluyor. Sağ elim onu keşfetmeye devam ederken sol dirseğimin üzerinde duruyorum. Tek parmağımla koyu renkli, altın rengi meme uçlarını daire içine alıyorum ve bunu yaparken teninin tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum.

"Neredeydin?" Soruyu sormaya utanıyormuşum gibi fısıldıyorum. Uyuyor ama uyanık olsaydı bile cevap vermezdi.

Gözleri birden açıldı. O kadar şaşırdım ki hafifçe geri sıçradım. Eli benimkini tutuyor ve ikisini de göğsüne götürüyor. O benim elimi sıkarken ben de onu sıkıyorum. Yumuşak ama kararlı bir tutuş. Bunu kışkırtmalarına devam etmem için bir işaret olarak okuyorum.

"Neredeydin?" Tekrar ediyorum.

Belki de ısrar etmemi istememiştir. Bu riskli bir hareket. Rose'u tanırım, kendisini zayıf gösterecek, her şeyi biraz fazla gerçekmiş gibi gösterecek şeyleri paylaşmaktan nefret eder. Benimleyken, beni gerçeklikten bir kaçış olarak kullanmayı seviyor. Eğer ona dış dünyayı, gerçek sorunları hatırlatırsam, kendini kapatıyor.

Tam sorduğum için, meraklı olduğum için özür dileyecektim ki, gerçek olduğunu zaten bildiğim bir şeyle beni şaşırttı.

"Emin değilim," diyor bana. Tek ihtiyacım olan bu.

O kadar hızlı doğruluyorum ki şaşkınlıkla sığıyor. "Sen..." Tereddüt ediyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşacak bir şey yok," diye kıkırdıyor, sanki boş yere heyecanlanan aptal bir kızmışım gibi.

"Soru sorabilir miyim?" Yüksek sesle söylemek delice bir şey gibi gelebilir. Ama Rose'un her zaman bir kuralı vardı, kendisi ya da geçmiş hakkında soru sormak yoktu. Eğer paylaşmak isterse

bir şey olsa, yapardı. Bir odada yalnız kaldığında kapının asla kapatılmaması gerektiği gerçeği gibi. Fark ettiğim anda bana bunu doğruladı. Ama nedenini hiç söylemedi.

Omuz silkiyor ve geriniyor. "Elbette."

Tek istediğim buydu. Rose'u tanıdığımdan beri tek istediğim tüm sorularıma cevap bulmaktı. Ancak şimdi o burada, yatakta benimle çıplak, kendini bana açmaya hazırken, artık ne soracağımdan emin değilim.

"Sen..." Yutkunmak zor, sormak üzere olduğum sorunun cevabından çok korkuyorum. "Tamam mı?"

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde zaman durur. Cehalet mutluluktur. Biliyor muydun?

Mesele şu ki, Rose benden bir şeyler sakladığında asla kendini korumadığını fark etmemiştim. O beni koruyordu. Ve bir sonraki kelime dudaklarından dökülene kadar ne kadar koruduğunu hiç anlamamıştım.

"Hayır."

Çok kısa ve basit. Doğrudan konuya giriyor, saçmalık yok, şekerleme yok ve kalbime bir çivi çakıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en Rose cevabı.

Ve bunun neden yürek parçalayıcı olduğunu biliyor musunuz?

Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum, tıpkı gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim gibi. "Neden?" diye soruyorum. Ellerim nemli olmaya başlamıştı.

Damarlarımdan endişe akıyordu. Rose asla iyi olmadı.

Ben tanışmadan önce değildi. İkiziyle birlikte Stoneview'e taşındığında ben birinci sınıftaydım, o ise sekizinci sınıftaydı. Tüm lise boyunca iyi değildi, şimdi de iyi değil. Ama her zaman güçlü, sert ve kendinden emin bir yüz ifadesi takındı ve bu da onun iyiymiş gibi davranmasını kolaylaştırdı. Benim de buna inanmamı kolaylaştırdı.

Rose'un şirret bir kişiliğe ve tanrı kompleksine sahip, kendine aşırı güvenen bir nemfoman olduğunu düşünmek vicdanım için daha kolay. Beni kullanmasına izin verebilirim. Her şeye rağmen onu sevebilirim.

Ama o öyle biri değil. Aslında hiç de öyle değil ve şimdi onun zayıflıklarını hisseden ve onun yanında ağlama ihtiyacı duyan benim.

"Neden?" Cevap vermeyince tekrarlıyorum.

Şaşkın görünüyor, sanki duymayı düşündüğü son şey buymuş gibi.

"Biri size iyi olmadığını söylediğinde böyle dememelisiniz."

"Ne söylemeliyim?" Omuzlarını yatağa bastırıyorum ve ona tırmanıyorum. Elimde değil. Beline sarılmak tam da olmam gereken yer.

"İnsanlar genellikle 'daha iyi olacak' derler," diyor bana tüm dürüstlüğüyle. Ciddi olduğunu biliyorum. Rose hayatı boyunca ihmal edilmiş. Çocuk evi, sosyal hizmet görevlileri, avukatlar, polis. Muhtemelen hepsi ona böyle söylemiş.

"Neyin yanlış olduğunu bilmezsem daha iyi olacağını nasıl bilebilirim?"

Kaşları çatıldığında ve bana tamamen suskun bir şekilde baktığında gülüyorum. Kimse ona sorunun ne olduğunu sormamıştı.

"Bu iyi bir nokta," diye kıkırdıyor. Elleri kalçalarımın üzerine iniyor ve bakışları tekrar dövmeye gelene kadar etimi yoğuruyor.

"Rose White'ın malı," diye okuyor. Muhtemelen harfleri ayırt edemiyor ama yine de orada ne yazdığını biliyor. "Bu dövme beni tahrik ediyor, Günişığı," diye fısıldıyor kısık bir sesle.

"Öyle mi?" Ben de karşılık veriyorum. "Çünkü senin malın olmak beni sırlı kılmıyor."

Kalçamdaki eli tutup ıslak amıma götürüyorum. Ona benim gibi ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Sadece ona göstermeye çalışabilirim.

İki parmağını girişime bastırıyorum ve içimde kolayca kayarken inliyorum.

"Siktir," diye nefes nefese kalıyor. Elimi klitorisini kızdırmak için altıma getirirken dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi hissedebiliyor musun?" Diğer elim yavaşça içine girip çıkmaya başlarken onun elini amıma doğru sıkıca tutarken mırıldanıyorum.

"Evet..." diye inlerken gözleri kapanıyor ve başı geriye düşüyor.

"Gözlerini benden ayırma Doll," diye çıkıştım.

Lakabını duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Sadece onu tamamen kontrol ettiğimde kullandığım lakap. Bu, kontrolü ele aldığımı ve onunla benim oynayacağımı ifade ediyor.

"Güzel parmaklarınla kendimi becereceğim ve sonra sen beni yalayarak temizleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başını
sallıyor.

"Kelimeler."

"E-evet," diye kekeliyor ihtiyaçla.

"İçimdeki parmaklarına bak," diye emrediyorum ona. "Yakından bak çünkü başka bir kıza dokunmayacaklar, Doll. Geri döndün ve tamamen benimsin."

Parmaklarım onun içinde hareket ederken başını sallaması da hızlanıyor. Kendimi onun elinde becerirken.

"Başka birini düşünemeyecek kadar tatmin olana kadar o küçük amcığını taciz edeceğim," diye homurdanıyorum.

Sözlerim onu uçurumun kenarına getiriyor ve zevk çılgınlıkları beni doruğa çıkarıyor.

Sözüme sadık kalıyorum ve beni ikinci kez boşaltana ve üzerimdeki her şeyi yalayana kadar yüzüne sarılıyorum.

Onun tüm vücudunu kendi vücudumla kapatıp yorganı üzerimize örttüğümde hâlâ nefes nefeseydik.

"Söyle bana," dedim sonunda sakinleştikten sonra. "Söyle bana, o kafanın içinde ne var Rose?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki hiç cevap vermeyeceğini düşünüyorum, ta ki kısık sesi ruhumun derinliklerine ulaşip beni ona hiç olmadığım kadar yaklaştıran kadar.

"Şeytanlar."

GÜL

Güzellik - Layto

Silver Falls Community College'ın insan boyunda olduğunu sanıyordum. Koridorlarda o kadar uzun süredir yürüyorum ki dersime zamanında yetişemeyeceğimi biliyorum. Beş dakika önce zaten döndüğümünden emin olduğum bir dönüş yapıyorum ve içinde olmam gereken oda olmayan aynı kapıya düşüyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum alnımı kapıya yaslarken. "Bu çok boktan."

"Kayıp, belki?" diye bir ses yankılanıyor arkamda. Çok güzel bir ses. Pürüzsüz ve narin. Alçak ve rahatlatıcı.

Arkamı döndüğümde benim boylarımda bir adamla karşılaşıyorum. Özenle seçtiği modası ilk dikkatimi çeken şey oluyor. Bu adam tarzını seçmek için zaman harcıyor ve bu belli oluyor. Kulakları çok sayıda altın halkayla delinmiş ve bir diğeri de burun deliğinde. Altın rengi koyu teniyle güzel bir tezat oluşturuyor. Boynunda kat kat kolyeler var. Daha kısa olanları tenine sıkıca tutunuyor ve daha uzun olanı açık kahverengi büyük boy tişörtüne düşen gerçek bir asma kilitte kilitleniyor. Koyu yeşil bir kargo pantolonu giyiyor ve eminim ki arkası kıcını güzelce sarıyordur. Ama kalbimi kararsız bir ritme sokan şey onun gülümsemesi.

Dudakları yukarı kalktığında ve mükemmel inci gibi dişleri yüzünü gösterdiğinde, içimde bir şeyler eriyor.

"Öyle misin?"

"Ne?" Gözlerim tekrar onun koyu kahverengi gözlerine kayarken sessizce mırıldanıyorum.

"Kayıp mı oldun?" diye kıkırdıyor, belli ki beni onu süzerken yakalamış.

Omzumdaki çantayı düzeltiyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Bu kampüsün hiçbir anlamı yok ve inşa edilirken de hiçbir mantık yürütülmemiş."

"North Shore'a hoş geldiniz." Kahretsin, bu ses ve bu gülümseme tehlikeli bir kombinasyon. "Hangi sınıfa gidiyorsun?"

"Amerikan Tarihine Giriş," diyorum, sanki hatırlamıyormuşum gibi ödevimi okuyarak. Sadece bir saniyeliğine ona bakmamam gerekiyor.

"Bugün şanslı günün değil mi? Tam da gideceğim yer."

"Geç kalmak için hiçbir mazeretin olmaması dışında," diye gülümsüyorum.

"Bende onlardan çok var," diyor biz hareket etmeden önce. "Adın ne senin?"

"Rose," diye başımı salladım.

"Lik," diyor elini uzatarak. Tutuyorum ve isteksizce bırakıyorum.

Aşırı kalabalık bir odada sıra sıra öğrenciler. Herkes yarım daire şeklinde, doktorasını yeni tamamlamış gibi görünen bir profesörle karşı karşıya. Tahtaya bazı bölüm başlıklarını yazmaya başladığında arka plandaki gürültü azalıyor.

Profesör Mattock bir çeteye aitmiş gibi görünüyor ve eskiden de öyle olsaydı şaşırmazdım. Çantasında bir şey aramadan önce kollarını sıvadığında şüphelerim hemen doğrulanıyor. Üzerinde bir hançer dövmesi var.

sol ön kolunda. Şelalenin bu tarafında, bu onun Kuzey Sahili Ekibine ait olduğu anlamına geliyor.

Gerçekten başka bir şey bekliyor muydum? Bu iş muhtemelen küçük suçlarla geçen gençlik yıllarımdan sonra hayattaki ikinci şansı.

Odadaki tüm öğrencilere bakıyorum. Onlara bakmak için arkamı dönmem gerekiyor. Lik benden uzakta oturuyor. İkimiz de geç geldik ve o arka sıralardaki son yeri aldı, ben de önden birkaç sıra ileride oturdum. Burada olmak garip. Eve gelmiş gibiyim ama tam olarak değil. Burası Stoneview değil ama lise yıllarımdan bazı yüzleri ve hatta birkaç kez yattığım bir kızı hâlâ tanıyorum.

Tüm bu durum beni rahatsız ediyor. İki yılımı sürekli adrenalınle geçirdim ve derslere gitmek gibi basit bir şey yapmak etrafımdaki her şeyi sıkıcı ve heyecansız gösteriyor. Sınırdaki ve yüksek alarmda olmaya bağımlı hale geldim.

İleriye bakmak için arkamı dönüyorum ve ellerimi saçlarımdan arasından geçirirmeden önce yüzümde gezdiriyorum.

"Burada ne halt ediyorum ben?" diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Chris'i neden dinledim ki? Bu adamın kafamın içine girme ve saçma sapan fikirlerinin harika olduğuna beni inandırma gibi bir özelliği var.

Burada bir geleceğim olmadığını bildiğim halde derslere katılmamın ne anlamı var?

Daha açmadığım çantamı kaptığım gibi hızla ayağa kalkıyorum, ancak bakışlarımı kaldırdığımda Mattock'la yüz yüze geliyorum.

"İlginç bir yere mi gidiyorsun?" diye nazikçe gülümsüyor. Kişiliğinin imajına uymadığını şimdiden söyleyebilirim. Bahse girerim "Eskiden uyuşturucu satar ve insanları döverdim ama şimdi ışığı buldum ve North Shore çocuklarına çetelerinin dışında daha iyi, daha yasal bir hayat olduğunu öğreterek kendimi daha iyi hissettiriyorum" diyordur.

Ona cevap vermediğimde ve sağımdaki bir kızı geçmeye çalıştığımda ısrar ediyor. Masasına geri dönüyor ve bir kâğıda bakıp göz gezdiriyor.

"Adın ne senin?"

"Rose White," diye mırıldanıyorum.

En altta benim adımla bulana kadar okumaya devam ediyor. Sonunda başını salladı ve yukarı baktı.

"Peki Rose, neden bana bu saati vermiyorsun ve sonra eve gitmekte özgürsün?"

Sağımdaki ve solumdaki kızlar yoldan çekilme havasında görünmüyorlar -Kuzey Kıyısı sürtükleri- ve Mattock'un gözleri kafamda lanet olası delikler açıyor.

"İyi," diye hayıflanıyorum tekrar otururken. Zaten gidecek bir yerim yoktu.

Amerikan Tarihi ilginç bir ders ve Mattock bunu daha da ilginç hale getiriyor. Sanırım onun seksi kışının bununla çok ilgisi var. Sınıfımızın çoğu kadın ve nedenini anlamaya başlıyorum.

Ön tarafta oturduğum için en son çıkanlardan biriyim. Bana seslendiğinde kapı aralığındaydım.

"Rose!" Yavaşça arkamı dönüyorum ve dinlediğimi göstermek için bir kaşımı kaldırıyorum, ancak söyleyecekleriyle o kadar da ilgilenmiyorum. Bu onu durdurmuyor gibi görünüyor. "Biraz geride durabilir misin? Biraz sohbet etmek ve seni dersime devam etmeye ikna edip edemediğimi görmek isterim."

Giden son kız yanımdan geçip bana göz kırpmıyor. Gözlerinde çapkın bir parıltı olan kızıl saçlı bir kız. "Şanslısın," diye fısıldıyor arsız bir gülümsemeyle.

"Ben mi o mu?" Sırıttıyorum. Bu onu kıkırdatıyor ve uzaklaşırken gözlerini benden ayırmıyor.

Mattock masasının yanında bekliyor ve ben de ona giden merdivenlerden aşağıya doğru yürüyorum. Burası büyük bir konferans salonu ve arkadaşlarının nasıl olup da bir şey duyduklarını merak ediyorum.

"Ee," dedi bana. "Amerikan Tarihi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Evet," diye hayıflandım. "İyi idi."

Masasına yaslanır ve kollarını önünde kavuşturur.

"Peki ya ben?"

"Sen mi?" Ellerimi pantolonumun içine sokabilmek için omzumdaki askıyı yeniden ayarlıyorum.

"Evet, benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

İlk dersinden sonra gerçekten bana asılıyor mu? Şikayet etmiyorum; adam göz alıcı ama daha bir saat önce tanıştık ve ben onun yeni öğrencisiyim.

"Öğretmenlikte harikasin," diye cevap veriyorum. "North Shore Crew kadar iyi para vermiyor ama doğru kariyer seçimiydi."

Kaşları kalkıyor, çenesi hafifçe sıkılıyor ve çapraz kolları biraz daha gerginleşiyor. Elbette bu kadar şaşırmış olamaz. Her yerinde bu yazıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Yine de bunu bilmeme şaşıyor.

"North Shore'dan değilsin."

"Hayır, ama bölgeyi biliyorum."

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca beni, yüz hatlarımı ve bedenimi gözlemliyor. Hareket etmiyorum. Beni tedirgin etmiyor. Onun yerine, ben de onu gözlemliyorum. Bana biraz Sam'i hatırlatıyor. Sert görünüşü, sakinliği, saçları, dövmeleeri. Onun ucuz bir versiyonu gibi.

"Bir sonraki dersime gitmeliyim," diyorum sonunda, çoktan arkamı dönmüştüm.

"Umarım seni tekrar sınıfımda görürüm," diye karşılık veriyorum bana.

Odanın kapısını henüz kapatmıştım ki bir ses dikkatimi çekiyor.

"Her yeni kıza asılıyor." Lik duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş beni izliyor.

"Teşekkürler," diye karşılık veriyorum. "Kendimi özel hissetmeyi seviyorum."

Bana doğru yürüyor, kıkırdarken nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor. Nane kokusunun takıntılı bir şekilde çiğnediği sakızdan geldiğini tahmin ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve

Kaşları çatık. Üzerimde garip bir etkisi var. İyi mi kötü mü emin değilim ama iyi hissettiriyor.

"Çok dikkat çekiyorsun, değil mi?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

"Boyu yüzünden," diye cevap veriyorum.

"Acayip uzun." "Doğru," diye alay ediyor.

"Öyle olmalı."

Parmakları burnunun etrafındaki halkayla oynuyor, bir düşünme hareketi gibi. Sonra parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Belli ki nemlendirmek ve bakım yapmak için zaman ayırdığı sıkı kahverengi bukleler. Kulaklarının hemen üstüne kadar geliyorlar ve bir tutam alnına düşmüş. Elim onu itmek için kaşınıyor; bunun yerine bir adım geri çekiliyorum.

"Beni bir sonraki dersime götürmek için mi bekledin?" Dramatik bir jestle nefes nefese kaldım. "Ben senin yeni okul aşığın mıyım?"

Bir kahkaha atıyor. "Senin takımında hiç oynamadım bebeğim. Ama fikrimi değiştirmeye çalışmaktan çekinme."

Bu benim kaşlarımı kaldırmama neden oluyor. Cinselliğin akışkan olduğunu haykıran yürüyen bir reklam olmaktan gurur duyuyorum! Ve açıkça benimle aynı şekilde hisseden biriyle tanışmak güzel bir duygu.

"Seni bu akşamki North Shore partisine davet etmek istedim. Hiç bunlardan birine gittin mi?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Neden etraftaki kızlara sormuyorsun? Beni hatırlarlarsa sana söyleyeceklerinden eminim."

"Sık sık Kazanova olmakla gurur duyar mısın?" diye soruyor bana en derin şekilde.

"Evet." Öne doğru bir adım atıyorum ve başımı tam kulağına konuşacak şekilde eğiyorum. "Ama ben kendime sürtük demeyi tercih ediyorum. Kulağa daha hoş geliyor. Sence de öyle değil mi?"

Davranışlarımdan gerçekten etkilenmiyor mu yoksa bunu çok iyi saklıyor mu bilmiyorum ama herhangi bir tepki vermiyor.

"Eğlencelisin," diyor basitçe. Elimde tuttuğum telefonu kapıyor ve numarasını tuşluyor. Sonra kendini arıyor. "Bu

gece için adresi sana mesaj atacağım. Gerçekten
gelmelisin."

Bana adresi mesaj attı. Ve ben de gitmek istiyorum. Ama ne zaman Saat 11'de bas seslerinin yükseldiği eve bakıyorum ama içeri girmiyorum. Bu ev North Shore Crew'a ait. Özellikle de Billie Scott'a. Onunla aramda husumet var. Burada arkadaşlarımla olmayı umursamazdım ama tek başıma gelmenin bana bir karşılama pankartı ve havai fişekler kazandıracağını sanmıyorum.

Bir sigara alıp yakıyorum ve doğum günümünden beri her gün denediğim gibi Rachel'ı arıyorum. Ve o her seferinde beni görmezden geliyordu.

Telefonu açtığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonunda konuştuğunda, sesi neşeli.

"Selam, anne!"

"Anne?" Törpüledim, kafam karıştı.

"Tabii ki! Bekle, buzdolabında ihtiyacım olan şeylerin olup olmadığını kontrol edeyim. Dün sabah krep yapmıştım, sütüm bitmiş olabilir. Tatlım, bir dakikaya dönerim."

Arka planda Conor'ın homurtularını duyabiliyorum. Adımlar, kapıların açılıp kapanması. Sonunda benimle tekrar konuşuyor.

"Beni aramayı bırakmalısın," diye tıslıyor telefonda. "Bu bir oyun değil Rose. Ben nişanlıyım."

"Ne?" Şaşkınlığım kendimi aptal hissetmeme neden oluyor. Bu hiç olmaz.

"Biliyorum..." Ofluyor ve düşünürken yaptığı gibi elini saçlarında gezdirip kafa derisini kaşıdığını hayal edebiliyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum. Artık döndüğüne göre, bıraktığımız yerden devam edebiliriz."

"Tabii ki. Başka ne olabilir ki?"

diye homurdanıyorum.

"Yapamam. Conor'la birlikteyim." "Evet, kimin umurunda? Bırak onu."

"Yapamam Rose."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Bu çok saçma. "Onu sevmiyorsun. Ondan etkilenmiyorsun bile."

"İki yıl boyunca burada değildin. Anlamamı beklemiyorum ama seçimimi kabul etmeni istiyorum. Bu seni görmek istemediğim anlamına gelmiyor. İstediyimi biliyorsun. Ben sadece..."

"Sen ne?" Alay ediyorum. "Ev kadını rolünü mü oynamak istiyorsun? Peki bu beni ne yapar? Senin küçük sırrın mı?"

Sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Sana inanamıyorum," diye feryat ediyorum.

"Lisede olduğumuz süre boyunca seni paylaştım. O yüzden ikiyüzlü olma. Sıra sende."

"Conor her gün seni elde ederken gizli sevgili rolünü oynamayacağım," diye homurdanıyorum.

"Şimdilik ya bu ya da hiçbir şey. Sen seç."

"Bana bunu yapma. Bana ültimatom verme."

"Ne? Eskiden bana yaptığın şeyin aynısını mı demek istiyorsun? 'Beni sev ama başka bir kızla görüşmek istediğimde senden ayrılmama izin ver. Ve seni geri istediğim zaman beni beklediğinden emin ol.'"

"Ben böyle konuşmuyorum," diyorum ona, tartışacak başka bir nokta yok. Bana başını salladığını hayal edebiliyorum. "İyi," diye tükürüyorum. "Şimdilik. Sadece şimdilik. Şimdilik. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Ve ben daha bir şey ekleyemeden telefonu yüzüme kapattı.

Sigaramı bitiriyorum, kızgınım ve onu yakınında tutan Conor'ı kıskanıyorum. Ona bunun uzun sürmeyeceğini söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Muhtemelen görmeyecek bile.

Sonra Murray'lerin kullandığım arabalarından birine geri dönüyorum. Kuzey Sahili'ne bir Mercedes GLS getirmek pek de dâhiyane bir fikir sayılmaz ama geri döndüğümde hâlâ burada olduğuna seviniyorum.

Bir araba yanımda durana kadar yavaşça bana doğru geliyor. Boynumu kırıyorum, midemde kaynayan endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Pencere açılıyor ve Lik'in gülümsemesi yüzünü ortaya çıkarırken saf bir mükemmellik sergiliyor.

"Bana şimdiden partimi ektiğini söyleme."

"Bu senin partin mi? Yoksa Billie'nin mi?" Bir sigara daha yakarken homurdanıyorum.

"Aynı fark. O benim üvey kardeşim."

"Harika," diye mırıldanıyorum acı acı çakmağımı ararken. "Parti havamda değilim ve Billie'yle de pek iyi arkadaş sayılmayız. Yine de davet için teşekkürler."

Sigaramı yakmamı izlerken başıyla onaylıyor. "Pekâlâ. Ne içmek istiyorsun o zaman?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Gerçeği mi? Rachel. Ona farklı bir şey söyledim. "Patates kızartması."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra gülmemek için dudağını ısıırıyor. Bir insan nasıl bu kadar sevimli ve yakışıklı olabilir? "Yalan söylemeyeceğim," diyor bana. "Yemek yemeyi seven bir kıza pek benzemiyorsun."

Ne kadar zayıf olduğumun farkındayım. Aldığım tüm yorumların.

Çok zayıfsın, Rose. Bir şeyler ye. Sen anoreksiksin.

Kaburgalarını görebiliyorum.

O kemiklere biraz et koy. En son ne zaman yemek yedin?

Hiçbirinin yüzüstü yatarken sert bir cetvelle tekrar tekrar vurulmanın nasıl bir his olduğunu daha önce deneyimlediğini sanmıyorum. Kendimi hasta etmek istemiyorsam, çok fazla veya çok sık yemek yememenin daha iyi olduğunu çabucak öğrendim. Bianco'nun beni yalnız bıraktıktan ve hareket etmememi söyledikten sonra canımı yaktığını ve masasına kustuğumu hatırlıyorum. Sonrasında bana nasıl temizlettiğini ve beni daha da aşıladığını.

Yemek yemeyi sevmiyorum. Yemeği takdir etmiyorum. Acıkmam. Ve evet, zayıfım. Ama hep öyleydim.

hala hayatta, bu yüzden insanların yorumlarını kendilerine saklamalarını takdir ediyorum.

"Tebrikler," diye kestirip atıyorum. "Gözlerini nasıl kullanacağını biliyorsun. Bütün gün bir şey yemedim ve açım."

"Tamam," diye omuz silkiyor. "Patates kızartması olsun." Eğilir ve yolcu tarafını açar.

İçeri girmeden önce telefonumu kontrol ettim. Rachel bana cevap vermedi. Başka ne yapabilirim ki?

Bizi en yakın arabalı restorana götürüyor ve sonunda rastgele bir otoparkın ortasında onun arabasında yemek yiyoruz. Gece yıldızsız, gökyüzü ay bulutlara yansıdığı için siyah ve gri. Lik'in kahverengi gözleri koyu renk ve arabanın sarı ışığını emiyor gibi görünüyor.

"Ee," diyor hamburgerinin bir lokmasını çiğneyerek. "Nerelisin?"

"Stoneview," diyorum ona, kucağımdaki küçük patates kızartması paketine bakarak. Onu kenara itiyorum ve yerine bir sigara alıyorum. "Bu arabada sigara içmek yasak." Beni durduruyor. "Sen demiştin ki patates kızartması istedim. Onları yesen iyi olur."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Peki." Tek bir tane alıyorum ve gözlerinin içine bakarak en küçük parçasını ısıriyorum. Bu onu güldürüyor.

"Sen tam bir veletsin," diye kıkırdıyor. Bu kelimeyle birlikte tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Birkaç patates kızartması daha alıp ağzıma atıyorum, sonra ne söyleyeceğime güvenemiyorum. Neden bana en ufak bir ilgi gösteren herkese asılmaktan kendimi alıkoyamıyorum?

"Stoneview," diye tekrarlıyor. "Senin gibi zengin bir kız neden bizim boktan üniversitemize gelsin ki?"

Koltuğa sırt üstü uzanarak burnumdan derin bir nefes alıyorum, patates kızartmalarıyla boğulmamaya çalışıyorum. Yutkunmak için zaman ayırıyorum. "Birkaç yıldır uzaktaydım. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum, bu yüzden beni kabul eden ilk üniversiteye gittim."

Başını sallıyor ama bu konuda başka bir şey sormuyor. "Stoneview'i sevdi mi?"

"Burası korkunç bir kasaba. Sürekli daha da zenginleşen zenginler için bir yer. Şirret kızların ve hayır cevabını kabullenemeyen şımarık oğlanların yuvası. Ama harika bir ailem ve daha da harika arkadaşlarım vardı."

Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu ancak dudaklarımdan döküldükten sonra anlıyorum. Eski hayatımı özleyorum. Her şey basitti. Kafamdaki karanlık düşünceleri dengeliyordu.

"Stoneview burada bizim için bir efsane," diyor bana. "Bazı erkekler güzel üniformalarınızın altında ne olduğunu gördüklerini söylemekten hoşlanırlar. Ama zengin kızlar tam olarak benim tipim değildi."

"Zengin kızlar mı? Yoksa sadece kızlar mı?" Ağzıma biraz daha patates kızartması atmadan önce gülümsüyorum.

"Touché," diye kıkırdıyor.

"Peki ya sen? Sen buralı mısın?"

Başını sallıyor. "Annem de babam da Mağrip'ten göç etmiş ama ben Kuzey Sahili'ndenim, doğma büyüme."

"NSC." I Yapma. var için sor Onu. Eğer o Billie'nin üvey kardeşi, North Shore Crew olmalı.

"Evet," diye homurdanıyor. "Eminim bizim küçük çete işlerimiz Stoneview dedikoduları kadar ilginç değildir."

"Okulumdaki kızların Kuzey Sahili'nden gelen erkeklere karşı ağzı sulanırdı. Kötü çocukları severlerdi."

"Şimdi mi?" Hamburgerini tekrar ısırıyor ve çenesine ketçap damlayınca bir peçete kapıyor.

"Evet, onlarla evlenmedikleri sürece. Heyecanı severlerdi. Yine de miraslarını riske atmazlardı."

"Tabii ki hayır," diye başını sallıyor.

Sigara paketimi almaktan kendimi alıkoymaya çalışırken elim seğiriyor. Fark ediyor, gözleri gösterge panelindeki pakete kayıyor.

"Bağımlısın," diyor bana ciddiyetle. "Bu hiç hoş değil."

Omuz silkiyorum ama telefonu bizi engellediği için devam edemiyor. Ekranı okuduktan sonra bana "Ben Billie," diyor. "Hâlâ parti havasında değil misin?"

Başımı salladım. "Beni herhangi bir yere bırak. Arabama kadar yürüyebilirim."

"Patates kızartmanı bitirmedin."

"Tüm bu kibarlık flört etmekle karıştırılabilir, biliyor musun?"

Gözleri benimkilerde kalıyor ve dudakları yukarı kalkıyor. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Dışarıda gece sakin ve soğuktur. Arabanın içinde hava heyecanla uğulduyor ve sıcaklık yükseliyor. Telefonu tekrar çalıyor ve bizi tuhaf anımızdan uzaklaştırıyor. Nefes alış verişim düzensizleşiyor ve biraz temiz hava almaya çalışarak camı açıyorum.

Telefonunu açmıyor ama arabayı çalıştırıyor. "Seni arabanın yanına bırakacağım," diyor, sesi bir saniye öncesine göre biraz daha ciddi. "Başına kötü bir şey gelmesini istemem."

Sözleri şimdiye kadar sergilediği davranışlara benziyor. Tatlı, rahat, nazik. Ses tonu mu? Sanki başıma kötü bir şey gelecekmiş gibi bir hava yaratıyor.

GÜL

Devil Devil - MILCK

Lik ve ben Amerikan Tarihi dersinde iki hafta boyunca hiç hata yapmadan birlikte oturuyoruz. Sanırım arkadaş oluyoruz. Davranışları belirsiz. Flörtöz ama elinden geldiğince sınır koyuyor. Bana beni hatırlatıyor. Kendimi insanlara çok daha kolay teslim etmem dışında. Rachel sonunda bana cevap verdi, sadece bu hafta beni göremeyeceğini ama başka bir zaman deneyeceğini söyledi. Nişan partisini planlıyor. Onun için ne kadar harika.

Yardım edemem ama Conor'ın geri döndüğüm için bunu yapmakta ısrar ettiğini düşünüyorum. Sanki benim için bir şey değiştirecekmiş gibi bir şey yapıyor.

Telefonuma bakarak, tam olarak duymak istediği şeyle cevap verdiğimden emin oluyorum.

Rose: Beni reddetmekten hoşlanıyor musun, Sunshine? Seni boşaltacak birine ihtiyacın yok mu?

"Bu senin kızın mı?" Lik yanımda fısıldıyor.

Telefonumu önümdeki masaya koyuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kaba," diyorum ona. "Sen kendi işine bak."

Telefonum titriyor ve o güzel yüzünde beliren gülümsemeye yere bakıyor. "Görünüşe göre onu boşaltmanı istiyor."

Aşağı bakıyorum, Rachel'dan gelen mesaj hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Yine de bu hafta benimle görüşemeyeceğini söylüyor.

Kıskançlık içimde alevleniyor, kanımı kaynatıyor ve bana Conor'dan nasıl kurtulacağıma dair çok net fikirler veriyor.

"Birilerinin duyguları var," diyor bana.

"Evet," diye hayıflandım. "Ve bunlar karşılıklı olmalı."

"İki yıllığına gitmiş sayılırsın. Kıza izin verildi devam et."

Hayır, değil. Ve cevabımı gözlerimden anlıyor çünkü gülüyor. "Çok mu sahiplenicisin?"

"Bu farklı, tamam mı?" Açıklıyorum. "Rachel ve ben her zaman inişli çıkışlı olduk ama her zaman birbirimize geri döneceğimizi biliyoruz. Biz özeliz. Hayatta bir kez olacak türden bir şey. Hayatına devam etmeye çalışmasına izin vermeyeceğim. O adamla mutlu olamayacak. Sadece bunu ona göstermem gerekiyor."

"Neden, onu ne kadar iyi boşalttığını unuttuğu için mi?" diye alaycı bir şekilde mesajıma atıfta bulunuyor.

Ona gülümsedim. "Bu kadar kıskanç olma. Çünkü eğer unutursa, erkek arkadaşının adını bile hatırlamayacağı kadar çok kez boşalmasını sağlarım."

"Görünüşe göre nişanlıyım," diyor, gözleri konuşmamızda son mesajımdan daha fazlasını gördüğünü göstermek için telefonuma kayıyor.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum daha çok kendi kendime. "O şerefsiz hayatına girmeden önce yattığı tek kişi bendim. Onunla kıyaslanamaz bile."

"Vay canına, seni gerçekten sevmiş."

"Dediğim gibi, sahip olduğumuz şey çok özel."

"Ve zehir gibi," diye meydan okuyor bana. "Onun nesi bu kadar özel?"

Duraksıyorum. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı ama yine de cevap düşünmeme gerek kalmadan dudaklarımdan dökülüyor. "Bana hayatın yaşamaya değer olduğunu hissettiriyor."

Aramızda bir sessizlik oluyor ve o başını sallıyor. "Adil," diyor sonunda. Telefonunu eline alarak konuşmanın bittiğini gösteriyor ve ben de az önce söylediğim sözler üzerinde düşünerek ne kadar doğru olduklarını fark ediyorum.

Etrafımızdaki insanlar ayağa kalkmaya başladı ve Lik ve ben dersimizin sonunu hiç takip etmediğimizi fark ettik.

"Aferin," diyor, sesi kızgınlık taklidi yapıyor. "Senin yüzünden tertemiz üniversite diplomamdan olacağım."

Mattock'un beni çağırmasıyla kahkahalarım kısa kesildi. Her dersten sonra kalmamı istiyordu ve çok yakında işsiz kalırsa hiç şaşırırmam. İşini kaybetmek istemiyorsa öğrenci/profesör flörtünün söz konusu olmaması gerektiğine eminim.

"Sonra görüşürüz," diyorum Lik'e çıkarken.

"Keyfinize bakın." Sesi durumdan o kadar tiksiniş geliyor ki, ona biraz daha takılmadan edemiyorum.

"Bu kadar kıskanç olma. Sırada sen varsın." "Bunu kız arkadaşına söyle."

Belli ki konuşmamızı duymuş olan Mattock vakit kaybetmeden yanıma yerleşiyor ve odanın kapısını kapatıyor.

"Yani... kızlardan hoşlanıyorsun o zaman?"

Tanrım, bana çok açık bir şekilde asılıyor.

İki aydır geri döndüm ve ikinci kez o adrenalini hissediyorum. İlki Rachel'ı tekrar bulmaktı. Özellikle de nişanlı olduğunu öğrenmek.

Bir daha asla tamamen kendime ait olamayacağımı bilmek garip bir duygu. Bana karşı hep böyle mi hissetti? Başka biriyle birlikte olmak için ondan her kaçtığım da?

Birbirimize karşı koyamıyoruz ama ilk defa benim için kalmayacağını biliyorum. Hayır, şimdi hep geri dönecek

Conor'a. Bu hâlâ sindiremediğim bir şey. Ama adrenalini yeniden hissetmek, beni uyuşturmayan bir şey bulmak yardımcı oluyor. Bedenimin bir şeyler hissetme ihtiyacını karşılamama yardımcı oluyor. Burada hiçbir şeyin ayrıldığım zamanki gibi olmadığını unutmama yardımcı oluyor.

Bekleyen bakışı beni geri getirdi. Oh evet, sadece kızlardan mı hoşlanıyorum?

"Hayır," diye başımı sallıyorum.

Kiminle ya da neden yattığımı açıklamaktan nefret ederim. Seksi ve beni iyi hissettiren herkesi seviyorum. Kadınlar yaratılmış en güzel yaratıklardır. Aletlerini nasıl kullanacağını bilen erkekler Tanrı'nın bir armağanıdır. Aradaki herkesi keşfetmek için can atıyorum.

"Güzel." Omuz silkiyor, sikine girebildiğim sürece umursamadığı belli. "Ne zaman bitiriyorsun?"

"Bilmiyorum." Mavi bakışlarımı onun kahverengi bakışlarına öyle bir saplıyorum ki, neredeyse yansımamı görebiliyorum. "Beni ne kadar çabuk yapabilirsin?"

Dudaklarına yayılan kirli gülümsemeyi engellemeye çalışıyor ama nafile. Bir elini yüzünde ve boynunun arkasında gezdiriyor. "Sana şimdi gösterirdim ama işimi seviyorum."

"O zaman neden öğrencilerinize asılıyorsunuz?"

"Sen öğrenciyken bunu yapmamak zor. Senin kadar güzel birini en son ne zaman gördüğümü gerçekten hatırlamıyorum."

Biri bana güzel dediğinde yaşadığım hissizlik çok tuhaf. Buna o kadar alıştım ki kalp atışlarımı bile hızlandırmıyor ya da en azından yüzümü kızartmıyor.

"Biliyorum," diye başımı salladım. "Oldukça güzel bir manzara." Sanki güzel olduğumu biliyormuş gibi davranıyormuşum gibi kıkırdamasına neden oluyor.

"Pekala, Bayan Güzel, adresimi ister misiniz, yoksa sizi ben mi alayım?"

Lanet olsun, tam bir pislik. Hoşuma gitti.

"Önce bana bir içki bile ısmarlamayacak mısın?" Onunla alay ediyorum. Bu işi onun için çok kolaylaştırıyorum.

"Evimde, fakülteden kimsenin bizi göremeyeceği bir

verde bol bol içebilirsiniz."

Bu beni kıs kıs güldürüyor.
"Bunu düşüneneğim," diyorum ayrılmadan önce.

Sigaramı yakarken telefonum çalışıyor. Yirmi dakika geç geldim ve on dakikadır o pisliği bekliyorum. Neden hâlâ burada olduğumu bilmiyorum. Benden büyük biriyle yatmanın heyecanı değil; bunu sayılamayacak kadar çok kez yaptım. Belki de öğretmen olayıdır? Stoneview Prep'teyken hiçbir öğretmenle seks yapmadım. Rachel'a hâlâ kırgın olduğum için mi? Bana zaman ayırmamasından nefret ettiğim için mi?

Belki de sadece ilgiye bayıldığım içindir. Bana ilk kez ilgi gösteren birini nadiren reddederim. Tekrar geldiklerinde zorlanıyorum. Bunun için ailemin beni terk etmesini falan suçluyorum. Beni mahveden kesinlikle bu.

Ya da dövmelerle kaplı o iri yarı, uzun boylu adam bana keşke sıkmış olsaydım dediğim birini hatırlattığı için olabilir. Siyah, arkaya taranmış saçları ve koyu renk gözleriyle, hayatımı hayalini kurarak geçirdiğim adamı düşünmemek çok zor. Sam. Yani evet, hâlâ Bay Yedek'i bekliyorum. Ve çocukluk kahramanım olduğunu hayal ederken beni istediği gibi becermesine izin vereceğim. Gözlerimi kapatıp onu şimdi nefret ettiğim adam olarak görürken.

Son zil sesinde telefonumu cebimden çıkarıyorum. Telefonu açtığımda gecenin soğukunda nefesim buharlaşıyor.

"Hey, Chris."

"Üniversite sana nasıl davranıyor?"

Arkasından müzik ve sohbet sesleri geliyor. "Partideyken beni arama," diye homurdanıyorum. "Keyfine bak, Tanrı aşkına."

"Yapacağım. En iyi arkadaşımın birinci sınıf deneyimini öğrenir öğrenmez."

"Harika," diye kestirip atıyorum.

"Lütfen, bu kadar hevesli görünmeyin."

"Bütün derslerime gidiyorum. Mutlu musun baba?" Kızgınlıkla tıslıyor. "Bana öyle deme."

Tepkisine gülüyorum ve neredeyse sigaramın dumanında boğuluyordum. "Siktir, özür dilerim. Bunun seni sertleştirdiğini unutmuşum."

"Senden geldiği zaman değil. Senin gününe geri dönebilir miyiz?" diye homurdanıyor.

"Her şey yolunda gidiyor," diye onu rahatlatıyorum. "O kadar çok bilgi var ki hepsini hatırlayabileceğimi bile sanmıyorum."

"Gelecek yıla kadar bekle," diye kıkırdıyor. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Telefonu kapatmanı bekliyorum, böylece kitabımı okumaya geri dönebilirim."

"Çok komik. Kitaplarını dışarıda, işlek bir caddede okuduğunu bilmiyordum. Dışarıda olduğunu duyabiliyorum Rose."

Ne kadar gözlemci olduğuna gözlerimi deviriyorum. Bu sinir bozucu. "Görüşme süremizi bir paket sigara almak için kullanıyorum. Yerimi falan paylaşmamı ister misin? Yoksa kendime bir takip cihazı mı yerleştireyim?"

Bu da beni bir kez daha öfkeliendiriyor ve kendimi biraz kötü hissediyorum. Sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum. Ama ben gerçekten korunmak istemiyorum.

"Tamam, anladım," diye pes etti sonunda. "Ne istiyorsan onu yap. İyi eğlenceler, sadece... Kuzey Sahili'nde karşılaştığınız insanların pek de tatlı olmadığını biliyorsunuz, o yüzden lütfen dikkatli olun."

"Elbette," diye onu rahatlatıyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, bunu biliyorsun. Şimdi gidip hangi Harvard gizli cemiyet partisinde olman gerekiyorsa onun tadını çıkarabilir misin?"

"Bu sadece normal bir parti," diye gülüyor. "Ya da sen öyle diyorsun. Seni seviyorum."

Cevap veremedim telefonu kapattım. Tekrar duymama gerek yok. Ayrıca, sanırım o pisliğin arabası bana

yaklaşıyor.

Mattock camını indirdi ve bana göz kırptı. "Üzgünüm, uğraşacak işlerim vardı."

Kapıyı açıp yanına yerleşirken "Umurumda değil," diye cevap veriyorum.

Sorunsuz sohbete gülümsüyor ve arabayı sürmeye başlıyor. Çok geçmeden Kuzey Sahili'nden şehrin diğer tarafına doğru yola çıkıyoruz.

"NSF'de yaşamıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır," diye başını sallıyor. "Yeterince param olur olmaz ayrıldım."

"Kuzey Sahili Ekibi üzgün olmalı..."

Gülüyor. "Çok uzun zamandır onlar için çalışmıyorum. Dövme sildirmek çok acı verici, hepsi bu."

Arabayı sürerken elini sol kalçama koyuyor ve ben de ihtiyacım olan yere yaklaşıp kadar kendimi koltuğuma bırakıyorum. Sıkıyor ve tekrar yola odaklanmadan önce bana bir bakış atıyor.

"Seni evime geri götürmenin daha zor olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyor.

"Kolay olduğumu mu söylüyorsun?" Ona takılıyorum.

"Sadece senin gibi görünen kızlar genelde bana zaman ayırmazlar."

"Bana benzeyen çok kız tanıyor musun?"

Ne kadar güzel olduğumu iki kez kontrol ediyormuş gibi gözlerini bana diyor. "Hayır," diye kıs kıs gülüyor.

"Senin için çok endişelenmiyorum. Sınıfınızın yüzde sekseni boşuna kız değil."

Belli belirsiz bir onay mırıldanıyor ve ben de dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Şehirden ne zaman tamamen ayrıldık? Uzun ağaçlarla çevrili bir yoldayız.

"Dostum, nerede yaşıyorsun?" Nereye gittiğimi bilmemekten nefret ediyorum. İçimde bir şeyleri tetikliyor ve iyi hissettirmiyor.

"Dostum?" diye gülüyor. "Profesörüne böyle mi diyorsun?"

Şikâyetlerini duymazdan geliyorum. "Arabada sevişmekle yetineceğimi biliyorsun, değil mi? Ormanın derinliklerine gitmeye gerek yok."

"Yaşadığım yer orası," diye omuz silkiyor.

"Yemin ederim, eğer yakında bir evin ortaya çıktığını görmezsem..." Toprak bir yoldan sağa döndüğünde duruyorum. Yolun sonunda, ormanın ortasında kaybolmuş büyük, lüks bir kulübe duruyor.

Kalbimin korkunun ritmiyle dans etmeye başladığının farkında değildim ama ne zaman sakinleşmeye başladığını hissediyorum. Tamam... ormanda yaşıyor. Yeterince makul.

Evinin önüne park ederken kıkırdıyor. "Yüzünü görmeliydin."

Ona gözlerimi deviriyorum ama dudaklarıma bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. Belki de aşırı tepki verdim. "Bu çok ürkütücüydü ve bunu sen de biliyorsun."

"Tamam, belki de seninle biraz dalga geçiyordum. Korktuğunda çok tatlı oluyorsun."

"Korkmuyordum. Sadece boktan bir şakaydı," diye homurdanıyorum.

"Tamam, başka şaka yok. Burada çılgılık attığını kimsenin duyamayacağı hakkında bile."

Omzuna şakacı bir yumruk atıyorum ve bu onun bir kahkaha atmasına neden oluyor. Kahverengi gözleri benimkiler arasında dans ediyor ve düz bir elini yanağıma koyuyor. "Kahretsin, harikasin," diye mırıldanıyor hava cinsel gerilimle yoğunlaşırken.

"Ve ben de iyi sevişirim," diye takılıyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

İniyor ve kapımı açıyor. Beni kulübesine götürürken elimi tutuyor ve ben kendi kendime gülüyorum.

Gerçekten mi Rose? Biraz ilgi çekmek için bir yabancının peşinden ormandaki kayıp bir kulübeye mi gideceksin? Sırf Sam'e benziyor diye mi? Çok düşmüşsün, kızım.

İç mekan ahşap ve taşlardan yapılmıştır. Sahte kürk halılar ve rahat mobilyalar rustik hissiyata eşlik ediyor. Taş şöminede yanan bir ateş var ve üstündeki bir rafa bazı antikalar yerleştirilmiş. Aydınlatma

karartılmış ve yumuşak, ekose örtülerle kaplı rahat bir kanepeye yerleştik. Kanepede, televizyon ya da başka bir mobilya yerine, gölün ve ormanın geri kalanının muhteşem manzarasına sahip bir verandaya açılan tavandan tabana bir pencereye bakıyor.

"Bekle, bu Stoneview Gölü mü?" diye sordum. Gecenin karanlığında görmek zor.

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etmiş gibi görünüyor. "Evet, işte bu."

Koltuktan kalkıp uzun pencereye doğru yürüyorum. İçerideki loş ışıktaki gölü ve çok uzaktaki diğer kıyıyı, yani Stoneview'i belli belirsiz görebiliyorum. Lüks göl evleri olduğunu bildiğim evlerin içindeki ışıkların parıltılarını görebiliyorum.

Penceredeki yansımasını görmeden önce onu hissediyorum. Kalçalarımı kavlıyor ve beni kendine çekiyor.

Sırtım göğsüne çarpıyor ve dudakları boynuma düşüyor.

Çok heybetli, çok büyük ve güçlü. Gözlerimi kapatırsam, gerçekten Sam olduğunu hayal edebiliyorum. Ve eğer odaklanırsam, onun gibi kokuyor. Üst notalarda greyfurt, alt notalarda paçuli ve sedir. Sam'in sigara kokusunu gizlemek için kullandığı güçlü bir kolonya. Dili boynumun dibinden kulağıma doğru ilerliyor ve ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana çevirirken iç çekiyorum. Eli üstümün altından kayıyor ve benim ortaya çıkarıldı Meme uçları. I nadiren giymek

Sütyen. Göğüslerimin büyüklüğünü düşünürsek, buna pek de gerek yok. "Bana bir içki bile teklif etmeyecek misin?" Şaka yapıyorum. Aniden acelesi varmış gibi görünüyor.

Diğer eliyle pantolonumun düğmelerini açıyor ve tangamın altına giriyor. Bir parmağını girişime bastırıyor ve ürperiyorum.

"Neden? Devam etmeye hazır görünüyorsun. Ne kadar ıslak bir kızsın." Yanılıyor, gerçekten o kadar ıslak değilim ve öyle olduğumu düşünmesi deneyim eksikliğini gösteriyor. Ya da sadece çok maço bir bencillik.

Parmağı kolayca içeri kaymıyor.

"Çok sıkı," diye tıslıyor.

Hafifçe irkiliyorum ve bileğini tutuyorum. "Yavaşla..." Belki de bu işe biraz fazla hızlı girdim. Volkov'lardan kaçmadan önce pervasızca seks yapmak daha kolaydı. Çok fazla uyuşturucu ve alkol beni her zaman rahatlatırdı. Onların yerleşkesinden ayrıldığımdan beri tamamen temizim ve düşüncelerim biraz fazla gürültülü oluyor.

Sırtıma daha sert bastırıyor ve beni pencereye doğru itiyor. Kahretsin, neden birden bu kadar acele etti?

"Rahatla," diyor, nefesi kulağıma geliyor.

Sam beni böyle mi sikerdi? Evet, sanırım öyle. Beni sertçe cama doğru iter, bir elini boğazıma koyar ve rahatlamamı emrederdi. Sam'den aldığım tek tat kaçırıldığım gündü. Onlar beni bulmadan önce, onunla birlikteydim. Beni hayatımda ilk kez öptü ve dünya bir dakikalığına yok oldu. Düşündüğüm her şey ve daha fazlasıydı. Bana kalan tek şey, bu kadar korkak olmasaydı neler olabileceğini hayal etmek.

Ondan nefret ediyorum. Kahretsin, o gün beni terk ettiği için ondan çok nefret ediyorum. Beni ittiği için, beni reddettiği için. Ondan tek istediğim beni seçmesiyken benim yerime başkasını seçtiği için.

Herkesin her zaman yaptığı gibi beni terk etti. Ve şimdi içimde donuk bir sızı gibi zonklayan bir nefretle kalakaldım. Her zaman aklımın bir köşesinde. Asla unutamadığınız eski bir yara. Elimde kalan tek şey bu. Bir de başka erkekleri onun gibi hayal etmek.

Ama bazen bu bile işe yaramıyor.

Bir parmağını daha çok erken sokmaya çalıştığında "Bekle," diye mırıldanıyorum. Hazır değilim, bu yüzden onu biraz oyalamaya çalışıyorum. "Bana adını bile söylemedin. Adın ne? Sadece soyadını biliyorum."

"Ne fark eder ki? O ben değilim."

O ses... Onu çok iyi tanıyorum. İngiliz aksanını, umutsuzca bir Amerikalı gibi

dilinin arkasına gizlenmek için. Şaşkınlık ve şaşkınlık beni donduruyor. Sam neden burada?

OceanofPDF.com

GÜL

Ellerindeki Kan - Veda, Adam Arcadia

Mattock da ben de bulunduğumuz yerden sıçradık. Arkamızı döndük ve yukarı bakmadan önce birkaç saniye fermuarımı karıştırdım.

Kalbim tek atmıyor ama on iki kez falan atıyor.

Uzun zaman sonra onu gördüğüm için başım dönüyor ve bir elimi yanımdaki cama koyuyorum. Tamam, bunu halledebilirim. Çözebilirim. Sadece düşünmem gerek. Eskiden çete üyesi olduğu belli olan bir adamla tanıştım. Beni kayıp bir kulübeye getirdi; Sam burada bizi bekliyordu.

"Ah," diye mırıldanıyorum, durumdan tamamen etkilenmemiş gibi yapıyorum. "Sadece benim için küçük bir tuzak mı? Sam, bunu yapmamalıydın. Onur duydum."

Mattock'un tavrı tamamen değişti. Bir saniye önce tepemdeydi ama şimdi o kadar çok geri adım attı ki, insan daha önce tanışıp tanışmadığımızı merak ediyor. Sam'den bu kadar korkmasına gözlerimi deviriyorum. Herkes Sam'den korkuyor ve bu beni rahatsız ediyor. Mattock bir saniye önce parmağını amımın derinliklerine sokmuştu, şimdi yanlış bir şey yapmamış gibi davranmanın zamanı değil.

"Ne diyebilirim ki," diye karşılık verir Sam. "Sana tuzak kurmak çok kolay. Tek yapmam gereken bana benzeyen birini kullanmaktı. Ona benim parfümümü sıktım. Bu küçük dokunuş hoşuna gitti mi?"

Lanet olası piç. Beni tamamen kandırmamış gibi davranıyorum ve kanepede bıraktığım ceket almaya gidiyorum.

"Bir tipim olduğunu öğrendin. Güzel bir tane," diyorum deri ceketimi omuzlarıma silkerken.

Gitmek zorundayım. Sam'in yakınında kalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Beynim sadece bir süreliğine çalışıyor. Ondan sonra eriyor ve beni kendisi için neyin iyi olduğunu anlayamayan bir aptala dönüştürüyor. Beni neden görmek istediğini bilmek için can atıyorum, ama onu bilmenin tatminini yaşatamayacak kadar çok küçümsüyorum.

Ama belli ki, biri sizi ayarlama zahmetine girdiğinde, o kadar kolay gitmenize izin vermeyecektir. Denemeye değerdi.

Yanından geçerken Sam kolumu sıkıca tutuyor. "Artık bizi yalnız bırakabilirsin Mattock."

Profesör bir şey söylemek üzereydi ama sözünü kestim. "Çok seksi, değil mi?" Sam'e söylüyorum, bunun onu kızdıracığını biliyorum. "Beni uğruna korkakça terk ettiğin erkek arkadaşın bu mu?"

Mattock'a duyduğum nefret göğsümü ısıtmaya başladı. O olduğunu sanmıyorum ama yine de teyit etmek istiyorum.

Sözlerim Sam'den hiçbir tepki almıyor ama Mattock tekrar konuşmaya çalıştığında - pantolonumun arkasına sıkıştırdığım silahı gösterdiğimi varsayıyorum - Sam konuşmasına izin vermeyecek kadar sinirleniyor.

Mattock bir şey söyleyemedi, "Git," diye emretti.

Mattock giderken ona hastalıklı, tatlı bir gülümseme veriyorum.

Şerefsiz.

"Pekâlâ." Sam'in tuttuğu kolumu şiddetle silkerek çekiyorum. "Çabuk ol. Yüzün beni hasta ediyor."

Beni huzursuz eden alaycı bir kahkaha atıyor ve ondan bir adım daha uzaklaşıyorum. İçimde kötü bir his var ve

kurtulamıyorum. Sam'den birçok geçerli sebepten dolayı nefret ediyorum. Ama onun da benden nefret ettiğini biliyorum ve tüm bunları ayarlama zahmetine girmesinin iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Bunun canımı yakacağını bile bile neden acele edeyim ki?" Şöminenin yanındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen, oturun."

"Bir dakikan var. Bir saniyemi daha hak etmiyorsun." Mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışıyorum.

Sam'le ilk kim kırılacak oyunu oynamanın bir anlamı yok. Kontrol onda, bende değil. Bu kadar basit. Ben sinirlendiğinde her şeyi berbat eden biriyim, o ise yetenekli bir katil. En büyük silahı? Sessizlik.

"Sorun nedir? Sahibine dönmek için acele mi ediyorsun?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum. Şimdiden beni etkilemeye başladığına inanamıyorum.

Beni kızdıracak şeyi söylediğini bildiği için dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Otur." Emri çok basit ama yine de onu dinlemek için kendimi zor tutuyorum. Bu konuşmanın huzur içinde geçeceği anlamına gelse bile.

Sam ile barış istemiyorum. Onu tamamen yok edecek lanet olası bir savaş istiyorum.

Hayır dememe fırsat bile vermiyor. Eli boynuma uzanıyor ve güçlü parmakları hiç mücadele etmeden boynumun tamamını kavlıyor. Dizlerimin hafifçe bükülmesine neden olacak kadar sert sıkıyor. Kendimi yakalamak için iki elimi koluna koyuyorum ve biraz daha denge bulduğumda taşaklarına tekme atmaya çalışıyorum. Hiç terlemeden darbeyi savuşturmayı başarıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor. Anında öksürmeme neden oluyor ve kanımın başıma hücum etmeye çalıştığını hissediyorum.

"Sam," demeye çalışıyorum ama bu sadece beni bir öksürüğe daha zorluyor. Beni böyle boğacağını hiç hayal etmemiştim.

Bir sevişmenin ertesi sabahı onu terk eden erkeklerin halini gördüğümde bunun hayalini kurardım. Onlar noktalı olurdu

Boyunlarında çürükler ve köprücük kemiklerinde ısıruk izleri var. Bu o değil. Bu onun beni bitirmeye çalışması.

"Senin gibi akıllı bir kızın, sen ortaya çıktığın anda benim de ortaya çıkacağımı düşünmediğini söyleme bana." Gülümsüyor.

Başparmağı boynumda atan çılgın nabzımı okşuyor ve sırtışı genişliyor. "Vay, vay, seni hâlâ bu kadar etkiliyor muyum? Korkudan mı? Yoksa hâlâ bana aşık mısın?"

Çenem kilitleniyor, dişlerim gıcırdıyor. Eğer gitmesine izin vermezse öleceğim... ve bu durum üzerinde kontrol sahibi olmamı sağlayan şey de bu. Sam herkesin istediği şeyi istiyor ve bunu ona verebileceğimi düşünüyor.

"Şöyle olacak. Oturacaksın ve dinleyeceksin. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama benim için deneyebilirsin."

Görüşüm bulanıklaşıyor ama artık onunla mücadele etmiyorum.

Eğildi ve bir sonraki sözlerini kulağıma tısladı. "Eğer tekrar nefes almak istiyorsan, başınla onaylasan iyi edersin."

Ben bilmiyorum ve onun ne düşündüğünü biliyorum. Açık bir kitaba doğrultulmuş bir büyüteç gibi gözlerinden okuyabiliyorum. 'O sürtük o kadar inatçı ki beni dinlemektense burada ve şimdi ölmeyi tercih eder.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kendimden geçmeye başladığımda göğsümün kabarması duruyor.

"Kahretsin," diye bağırarak bırakır ve bir adım geri çekilir.

Bacaklarım tutmuyor ve yere yığılıyorum. Her iki avucumu da kabarık halının üzerine bastırıyorum ve beni topraklaması için halının tellerini tutuyorum.

Tanrım, buranın onun evi olduğunu anlamayacak kadar aptalmışım. Mobilyalar, rahatlık, Sam diye bağılıyor. Rahatını seviyor. İzole olmayı seviyor. Dünyadan ve içindeki insanlardan bıkmış yaşlı bir adam gibi. Gördüğünüz tek şey toplumun hastalıklı tarafı olunca böyle oluyor. Eskiden Silver Falls'da bir çatı katında yaşıyordu. Sanırım artık ormanda güzel bir kulübe alabilecek kadar insan öldürdü.

Nihayet beyaz noktalar görmeden başımı kaldırabildiğimde, ona en kibirli gülümsememi sunuyorum. Toplayabildiği tüm tiksintiyle beni izliyor. Her şeyi berbat ettiğini biliyor.

"Uh oh, şuna bak. Başımı sallamadım ve hâlâ nefes alıyorum." Ayağa kalkarken alaycı sesim karanlık bir ciddiyete dönüşüyor. "Asla yerine getiremeyeceğin tehditlerde bulunma. Sanırım bunu bana sen öğrettin."

O çoktan jölelenmiş saçlarını geriye tararken ben de ağrıyan boynuma masaj yapıyorum. "Ne istediğini biliyorum Sam." Sessizliğini bekliyorum. Devam ediyorum. "Neden onları arıyorsun?" diye soruyorum. "Şu anda senden yayılan bariz kıskançlık dışında."

Başını sallarken kıkırdıyor. Sam genellikle hiç konuşmaz. Bu onun hayatında gördüğü travmatik şeylerle başa çıkma mekanizması. Babası, eski vasım ve en güçlü Cosa Nostra ailelerinden birinin başı olan Mateo Bianco için çalışıyordu. Sam'in babası boku yemişti. Hem de çok. Bu gezegende yürüyen en ölümcül infazcıydı. O artık yok. Biz gençken Mateo onu öldürttü. Yine de Sam, onu hep sessiz tutan şeyler gördü.

Ama benimle? Eskiden konuşurdu. Güler, sırlarımızı ve dedikodularımızı paylaşırdık. Rahatlardık ve hayat büyük bir saçmalık değilmiş gibi davranırdık. O zehir kusacak türden biri değil.

Yani şu anda bana bunu yaptığını görmek? Bu, elinin boynumda olmasından daha çok acıtıyor. Umursamamalıyım çünkü ondan nefret ediyorum. O yüzden umurumda değilmiş gibi davranmaya devam edeceğim.

Sam onunla alay ettiğimi görmezden geliyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bana Volkov kardeşleri nerede bulacağımı söyle Rose." "Sen ne zamandan beri kendini Bana ne yapacağımı söyleyebilecek insanlar mı?" Feveran ediyorum. Liste kısa ve o listede hiç yoktu ya da belki de son iki yıldır kendimi buna inandırmıştım.

"Bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Bu bir tehdit ama sanki bana zarar vermek istemediğine dair bir uyarı gibi. Ve bu eski Sam gibi. Eski Sam.

Volkov'lar beni almadan önce bir tane.

İşte o zaman anladım. Sam Volkov kardeşleri bana zarar vermek için bulmak istemiyor. Onları kendisi için bulmak istiyor.

"Onlarla bir sözleşmeniz var," diye gerçeği itiraf ediyorum. "Kim ölmelerini istiyor? Sana ne kadar ödüyorlar?"

"Sizinle hiçbir detayı paylaşmayacağım. Ve ne düşündüğünü biliyorum. Senden nefret ediyorum. O yüzden aklına bir şey gelmesin."

Bir zamanlar sevdiğiniz birinden nefret etmek karmaşıktır. Birbirinizi çok kolay okuyabilirsiniz.

"Ayrıntılar," diye homurdanıyorum. "Volkov kardeşleri öldürmek için tutulan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu kadar saf olma. Saklanmakta neden bu kadar iyiler sanıyorsun?"

Kurtlar saklanmakta ustadır. Volkov ailesinin o kadar çok düşmanı var ki, yerleşkelerinin dışına nadiren çıkıyorlar. Vladimir Volkov en son evinden çıktığında onu öldürdüm. Planlı değildi ama yine de kendi ailemi korumak için onların aile reisini öldürmeyi başardım. Başıma beklediğimden çok daha fazla bela açtı.

"Rose-"

"Nerede olduklarını bilmiyorum," diye sözünü kestim. Bunun onu kızdırdığını görebiliyorum. Sam pek sık konuşmaz ama konuştuğunda da insanlar onu dinlemeye meyillidir. "Zorla getirildiğimden beri onların krallığından dışarı çıkmadım."

"O zaman onları benim için bulacaksın," diyor bana basitçe. İngiliz ünsüzleri yüzüne bir darbe gibi çarpıyor. Davranışları beni tedirgin eden bir özgüvene geri dönüyor. Elinde bir şey var ama ne olduğundan emin değilim. "Benim için pek çok şey yapacaksın aslında."

Alay ediyorum, bu kadar cüretkar olduğuna inanamıyorum. Ne zamandan beri benim yanımda taşak büyütmeye başladı? Aşk acısı çeken bir köpek yavrusuydu, eskiden öyleydi. Şimdi sadece bana ihanet eden bir pislik.

"Dudaklarıma dikkat et, Sam. Fark etmediysen söyleyeyim, senin için bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih

ederim. Ölmeyi tercih ederim.

hayatımı kontrol etmene izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Sözlerimin onu sert bir şekilde vurması gerekiyordu, özellikle de gerçek oldukları için. Bunun yerine bana gülümsedi.

"Hayatının bir boka yaramaması iyi bir şey o zaman. Öyle değil mi?"

Merdivenlere doğru döner ve üst kattaki birine "Aşağı gel!" diye bağırır.

Ama merdivenlerden inen birden fazla ayak sesi duyuyorum. Bir set ve mücadele eden başka bir set. Ciyaklamalar ve hakaretler. Ve kişiyi henüz göremesem bile, kısıtlı sesi tanıyorum. Varlığını iliklerime kadar hissediyorum.

"Belki de onun hayatı senin için biraz daha değerlidir?"

Odaya giren adamı tanıdığımda kanım donuyor. Koyu teni, kıvrırcık kahverengi saçları ve çikolata rengi gözleri. Kuzey Afrikalı yüz hatları, uzun kirpikleri ve çoğu kızın ayaklarına kapanmasına neden olduğunu bildiğim ışıltısı.

Lik.

GÜL

Delik Gibi Kafa - Sam Tinnesz

"Seni lanet-"

Sam öfkemi hemen kesiyor. "Bana ne kadar piç olduğumu söylediğin kısmı geçelim."

"Sen aklını mı kaçırdın? Bırak onu gitsin!" Sesim olması gerekenden daha yüksek çıkınca kırılıyor. Emrimi çok zayıf gösteriyor.

"Lik'i tanıyorsun, değil mi?"

Her şeyi çok netleştiren flaşlar önüme geliyor. Lik'in benim hakkımda sorduğu sorular, aniden ortaya çıkan ilgi. Bana karşı kullanabileceği bir şey bulamadı. Ta ki bugüne kadar, ona Rachel'dan bahsedinceye kadar.

Sonra Sam Mattock'u kullandı.

Benimle çaylakmışım gibi oynadılar ve ben de kendimi kaptırdım. Sam bunu başka bir seviyeye taşıyor ve ben de ona izin vermeyeceğim.

Ama sonra Rachel'a baktım. Bilekleri arkadan bağlanmış ve ağzının içine kadar giren ve dudaklarını geriye doğru çekerek ağzını yarı açık bırakan bir bezle ağzını tıkamışlar.

Sam onu Lik'in elinden kaparken çaresizce izliyorum. Hareket beni korkutacak kadar şiddetliydi, ama bakışları

O.. Bu o.

Sam'i benden çalan pislik. Lanet olası erkek arkadaşı. Sözde aşık olduğu adam. Beni uzaklaştıracak kadar sert. Daha önce hiç kimse aramıza girmemişti.

Sam ve ben hiç birlikte olmamış olabilirdik ve o zamanlar hiç öpüşmemiş ya da aramızdaki çekimi kelimelerle ifade etmemiş olabilirdik ama biliyorduk. Birbirimize aşık olduğumuzu biliyorduk ve kimsenin bunu bizden alamayacağını da biliyorduk. Rachel'a olan aşkım bile bizi asla ayırmadı. Sonra Lik'i buldu. Görünüşe göre iki yıl sonra hala birlikteler.

Kontrol edemediğim bir öfkeyle kanım kaynıyor. Sadece Lik beni kullanmakla kalmadı... Sadece Sam benim asla yapamadığımı yapan adamla benimle alay etmekle kalmadı, şimdi de beni sevdiğim kadına zarar vermekle mi tehdit ediyorlar?

Silahımı daha önce çekmediğime sevindim. Bu mükemmel bir zaman.

Rachel Lik'in elinden kurtulup Sam'in eline geçer geçmez silahımı çıkarıp doğrudan hayatının o çok özel aşkına doğrultuyorum.

"Demek erkek arkadaş sensin," diye hırlıyorum. Lik ellerini yavaşça kaldırırken gülümsüyor. Ellerini kaldırır kaldırmaz kolunun altındaki hançer dövmesini görebiliyorum. Bileğinden dirseğine kadar uzanıyor. Sapındaki harfleri gözden kaçırmıyorum: NSC. En azından bu konuda yalan söylememiş.

Yaşadığım şok beni yavaşlattı. Sam'in bu kadar çabuk bıçak çıkarmasını beklemiyordum. Ben bir şey yapmadan bıçağı Rachel'ın boğazına dayadı ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerim sadece bir saniyeliğine onların üzerindeydi.

"Bırak onu," diye homurdanarak hedefime bakmaya devam ediyorum. Onlara çok yakın değilim, kanepede beni üçünden ayırıyor ama harika bir atış için mükemmel bir mesafe.

"Onun bir silahı olmasını planlamamıştım," diyor Lik yumuşak bir sesle. Sesi bal gibi. Yavaşça size doğru kayıyor ve eğer bu kadar berbat bir durum olmasaydı

beni hemen sakinleştirdi. "Silah tutan kızları her zaman çok sevimli bulmuşumdur. Kendine zarar vermemeye dikkat et prenses."

Prenses yorumunu görmezden gelmem için çok şey gerekiyor. Dünyada en nefret ettiğim lakap bu ve Sam'in beni etkisiz hale getirmek için bu lakabı kullanmasını söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Bunu kendi avantajıma çeviriyorum. Erkeklerin beni hafife almasını severim. Sam onu ölümcül olduğum konusunda uyarmalıydı, özellikle de ellerimin arasında bir silah varken, ama bu benim avantajıma olacak.

"Kurtlardan daha yeni kaçtım. Silahsız dolaşmak beni düpedüz aptal yapar." Gözlerimi ona dikip, gözlerinin arasına ne kadar çabuk bir kurşun sıkabileceğimi analiz ediyorum.

"Benimle oyun oynamak seni düpedüz aptal yapıyor," diye araya giriyor Sam ve dikkatimi dağıtıyor. "Silahı yerine koy."

"Seni bir noktada öldürmeyi planladığımı biliyorsun Sam. Ne de olsa bana ihanet ettin. Sanırım nce Lik'i öldürebilirim."

Rachel tıkacının arkasından bir şeyler ciyaklıyor ama ona bakamıyorum. Eğer onun sıkıntılı halini görürsem, odağımı kaybederim. Odağımı kaybedersem, onu da kaybedebilirim. Böyle bir seçeneğim yok.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi hafife alma Rose." Sam'in kendini yeniden ayarladığını hissediyorum ve bu Rachel'in acı içinde inlemesine neden oluyor. "Canını yakacak. Ateş etmeye vaktin olmayacak, çoktan ölmüş olacak."

Kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Nefes alamıyorum. Sorun değil, ateş etmek için nefes almama gerek yok. Aslında, her zamanki terin sırtımı kapladığını hissedebiliyorum. Odaklanmam geri geliyor. Kas hafızamı harekete geçirmek için tetiği okşuyorum; bir elim silahın altında, diğeri kabzayı sıkıca kavırıyor.

"Silah kullanmakta ne kadar iyi olduğumu unutuyorsun Sam," diye alay ediyorum.

"Ve yaşamak için insanları öldürdüğümü unutuyorsun."

Sesi bu kez sertti ve Rachel'ın acı dolu iniltisinin adımı çağırıldığını duyduğumda, bedenimin hafifçe onlara dönmesine engel olamıyorum.

Saçları tamamen dağılmış ve yüzünde kırmızı bir çizik var. En kötüsü de gözleri. Genişler.

ve korku içinde odanın içinde dört dönüyorlardı.

Yani. Çok. Korku.

Gözleri acıdan kapanmadan hemen önce nihayet bakışlarını bana dikeyor. Sam bıçağının ağzını hafifçe boynuna bastırdı ve kan damlalarının aşağıya doğru yuvarlanmaya başladığını görebiliyorum.

"Sen tam bir pisliksin..." Rachel onun bıçağı altında titrerken sesim zayıflıyor.

Lik'e tekrar baktım, hareket etmemiştı. Silahım hâlâ ona doğrutulmuş durumda ama ben başka tarafa bakarken hareket etmiş olabilir. Bana saldırabilirdi. Saldırmadı ve yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bunun nedeni beni zaten yakaladıklarını biliyor olması.

Hayır, hayır, hayır. Bir yolu olmalı. Lanet Samuel Thomas'a katlanmayacağım. Hayatım boyunca beni koruyormuş gibi davranıp en ihtiyacım olduğı anda beni yüzüstü bırakan adama değil. Bir daha hayatıma girmesine izin vermeyeceğime yemin ettiğim adama değil.

Lik kıkırdıyor ve gözlerimin tekrar odaklanmasını sağlıyor. Elini giydiğı kırmızı pantolonun içine sokuyor, rahatlamış. "Silahını indir prenses. Her şey bitti."

Korkudan boğazım düğümlemesine rağmen başımı sallıyorum. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Kahretsin, bu lakaptan gerçekten nefret ediyorum.

Sam yavaşça, "İki seçeneğın var," diye açıklıyor. Bıçağı hafifçe hareket ettirdiğinde Rachel irkiliyor. Rachel Sam'in vücuduna o kadar sıkı sarılmıştı ki, neredeyse tek vücut olmuşlardı. "Silahını indir ve teslim ol. Ya da Lik'i vurmaya çalışır ve sevdiğin kızın ayaklarının dibinde kan kaybından ölmesini izlersin."

Görüntü vücuduma bir ürperti gönderiyor. Kendimi hasta hissediyorum. Çenem o kadar sıkı kilitlenmiş ki yüz kaslarım ağrıyor. Düşüncelerim karmakarışık ve başa çıkma mekanizmam devreye giriyor.

Burj Khalifa, Şangay Kulesi, KXJB-TV Kulesi...

"Şimdi kendini lanet olası listelerine kaptırmanın sırası değil," diye feveran ediyor Sam. "Bu son uyarım Rose. Katlan."

"Unutma," diye alay ediyor Lik benimle. "Hayatın yaşamaya değer olduğunu düşünmenin sebebi o." Ona güvendiğim kelimeleri yüzüme geri fırlatıyor. Sadece beni kandırdığını bilmemi sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda sıkışıp kaldığımı da gösteriyor. Köşeye sıkıştım. Sırtımı duvara dayadım ve başka seçeneğim kalmadı.

Rachel'ın boğazından bir inilti daha kaçıyor ve kolum benden izin istemeden yanıma düşüyor.

"Bırak onu."

Emniyet tekrar açıldı ve silah elimden düştü. Onu bırakanın ben olduğumu kabul etmeyi reddediyorum.

"Lik'e doğru kaydır."

Silahı ayağımla itip Lik'in bulunduğu kanepenin kenarına kaydıran ben değilmişim gibi davranamıyorum. En çok canımı yakan yenilgi değil, Rachel'ın rahat bir iç çekişiydi. Sanki şimdiye kadar onu gururuma tercih edeceğimden emin değilmiş gibi.

"Gördün mü? Emirlerle uymak o kadar da zor değil, değil mi?"

"Bırak onu," diye homurdanıyorum. Ellerimin yumruk haline geldiğini hissedebiliyorum. Vücudum o kadar gergin ki yarın kas ağrısı çekeceğim.

Lik silahı kapıyor ve Sam Rachel'ı bırakıyor, ancak erkek arkadaşı Rachel'ın kolunu tutup silahımı ona doğrultuyor.

"Ne istediysen yaptım. Bırak gitsin Sam," diye öfkelen dim.

Kahkahası boğazıma asit gönderiyor. "Saf olma, daha yeni başlıyoruz." Yavaşça kanepenin etrafında dönüyor ve tam üzerimde yükselene kadar bana yaklaşıyor.

Pantolonumun kemerini güçlü bir elle kavırıyor ve beni agresif bir şekilde kendisine doğru çekiyor. Ona tamamen çarpmamak için iki elimi göğsüne koymak zorunda kalıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor. Ona bu kadar yakın olamam.

Kokusu beni istila ediyor, sıcaklığı kıyafetlerimi yakıyor.

Elini belimde gezdirerek orada başka bir silah saklamadığımdan emin oluyor.

"Senden ne kadar nefret ettiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye homurdanıyor. Siyah gözlerinden bir parça insanlık geçiyor ve geldiği gibi hızla kayboluyor.

Altı ay önce, Sam benim yüzümden neredeyse ölüyordu. Bu benim hatamdı. O kararı vermemin bir sebebi vardı. Sadece sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi, gözlerinde bir öfke var. Söndürmek için can attığı susamış bir intikam.

Ona cevap verdiğimde boğazım kurudu. "Neredeyse senden nefret ettiğim kadar olduğunu hayal edebiliyorum." Tüm vücudum çıkışı olmayan bir öfkeyle titriyor.

Uzun boylu, iri yapılı bedenini inceliyorum. Her zamanki siyah tişörtünü ve siyah kotunu giyiyor. Dövmeleri her yerden görünüyor. Her tarafı onlarla kaplı. Gömleğinin altından kollarına, ellerine ve parmaklarına kadar uzanıyorlar. Boynu ve başının yan tarafları da öyle. Dövmeler kısa, traşlı saçlarının arasından görülebiliyor. Tıpkı kaçırıldığım günkü gibi görünüyor.

Hayatı boyunca aynı stile sahipti, yanları kısa, tepesi uzun saçlarıyla aynı saç kesimine sahipti. Benimki gibi siyah. Tek ortak noktamız bu. Onun gözleri kara delikler, benimkiler ise koyu bir okyanus. Benim altın sarısı tenimin aksine onun teni soluk. Onun kalın kasları benim sıksa bedenimi zahmetsizce kırabilir.

Parmakları omuzlarımın arasında gezinirken diğer eli göğüslerimin arasında dolaşıyor. İstesem de orada bir şey saklayamazdım. Sütyen giymediğimi fark ettiğinde yüzü seğiriyor.

Sadece işi bittiğinde farkına varıyor: Onu durdurmaya çalışmadım bile.

Beni itiyor ve ellerim tekrar yumruk oluyor. Onun yörüngesinden çıkar çıkmaz, Rachel görüş alanımda yeniden beliriyor.

Tırnaklarım avuç içlerimde hilaller bırakıyor ve gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor. Hayatımda ilk kez kendime Sam'i sessizken tercih ettiğimi söylüyorum. Karanlık düşüncelerini kendine sakladığında. Bu tür sözleri ondan hiç duymamıştım. Bunları hep Mateo'dan, ağabeyimden duydum. Ama Sam'den değil, asla Sam'den değil.

O benim kurtarıcımdı, büyürken tek dayanağımdı. Karanlık çok kalınlaştığında, acı çok fazla olduğunda, o her zaman oradaydı. Elimi tutar, beni güldürür, her şeyin yoluna gireceğine söz verirdi. Ve şimdi burada, etrafımdaki tüm canavarların yaptığı gibi bana emirler yağıdırıyor ve şantaj yapıyor.

"Volkovlar nerede?" diye soruyor, sanki ona bilmediğimi söylememişim gibi.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyorum. "Sam, bırak gitsin," diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

Kafasına silah dayanmışken odaklanamıyorum. O salak onu kazara vurabilir. O zaman ben ne olurum? Rachel olmadan hayatımın hiçbir anlamı olmaz. O başkasıyla evlenirken ben onun kirli sırrı olmaya razıyım. Bu kadınla benim arama hiçbir şey giremez.

En kötü senaryoyu düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Bırak onu, sonra konuşabiliriz. Size bildiğim her şeyi anlatacağım ama nerede saklandıkları buna dahil değil çünkü bunu bilmiyorum."

Gözlerimdeki dürüstlüğü görebileceğini umuyorum. Bakışlarımı bana bakan siyah mermerlerde tutmak için elimden geleni yapıyorum ama Rachel'ın bebek mavisi gözlerinde kaybolmaktan kendimi alamıyorum. O kadar saflar ki, şu anda etrafını saran kötülüğü hak etmiyorlar.

"En azından şu lanet silahı indir." şu an kendimden nefret ediyorum. Sesimden nefret ediyorum. Vücudumdan yayılan zayıflıktan nefret ediyorum.

Bana doğru bir adım daha atıyor ve kıpırdamamak için Rachel'ın gözlerinden daha fazla güç almak zorunda kalıyorum. Hayatımda ilk kez, herkesin Sam'de gördüğü şeyi görüyorum.

Korkunç biri.

"Nerede olduklarını bilmiyor musun?" Surat asıyormuş gibi yapıyor. "O zaman sen ve ben onları ararken çok eğleneceğiz, değil mi?" Onları bulduğunda onlara yapacağı her şeyi düşünüyormuş gibi gülümsüyor. "Bu büyük bir sözleşme. Para için onları öldüreceğim. Sonra da sırf senden nefret ettiğim için seni öldüreceğim."

Keşke birinin iradesine boyun eğebilecek türden bir insan olsaydım. Keşke tehditleri ciddiye alabilseydim ve benim için en iyisinin ne olduğunu bilseydim. Bu beni hayatımda pek çok beladan uzak tutardı. Muhtemelen aptal ve mutlu olurdum.

Ama yapamam.

Hayır, biri kontrolü ele almaya çalıştığında beynim bunu kabul etmiyor. Vücudum isyan ediyor, sinirlerim alev alıyor ve sadece savaşmak istiyorum.

Ben de ona doğru bir adım atıyorum, bunun şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olduğunu bildiğim halde ona meydan okuyorum. O kadar yakınız ki soğuk tenime karşı sıcaklığını hissedebiliyorum. Eskiden onun bu özelliğini severdim, tıpkı Rachel'da sevdiğim gibi. Çok sıcaklar.

Greyfurt, paçuli ve sedirden oluşan kolonyası burun deliklerimi işgal ediyor ve bu kadar hoşuma gittiği için kendime lanet ediyorum. Arkasındaki sigara izi nikotin bağımlılığımıza teslim olmamı sağlıyor. Daha da kötüsü, içten içe Sam'e olan bağımlılığımıza teslim olmak istememe neden oluyor.

"Söyle bana," diye öfkelen dim. "Benimle işin bittiğinde beni öldüreceğini bile bile neden sana yardım edeyim ki?"

Beyinsiz evlatları yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi başını sallıyor. "Ne zaman pes edeceğini

bilmiyorsun,

Ya sen? Senin sorunun hep buydu, tehlikeyi algılayamıyorsun. Kaybettiğin zaman anlamıyorsun. Gururun bir gün senin sonun olacak. Bugün, Rachel'ın sonu olabilir."

Bu sözler üzerine arkasını döner, Rachel'ı saçlarından yakalar ve yere yatırır. Çenesi ahşap zemine çarptığında acı içinde çığlık atıyor. Yüzü yerde, başı bana dönük, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Dur!" Ona bağıyorum. Bu sefer korkusuzca bir emirdi bu. O kadar öfkeliyim ki kemiklerim titriyor.

Onu durdurmaya, aramızda başlattığı bu şiddetli savaşta kendi savaşımı vermeye gidiyorum ama Lik'ten silahı çoktan almış. Ayakta durduğu yerden ona doğrultuyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti.

Vücudu bana dönük, kolu Rachel'a doğru uzanıyor ve gözleri üzerimde. Hareket etmiyorum. Yapamam. Başını tekrar sallıyor.

Ve ona bakmadan ateş ediyor.

GÜL

Houdin - Layto

Ciğerlerimden kopan çığlık evin içinde yankılanıyor. Gözlerim Sam'den erkek arkadaşına kayıyor. Sevdiğim kadına bakmayı reddediyorum. Lik'in dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve bakışlarını yere doğru takip ediyorum.

Rachel ağlıyor, o kadar çok titriyor ki ayakkabıları yere vuruyor. Ama ona dokunulmamış. Kurşun başının hemen yanındaki tahtaya saplanmış. Kıymıklar kısa, ağarmış saçlarını kaplıyor; saçları kaplayabilecek kan yerine beyaza karışan sandal ağacı rengi.

Kalbim sakinleşemiyor, beynim aynı anda milyonlarca düşünceyi düşünüyor.

"Dur. Sam, kes şunu." Titreyen ellerimi önüme koydum, avuç içlerim yatıştırıcı bir hareketle ona dönüktü. "Kızgın olduğunu biliyorum. Bana kızgın olduğunu ve olanlar için benden nefret ettiğini biliyorum ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Dur..." Tüm sözlükte en nefret ettiğim kelimeyi söylemek için Rachel'ın yerde titreyen haline bir kez bakmak yetiyor. "Lütfen, lütfen, bırakın onu."

Yenilginin tadı dilimde acı. İsteddiği buydu, değil mi? Merhameti için yalvarmamı.

"Get. On. Dizlerinin. Dizlerinin üstüne." onun tek cevabı. Bacaklarım titriyor ama emre uyuyorum.

"Ellerini başının arkasına koy."

İtaat ediyorum, bunu yaparken bakışlarım Rachel'in üzerinde. İşlerin bu kadar kötüye gitmesine nasıl izin verdim? Kıymetli Günışığım, kendimi bildim bileli kaçmaya çalıştığım bir dünyada kapana kısılmış durumda.

Bana doğru yürüyor ve silahı çenemin altına dayayıp başımı yukarı kaldırmam için beni zorluyor.

"Ona bakmayı bırak. Bana bak. Emir almak için bana bakıyorsun. Bir sonraki hareketin için, bir sonraki düşüncen için bana bakıyorsun. Ben izin verene kadar bir sonraki nefesini almayacaksın."

"Sam," sesim titriyor. "Bunu bana yapma."

Bu onu kıkırdatıyor. "Bu sözleri söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Aynısını. O zaman ne demiştin?"

Altı ay önceki o günün anıları beynime hücum ediyor. Bir baraj yıkılıyor ve renkleri, sesleri ve korkunç kelimeleri bilincime zorluyor. Başımı sallıyorum.

"Bilmiyormuş gibi davranma. Senin büyülü yanın da bu. Her şeyi hatırlıyorsun."

"I..."

"Ne dedin Rose?" diye homurdanıyor. Kendi silahım çenemin altından alnıma doğru gidiyor.

Başımı sallıyorum, kendimden ve söylediğim sözlerden utanıyorum. Ondandır nefret ediyordum, hâlâ da ediyorum ve kendimce sebeplerim vardı ama onu bu şekilde ölüme terk etmemeliydim. Sonuçları bunlar olacaksa olmazdı.

"Senin hayatın artık benim için önemli değil," diye tekrarlıyor o zaman ona tükürdüğüm kelimeleri. Hem de aynı soğuklukla. "Sen de öyle demiştin."

Gözlerim sıkışarak kapanıyor ve tekrar açılıyor. Rachel'in hayal kırıklığını yakalıyorum ve bu beni yıkıyor.

"Seni bulduktan sonra yerini değiştirdiler. Seni nereye götürdüler?"

"Bilmiyorum."

"Seni nereye götürdüler Rose?" diye ısrar ediyor, silahı alnıma dayayıp beni geriye itiyor.

"Bilmiyorum! Taşındığımızda uyuşturulmuştum ve bilincim yerinde değildi." Çenem gerildi. "Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum daha alçak bir sesle.

"O zaman onlarla iletişime geçin. Ve onlara sorun."

"Onlarla nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Çok fazla 'bilmiyorum'. Beni sadece bir piyon olduğumu kabul etmeye zorlayan o kadar çok kez. Artık gözlerimi ona kaldıramıyorum. Yüzündeki zafer ifadesini izlersem, onunla tekrar dövüşmeyi deneyebilirim. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Neden bu kadar utanıyorum?

Bu iyi bir şey. Kelimeleri düşüncelerime zorla sokuyorum.

"Merak etme," diye başını sallıyor sonunda. "Benim kendi ipuçlarım var. Ne de olsa seni ararken onları bir kez bulmuştum. Bunu tekrar yapabilirim." İngiliz aksanı beni bir bıçak gibi kesiyor.

Yenilgiyle başımı sallıyorum. Ellerimi başımın arkasında tutmaktan kollarım ağrıyor. Kendimi banka soyarken yakalanmış bir suçlu gibi hissediyorum. Kendimi aptal ve yenilmiş hissediyorum. En kötüsü de bana böyle hissettirecek kişinin Samuel Thomas olacağını asla tahmin edemezdim.

"Cuma günü. Lik dersinden sonra sizi alacak. Siz ikiniz Vue Club'a gidip benim için bilgi toplayacaksınız. Rolünüze uygun giyinin."

Kolu yanına düşüyor ve kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Bu kadar mı? Benden tek istediği bu mu? İyi o zaman. O lanet kulübe gidebilirim. Orada bir şey bulamaz zaten.

Dikkatini benden uzaklaştırıyor, bıçağını tekrar eline alıyor ve Rachel'ın yanına çömeliyor.

"Sam," diye panikliyorum. Kımıldamıyorum, kımıldarsam onarılamaz bir şey yapacağından çok korkuyorum.

Tek yaptığı Rachel'ın bileklerini bir arada tutan ipi kesmek.

"Çıkın dışarı," diye ikimize de emrediyor.

Başındaki tıkaçı açmasına yardım ederken neredeyse üzerine atlayacaktım. Belinden tutup kalkmasına yardım ediyorum ve onu kendime yakın tutuyorum.

O kadar çok ağlıyor ki kelimelerini seçemiyorum, dudaklarından sadece çaresiz hıçkırıklar dökülüyor. Tekrar tekrar ağladığı çaresiz dört harfi hala ayırt edebiliyorum. Bu bir çiçeğin adı, ama o bunu zehirli bir bitki gibi söylüyor. Dudaklarından her zaman büyülu çıkması gereken bir isim. Onun gibi güzel bir kızın mırıldanması ve inlemesi gereken bir şey. Asla bu tür bir çaresizlikle söylenmemeli.

"Her şey yolunda bebeğim. Yanındayım," diye fısıldıyorum, ikimizi de ayakta tutmak için son gücümü kullanmaya çalışıyorum.

"Mattock seni eve bırakacak."

Evden çıkmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Kapıya doğru yürüyorum, Rachel'ı sıkıca kalbime bastırıp onu yatıştırmaya çalışıyorum ki bana tekrar sesleniyor.

"Rose." Sesi o kadar soğuk ki olduğum yerde kalakalıyorum. "Jake'e gitmeyi aklından bile geçirme. Seni hizada tutmak için öldürebileceğim uzun bir insan listem var."

Tekrar yürümeden önce bir ritim bırakıyorum ama cevap vermiyorum.

SAM

Savaş - Sum 41

Bana özel dedektif lazım. Bir dedektif çağırın, FBI'ı arayın çünkü genelde bilinen sakinliğimin ve sabrımın nerede kaybolduğunu bilmiyorum. Rose beni dinlemeyi reddettiği anda sessizliğim bozuldu. Dinlemeyeceğini biliyordum ama yine de kendimi kaybettim.

Arkasından kapıyı kapatırken gözlerim kapıya yapışıyor. Gördüğüm son şey uzun, siyah saç dalgası. Elimi yumruğuma sarıp onu tekmeleyerek ve çığlık atarak buraya geri getirmek için kaşınıyorum. Bu gece bana inatla karşı çıktığı için değil. Ondan daha azını beklemezdim. Rose hayatında pek çok kez iradesi dışında itaat etmeye zorlandı. Eğer savaşabilirse, sahip olduğu her şeyle savaşacaktır. Ve savaşmayı bırakmadığını biliyorum.

Hayır, benimle kavga ettiği için onu geri sürüklemek ve saatlerce işkence etmek istemedim. Erkek arkadaşımı öldürmekle tehdit ettiği için de değildi.

Rachel'a baktığında gözlerinde gördüğüm şey içindi. O bakış. Yazarlar ve şairler onun için ilhama ihtiyaç duyduklarında, ressamalar onun rengini aradıklarında, heykeltıraşlar

Rose'un gözlerinde bu gece gördüğüm şeye bakmalılar.

Sevgiler.

Onun tarafından büyülenmiş, onu kendisi yapan her bir hücresiyle ona tapıyor. Öyle ki kendi bedenimde titreştiğini hissedebiliyordum. Rachel'ın ensesine değil de başının yanına ateş edebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Volkov kardeşleri bulmak için Rose'a, Rose'u kontrol etmek için de Rachel'a ihtiyacım var. İkisi de ölmeliydi; biri beni olması gerektiği gibi sevmediği için, diğeri de hak ettiğim sevgiyi alamadığı için.

"Her şey planlandığı gibi gitti." Lik'in rahat sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve ona dönüyorum. Onun sesine bayılıyorum. Soğuk bir gecede sıcak bir viski kadar iyi; bal kadar tatlı ve her tarafını yalamak istememe neden oluyor.

Gözlerini parke zemine saplanmış kurşuna dikmiş.
"Bunun dışında, belki."

"Sana silahı olduğunu söylemiştim," diye sakince cevap veriyorum.

"Ateş edenin sen olacağını hiç söylemedim," diye mırıldanıyor.

Bir elini göğsüne sürüp burnunu kırıştırıyor. Az önce evimden çıkan okyanus gözlü, lanetli siren yüzünden hala öfkeli olmasaydım, tüm bunları unutacak kadar rahatlatıcı bulabilirdim. Bu kadar huysuz bir adam nasıl bu kadar sevimli olabilir?

"Demek ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyor," diye başını sallıyor. "Şimdi anlıyorum. Beni uyarmaya çalıştın. Silah kullanmada iyi olduğunu söylemiştin ama beni vurmadı."

Kanepeye oturur oturmaz bana doğru yürüdü. Rose'un silahının emniyetini yerine koydum, ama onu kaldırmaya kendimi alamıyorum. Silah sıcak ve bunun Rose'un silahı ne kadar sıkı tuttuğundan kaynaklandığını hayal etmeye devam etmek istiyorum.

Lik bacaklarımın arasında duruyor. Silahı alıp masanın üzerine koyuyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek jöleli saçlarımı karıştırıyor.

"O çok güzel," diye itiraf ediyor. "Bundan bahsetmemiştin."

Lik iki haftadır Rose ile arkadaşmış gibi davranıyor ve bundan ilk kez bahsediyor. Görevini ciddiye alıyordu. Ona karşı kullanabileceğimiz bir şey bulmak için. Rachel'ı hep biliyordum ama ne kadar derin olduğunu hiç fark etmemiştim. Ta ki bugün bana mesaj atana kadar. Bir saniye bile kaybetmedim. Yaşadığı yeri buldum ve kapısının önünden geçer geçmez onu yakaladım.

Erkek arkadaşım haklı. Rose çok güzel ve ben bundan ona bahsetmedim.

O bir gün batımı kadar güzel. Onu her gün görürsünüz, geleceğini bilirsiniz ve istediğiniz kadar bekleyebilirsiniz, yine de kalbinize dokunur. Sizi güzelliğini takdir etmeye zorlar. Sizi her seferinde farklı şekilde şaşırtır. İçinizdeki duyguları ortaya çıkarır ama nedenini bile bilemezsiniz.

Bazı insanlar hayatlarını her akşam gün batımını fotoğraflayarak, küçük farklılıkların ve değişimlerin etrafındaki her şeyi nasıl etkilediğini gözlemleyerek geçirir. Renkler, gölgeler, gözlerinizdeki ışık sizi kendinizi unutturacak kadar kör eder ama sizi uzaklaştıracak kadar da değil. Yanana kadar bakmak isteyeceğiniz türden bir ışık. Bazı insanlar gün batımına o kadar tutkundur ki, elleri boş dönmek için hayatları boyunca onun peşinden koşarlar. Onu yakalayamazsınız; çünkü böyle bir güzelliği yakalayamazsınız.

Peki ya gün batımı? Bu gezegendeki her bir ruhu etkiliyor; hayatında hiçbir kadına dokunmamış olan erkek arkadaşımı bile.

"Bilmem gerekirdi," diye devam ediyor. Düşüncelerini açmaya başladığında Lik'i pek bir şey durduramaz. O bir geveze. İlişkimizde birinin sohbet etmesi gerekiyor.

Elleri hâlâ saçlarımda, yüzümü sıcak göğsüne götürüyor ve üstümde konuşurken saç tellerimle oynamaya devam ediyor. "Bilmeliydim çünkü ikizi hayatımda gördüğüm en güzel erkek."

Göğsüne karşı hırlamama neden oluyor ama yine de bir şey söylemiyorum. Jake White, Rose'un aynısı, sadece erkek

versiyonu. Lik onunla daha önce tanışmıştı ama Rose'la hiç tanışmamıştı. Onu her zaman çekici bulduğunu biliyorum ve eğer Jake eşcinsel olsaydı, haftanın her günü onu bana tercih ederdi.

"Onu iyi tanıyorsun Sam. Ona karşı kullanabileceğin pek çok şey var. Zayıf bir konumda olmaktan nefret ettiğini şimdiden görebiliyorum. Kurtarılmaktan hoşlanmadığı çok açık; bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz çünkü yardım için kimseye gitmeyecektir. Bu senin intikamın ve bunu hak ediyorsun."

O konuda haklı. Rose'un nefret ettiği bir şey varsa, o da kurtarılmaktır. Kurban olarak görülmekten, nazik bir ruhun yardımına ihtiyacı olan biri olarak görülmekten nefret eder. Yalvarmıyor, boyun eğmiyor. Yardım istemek yerine inatçılığı yüzünden ölmeyi tercih eder. Bir gün, bu onun ölümü olacak, bendeniz tarafından getirilecek.

Onu bulduğumda yardım etmeme izin vermedi. Altı ay sonra, Viktor Volkov'un onu elinde tutmak için söylemiş olabileceği yalanları düşünmekten geceleri hâlâ uyuyamıyorum. Volkov ailesinin reisi zeki ve kurnazdır. En kötüsü de... o dinledi. Neredeyse beni öldürtüyordu ve bunun için onu öldürmek istiyorum. Eğer kardeşleri bulmak için ona ihtiyacım olmasaydı, onun sıcak, zar zor atan kalbini avucumun içine alırdım. Umutsuzca son atışını yapmaya çalışmasını izler ve beni sevmesi gerektiği için yüzüne gülerdim. Onları değil de beni seçmeliydi.

Lik üstümde konuşuyor ve benim için heyecanlanırken kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyorum. Yumuşak ellerinin boynumda aşağı yukarı gezindiğini ve saçlarımı karıştırdığını hissedebiliyorum. Büyük kollarım onun küçük gövdesinin etrafında kıvrılıyor. Zayıf falan değil ama benim yanımda küçük görünüyor. Konuşuyor, konuşuyor ama benim düşüncelerim başka bir şeye kayıyor.

Rose, Volkov kardeşlerle bir anlaşma yaptığımı anladığında sesinde zerre kadar duygu yoktu. Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmadım, çünkü o lanet dahi öyle ya da böyle bunu anlayacaktı. O olamaz.

sadece güzel bir yüz. Hayır, aynı zamanda şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık şekilde çalışan bir beyne sahip olmalı.

Onları öldürmek için tutulduğum gerçeğinden etkilenmedi. Aleksei ile ilişkisini hiç bilmiyordum.

Ama benim yerime Viktor'u seçtiğini biliyorum.

Ve duygularını neden sakladığını bilmek istiyorum. Kızgın mıydı? Viktor için mi korkuyordu? Ondan mı? Onu korumak mı istiyor? Yoksa onu neredeyse iki yıl boyunca rehin tutan adamdan intikam mı almak istiyor? Kafasının nasıl çalıştığını kim bilebilir ki?

"Sam...Sam!"

Lik'in beni düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştığını fark ediyorum ama ne kadar süredir emin değilim. Ona bakıyorum ve elleri saçlarımdan kayıyor, saç tellerinin kulaklarımı gıdıkladığını hissedebiliyorum ve her zamanki gibi ortalığı karıştırdığını biliyorum.

"Yine sessizliğe gömüldün," diye iç geçiriyor.

Lik, babaları ölmeden önce bir erkek kardeşle büyümüş ve ikisi de tam anlamıyla deli. Evlerinde bir saniye bile sessizlik olmuyor, özellikle de anneleri yeniden evlendiğinden ve artık iki üvey kız kardeşleri olduğundan beri. Gürültülü, mutlu ve biraz da dengesizler, bu da onları harika bir aile yapıyor.

Tehlikeli bir adam için çalışan bir katil babayla büyüdüm. Sessizlik her zaman en büyük müttefikim, desteğim ve rahatlığım olmuştur. Şüpheyi düştüğünüzde, daima sessiz kalın.

Ve şüphe şu anda zihnimi bulandırıyor. Kafa karışıklığı, öfke, daha basit bir yaşam özlemi. Hepsi orada, hepsi yatışana kadar beni sessiz tutuyor.

"O zemin sana bir servete mal oldu," diyor ve ben onun düşüncelerini tekrarladığını anlıyorum. "Prenses yüzünden mahvettiğine inanamıyorum."

"Ona öyle demeyi kes," diyorum ayağa kalkarken. Şömineye doğru yürüyorum ve üstündeki rafta duran sigara paketimi alıyorum. "Bundan nefret ediyor."

"Biliyorum."

İkimiz de durakladık. Ben paketten bir sigara

ıkartıyorum, o da bana doğru geliyor. Bir kaşını kaldırdı ve

yarım bir gülümsemeyle gamzesini gösteriyor. İkimiz de söylediklerimizi düşünürken parmak eklemlerimi çenemde gezdiriyorum.

Nereden biliyor?

Nefret etmesi neden
umurumda olsun ki? "Neden
umursuyorsun?" diye soruyor.

"Nereden biliyorsun?"

Saptırıyorum.

"Billie bana söyledi. Çok iyi arkadaş değillerdi, o yüzden geri döndüğünü ve Silver Falls Community College'a gideceğini duyunca pek sevinmedi."

Billie onun üvey kardeşi. Babası Lik'in annesiyle evlenmiş. Babası aynı zamanda çeteleri North Shore Crew'un da başı.

Dürüstlüğünü takdir ederek başımı sallıyorum.

"Senin sıran, benim tatlı ballı turtam," diye gülümsüyor. Evcil hayvan isimlerinden nefret ettiğimi biliyor ve en saçma olanları bulmaktan zevk alıyor.

"Umurumda değil. Sadece onun kızmasını istemiyorum."

"Özür dilerim," diye kıkırdıyor. "Eğer onun kızmasını istemiyorsak, bütün bunlar ne içindi? Bana oldukça kızgın göründü." Sanki hâlâ oradaymışlar gibi başparmağıyla arkasını işaret ediyor. "Onu k ı z d ı r m a y a çalışıyordum.

Biz

Kızgın olmasını istiyoruz, çünkü kızgın Rose kontrolden çıkar. Biz kontrol istiyoruz ve bunun için de kızgın değil zayıf olmasını istiyoruz."

"Görünüşe göre ana planının hepsini çözmüşsün bebeğim." Omuzlarını silkiyor. "Sadece prensesin seni kızdırmasına izin verme. Çünkü güzel zeminimizdeki o kurşuna her baktığımda, ben-"

"Malik." Sesim daha da koyulaşıyor ve tam adını kullandığımda hemen susuyor. Sigara paketimi yerine bırakıp ona doğru bir adım atıyorum ve yutkunmasını izliyorum. "Ona öyle demeyi bırak dedim." Başını sallıyor ve bir adım geri atıyor. "Sorun nedir?" Tehditkâr gülümsemem ellerini birleştirip bakışlarını kaçırmasına neden oluyor. "Birileri çok sessizleşti."

Yukarı bakıyor ve hemen geri çekiliyor. Ona doğru yavaşça yürüyorum. Onu tam istediğim yere getirdiğimi bildiğim için acele etmeme gerek yok. Bir elimi yanağına koyuyorum.

Parmaklarımın ucu kulağını sıyrıyor ve başparmağım dudaklarında. Önce üstte, sonra altta gezdiriyorum ve titremesini izliyorum.

"Neden sana bu lakabı iki kez kullanmamamı söylemem gerekiyor?" Başparmağımla alt dudağını aşağı çekiyorum. "Dinlemediğinde ne olur, Lik?" Başparmağımı tekrar dudağında gezdiriyorum. "Söyle bana," diye emrediyorum.

"I..." Sesi hafifçe titriyor ve doğrudan sikime gidiyor.

"Seni duyamıyorum."

"Ben...um. Yere yapıştım ve... sikildim." "Bir şey unuttun," diye ısrar ediyorum.

Gözleri yukarı kalkıyor, benimkilerle kilitleniyor. "Raw," diye zayıfça nefes alıyor.

"Aynen öyle." Zaten kalkmış olan sikini pantolonunun üzerinden tutup sıkıyorum. Homurdanıyor ve elleri göğsümü kavramak için yukarı kalkıyor. "Kendi isteğinle mi yere yatmak istersin, yoksa yardım edeyim mi?"

Hareket etmiyor, çünkü onu zorlamamdan çok hoşlanıyor. Ben de ensesinden tutup onu yere itiyorum. Lik güçlü bir adam -özellikle de ikinci kişiliği Kill söz konusu olduğunda kolay kolay yıkılmaz- ama iş bana gelince, onunla kıyaslanamaz bile. İskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılıyor ve dört ayak üstüne düşüyor.

"Bunu bilerek mi yaptın?" Kırmızı pantolonunu tutup sert bir hareketle aşağı çekerken soruyorum. Düğmelerini açmakla uğraşmadım, düğmenin patlamasına ve fermuarın yırtılmasına neden oldum. Bunun için daha sonra benden nefret edecek; Lik kıyafetlerini çok sever. Her şey için bir tarzı var.

Arkasında diz çöküp aletini arkadan kavradığımda "Hayır," diye pantolonunu indiriyor. Kot pantolonumu çıkarmak için hızla bırakıyorum ve onu tekrar yakalamadan önce horozumu çıkarıyorum.

"Bak bize ne yapıyorsun," diye homurdanırken diğer elimle onun koyu renk, kıvrık saçlarını kavriyorum. Ben geri çekilince tıslıyor. "Yarım saat sonra ailenle akşam yemeğimiz var. Bu aceleye gelecek ve acı verecek. Bunu mu istiyorsun?"

istedin mi?" Sikini o kadar sıkıyorum ki boğuk bir inilti çıkarıyor, ama lanet olsun, o kadar sert ki.

"Becer beni," diye homurdanıyor. "Elin sikimin üzerindeyken sik beni."

Aletini bıraktım ve kış yanaklarını ayırdım. "Hayır." Çatlağına tükürdüm ve göt deliğine kadar yuvarlanmasını izledim. Tekrar tükürürken yanaklarını yoğurdum. "Beni alacaksın ve ben sana dokunmayacağım. Sen de dokunmayacaksın."

Başparmağımı deliğine bastırmaya başladığımda "Hayır," diye inliyor. "Sam..."

"Belki dokunulmadan boşalırsın," diye fısıldıyorum kulağına. "Bunu yapmana bayılıyorum."

"Bana dokunmak zorundasın," diye homurdanıyor.

"Sadece beni dinleyen erkeklerin sikleri elime dolanır." Sözlerim onu titretiyor.

Başparmağımı sokuyorum ve daireler çizmeye başlıyorum. Bana alıştı ama her zaman sıkı olacak. Ben kocamanım ve o bunu biliyor. Aslında, buna bayılıyor.

Ben göt deliğiyle oynarken "Siktir," diye inliyor. Tükürüğümü ulaşabildiğim her yere yayıyorum ve onun rahatlamasını ve bana açılmasını izliyorum. Çiğ diyoruz ama asla gerçekten çiğ yapmıyoruz, sadece daha az kayganlaştırıyoruz. Önce güvenlik.

Saçlarını bırakıp diğer elimi ağzına götürüyorum ve çenesini açıyorum. Parmaklarımı ağzına ve boğazının arkasına sokarak ağzında kalın bir tükürük yaratıyorum. "Ver bana. Sikimi ıslatmam lazım." Elime tükürdüğünde, sikimi tükürükle ıslatıyorum ve çok yüksek sesle inlememek için dudağımı ısııyorum.

Başparmağımı aletimin ucuyla değiştiriyorum ve tıslıyor. "Kahretsin... Efendim." Çok güzel bir şekilde itaatkâr rolüne geri dönüyor.

"Keşke uslu bir çocuk olsaydın da düzgün kayganlaştırıcı kullansaydık."

Merhamet göstererek, sadece ucumla girip çıkmak için zaman ayırıyorum. Elime tükürüyorum ve tekrar denemeden önce sikimi biraz daha ıslatıyorum. Kas halkası gevşiyor ve

Sonunda göğsünden uzun bir inilti yükselirken içeri girmeme izin verdi. Yavaş başlıyorum, ona alışması için daha fazla zaman tanıyorum, ama ellerinden biri kendi aletini tutmaya çalışmak için yerden ayrılır ayrılmaz, sertçe itiyorum.

"Aah..." diye homurdanıyor.

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, bir elimi omuzlarının arasına bastırıyorum ve onu yere yatırıyorum. Şikâyet eder gibi inliyor ve bileklerini kavrayıp başının her iki yanında yere sabitliyorum. Kendimi daha büyük bir güçle içeri ve dışarı itiyorum ve beni ele geçiren zevk tıslamama neden oluyor.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Her hamlemde vücudu sertçe yere çarpıyor ve aldığım zevk karşısında kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum. Hızımı arttırıyorum ve ikimiz de birbirimize sevgi dolu sözler söylüyoruz. Ona neden kızdığımı hatırlayamıyorum, sikimin etrafındaki sıkı duvarlarının verdiği zevkten bunalmış durumdayım.

"Bu kış benim için yaratılmış," diye homurdanıyorum. "'Evet, efendim' deyin." "Evet, efendim," diye pantolonunu indiriyor. "Sizin için yapıldı."

Bir saniye sonra içine boşalıyorum.

Hızımı yavaşlatmam ve sonunda durmam bir dakikamı alıyor. Yavaşça çekiyorum, onu incitmemeye dikkat ediyorum.

Kalçalarını tutuyorum, onu çeviriyorum ve ikimiz de ona dokunmadan karnının her yerine boşaldığını görünce gülümsüyorum.

"Pis çocuk," diye mırıldandım.

Hâlâ nefes nefese, gözleri kapalı ve yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi var.

"Orgazmın mahvoldu mu aşkım?" Ona alçak sesle soruyorum. Gözleri daha da sıkılıyor ve başıyla onaylıyor.

O açmadan önce kendimi alçaltıyorum ve dudaklarımı sikinin etrafına sarıyorum. Şaşkınlıkla sıcıyor, eli saçlarıma gidiyor.

"Efendim..."

Yumuşayan aletindeki dölleri yalıyorum, onu derinlere alıp geri çekiyorum.

"Tadın cezasını çok güzel çekmiş birine benziyor." Başını okşuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Temizlen. Yakında herkesle buluşacağız."

OceanofPDF.com

SAM

Bells - Beklenmedik Adaylar

İkimiz de temizlenmek için üst kattaki banyomuza çıkıyoruz. O benden daha uzun sürüyor, titizlikle yeni bir kıyafet seçerken benim modayı umursamayan dikkatsiz bir canavar olduğum hakkında mırıldanıyor.

Boynunda zaten takılı olan altın Chai kolyesine kısa, sahte bir inci kolye ekliyor. Ayrıca anahtarı bende olduğu için çıkaramadığı küçük bir asma kilitle kilitlenmiş bir zinciri var. Tenine değen tarafında 'Efendim'in oyuncağı' yazdığını kimse bilmiyor. Gömme dolaptan ipek, lacivert bir gömlek alıyor, yatak odasına geri dönüyor ve onu yatakta beklediğimi görmezden gelerek makyaj masasının üzerindeki mücevher kutusuna bakıyor.

"Neredeyse hazır mısın?" Boxerına bakarken bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet," diye cevap veriyor bana bakmadan, sahip olduğu tüm mücevherlere odaklanmış bir şekilde.

"Pantolon giymiyorsun, Lik," diye homurdandım.

"Pantolon," diye düzeltti beni. Bilmiyor değilim; İngiliz tarafımı kaybetmemeyi seçiyorum. "Hamsa elimle kırmızı bilekliğimi gördün mü?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Lik nazardan korunmayı çok önemsiyor. Şeytan yatağında uyurken ve onu düzenli olarak becerirken korkacak hiçbir şeyi olmadığını anlamıyor.

"Hayır aşkım," diyorum ona gerinip ayağa kalkarken. Sırtım çatırdıyor ve dizlerim vücudumun ağırlığını hissediyor. "Sadece başka bir renk al ve acele et." O şeylerden on tane kadar var.

"Hayır, kırmızı olana ihtiyacım var," diye homurdanıyor. "Sanırım Kill bizi son ziyaret ettiğinde onu kaybettim."

"En son öldürmeye gittiğin zaman mı demek istiyorsun?" diye alay ediyorum. Bana tehditkâr bir bakış fırlatıyor ve bu beni güldürüyor.

Kill'in kendi alter egosu olduğuna inanmayı seviyor. Sadece kontrolünü tamamen kaybettiğini ve öfkesinin onu ele geçirmesine izin verdiğini unutmayı seviyor. Lik, modayı ve güçlü erkekler tarafından domine edilmeyi seven, dışa dönük, neşeli ve komik bir eşcinseldir. Kill bir ölüm makinesi. Önüne çıkan her şeyi yok eden bir kasırga.

Bu konuda hiçbir zaman bir doktora görünme ve herhangi bir teşhis koydurma imkanına sahip olmadı ve şimdi ona ödeme yapmayı teklif etsem bile inkar etmeyi tercih ediyor. Batıl inançlarını, astrolojiyi ve dinleri tercih ediyor ve bu benim için sorun değil. İhtiyacı olduğunda yardım etmek için yanında olabildiğim sürece zihniyle istediği gibi başa çıkabilir.

Mattock'tan buraya geleceğini söyleyen bir mesaj alıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. "Ben aşağıda bekleyeceğim," diyorum Lik'e.

Mattock çuvalladı ve o benim bok listemde. Çok uzun bir liste değil. Genellikle sıfır ile bir arasında gidip gelir... sonra tekrar sıfıra döner.

Mattock'la ön kapıda karşılaştım ve onu içeri almak yerine verandaya çıktım. Kendini güçlü biriyle karşılaşan zayıf bir adam gibi taşıyor. Yüzü pişmanlıkla çarpılmış, bakışları asla benimkine ulaşmaya cesaret edemiyor. Yüzünü siliyor

Ellerini tişörtünün üzerine koyduktan sonra yan tarafına bıraktı, parmakları yıpranmış kot pantolonuna vuruyordu.

"Beni içeri almıyor musun, dostum?"

Adamım. Bana bir arkadaş olarak hitap edebileceğini düşünmesi, onun nefes borularını tek elle kavramak istememe neden oluyor.

Cevap vermediğimde ya da evime girmesine izin vereceğimi gösteren herhangi bir hareket yapmadığımda, garip, korkmuş bir kıkırdama çıkarıyor.

"Bak, bunun bir anlaşma olmadığını biliyorum, ama güvenini sarstığım falan yok."

Sanki ona hiç güvenecekmişim gibi. Dudaklarımın arasına bir sigara koyuyorum ve yakarken bakışlarımı ucuna odaklıyorum. Sessizliğim onu rahatsız ediyor.

"Sam, dostum, hadi şu işi halledelim." Omzuma uzanıyor, sanki onun arkadaşımıymışım gibi okşamaya çalışıyor. Dokunuşundan kaçınıyorum ve dumanı içime çekip çakmağımı cebime geri koyarken ona bakıyorum. Sigaramı işaret ve orta parmaklarımın arasına alıyorum. Bakışlarım onunkilere öyle bir kilitleniyor ki, karşımda küçülüyor.

"Ona dokunmamalıydım, dostum," diye kekeliyor. "Dokunmamamı söylemiştin. Dokunmamalıydım. Bunun bir anlaşma bozucu olduğunu fark etmemiştim."

Dumanı birkaç kez içime çekip verirken, onun kendi ayakları üzerinde durmaya çalışmasını izliyorum.

"Oldukça karşı konulmaz biri, değil mi?" Sonunda söyledim.

Rose'un arkasında, elini kot pantolonunun altına sokarak onu pencereyle vücudu arasına sıkıştırdığı görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Ona dokunduğunda boğuk iniltisi kulaklarımda yankılanıyor.

"Öyle, dostum, öyle. Planı neden mahvettiğimi anlayabilirsin. Sen de görüyorsun."

Annem dünyayı anlamama, babamın yaptıklarını ve hayatımda neden hiçbir şeyin mantıklı olmadığını anlamama yardımcı olmak için bana bir şeyler söylerdi.

Gri dünyamızı çok renkli hayatınızla boyayın.

O bir sanatçıydı ve sadece resim metaforlarıyla konuşurdu. Bu, bize dağıtılan kartlar ne olursa olsun, hayatımızın seçimlerimize bağlı olduğunu söylemenin yoluydu.

Üzgünüm anne, ama Rose'un üzerinde başka birinin elini düşündüğümde aklıma gelen tek şey parlak kırmızı.

Sigaramı dudaklarımın arasına koyuyorum ve o daha ne söyleyeceğini düşünemedim elim başının yanına gidiyor. Kısa saçlarından bir avuç tutuyorum ve yüzünü güzel, vernikli direğime çarpıyorum.

Küçük bir sürtük gibi çığlık atıp ağladığında, tekrar kırıyorum. Ve tekrar.

Ve. Tekrar.

Gözleri başının arkasına dönene kadar. Sonra onu bırakıyorum ve yere düşmesini izliyorum. Önünde çömeliyorum ve onu geri getirmek için küçük bir tokat atıyorum.

"Hey, hey," diyorum sahte bir güven verici sesle, sigarayı tutarken dudaklarım kıpırdıyor ve mırıldanıyorum. "Beni bu kadar çabuk bırakma."

Bir şeyler söylemeye çalışıyor ama sonunda tükürüğünü kusuyor ve kelimelerinde boğuluyor. Ölüm çubuğumu içime çekiyorum ve ağızımdan çıkarıyorum.

"Kötü bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun dostum," diyorum ona, şakağından akan kanı ve başının yan tarafında büyüyen mor bir şişliği izlerken üzerine duman üflüyorum.

Vücudu kasılmaya başlarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Sigara tomurcuğumu yanağına bastırıyorum ve acı içinde çığlık atmasına neden oluyorum. Bunu yaparken saatimdeki zamanı yakalıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu kısa kesmeliyiz."

Ayağa kalkıyorum ve ayağımla omzunu iterek onu sırt üstü yatırıyorum. Hareket edemeyecek kadar hasta. Daha iyi olacak gibi de görünmüyor. Bacağımlı kaldırıyorum ve ayağımlı göğsüne çarpıyorum. İlk seferinde nefesi kesildi. İkincisinde kaburgalarının çatladığını hissediyorum. Üçüncüsünde, kan öksürürken çöküyorlar. Dördüncü vuruşta, öldü.

Ön kapımın arkamdan kapanma sesini duyuyorum ve arkamı dönüyorum.

Bakışları ölü Mattock'tan bana dönerken Lik, "Birileri biraz egzersiz yapmış," diye homurdanıyor. "Sana ne oldu böyle?" Orman yeşili takım elbise ceketinin manşetlerini yeniden düzenliyor.

Kıyafetine yeşil bir pantolon ekledi ve birden fazla kolyesini göstermek için gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı. Kırmızı Hamsa el bileziğini buldu, bu da kıyafetini öne çıkarıyor ve kırmızı makosen ayakkabılarıyla uyum sağlıyor. Evet, Lik benim tam tersim. Modaya çok düşkün... ve ben de ona çok düşkünüm.

Birkaç altın yüzükle süslü güzel parmaklarının, lacivert kemerini dar kalçaları ve sıkı karın kaslarının etrafına yerleştirmesini izlerken alt dudağımı ısıırıyorum. Ayaklarımın dibindeki ceset onu pek rahatsız etmiyor, sadece aile yemeği için hazır olduğundan emin olmaya çalışıyor.

"Tamam, ben hazırım," diyor sonunda. "Yolda Xi'yi arayabilirsin. Bilirsiniz, Bay Unalive ve arabasından kurtulmak için."

Başımı sallıyorum ve yanımdan geçerken bir kolumu beline doluyorum. Birlikte birkaç basamak inip arabaya doğru yürüyoruz.

Ona kapıyı açarken "Çok seksisin," diyorum.

Boynumun arkasından tutuyor, dudaklarıma ıslak bir öpücük bırakmak için beni hafifçe aşağı çekiyor.

"Sen ölümcülsün," diye cevap veriyor. Beyaz Range Rover'ımın sürücü koltuğuna oturmadan önce boynumu kırmam ve kot pantolonumu ayarlamam gerekiyor.

Arabayla uzaklaşırken Mattock'un cesedinin dikiz aynasında kayboluşunu izliyorum. İşte böyle, bok listem sıfıra indi ve bedenim rahatladı.

Sıfıra dönmemesi dışında.

Düşüncelerimi inkar etmeye çalışarak başımı sallıyorum. Rose White benim bok listemde değil. O benim vurulacaklar listemde. Onu yok edeceğim.

Ama Mattock'un yerine onun ölü beden olması düşüncesi. Onun canını alma düşüncesi... Bu beni rahatsız

ediyor.

OceanofPDF.com

SAM

I Don't Mind - FNKHOUER

Lik'in ailesiyle tanışmayı sevmiyorum ama ben Lik'i seviyorum, o da onları seviyor. O sosyal bir adam. Sevdikleriyle bir arada olmayı seviyor ve haftalık aile yemeklerine katılmasını asla engelleyemem. O beni orada istiyor, ben de oradayım.

"Şalom, Esselamu Aleyküm," diye bağıyor Lik'in annesi kapıyı geçerken. Oğlunun üzerine atlıyor, onu yanaklarından dört kez öpüyor ve sırada ben varım.

Aisha gezegendeki en sevdiğim insanlardan biri olmalı. Müslüman Cezayirli olarak doğmuştu ve kocası, Lik'in rahmetli babası, Yahudi Faslıydı. Lik bana Moşe hayattayken her konuda tartıştıklarını söyledi. Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri dışında hiçbir konuda anlaşılamazlarmış. Ama ne gariptir ki, Moşe öldüğünden beri Aisha her şeyi hem Yahudi hem de Müslüman standartlarına göre yapıyor ve bu da yüzümde her zaman bir gülümseme yaratıyor. Keşke benim annemle babam da birbirlerini bu kadar çok sevseydi.

Lik yanaklarını silerken "Şalom, ve aleykümselem, anne," diye karşılık veriyor.

Benden başıyla onay alıyor ve bundan memnun görünüyor. Aisha bir süre önce sessizliğimle barıştı.

Lik'i küçük oturma odasına sürüklüyor ve ben de onu takip ediyorum. Üvey kız kardeşleri Billie ve Emma zaten oradalar, kanepede babalarıyla televizyon izliyorlar.

"Lik!" Emma heyecanla bağılıyor. Ben bir sandalye kapıp kanepenin yanına koyarken o da ona sarılıyor. Hepsine başımı sallıyorum, çektiğim sandalyeye oturuyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Biri benimle sohbet etmeye çalışana kadar orada olacağımı biliyorlar. Umarım asla.

Emma tekrar kanepeye otururken, "Sam'in burada olduğu için her zamanki gibi heyecanlı olduğunu görüyorum," diye şaka yapıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece Lik'in onun yanına yerleşmesini izliyorum. Kıcı kanepeye değdiğinde hafifçe irkilmesine gülümsüyorum. Kalbimden aletime kadar bir zevk heyecanı gönderiyor ve beni gevşetiyor. Onun üzerinde iz bırakmayı seviyorum. Bazen bu, günü birlikte geçirmek zorunda olduğu gizli bir acı oluyor. Bazen de herkese göstermekten başka çaresi olmadığı çürükler ve ısırtık izleri.

Emma tipik bir North Shore kızı gibi görünüyor. Saçları ağartılmış ve kalçalarına kadar uzanan uzun postişlerle süslenmiş. Her zaman pembe dudak parlatıcısı sürüyor, gri gözleri parıltılı mavi bir farla koyulaştırılmış ve takma tırnakları gerektiğinde bir fahişenin gözlerini oyabilecek kadar sivri.

Pembe suni deri etekleri, renkli dövmelerini ve NSC hançerini gösteren dekolteli üstleriyle pek de öyle görünmüyor ama Emma yirmi iki yaşında North Shore Crew'un lideri oldu. Babası elinden geldiğince arkasına yaslanıp onun güç ve çeviklikle onları yönetmesini izlemeye çalışıyor.

"Ziad nerede?" Aisha mutfaktan çılgık atıyor.

"Bilmiyorum anne," diye bağılıyor Lik, rahatça yalan söyleyerek. Birbiriyle konuşmak için hareket etmek bu evde söz konusu değil.

"Neden bu kadar geç kaldı?" diye ısrar ediyor, sesi

başka bir odada olmasına rağmen televizyondan duyuluyor.

"Bilmiyorum," diye yalanını tekrarlıyor Lik.

"Kardeşinle en son ne zaman konuştun Malik?" Sesine sinen endişe iması Lik'in ağzını bükmesine neden oluyor.

İki ekibin her zaman güç için savaştığı Kuzey Kıyısı'nda yaşamamanın sorunu, sık sık cesetlerin ortaya çıkmasıdır. Bu normal bir ebeveyn için endişe verici. Bunu unutmaya meyilliyim. Ama Lik'in kardeşi iyi, sadece Mattock'un cesedinden benim için kurtuluyor.

"Onu dün gördüm Bayan Scott," diye cevap veriyorum sessizce. Mutfakta beni duymamalı ama ben ağzımı açtığımda insanlar hep susuyor. Çenesini kapamanın ne demek olduğunu bir türlü anlayamayan aptal bir cadalog hariç, ama şu anda Rose White'ın tavşan deliğine girecek değilim.

"Samuel," diyor elinde tahta bir kaşık ve kocaman bir gülümsemeyle oturma odasında belirirken. "Bana Ayşe demeni söylemiştim." Arap aksanı söylediği her şeyi şiir gibi yapıyor ve onu bütün gün konuşurken dinleyebilirim. İyi ki hiç susmuyor.

"Bu Amerikan soyadını zaten sevmiyorum. Moşe mezarında dönüyor olmalı, bunu her duyduğunda yukarıdan bize orta parmaklarını gösteriyordur." Tahta kaşığı tavana doğru sallayarak cenneti işaret ediyor. Asla ayak basamayacağım o yeri.

Bu herkesi güldürüyor. Yeni kocası Austin'i bile.

Xi nihayet ortaya çıktığında hepimiz yemek yiyorduk. Lik'in ağabeyi benim yaşında, benim sabrımın yarısına sahip ve Lik'in değişken kişiliğini uysal gösteren bir tavrı var. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, parmak eklemleri kan içinde ve burnu kanıyor.

"Ziad!" diye bağırır annesi. "Ortaya çıkmak için uygun bir zaman mı? Hem de kanlar içinde!"

"Merhaba anne," diyerek biraz kan tükürür ve elini burnunun altına götürür.

Tam başka bir şey söyleyecekken Austin sakinleştirici bir elini onunkinin üzerine koyar. "Sorun yok, tatlım. O iyi."

"Yakalandım-"

"Ellerini yıka, ya hmar," diye son bir emirle onun sözünü kesiyor Aisha, ona eşek demeyi de ihmal etmiyor. Kızgın olmanın kendi sevimli yolu. "Masada iş yok ya da yüzüne karşı treha izle." Elini kaldırıyor, treha'nın söz dinlemezse yiyeceği tokat olduğu çok açık. Xi, mutfığa gitmeden önce kadının alnına bir öpücük konduruyor.

Bize Fas köftesi servis ediyor ve istediği gibi, aileleri North Shore Tayfası ve Krallara karşı savaşları dışında her şeyden bahsediyor.

Küçük verandalarında dokuzuncu sigaramı içtiğimde saat geç olmuştu ve Austin bana katılmak için dışarı çıktı. Herkes içeride Monopoly oynuyor ve tartışmalarını buradan duyabiliyorum. Hepsi hile yapmakta o kadar iyi ki, oyunları çabucak şiddete dönüşüyor.

"Sam," diyor Austin ona bir sigara uzatırken. Sessizliğim onu devam etmesi için cesaretlendiriyor. "Senden bir iyilik istiyorum."

Dumanı içime çekerek vücudumun saatlik nikotin dozuyla rahatlamasına izin veriyorum.

"Billie hakkında."

Sigaramı tekrar çekiyorum ve o da yanıma yerleşiyor, dirseklerini küflü ahşap korkuluklara dayıyor.

Austin, kızlarını seven ve çete hayatından bıkmış yaşlı ve şişman bir babadır. Yorgun ama bırakamayacak kadar da gururlu. Çocukları kayıtlı, üvey çocukları asker ve ekibini onlardan vazgeçemeyecek kadar çok seviyor. Ama eskiden olduğu adam değil. Elleri eskisinden daha titrek, nişan alışı hassas değil. İsteddiği gibi savaşmıyor ve kızlarını koruyamıyor. Sorumluluğu bana yüklemek istediğini şimdiden söyleyebilirim.

"Babasıyla bu konuda konuşmak istemiyor ama Krallardan biriyle sorunları olduğunu görebiliyorum. Boyundan büyük işlere kalkışıyor ve onun için endişeleniyorum."

Eğer Nate beni şimdi görebilseydi, aklında dünya hakimiyeti varken küçük çetelere karıştırdı. En iyi arkadaşım benim için utancından ölürdü, ama benimle dalga geçmeden önce değil. Kahretsin, keşke burada olsaydı. Ama o zaman, küçük kız kardeşine yapmayı planladığım şey için beni öldürürdü. Bunu yapmama asla izin vermezdi. Rose'a yaklaşımadan beni yok ederdi.

"Bakın, size ödeme yapabilirim. Sözleşmelerinizin karşılayabileceğimden daha fazla olduğunu biliyorum, ama size elimdeki her şeyi vereceğim. Bu çocuğun kızımın hayatından çıkmasını istiyorum."

Sigaramı başparmağımla hafifçe dürterek külün gecenin karanlığında kaybolmasını izliyorum.

"Billie güçlü bir kız," diyorum sonunda. "Kendini koruyabilir."

Ellerinin korkuluğun etrafında kenetlenmesini izliyorum. Islak, yosun ve diğer mantarlarla kaplı. Şişman parmakları soğuktan kızarmış ve elinde tuttuğu sigara elinden düşüyor.

"Seni işe alan birine söyleyeceğin türden bir şey mi bu? Kararlarımdan şüphe etme," diye homurdanıyor. "Küçük kızımı tanıyorum. Ne zaman iyi olmadığını bilirim. Bu bir iş anlaşması. Senden görüşünü istemiyorum."

Artık küçücük olan çubuğumdan daha fazla duman çekerken ona dönüyorum. "Eğer bu bir iş anlaşması olsaydı, sana zaten büyük bir kontrat üzerinde olduğumu ve her seferinde sadece bir tane aldığımı söyledim."

Bir elini seyrelmiş kahverengi saçlarında gezdiriyor ve başını kaşıyor. "Tehlikede olduğunu biliyorum ama ona yardım etmeme izin vermiyor."

"Belki de senin yardımına ihtiyacı yoktur."

Bakışları yere düşüyor ve ayağının çürümüş döşeme tahtasına vuruşunu izliyor. "Sanırım bir şey

başına geldi. Bir kızın babasıyla paylaşmayacağı bir şey."

Billie son zamanlarda her zamankinden daha sessiz. Düşüncelerini kendine saklayacak türden bir kız değil. Ama ben bir kurtarıcı değilim. İnsanları öldürüyorum çünkü para buna değer ve tek bildiğim bu. Bunu erkek arkadaşımın üvey kız kardeşini kurtarmak için yapmıyorum.

Ne yazık ki Austin Scott bu işin peşini bırakmayacak ve Lik mutfaklarına açılan kapıda belirdiğinde, onun da olaya dahil olacağını biliyorum. Benim aksime Lik, Billie için hayatını tehlikeye atabilir. Ve ben o küçük piç kurusuna aşığım. Onun ölmesi gündemimde yok.

Parmak eklemlerimi çenemde gezdiriyorum. "Hangi Kral?" Öfkelendim. "Caden, en küçük oğul."

"Yani, ekiplerindeki rastgele bir adamdan bahsetmiyoruz. Gerçek King ailesinden bahsediyoruz."

Sessiz kalıyor ve muhtemelen ne hakkında konuştuğumuzu zaten bilen Lik de öyle.

Benim Austin'e baktığım ve onun da bakışlarımdan kaçmak için arkamda bulabildiği herhangi bir noktayı bulmaya çalıştığı bir dakikadan sonra tekrar konuşuyor. "Aldığım para... Sanırım zaman ayırmana değecek kadar çok olabilir."

"Paran sende kalsın." Sigaramdan son bir nefes çekip başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve komşularının boktan arka bahçesine atıyorum. "Onu korkutacağım. Senin kan davana kanlı bir cinayetle dahil olmayacağım."

Kendimi mutfağa doğru yönlendirdiğimde Lik yolumdan çekiliyor. İçeri girerken ona "Hoşça kal de, gidiyoruz" diyorum.

Sonunda oturup kapıyı kapattığında beş dakikadır arabada bekliyordum.

"Bana kızgın mısın?" diye sorar. "Austin bana sordu ve ben de ona seninle konuşmasını söyledim. Sadece hayır demeliydim."

Cevap vermeden arabayı çalıştırıyorum. Bu konuşma anlamsız; Caden King'i korkutacağımı söyledim. Korkutacağım.

Tam yola çıkmak üzereydim ki bir el camıma kondu. Sert bir fren yaptım ve bakmadım bile. Hayatta kalma içgüdüğü devreye giriyor ve sağ elim orta konsoldaki silahıma gidiyor.

Lik'in parmakları bileğimi sarıyor, birden fazla kalın halkası tenime soğuk geliyor. "Ben Billie."

Camı indirdim ve kısa bir of çektim. Benimle işleri daha bitmedi mi?

"Ne dedi?" diye hafifçe pantolonunu indirdi. Son anda arabamıza koştu. Yanıt vermeyince ısrar etti. "Sam. Babam senden ne yapmanı istedi?" Gözlerindeki panik mi?

Lik'e dönüp açıklamasını bekliyorum. Belli ki küçük planlarından haberi yoktu.

Billie fiziksel olarak ablasının tam tersidir. Emma görünüşü için çok çaba harcarken, Billie daha sade. Kahverengi saçları genellikle yüksek bir at kuyruğunda ve kıyafetleri sade, çoğu zaman kot pantolon ve atletle dolaşıyor. Kocaman, kahverengi, geyik gözlerinin verdiği masum bir görünümü var. Ama aslında hiç de öyle değil. Billie kış tekmelemeye alışkın yarı profesyonel bir boksör ve yardıma ihtiyaç duyacağımı düşüneceğim son kişi.

"Lik, babam sana ne söyledi? Ben iyiyim."

"Bil's-" Lik'in yumuşak sesi güven verici olmaya çalışıyor.

"Ben iyiyim!" Titreyen elleri pencerenin pervazına dayanıyor ve başım koltuk başlığına düşüyor. Bu akşam düşündüğümünden çok daha uzun sürüyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyoruz," diye yanıtlıyor Lik. Başparmağı iç bileğimde ileri geri gidip geliyor, elle çizilmiş bir kalp dövmeme sürtünüyor. Bu bir çocuk çizimi. Kesin olmak gerekirse Rose'un.

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Onun bu tavrı bana asla yardım istemeyen başka bir kızı hatırlatıyor. Destek istemek yerine riskli durumlara girmeyi tercih eden birini.

"Siz kızların nesi var da ihtiyacınız olan yardımı alamayacak kadar gururlusunuz?" Tersledim.

İkisi de birkaç saniye sessiz kalır.

"Kahretsin Sam," diye kıkırdıyor Billie. "Rose White döneli ne kadar oldu? Şu haline bak, sabrını kaybediyorsun."

Sakinleşmek için birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Onun adını başkalarının ağzından duymaktan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Ondan bahsetmişken, o kaltağın şehrimden gitmesini istiyorum. Yardım edebileceğiniz bir şey var."

Rose ve Billie'nin birbirlerinden nefret etmeye başladıkları zamanı çok iyi hatırlıyorum. Birkaç yıl önce North Shore'da bir partideydi. Billie ona Bianco'nun prensesi demişti. Rose kendini kaybetti ve Billie'yi birkaç kişinin önünde küçük düşürdü. Billie'nin unutamayacağı kadar çok.

"Rose'dan uzak dur," diye emrediyorum sakince. "Bırak onu ben halledeyim."

"Döndüğünü biliyor mu?"

Bianco'dan bahsetmediğini biliyorum, ama ısırmıyorum. Parmaklarım direksiyona vuruyor, benden bir cevap alamayacağını zaten biliyorum. Zor bir durumda mı kaldın? Sessizlik en iyi dostunuzdur.

Hoşça kal bile demedim. Camımı açıyorum, Billie'den şok olmuş bir 'hey' duyuyorum ve arabayı sürüp gidiyorum.

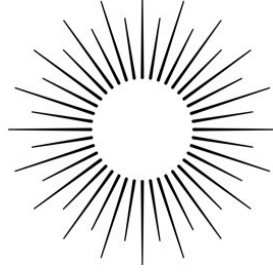
"Bu hiç hoş değildi," diye mırıldandı Lik.

"Bileklerini ısıt." Ona bir bakış attım ve yüzünün düşüşünü izledim. "Bu gece hatalarını saydın mı? Çünkü ben saydım ve sen bağlanıyorsun aşkım. Konservenin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalış ve bunu ne kadar güzel bulduğunu gör."

Ve son olarak, bundan sonra arabayı dolduran tek şey
Sessizlik.

OceanofPDF.com

RACHEL

Stay - kırmızılı kız

"Rach, bir noktada bir şeyler söylemen gerekecek." Rose bir elini saçlarında gezdiriyor ve parmaklarını saçlarında oluşan düğümlere doluyor.

Murray'lerin havuz evinin mutfak barında oturuyorum, ayaklarım sallanıyor, ellerim iki yanımda ve bakışlarım Rose'un arkasında kayboluyor.

Beni nereye götüreceğini bilmiyordu, o yüzden buraya getirdi. Beni eski odasına ve yatağına taşıdı ama ben kalmadım. Volta attım, Conor'a mesaj atıp geç saatte dışarıda olduğumu söyledim, kendimi banyoya kilitledim ve şimdi buraya tünemiş durumdayım. Ama hâlâ bir şey söylemedim. Bana bir saniyeden fazla dokunmasına izin vermedim ve şimdi onun önünde oturuyorum, vücudu bacaklarımın arasında, beni tutmaya ve yaralar aramaya devam ediyor.

"Bebeğim, lütfen..." diye yalvarıyor.

Olanları sindiremedim. Adamların ne söylediğini, Rose'dan ne yapmasını istediklerini, yaptıkları şeyleri gözden geçiremedim. Tek düşünebildiğim kafamdaki çınlama ve yanımda titreyen zemin hissi - saçımdaki kıymıklar, korku.

Rose çenemi usulca tutuyor ve başımı önce bir yana, sonra diğer yana çeviriyor. Bana çoktan su verdi ama boğazım ağrıyor ve dudaklarım ağzımı tıkadıkları bez yüzünden çatlamış gibi. Dudaklarımın köşesinden kulağıma kadar hissedebildiğim çizikte parmağını gezdiriyor. Lik denen adam ağzımı tıkarken yüzüklerinden biriyle canımı yaktı. Tekmeliyor ve çığlık atıyordum; karşı koyuyordum. Belki de karşı koymamalıyım.

"Kulaklarım çınlıyor," diyorum sonunda. Sesim zar zor duyuluyor.

Rose başını sallıyor, kaşları çatılmış, öfke ve hayal kırıklığı güzel yüz hatlarını çarpıtıyor. O kadar güzel ki. "Bu silah olabilir. Gececek, Günışığı."

Söylediklerim için endişelenmiyor.

Bir silah ateşlendiğinde ne olacağını biliyor.

Daha önce de ateş etmişti.

Silah kullanmada iyi olduğunu söyledi.

Elleri vücudumda gezinmeye devam ediyor ve kaburgalarımı sıyırdıklarında irkiliyorum. Donup kalıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey-"

Üzerimdeki krem rengi bluzun üst düğmesiyle oynuyor.

"Rose, dur," diye yakınıyorum güçsüzce.

"Sana vurdular mı?" Sesi çok kısık ve hırıltılı, içindeki sahiplenme ses tellerini yakıyor. Genelde bunu severim ama şu anda beni rahat bırakmasına ihtiyacım var. Olanları sindirebilmeliyim.

Boynumdaki yüzeysel kesiği pamuk ve antiseptikle çoktan temizlemişti ama bluzum yine de mahvolmuştu.

Elini düğmelerden uzaklaştırıyorum, ama o çoktan düğmeleri çözmeye başlamıştı bile.

"Dur," diye tekrar sızlanıyorum. Hayatımda bunu düşüneneğimi hiç sanmazdım ama onun benden uzak durmasına ihtiyacım var.

Ama Rose'dan bahsediyoruz. O beni duymuyor. Bir öfke nöbeti ve kontrolü geri almak için umutsuz bir ihtiyaç içinde,

Bluzunu yırtıp açıyor, düğmeleri kopuyor.

"Rose!" Öfkelendim. "Kes şunu!"

Bir sonraki sözlerimi söylemeden önce her iki omzunu da itiyorum. "Bana söylediler, biliyorsun! Seni o eve nasıl soktuklarını anlattılar." Tezgâhtan kalkmaya çalışıyorum ama belimden tutup beni geri itiyor.

"Yapma," diye homurdanıyor.

"O adamı takip ettiğini biliyorum. Onunla seks yapacağını sanıyordun," diye öfkelendim.

Ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorum ama bana izin vermiyor. Onun gibi sıska bir kızın nasıl bu kadar güçlü olabildiğini hep merak etmişimdir. "Senden biraz beklemeni istiyorum ve sen profesörün tarafından becerilmek için koşuyorsun. Siktir git!"

Ondan ne beklediğimden emin değilim. Ortadan kaybolmadan önceki gibi. Bunun da değişmediğini bilmeliydim.

"Bizi ciddiye almamı nasıl beklersin? Senin lanet olası bir nişanlın var Rachel! İki haftadır seni görmek için yalvarıyorum ama bana izin vermiyorsun."

Çünkü morlukların geçmesini bekliyordum! Ona bağırarak istiyorum. Yapamam, Conor'ı öldürür.

Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama bir eliyle bileğimi tutuyor, diğer eliyle de bluzumu açmaya çalışıyor.

Şok içinde donup kaldığında çok geç olduğunu anladım. Savaşmayı bırakıyorum, artık bir anlamı yok. Belimin, karnımın ve kaburgalarımın durumuna bakarken ağzı bir karış açık kalıyor.

Gözleri kısılıyor ve boğazının arkasında bir öfke gök gürültüsü birikiyor. Sesinin yankılanma şeklinden bunu duyabiliyorum.

"Sam yürüyen bir ölü," diye tıslıyor. "O öldü. O öldü."

Neden Lik'ten değil de ondan bahsettiğini anlamıyorum. Oradaydı, silahı o tuttu, beni o tuttu. Fark etmez zaten. Sessizliğim onların yaptığını düşünmesine neden oldu ve gerçeği söylemeye cesaret edemiyorum.

Öfkeyle başka bir şey daha bağılıyor ama ben dinlemeyi bıraktım.

"Bebeğim." Elleri yanaklarımı avuçluyor ve alnı benimkine düşüyor. "Bunu yanlarına bırakmayacağım."

Kelimeleri kısalıyor, konuşma hızı deli bir kadın gibi hızlanıyor. "Bunu ödeyecekler." Beni başıyla geriye ittiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Bana öyle bir kuvvetle bastırıyor ki geriye düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bilmek istiyorum Rose," diye o kadar sessiz fısıldıyorum ki beni duyduğundan şüpheliyim.

Kocaman bir nefes alıyor ve nefesini verirken yüzümdeki saçların bir kısmını savuruyor.

"Rose," diyorum daha kararlı bir şekilde. "Bilmek istiyorum."

Gözlerini sıkıyor ve başını sallıyor, sanki beni duymayı reddediyor, benden sakladığı her şeyin onu yakaladığını kabul etmeyi reddediyor. Bizimle birlikte.

"Yapmak zorundasın." Pes etmiyorum. "Bana geçmişini şimdi anlatmalısın."

Ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturuyor ve tekrar başını sallıyor. "Yapamam," diye bastırıyor dişlerini sıkarak.

"Yapabilirsin." Sesim, ondan bilgi almaya çalıştığımda olduğu gibi titremiyor. Suçluluk hissetmiyorum. Kendini kaybedip çekip gideceği korkusunu da hissetmiyorum. Hayır, bugün yaşadığım aşağılanma ve ölüm korkusundan sonra, bana en azından gerçeği borçlu.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diyorum ona başka seçenek bırakmayan bir kesinlikte.

"Rach..." sesi bir yalvarışa dönüşüyor. Elleri belimde sımsıkı, sanki birinin parmak uçları diğerlerine ulaşmaya çalışıyor. İçimdeki merakı boğmaya çalışıyor ama bu sefer başaramayacak.

"Bugün neredeyse ölüyordum Rose. Nedenini bilmek istiyorum. Sam hakkında sorularım vardı biliyorsun... bilirsin... sen ortadan kaybolmadan önce."

Homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Onlara hiç cevap vermedin!" Ona bağıyorum. Ona karşı her zaman çok nazik oldum, travmalarını yeniden yaşamaya zorlamadan geçmişini nazikçe ortaya çıkarmaya çalıştım. Hiç işe yaramadı. Rose sadece şiddet ve bağırsık çağırış olduğunda işlev görüyor.

"Sana daha önce de söyledim!" diye karşılık veriyor. "Birlikte büyüdüğümüzü söylemiştim. Babası benim eski üvey babamı tanıyordu. Başka ne istiyorsun?"

Kaçırıldığından ve Jake üniversiteye gittiğinden beri yaşamadığı küçük oturma odasında volta atıyor. Hepimiz White ikizleri gittiğinde Stoneview'in zaman içinde donacağını düşünmüştük. Öyle olmasını ne kadar isterdim.

"Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Senden ne istediğini bilmek istiyorum!"

"O çok fazla zamanı olan bir tetikçi. O böyle biri işte. Aptal numarası yapma, ne istediğini anladın."

"Kendini duyabiliyor musun?" Alay ediyorum. "Bir tetikçiden dünyadaki en sıradan şeymiş gibi bahsediyorsun ve bana hikayenin bundan ibaret olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Tamamen sessizleşiyor, tekrar gözlerini ovuşturuyor ve çenesini sıkıyor. Benden uzaklaşıp kapıya bakıyor ve tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Bir dakika kadar sonra kararlılıkla kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açıyor ve bana dönüyor.

"Gitmelisin."

Başımı yavaşça sallıyorum, onunla yüzleşecek cesarete sahip olduğum için hayal kırıklığına uğradım ama en azından kendimle değil.

Bardan iniyorum ve ben ona doğru yürürken o benden uzağa bakıyor.

"Eğer gidersem, beni bir daha asla göremezsin Rose."

Sesimdeki gerçek karşısında başını sallıyor ama hâlâ yan tarafıma bakıyor, bakışlarımı kaçırmıyor. "Güzel, evliliğinize bir şans vermelisiniz."

Korku ve tiksinti zehirli bir kokteyl gibi midemde dönüp duruyor.

Son sözlerimi söylemeden önce sessizliğin odayı doldurmasına izin veriyorum. "En kötüsü ne biliyor musun?" Bir tepki bekleyerek durakladım. Hiçbir tepki yok. "O gün seni bekledim." Yüzünde bir seğirme var ama cevap vermiyor. "Ve bunun için senden nefret ettim."

Hayatımın en kötü gününün anılarını kovmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Senden nefret ediyordum çünkü bunu hep yapıyordun. Her zaman ortadan kayboldun ve bana nerede olduğunu hiç söylemedin. Tek yapabildiğin sırlar ve yalanlardı."

Göğsümden çıkmak isteyen her şeyi -tüm aşkı, tutkuyu ve nefreti- yutmak için mücadele ediyorum ve basit kelimelerle yetiniyorum. "Sen kaçırılırken senden nefret ettim ve kendime senin peşinden koşmayacağımı söyledim. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamam günlerimi aldı. Jake'in aramasına kadar sürdü. Bize ne yaptığının farkında mısınız? Ortadan kaybolduğun gün, bir şeylerin yanlış olduğunu anlamak yerine senden uzaklaşmaya karar verdim."

Bakışları yüzümün yanından yere doğru kaydı, utanç içindeydi.

Ama o bir şey söylemiyor.

Gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum ama idare ediyorum. Çünkü bana ne olursa olsun, Rose White asla değişmeyecek. Bana asla açılmayacak ve bana sadece bela getirecek. Hayatımda zaten bir canavar var ama en azından Conor'la başa çıkabiliyorum çünkü ondan nefret ediyorum ve yaptığı şey sadece fiziksel olarak canımı yakıyor. Rose sürekli kalbimi kırıyor.

Dışarıya bir adım atıyorum.

İşte o zaman elinin bileğime dolandığını hissediyorum. Kalbim tam da yasakladığım şekilde göğüs kafesimde patlıyor. Beni geri çekiyor ve arkamdan sarılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma. "Rachel... Özür dilerim." Bileğim hâlâ onun elinde, göğsüme doğru sıkıca tutuyor ve boştaki elim diğer kolunun üzerine geliyor

Belime sarıldı. "Gerçek, kalbini benim kırdığımdan daha fazla kıracak. Ama eğer istiyorsan, senindir."

Başımı sallıyorum, o beni daha sıkı tutarken başımın arkası boynuna çarpıyor. Neden hep farklı olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Bir yere oturacağımızı - hayalimde bu onun yatağıydı- ve el ele tutuşacağımızı sanıyordum. Gözyaşlarımızı paylaşır ve birlikte ağlardık. Çünkü ne olursa olsun, kötü olduğunu biliyorum.

Ama hayır, o sadece beni sıkıca tutuyor, sırtım ona dönük, tutuşu mengene gibi ve boğuk sesi tam üzerimde. Çenesi başımın tepesine dayanacak kadar uzun. Kapı önümde açık ve soğuk bizi bir korku battaniyesiyle sarıyor.

İkimizin de kollarında tüyler diken diken oluyor. Ay benim solgun tenimi onun bronz tenine karşı güzelleştiriyor. Rüzgâr kulağımda ıslık çalıyor, ta ki onun kırık dökük sözleri yerini alana kadar.

OceanofPDF.com

GÜL

Bleach - Bana Karizma De

9 yaşında

"Rose, mia bella rosa," diye fısıldıyor Mateo. "Bayan Hobbcomb burada. Senin davanı inceliyor. Bu bizim bir yıllık incelememiz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Ben masanın üzerine oturup ayaklarımı boşluğa sarkıtmışken o ofisinde karşımda duruyor. Bana verdiği çikolatalı dondurmadan bir yudum daha alıyorum ve başımı sallıyorum. Beni yemek yerken izlemesinden nefret ediyorum ama çikolatalı dondurmayı da seviyorum. Kaybettiğim için mutlu olduğum bir kavga.

"İyi bir baba olup olmadığını görecek."

"Ben senin baban değilim," diye düzeltiyor. Tomato, to-mah-to. Umarım yakında bizi evlat edinir. Bu yüzden ona sürekli babam olduğunu söylüyorum. "Ama bir gün aile olacağız, eğer uslu durursak." Yabani, siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına koymak için hafifçe yaklaşıyor.

Mateo'nun parfümünü hep sevmişimdir. Temiz ve güçlü kokar. Ona sarılmak için en sevdiğim zaman sabahları tıraş olduktan sonrasındır. Yüzü yanaklarıma pürüzsüz bir şekilde değiyor ve rahatlık kokuyor. Her sabah yoğun programından vakit ayırıp gelip beni kucaklayarak uyandırır. Her sabah. Sabah. Bunu diğer çocuklara da yapıyor mu merak ediyorum; yapmadığını ve

benim onun favorisi olduğumu düşünmek istiyorum.

Eğer favorisi bensem, beni evlat edinecek ve Jake ile Nate'i de evlat edinmek zorunda kalacak. Belki Sam'i alması için onu ikna edebilirim? Sam'in babasını sevmiyorum ve annesiyle hiç tanışmadım.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor, hepimizin geleceğini düşünüyorum. Mateo bana bir anne bulursa, mükemmel bir aile olacağız. Sabırsızlanıyorum.

"Daha erken," diyorum iki yalamanın arasında. "Daha bir yıl olmadı."

"Çok dikkatlisin, değil mi küçük prensesim?"

Sertçe başımı sallıyorum. Bana prensesim demesine bayılıyorum. Ve gözlemciyimdir. Evdeki öğretmenimiz Bayan Johns çok zeki olduğumu söylüyor. Onun da bunu fark etmesine sevindim.

"Bayan Hobbcomb bana bir iyilik yapıyor çünkü yakında iş için uzakta olacağım. O yüzden biraz erken geldi. Bunu kendimize saklasak daha iyi olur. Capisci?"

"Capito," diye heyecanla cevap veriyorum. İtalyanca konuştuğunda hep başım dönüyor ve anlıyorum. Bana daha çok şey öğretmesini istiyorum. Bir İtalyan prensesine benzediğimi söylüyor. Bence de öyleyim, çok güzelim ve onun gibi bronzlaşmışım.

"Uslu dur, tamam mı?" diyor sonunda. "Her zaman çok iyiydin, şimdi de değişme. Söz mü?"

Başımı salladım. "Evet."

Dondurmam yalamanın ortasında kayboldu ve nefesim kesildi. "Rose?" Dondurmayı benden uzak tutuyor.

Gözlerimi devirmiyorum çünkü bundan nefret ettiğini biliyorum. "Evet, efendim," diye homurdanıyorum, efendim diye ısrar ediyorum. Yakında 'baba' olacak ve bunu hiçbir şey durduramaz.

Mateo beni yere iterken, "Anlamıyorum," diye bağıriyorum. Acımasız parkeye çok sert çarpmamak için ellerimi önüme koyuyorum. Yine de avuçlarım eski, kırmızı İran halısına acıyla sürtünüyor ve dizlerim yere

çarptığında acıyor.

Kayboldum. Yıllık değerlendirme mükemmel geçti. Bayan Hobbcomb burada kalmamızdan memnun olduğunu söyledi. Söz verdiğim gibi iyiydim. Değerlendirmenin bir ay erken olduğundan bahsetmedim bile. Mateo çok mutlu görünüyordu; bizi evlat edinmekten bahsederken gözlerinde hep o bakış vardı. Gurur ve sevgiyle parlıyorlardı.

O zaman neden sevgili vaka danışmanımız gider gitmez beni kolumdan sıkıca tuttu? Neden yanlış bir şey yapmışım gibi beni ofisine sürükledi? Ve neden beni bu kadar şiddetle yere itti?

"Yerde kal." Sesi her zamankinden çok daha acımasız, gözlerimi yaşartıyor. Çocuk evinden beri ağlamamıştım. Mateo her zaman mutlu ve bu da beni mutlu ediyor.

Şu anda mutlu değil.

Ellerim yanımda, kalçalarımın üzerine oturuyorum ve ona bakıyorum. "Bunu neden yaptın?" Sesimi kaplayan ve biraz daha hırıltılı hale getiren üzüntüyle soruyorum. "Dizlerim ağrıyor."

"Sessiz ol prenses." Kocaman masasının etrafında dolaşüyor ve çekmecelerden birinde bir şey arıyor.

Yerden kalktım ve masasına doğru yürüdüm. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Bana kızmasını istemiyorum. Ya çok kızarsa ve bizi geri gönderirse? Ya Bayan Hobbcomb bir daha geldiğinde onunla birlikte gitmek zorunda kalırsak?

Cevap vermediğinde panik midemi kavırıyor ve acı verici bir şekilde bükülüyor. Dikkatini çekmeye çalışmak için iki elimi masaya koyuyorum. "Özür dilerim, iyi gittiğimi sanıyordum. Memnun görünüyordu."

Beni görmezden geliyor, hâlâ bir şey arıyor. "Lütfen, bana bak," diye yalvarıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve bir saniye içinde düşeceklerini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum çünkü boğazım sıkışıyor, acıyor ve sesim titriyor. "Mateo- Efendim," diye düzeltiyorum hemen kendimi. "Lütfen, kızmayın. Lütfen, sizi mutlu etmek istiyorum."

O kadar ani durdu ki çok fazla şey söylediğimden korktum. Sessiz ol demişti. Gözlerim masasının üzerindeki demir çubukta kalıyor, bu yüzden doğrudan ona bakmıyorum. Genelde burada olmaz. Ne olduğundan emin değilim.

"Beni mutlu etmek mi istiyorsun, mia rosa?"

"Evet, efendim." Masasının kenarını sıkıca kavriyorum ve başımı kaldıracak cesareti buluyorum. Gözleri beni delip geçiyor. Hiç bu kadar karanlık olmamışlardı.

"O zaman sana yerde kalmanı söylediğim halde neden ayağa kalktın?" Bağırıyor ve sesi şiddetli gelmiyor ama sakın sözleri beni korkutuyor ve asla kalkmamam gerektiğini anlıyorum.

Beni ittiği yere geri sıçıyorum ve halının üzerine oturuyorum. Nedenini anlamıyorum ama umurumda da değil. Bir şey aramaya devam ediyor ve ben odanın etrafına bakıyorum. Şömine çıkartıyor ve güzel kütüphanesini aydınlatıyor. Koleksiyonundan istediğim kitabı ödünç alabileceğimi söyledi. Çoğunun içinde İngilizce ya da İtalyanca 'gül' kelimesi var ve bu her zaman yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Sana bir sır verebilir miyim prensesim? Un segreto?" Sonunda aradığı şeyi buldu. Ne olduğundan emin değilim. Masasında gördüğüm metal çubuğu da aldı.

Şimdi biraz endişeliyim ama sesi yine tatlı. Belki de artık kızgın değildir. Ben de başımı salladım.

Önümde çömeliyor, kendini benim seviyeme getiriyor. Bulduğu her şeyi çubuğa vidalamaya başlıyor, uzun ve sağlam.

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Gözleri benden elinde tuttuğu şeye doğru gidip geliyor.

Eliyle yaptığı her dönüşte daha da tereddüt ediyorum, nesneyi biraz daha sıkıyor. Yine de başımı sallıyorum.

"Baktığım tüm çocuklar arasında... sen benim favorimsin," diyor sonunda kocaman bir gülümsemeye.

Kalbim yerinden fırladı, rahatladım. Kızgın değil, değil. Her zaman onun favorisi olmayı umdum ve bunu

Noel sabahından daha güzel bir duygu.

"Sen benim küçük prensesimsin. Öyle olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Evet. Evet, biliyorum!" Ciyaklıyorum.

"Buono. Benim için yere uzan prenses."

Bunun hakkında iki kere düşünmedim. Belki de yeni bir oyundur. Mateo'ya güveniyorum ve aklında ne varsa, eğlenceli olacak. Çünkü ben onun favorisiyim.

Yüzüstü yatmış, ellerim sağ yanağımın altında, şömineye doğru yürürken yerden ona bakıyorum.

Ve ben anlamıyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle garip metal sopayı ateşe atmasını izliyorum.

Ve ben anlamıyorum.

O bana gözlerimi kapatmamı söylerken ayaklarımı yere vurarak mutlu bir ritim tutturuyorum.

Ve ben anlamıyorum.

"Efendim?" Gözlerim sımsıkı kapalı soruyorum. "Bayan Hobbcomb'un ne kadar mutlu olduğunu fark ettiniz mi? Sanırım yakında benim babam olacaksın."

"Fark ettim," diye yanıtlıyor. "Ben senin baban değilim, mia rosa, ama bir gün aile olacağız." Uzun saçlarımı ensemden kaldırıyor.

Bayan Johns her zaman benim yaşımdaki bir kıza göre zeki olduğumu söyler... ama yine de anlamıyorum.

Biz insanlar en kötüsünü asla hayal edemeyiz. Bu imkansızdır. İnkâr kendimizi korumanın bir yoludur.

Ama kavurucu, yakıcı acı nihayet sinirlerime ulaştığında ve yanmış etin kokusu burun deliklerime ulaştığında çığlık atıyorum. Ağlıyorum. Karşı koyamıyorum çünkü çok acıyor.

Ama anlıyorum.

Acıdan bilincimi kaybettiğimde, sonunda o.

Bayan Hobbcomb'un benim kardeşlerim ve ben bugün onunla döndük.

11 yaşımda

Mateo saçlarımdan bir avuç tutarken, "Bu ne lan Rose," diye homurdanıyor.

"Mi dispiace!" Sızlanıyorum, dizlerim onun çekişinin gücü altında sallanıyor. "Evde olmadığını sanıyordum." Hayır, aptalca bir cevap.

Çok geç.

Beni merdivenlerden aşağı sürükledi ve ben de ona ayak uydurmaya çalıştım. Sam'le takılıyorduk. Babası ve Mateo'nun dışarıda olduğundan o kadar emindik ki... Bir süre önce Sam'e saçlarımı açmayı tercih ettiğimi söylemiştim, o da öyle yaptığını söylemişti. Mateo burada olmadığı sürece bunun güvenli olduğunu söyledi. Ve bugün burada olmaması gerekiyordu.

Mateo beni ofisine itiyor ve bileğimdeki saç bağına tutup yüksek bir at kuyruğu yapmak için saçımı bırakmasını beklemem gerekiyor. Artık bunu ışık hızında yapmaya alışmıştım. Sıkı, kafatasımı çekiyor, tam da onun sevdiği gibi.

Ben daha kilidin sesini duymadan saçım bitmiş oluyor. O bilinen sesle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Boynumun arkasından tutup beni göğsüne çekiyor ve parmaklarını üzerime damgaladığı harfler boyunca gezdiriyor.

M.B.

Mateo Bianco'nun mülkü olmanın bu kadar kolay olacağını kim düşünebilirdi?

Rahatladığını hissedebiliyorum, yara izlerini üçüncü kez takip ettiğinde memnun bir iç geçiriyor.

"Beni kızdırma Rose. Seni gördüğümde sadece iyi bir ruh halinde olmak istiyorum."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum, parfümü midemi bulandırıyor. O kadar güçlü ki, her zaman midemi bulandırıyor. Sertlik ve acı kokuyor. Sam'in kolonyası ise kıkırdamalar ve sıcaklık kokuyor.

Aşağı bakıyor ve çenemden tutarak yukarı bakmamı sağlıyor. Ortalama bir on bir yaşından daha uzunum ama Mateo benden çok daha uzun.

"Çok güzelsin prenses, bunu biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Güzel olduğumu biliyorum. Bunu her zaman söylüyor.

Eli çenemden ayrılıyor ve onun yerine üst kolumu tutuyor. Üzerimde sadece atlet var ve parmakları soğuk tenimde sıcak bir his uyandırıyor. Daha sert bastırıyor... daha sıkı...

"Mateo," diye acı içinde tıslıyorum, o da gülümsüyor. Uzaklaşmaya çalışmıyorum, bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

"Biraz daha," diye anons ediyor.

Sadece biraz daha uzun değil, aynı zamanda çok daha sert. Şimdiden derimin onun tutuşu altında morardığını hissedebiliyorum. Kanın o noktaya hücum ettiğini hissedebiliyorum.

İçimde tutamıyorum. "Acıyor," diye inliyorum. Sorun şu ki, bunun onu cesaretlendirip cesaretlendirmeyeceğini ya da durdurup durdurmayaacağını asla bilemiyorum. Acı çektiğimi duymaya bayılıyor. Bazen bu o kadar tatmin edici oluyor ki, durmasını sağlıyor. Bazen de o kadar çok seviyor ki daha fazlasını istiyor.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Artık yeter," diyorum ama parmakları kolumu deşmeye devam ediyor. "Mateo... dur."

Sonunda bırakıyor ve uzaklaşıyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor ve ben derin bir nefes almaya çalışırken gözlerimiz buluşuyor. Yaptığı yere dokunmuyorum; oluşan çürüğü görmek isteyecektir. Kuralları biliyorum ve onları çiğneyecek değilim.

Sam de bunu tavsiye etti. Mateo'yla birlikteyken kurallara uy ve hemen ardından ona koş ki benimle ilgilensin.

Ama üvey babamın gözleri parladığında korku vücuduma yayılıyor. En sevdiği uyuşturucunun tadına yeni bakmış bir uyuşturucu bağımlısı. Daha fazlasını istiyor. Parlak bir şekilde parladığını görebiliyorum: bana zarar verme ihtiyacı.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Ev ödevim var. Ve İtalyanca okumak istedim. Hoşuna gideceğini düşündüm.

Birlikte okuyabiliriz." Herhangi bir şey. Lütfen, acıdan başka bir şey.

"Masanın üzerine eğil."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Çok yoruldum." Dün bir saat boyunca karnımın her santim derisini çimdikledi. Ben çok

morarmış, üzerimde onun ellerini hatırlamadan nefes alamıyorum. Sam'in her tarafa yatıştırıcı krem sürmesi sonsuza kadar sürdü.

"Masanın üzerine, mia rosa," diye şarkı söylüyor. Orada tuttuğu tahta cetveli kapıyor ve üstümü çıkarmamı beklerken kalçasını masaya dayıyor. Sütyen takmama gerek yok ama altlarını görmesin diye kalın spor sütyenleri giymeye başladım. Onları çıkarmamı hiç istemedi ve asla istememesi için dua edebilirim.

Mateo acıya odaklanıyor; bir kadın olarak benimle ilgilenmiyor.

Masanın üzerine eğildim, gözlerimi sıkarak kapattım ve sert tahtanın karnımdaki çürüklere değmesiyle irkildim.

"Ağlamayı ve çığlık atmanı istiyorum, tamam mı?" diyor bana. "Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet efendim," diye yutkunuyorum. İçimde kaynayan bir öfke var ama hiçbirinin ortaya çıkmasına izin veremem. Mateo beni öldürürdü. Yavaş, acılı bir ölümle.

"Bir gün hoşuna gidecek prenses. Söz veriyorum."

Cetvel omuzlarımın arasına düşüyor. Bir, iki... Altıdan sonra kafamda saymayı bırakıyorum. Tıpkı söylediğim gibi çığlık atıp ağlıyorum ve o bunun her saniyesinden zevk alıyor. Kaçmak için kafamda bir şeyler sıralıyorum. Kitaplarda okuduğum, televizyonda izlediğim ve öğretmenimden öğrendiğim şeyleri. Eyaletler gibi.

Alabama, Alaska, Arizona, Arkansas, California, Colorado, Connecticut...

Sonsuza kadar devam eder. Her eyaleti ve başkentlerini gezmeye yetecek kadar zaman. Ve işi bittiğinde, uzaklaşır, ışığı çevirir

ve beni buraya kilitledi. Hep aynı şeyi söylüyor, "Ne yaptığını bir düşün. Sonra ben hıçkırıklarımı yatıştırmaya çalışırken beni karanlıkta yapayalnız bırakıyor. Sam'in bana güven veren sesini hayal etmeye çalışıyorum. O hep böyle yapar. Ama şu anda burada değil.

Hayır, ben yalnızım.

13 yaşında

Elimi elmacık kemiğime götürüyorum, acı tüm yüzüme yayılıyor. Bir yerimin kırıldığını sanmıyorum. Kardeşim Nate sadece beni morartmak istedi.

Bunu ne zaman yaptığını fark etmeye başladım. O ve Jake beni evde Mateo ile yalnız bırakmak zorunda kaldıklarında. Jake, Mateo'nun yeraltı ringlerinde dövüşmek zorunda kaldığında. Nate koruyucu babamızın yüzümde bir çizik bile görmekten nefret ettiğini biliyor. Bu benim güzelliğimi bozar ve zaten zarar görmüşsem beni incitmeye değmez. Bu olduğunda, beni yalnız bırakıyor.

Tekrar doğruyu görebildiğimde kardeşlerim çoktan kapıdan çıkmış oluyor.

Mateo onu ofisinde görmemi istiyor ve tek umudum yüzümün onu tiksindirecek kadar berbat görünmesi.

Kapıyı çaldım ve beni hemen içeri çağırdı.

"Beni mi görmek istediniz, efendim?"

Masasındaki bazı evraklara bakarak başını sallıyor.

"Kapıyı kilitle ve otur."

Omuzlarımı geriye atıyorum, boynumu geriyorum ve bir elimi at kuyruğumda gezdiriyorum. Sonra titreyen parmaklarımla kapıyı kilitliyor ve karşısına oturuyorum.

Kafasını kaldırdığında gözleri öfkeyle kararıyor.

"Yüzüne ne oldu senin?"

Gözlerim korkuyla açılıyor. Ya bu sefer onu daha çok kızdırır ve daha çok acı çekmesine neden olursa?

"I."

"Bunu Nate mi yaptı?" Cevap vermeyince yumruğunu masasına vuruyor. "Cevap ver Rose!"

"Evet," diye kekeliyorum.

"Emredersiniz efendim," diye alçak sesle emrediyor.

"Emredersiniz efendim," diye tekrarlıyorum.

"O küçük piç. Onu kızdırmayı keser misin? Kardeşine biraz saygı göster."

Başımı sallıyorum, onun değil de benim hatamış gibi davranamayacak kadar yorgunum. Nate'in bana vurduğunu düşünmesine sevindim çünkü anlaşıyoruz.

"İğrenç görünüyorsun," diye yalan söylüyor. Yüzümdeki bir çürük güzelliğimden bir şey götürmez ama onun benim için istediği mükemmel görüntüyü götürür. Mateo bana sadece başkaları görmesin diye saklayabileceğim çürükler veriyor. Bu ayrıcalığı seviyor. Onların bilmediği bir sırrı bilmek hoşuna gidiyor.

Ayağa kalktı, masasının etrafında yürüdü ve tam önümdeki masaya yerleşti.

Elmacık kemiğimdeki çürüğü dürtüyor ve acıdan irkilmemin yanı sıra vücuduma gönderdiği keskin elektriğe de gülümsüyor. Bunun onun yüzüne nasıl neşe getirdiğini mazoşizmle izliyorum.

"Hoşuna gitmeye başladı, değil mi?" diye soruyor o hastalıklı gülümsemesiyle.

Kalçalarımı bakıyorum. Ellerim bacaklarımı dizlerimin hemen üstünden kavıyor ve sıkıca kavıyorum. Parmaklarımın tutuştan beyazlaşmasını izliyorum ve bırakıyorum. Sonra tekrar yapıyorum, büyülenmiş gibi. Kaçış başlıyor. Büyüdükçe listeler daha karmaşık hale geliyor; sıradan insanların hatırlamayacağı şeyler bunlar.

Nile, Amazon, Mississippi-Missouri-Kırmızı
Chang Jiang.

Rock,

"Acı. Hoşuna gitmeye başladı, değil mi prenses?"

Başımı sallıyorum, yalan söylüyorum. "Nefret ediyorum." Ama beni her incittiğinde içimde bir şeyler değişmeye başlıyor. Açıklayamadığım bir tür rahatlama.

Sakince at kuyruğuma uzanıyor, yumruğuna doluyor ve ayağa kalkıp kendimi ona yaklaştırmak zorunda kalana kadar çekiyor. Başımı sola doğru çeviriyor ve dudaklarını kulağıma değdiriyor.

"Karımın acıdan zevk almasını istiyorum Rose."

Tüm vücudum dondu.

Hayır.

Omurgamda ürperti üstüne ürperti dolaşıyor ve titremeye başlıyorum.

"Anlıyorsun, değil mi?"

"Sen benim yasal vasimsin," diye boğuluyorum. Eminim o bile bundan kurtulamazdı. Evlatlık çocuğunla evlenemezsin. Yapamazsın...

Mateo her zaman istediğini alır. Arkasında Cosa Nostra var. Parası ve gücü var. Cebinde politikacılar ve yargıçlar var.

"On sekiz yaşına geldiğinde senin yasal vasin olmayacağım. Seni ve zavallı kardeşlerini neden evlat edinmedim sanıyorsun?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki beynim başımı döndüren her türlü kimyasalla dolup taşıyor.

"Mateo. Bunu yapamazsın. Hayatım... bu olamaz."

Beni susturmak için başparmağını dudaklarıma bastırıyor. İşe yarıyor. Korku, dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar derine işlemiş.

"Sen çok akıllı bir kızsın. Konuşma şeklini duyabiliyor musun? Düşünme şeklini?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp sözlerini uzak tutmaya çalışıyorum. "Çok güzel, çok akıllı. Ve hepsi benim."

Benimkini çekiştiriyor

ve parmaklarını ensemdeki harflerin üzerinde gezdiriyor.

"Yakında bir aile olacağız, sen ve ben."

Çocukken bana söylediği sözler geri geliyor ve beni rahatsız ediyor. Babam olmasını dilerdim ve onun cevabı hep aynıydı. "Ben senin baban değilim ama bir gün aile olacağız. Her zaman karı koca olacağımızı biliyordu.

Beni damgaladı, tımar etti, bana acıyı sevdirdi. Beni herkes için kırdı, sırf onun için mükemmel olayım diye.

Ofisinden çıkınca odama koştum. Sam yatağında bekliyordu. Kollarına atlıyorum, üzerine düşüyorum ve ikimiz de yatağa çarpıyoruz. On altı yaşında ve kasları durdurulamaz bir hızla gelişiyor. Kocaman kollarıyla beni kendine doğru bastırıyor ve göğsüne doğru ağlıyorum.

"Benimle evlenmek istiyor," diye hıçkırıklara boğuluyorum. "Bunu yapamaz! Ona bunu yapamayacağını söylemelisin!"

Eli saçlarıma giriyor ve at kuyruğumu yavaşça çözüyor.

"Bir şeyler yapmalısın Sam."

"Seni buradan çıkaracağız, söz veriyorum, aşk böceğim."

Bu tanıdık lakap kalbimi sakinleştiriyor ve korkularımı yatıştırıyor. Bunu her söylediğinde içimde heyecan verici ama güven verici bir şeyler yanıyor. Sıcak ve rahat hissettiriyor. Soğuk bir gecede yorganı çenene kadar çekmek gibi. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi istemek için bana güç veriyor.

"Şimdi gitmek istiyorum. Bu gece eve gittiğinde beni de götür."

"Yapamam," diye itiraf ediyor. "Babam..."

"Baban Mateo'dan daha kötü olamaz."

Sırtımda daireler çizerken uzun bir sessizlik oluyor. "Kimin daha kötü olduğu önemli değil. İkisi de canavar. Biri için diğerini bırakamazsın."

Ondan uzaklaşıyorum ve yatağımın üzerinde, yüzünün hemen yanında diz çöküyorum. "O zaman ikimiz de gidelim."

"Yaralısın, korkuyorsun ve kardeşlerini unutuyorsun."
Başımı şiddetle sallıyorum. "Bize katılacaklar. Dördümüz..." Fikrimin ne kadar saçma olduğunu fark ettiğimde duruyorum. "Bizi bulacak," diye itiraf ediyorum. "Bizi her zaman bulacaktır."

"Ölürse olmaz."

"Bunu yapar mıydın? Mateo'yu benim için öldürür müsün?"

Ayağa kalktı ve ellerimi tuttu. Karanlık bakışları üzerime yerleşiyor. Sam'in bana bakma şeklini seviyorum, bu her zaman içimi ısıtıyor. Her zaman ona dokunmak için can atıyorum. Elimi avucunun içinde sıkıyor ve başıyla onaylıyor. "Senin için her şeyi yaparım, aşk böceğim."

OceanofPDF.com

GÜL

En kötü halimle - blackbear

Bugün

Hâlâ aynı yerdeyiz ama bir noktada yere düştük. Rachel'ın arkasındayım, onu kendime yakın tutuyorum, elleri ellerimde. Bir elini boynumun arkasına götürüp yara izlerinin üzerinden geçiriyorum.

M.B.

Bu bir dövme ya da değiştirilebilecek başka bir şey değil. Hayır, bu bende asla unutamayacağım bir iz bıraktı.

Rachel'ın hıçkırıklarını sakinleştirecek gücüm yoktu. Benim hikâyemi istiyordu. Anladı. En azından Murray'lere taşınmadan önceki kısmı.

"Nasıl gittin?" diye soruyor. "Murray'lere nasıl gittin?"

Dehşet bedenimi ele geçiriyor çünkü bu onun asla bilmesini istemediğim kısım.

"Kötü bir şey yaptım."

"Ne?" Arkasını dönmeye çalışıyor ama ben onu sıkıca tutmaya devam ediyorum. Yaptığım şeyi itiraf ederken gözlerinin içine bakamıyorum.

"Nate'i ben vurdum."

Kıpırdamıyor ama onun bağışlayıcı doğasının etrafımızdaki havayı ısıttığını hissediyorum.

"Ve onun hâlâ hayatta olduğunu bildiğin için yaptıklarımı mazur görmeni istemiyorum. Onu gerçekten öldürmediğimi düşünerek kendine yalan söylemeni istemiyorum. Çünkü inan bana, o zamanlar öldürmeye niyetliydim. Tanıştığımızda, Günışığı, gerçekten öz kardeşimi öldürdüğümü düşündüm ve bundan kurtulduğumu hissettim. Suçluluk duygusu sonradan geldi."

Geriliyor ve benden korktuğunu biliyorum. Bunu sesinde duyuyorum. "Neden? Onu neden vurdun?"

"Çünkü o benim özgürlüğümün önüne geçiyordu. Ve özgürlüğüme engel olan herkesi her zaman ortadan kaldıracam."

'Ama o senin kardeşin' ya da 'başka bir yolu olmalıydı' cümlelerini duymaya hazırım. Onun yerine beni şaşırtıyor.

"Nasıl oldu bu?"

Kahretsin, hafıza şeridine gitmekten gerçekten nefret ediyorum. Ama bunu onun için yapıyorum.

"Jake ve ben Bianco'dan şikayet edip duruyorduk ama onun cebinde bir sürü bakım görevlisi vardı. İçlerinden biri bize acıdı ve elinden geleni yaptı. Dosyamızı bir aileye gönderdi. Murray'lerdi. Bizi almak için ısrar ettiler ama Bianco vaka çalışanını tehdit etti. Ona, üç çocuk olmadığı sürece hiçbir nakle izin vermemesini söyledi. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz."

Sırtının göğsümde ağırlaştığını hissettiğimde Rachel bana doğru gevşiyor. Bacaklarım iki yana açılmış, o da bacaklarımın arasında oturuyor.

"Bianco, Nate'in ayrılmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Jake ve ben Murray'lerin bizi istediğini öğrendiğimiz an, Nate'i ikna etmek için her gün onunla tartıştık. Tartışmalarımızdan biri hararetlendi. Her zaman bize karşıydı. Her zaman yolumuza çıkıyordu. Bunu neden yaptığını çok geç öğrendim. O zamanlar ona karşı tarif edemeyeceğim bir nefret besliyordum."

Elimi Rachel'ın saçlarına götürüyorum, karanlığa düşmemek için birkaç teliyle oynuyorum.

"Nate o gün Jake'i çok fena dövdü. Bianco onun tarafını tuttu, ikiye bir."

Bianco'nun gülüşünü ve ikizimin acı dolu homurtularını hâlâ hatırlıyorum.

"Bianco'nun silahı masanın üzerindeydi. Onu aldığımı ilk fark eden Nate oldu. Muhtemelen silahı ona doğrulttuğum içindir."

Sesi kafamın içinde yüksek.

"Ozy, ne yapıyorsun lan sen? Delirdin mi sen? İndir şu silahı."

Bianco takip ediyor. En azından Jake'i yalnız bıraktılar. "Prenses, silahı bana ver. Vermezsen pişman olursun."

Ben tutmuyorum. Ellerim titriyor, kalp atışlarım acı veriyor ama bana öğretildiği gibi silahı titizlikle tutuyorum.

"Rose." Bianco'nun sesi midemi korkuyla dolduruyor. "Eğer bu silahı bana vermezsen, sana acıyı hiç tatmadığınızı göstereceğim."

Silahı indiriyorum. Bianco uzaklaşıp odadan çıkarken silahı elimden almıyor bile. Sanki bu konuşma bitmiş gibi. Bu sadece benim özgürlük isteğim, onun için ciddi bir şey değil. Benim bir tehdit olmadığımı biliyor. Ben sadece onun prensesiyim. Zayıf, uysal.

Nate'in kendini beğenmiş gülümsemesi kalbimi kırıyor. Gerçekten umursamıyor mu?

"Bir yere gitmiyorsun. Anlıyor musunuz? Hiçbirimiz buradan çıkmıyoruz. Ben söyleyene kadar olmaz."

"Bu yaptı," diyorum Rachel'a. "Bunların hiçbirinin benim seçimim olmadığına dair inancı. Asla olamayacağına. Ben de onu vurdum."

Kan.

Çok ama çok fazla kan.

Rachel beni dürttüğünde ne kadar sessiz kaldığımı bilmiyorum. "Sonra ne oldu?"

"Bianco'nun dava çalışanlarına verecek hiçbir açıklaması yoktu. Bu yüzden Nate kaçmış gibi davrandı. Artık Nate yok, artık

üç çocuk anlaşması.
Özgürdük." "Ama o
ölmedi."

"Hayır," diye kıkırdıyorum hüzünle. "Hayati organları kaçırdım. Ve Bianco son senemizde Sam ve Nate'i peşimizden gönderene kadar bunu bilmiyorduk. Üç yıllık mutlu, cahil bir özgürlük."

Kardeşimin ölmediğine sevindim. Ne de olsa Bianco'yu hapse gönderen oydu.

Rachel'a tüm gerçeği söyleyeceğimi söyledim. Bu yüzden kendinden nefret edecek olsa bile söylüyorum.

"Bianco son senemizde bizi tekrar bulduğunda," diye açıklıyorum. "Tam olarak bıraktığı yerden devam etti."

"Ne?" diye boğuluyor. "Ama... ama ben seninleydim ve..." "Onunla vakit geçirdikten sonra olmaz," diye açıklıyorum.

Zamanla Mateo'nun morluklarını ve kesiklerini gizlemekte çok başarılı oldum. Sırtımda, kollarımda ve karnımda tutarak bunu kolaylaştırdı. "Son sınıfta sadece iki kez oldu. Sonra hapse girdi."

Başını sallıyor ama hâlâ titriyor. "Ölmeyi hak ediyor. Korkunç bir ölümü."

"Öyle," diye kabul ediyorum. Yutkunuyorum, kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Ne zaman yalnız olsam, bir odada olsam ve kapı kapalı olsa." Başımı sallıyorum, bunun beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi çok aptal hissediyorum. "Sadece kilitli olmasından çok korkuyorum. Kapıyı kilitlediğinde sadece acı çekerdim. Sonra da beni uzun süre orada tek başıma bıraktı. O geri gelene kadar hareket etmeme izin vermiyordu, sadece hissetmem için bırakıyordu. Acıyı."

Derin bir nefes alıyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Çok uzun zaman önceydi ve ben hâlâ kilitli bir odada yalnız kalmaktan çok korkuyorum."

"Hayır!" Aniden arkasını dönüyor ve yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor. "Rose, sen aptal değilsin. Bu senin hatan değil. Travma... sağlıklı bir şekilde iyileşmesi gerekir. Kimse sana bunu vermedi. Bununla hep kendi başına savaştın."

Başımı bırakıp omuzlarımı tutuyor ve bana sıkıca sarılıyor. Genelde yaptığımız gibi değil. Sarılmalarımız her zaman tutkulu olmuştur, altında büyük bir şehvet yatar.

asla çok uzun sürmedi. Her zaman ellerimi üstünün ya da eteğinin altında gezdiririm ve o da kendimi ona gömmekten alıkoyamayana kadar boynumu ısırır.

Ama bu sadece... aşk.

Saf sevgi, ilgi ve şefkat. Bana bir kız kardeş gibi, en iyi arkadaş gibi sarılıyor. Beni anlayan ve benim için en iyisini isteyen bir eş. Her şeye rağmen beni kabul eden bir eş.

Ancak, birinin beni sevdiğine inanmaya başladığımda hep karanlık düşünceler devreye girer. Sürünüyorlar ve şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Sormaya değer miydi? Ne kadar travma geçirdi? Yalnız başıma bir odadayken neden kapıyı kapatamadığımı merak etmeyi mi tercih etti? Neden saçımı açmaktan nefret ettiğimi mi? Bunu söylemek zor ama artık geri almak için çok geç.

Yakınlık, koşulsuz sevgi... Rahatsız hissediyorum. Geri çekiliyorum ve onu tökezletecek kadar hızlı kalkıyorum.

"Rose," diye mırıldanıyor onu takip ederken. "Lütfen, savunmasız olmaktan bu kadar korkma."

Savunma mekanizması olarak alaycı bir kıkırdama atıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Ben savunmasız değilim. Ben düzeltilemezim. Bunu sana Bianco'dan bahsetmeden çok önce anlamıştın. O beni mahvetti Rachel. Bunu anlıyor musun?"

"Neden?" Hâlâ alçak sesle konuşuyor ve bu bende öfke uyandırıyor. Nedenini bile açıklayamıyorum. Yaşadığım her şeyden iğrenmesi gerekmez miydi?

"Hoşuna gittiği için mi?" diye soruyor nazik bir sesle.

Sözleri odanın içinde volta atmamı engelliyor.

Aniden durana kadar yaptığımın farkına bile varmadığım bir şey. Omuzlarımı döndürdüm ve boynumu kırdım.

"Az önce ne dedin sen?" Ona tısladım. Ona doğru tehlikeli bir adım attım ama o hiç tereddüt etmedi. Sözlerini nazik ve sesini sakın tutuyor.

"Acıdan zevk almaya başladığın için mi seni mahvettiğini düşünüyorsun?"

"BEN..." Kekeliyorum. En son ne zaman gerçekten kekeleyiğimi hatırlamıyorum çünkü kelimeleri bulamıyordum.

"Acıdan zevk alıyorsun Rose. Seni en azından bunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Biliyorum çünkü eskiden ben de sana acı vermekten zevk alırdım. Bunda utanılacak bir şey yok. Kink birçok insanın travmayla başa çıkmasına yardımcı oluyor."

Bu sefer bir kahkaha attım. Bu sadece birkaç saniye sürüyor, sonra hışırtilı sesim alçak bir tehdide dönüşüyor. "Ne, şimdi de psikiyatrist mi oldun? Ailen seni Conor'la evlenmeye zorlamadan önce bu kursa gitmene izin mi verdi?"

Başını sallıyor, sanki ona söylediğim acı verici sözleri omuz silkerek savuşturuyor. Kahretsin, böyle olduğumda kendimden gerçekten nefret ediyorum. Ama elimde değil. Kırılğan varlığımı korumak zorundayım.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni inciterek uzaklaştıramazsın Rose. Bunu seninle yeterince kez yaşadım. İlerleme kaydediyoruz."

"Ne tür bir ilerleme kaydediyorsun, Rach? Kink'in berbat insanlara yardım ettiğini mi keşfediyorsun? Söyle bana, küçük bıçağınla insanları keserek ne tür bir travmayı anlatıyorsun? Lütfen paylaşın, küçük bayan Stoneview."

Dudaklarını kısıtı ve başka tarafa baktı. Gözlerindeki acıyı hâlâ görebiliyordum.

"Hiç," diye fısıldıyor.

Sonunda ona ulaşıyorum. Umarım, benim ne kadar berbat bir varlık olduğuma bir çözüm bulmaya çalışmaktan vazgeçer.

"Ama hoşlandığım şeylerden utanmıyorum," diyor biraz daha yüksek sesle. "Kendimi bildim bileli hep tuhaf oldum. O kadar uzun zamandır ki artık kendimi tuhaf bile hissetmiyorum." Omuzlarını silkiliyor. "Ne olmuş yani? Kan ve bıçaklar beni tahrik ediyor. Seni incitmek ve hayatın için korkmana neden olmak beni ıslatıyor. Bana hükmetmek istediğinde altında olmak da öyle."

Bana bir adım daha yaklaştı. Onu korkutmak için attığımın yarısı kadar bile tehditkâr değil ama yine de bir

adım geri atıyorum. "Yaşadığım travmayı haklı çıkarmak için üstesinden gelmeme gerek yok.

benim cinsel zevklerim. Sana söylüyorum, başına gelenlerden sonra acıdan hoşlanman normal. Hiçbir şey olmasaydı da sorun olmazdı. Yeter ki bunu yapacak seni seven birini bul. Hepinizi kastediyorum Rose."

Bir adım daha atıyor ve beni mutfak adasına çarpana kadar geri çekilmeye zorluyor.

Başımı sallıyorum, söylemeye çalıştığı şeyi tamamen reddediyorum. Tüm bunların amacı ne? Sam beni ve Volkov kardeşleri öldürmek istiyor ve istediğini elde etmek için ona zarar vermeye hazır. Her şey bir noktada patlayacak ve patladığında yanımda olmamalı. Yalnız kalmak her zaman işime yaramıştır. Seks ve insanları kendimden uzaklaştırmak işime yarıyor ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bunu şimdi değiştirecek değilim, hayatım her geçen dakika daha da kötüye giderken değil. Sam beni yeni kuklası olarak kullanabileceğini düşünürken olmaz.

Hayatı tehlikedeysen olmaz.

"Dur, Rach. Beni düzeltmeye çalışmayı bırak. Yardım edebileceğini sanıyorsun ama ne zaman bir şeyi onarsan başka bir parça kopuyor. Düzeltilemez sorunlarla boğuşuyorum." Çok yaklaştığında arkamı dönüyorum. "Kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Daha da kötüleşecek. Peki o zaman ne yapacaksın? Tanıdığın kızdan geriye hiçbir şey kalmadığında neyi seveceksin? Ya da daha kötüsü, beni kabul etmeyi reddettiğin kız olduğunda."

"O zaman seni sevmeye devam edeceğim!" diye öfkelenir. "Ve daha kötüye gittiğinde, seni daha çok seveceğim. Yaşadığın travma gözlerini o kadar kör etmiş ki gözünün önündekini göremiyorsun. Seni her şeye rağmen seveceğim Rose. Gözlerindeki ışık yeniden parlayana kadar seni seveceğim ve sonra biraz daha seveceğim."

"Rose," diyor daha sakın bir şekilde, ellerini iki yanına koyarak beni içine hapsederken. Gözleri açık mavi, onun yanındayken hissettiğim kadar hafif. Açık teninde her zaman benim izim olmalı, her zaman. Herkesin onun onlardan önce bana ait olduğunu bildiğinden emin olmak için. Dudakları pembe, üstteki daha ince ve şu anda dudaklarına bastırıyor.

Altteki. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve kulağıma doğruları fısıldıyor. "Birbirimizi bulmamız gerekiyordu. Bunu hâlâ nasıl anlamadın?"

"Beni hâlâ nasıl isteyebilirsin?" Törpülüyorum. "Bana bak."

Hafifçe geri çekiliyor ve gözleri yüzümde geziniyor.

"Yani, bana bak," diye ısrar ediyorum. "Bu tür bir güzellik

yok. Gerçek değil. Sadece çirkin, yıkılmış bir iç mekanla telafi ediliyor." Bileğime bir saç bağı doluyorum ve saçımı dağınık bir topuz yapıyorum. Başımı çevirebildiğim kadar çeviriyorum ve ona daha önce dokundurduğum yara izini gösteriyorum. "Bu güzel değil Rachel. İçim böyle görünüyor."

"O seni mahvetmiş olabilir ama ben hayatımın geri kalanını seni yeniden bir araya getirmek için harcayacağım." Bunu öyle bir inançla söylüyor ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, delice bir şey arzulamaya ve ona inanmaya başlıyorum. Tekrar ona dönüyorum, başım omzuna düşüyor, boynuna gömülüyorum.

"Çok seviyorsun," diye fısıldıyorum parfümünü içime çekerken. "Neden bu kadar çok seviyorsun?"

"Çünkü seni sevmek çok kolay," diye mırıldanıyor.

GÜL

Put It on Me - Matt Maeson

Ağzım yavaşça boynunu, çenesini, ağzını öpüyor ve yumuşak dudaklarına ulaşıyor. Benimkiler onunkilerden daha dolgun ve öpüşmemizi hızla devralıyorum, yumuşak iniltisini yutuyorum ve ağzını kapatıyorum. Dillerimiz aynı anda dışarı çıkıyor, birbirimizi yalıyor ve hak etmediğim türden bir aşkı paylaşıyoruz - Rachel'ın katıksız tutkuyla bize dayatmak istediği türden.

Ben bluzunu tamamen çıkarırken o da benim tişörtümü başımın üzerine itiyor. Sütyenini çıkarıp kollarından aşağı indiriyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Beni kalçalarımın altından tutuyor ve mutfak barına çıkmama yardım ediyor. Daha önceki pozisyonlarımızı değiştiriyoruz. Göğüslerimi öperken, onları daha önce hiç tatmadığımız bir yumuşaklıkla yalarken, kot pantolonumdan kurtulmak için fermuarıma karşı mücadele ediyorum, içime yaydığı zevk altında titreyen vücudum tarafından çok sık durduruluyorum.

Kotumu ve külotumu çıkarmama yardım ediyor, ben de karşılığında ona yardım ediyorum. Ancak tamamen çıplak kaldığımızda gözlerim kaburgalarındaki çürüklere odaklanıyor. Morarmışlar, hatta bazıları şişmiş. Sam ve Lik yaptıkları şey için ölecekler. Sadece onlardan nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor.

Elleri kalçalarımı aralıyor, parmakları dudaklarımın arasından kayıyor ve ben bir iç çekiyorum.

Öfkemi hissetmiş olmalı ki başparmağı klitorisimi okşarken usulca "Buna odaklan" diye fısıldıyor. Titrek bir nefes alıyorum ve başım geriye düşüyor. "Bize odaklan Rose."

"Kahretsin," diye inliyorum, biraz daha sert bastırıyor, yavaş daireler çiziyor, kalçalarımı hızlanmaya zorluyor.

Sol meme ucumu yalıyor ve tomurcuğu nazikçe ısıyor. "Aşkın ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyor. Orada çok küçük bir yara izim var, beni kestiği bir zamandan kalma. Beni inciten erkeklerden kalan diğer yaralara kıyasla çok küçük ama çok daha fazla anlam taşıyor.

Başımı 'hayır' anlamında sallıyorum, anlamsızca onu sevdiğimi söylemek yerine dürüstlüğü seçiyorum. Seviyorum; onu seviyorum, sadece bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Parfümünün ve içtiğin sigaraların kokusu." Diğer göğsüme doğru ilerliyor, hala klitorisime karşı yavaş bir tempo tutuyor ve beni ihtiyaçla kıvrandırıyor.

"Bana baktığında gözlerinin rengi."

Yanındaki tabureyi kapıyor ve üzerine oturuyor. Ellerim adanın kenarını öyle sıkı tutuyor ki, her iki kalçamın yanında birer tane var. Arkama yaslanacak yerim yok ve oturup elini dizlerimin arkasındaki kıvrıma koyarken onu izlemek zorundayım.

"Öpüştüğümüzde bizden kaçan kelebekler" diyor bana, kendini alçaltıp klitorisimin hemen üzerine bir öpücük bırakırken. Titriyorum ve kendimi ona yaklaştırmaya çalışıyorum. Bacaklarımı birbirinden daha da ayırıyor.

"Amının benim için ne kadar ıslandığı, inlemelerinin sesi ve aramızdaki elektrik."

Düz bir dille giriş yerimin hemen altından uzun dakikalardır alay ettiği yumruya kadar yalıyor beni.

Tam da onun beklediği gibi inledim. "Aşk, Rose, seçtiğin kişidir." Dişlerini klitorisime sürtüyor,

Ağzından kalbime elektrik akımı göndererek tüm sinirlerimi aydınlattı. "Ve ben seni seçtim, bebeğim."

Sözleri amıma çarpıyor ve elim başının arkasına gidiyor. Saçlarını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Dili amıma dalıyor ve geri çıkıyor; dişleri klitorisime dayanıyor ve beni ihtiyaçla inletiyor. Beni yiyor ve içiyor. İçimdeki insanlığı alıyor ve beni sadece ona ve diline cevap veren vahşi bir hayvana dönüştürüyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Siktir, Rach..." Orgazmımın karnımın altından boğazıma doğru yükseldiğini hissedebiliyorum. Ciğerlerim daralıyor, kulaklarım uğuldamaya başlıyor ve ayak parmaklarım ince havanın etrafında kıvrılıyor.

"Adımı duymak istemiyorum Rose. Beni ne kadar sevdiğini duymak istiyorum."

"I..." Vızıldayan ses tellerimin arasına hava sıkışıyor.

"Söyle," diye hırlıyor bana karşı. "Çığlık at."

Nefesim tükeniyor, diline karşı patlarken kelimelerimi haykırıyorum. "Seni seviyorum!"

Nefes alıyorum, titreyen bedenim orgazmımın dalgasını sürerken O₂ moleküllerinde boğuluyorum. Doğruluyor, oturduğu tabureyi bırakıyor ve mutfak adasından kalkmama yardım ediyor. Bacaklarım titriyor ve gözlerim hiçbir şeye odaklanamıyor.

Kulak mememin hemen altındaki deriye öpücükler bırakırken "Arkanı dön," diye fısıldıyor. Sonra ağzımı öpüyor, kendi tadımı dilime doğru itiyor. Beni bıraktığında arkamı dönüyorum. Omuzlarımın arasından yavaşça itiyor ve vücudumun üst kısmı taburenin oturağına uzanana ve başım sarkana kadar katlanıyorum.

"Kımıldama." Sözleri yumuşak bir şekilde söylenmişti, genellikle birbirimize verdiğimizizin tam tersi. Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni orgazm sonrası güvenli bir mutluluk haline sokuyor.

Ne zaman gittiğini fark etmiyorum, sadece ne zaman geri geldiğini. Gözlerim kapalı, tenim hassas ve deri

bar taburesi ne kadar sıcak olduğumdan ısınıyor. Başım ağırlaşıyor, baş aşağı asılı dururken kan hücum ediyor ama onu yukarı çekecek gücüm yok.

"Rose." Rachel'ın meleksi sesi beni hafif bir uykudan uyandırıyor. Elini sırtımda gezdiriyor, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı...

Arkama yerleştiğini hissedebiliyorum ama gözlerimi açamıyorum. İçinde bulunduğum rahat durumdan dolayı ağırlaştılar.

Kuyruk sokumumdan boynumun tepesine kadar omurgamı öpüyor. Başımın yan tarafını öpüyor ve kulak mememi yalıyor. "Şimdi seni becereceğim," diye mırıldanıyor.

Kalbim karnıma düşüyor ve içime yerleşiyor. Kukum kasılıyor, klitorisim onun sözleriyle şişiyor.

Kıçımın yanaklarını ayırıyor ve arkadan amımı tekrar yalıyor. Onun için çok ıslağım, kalçalarımnda hissedebiliyorum. Doğrulduğunu hissediyorum ve bir parmağı içime giriyor. İçime girip çıkıyor, ıslaklığımı her tarafa sürüklüyor. Sonra bir tane daha sokuyor. Parmak eklemlerini g noktama sürüyor, benden daha fazla zevk alıyor, uzun inlemelerle adını daha fazla söylüyor.

"Bebeğim, benim için inerken sesin bir kraliçe gibi çıkıyor." Dizlerim onun sesiyle bükülüyor. Üçüncü bir parmak daha sokuyor, beni geriyor ve irkilmeme neden oluyor.

Bir elini saçıma koyarken "Şşşt," diyor. Kafa derimi ovuyor ve içime girip çıkmaya devam ediyor. "Çok iyi davranıyorsun," diye beni temin ediyor. "Ve şimdi daha fazlasını alacaksın."

Parmaklarını çekiyor, birkaç saniye mola vermeme izin veriyor, arzu hala beni yutarken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Beni yayıyor ve bir saniye sonra, girişime karşı bir yapay penisin başını hissediyorum.

"Rach," diye sızlandım, sonunda eskiden kullandığımız straponu bulmaya gittiğini fark ettim. O odada hâlâ oyuncaklarımızın olduğunu bile bilmiyordum.

"Evet, bebeğim?" diye soruyor, neredeyse masumca. Hafifçe geri çekiliyor ve sonra yavaşça tekrar içime giriyor.

"Siktir," diye inliyorum.

Zevk çok yoğun olana kadar yavaşça içime doğru ilerliyor, kalçalarımı ona doğru itiyorum, daha fazlası için kovalıyorum.

İticileri aynı hızda devam ederken, arkalarına daha fazla güç koyuyor ve daha sert hale geliyorlar, adını çığlık atmamı sağlıyorlar. Bir sonraki hamlesi sert vuruyor ve ondan uzaklaşmaya çalışarak ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum. Kalçalarımı tutarak beni durduruyor.

"Sakin ol," diye yumuşakça emrediyor.

"Bu çok fazla," diye kısa bir nefesle sızlanıyorum.

"Uslu dur, Doll." Bu takma ad ve sesindeki değişiklik içimde bir şeyleri uyandırdı. Kıpırdamıyorum ve kalçalarımı tekrar yerine oturtmasına izin veriyorum. Ayaklarım şimdi yere düz basıyor. İçimde hareket ederken hareketsiz duruyor. İçeri ve dışarı, sert ve yavaş, zevk ve acı. Hepsi tutkunun sıcaklığında, zevkin sancılarında birbirine karışıyor. "Çok iyi alıyorsun. Amının beni içine alışını görebilseydin... Tanrım, çok güzelsin."

Üzerime eğiliyor ve dişlerini sırtımda hissediyorum. Sertçe ısıyor ve ben zevkle çığlık atıyorum.

"Kahretsin," diye inliyorum. "Boşalacağım... Boşalacağım, Rach..." Hızlanıyor, g noktama mükemmel bir şekilde sürtünüyor ve ben onun için çözülüyorum. Dizlerim beni bırakıyor ve ben koltuğun bacaklarını kavrarken o kalçalarımı tutuyor. Ben nefesimi tutup aşağı inerken o birkaç saniyeliğine yavaşlıyor. Parmakları klitorisimi ovabilsin diye eli etrafıma geliyor ve nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?"

Tekrar içime giriyor ve beni çığlık attırıyor. "Benim için bir tane daha, Doll."

"Rach, yapamam... Daha fazla dayanamayacağım." Ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum ama o daha sert itiyor, aynı anda tabureyi hareket ettirerek zemine sürtüyor. Sırtımdan aşağı ter aktığını hissedebiliyorum. Karnım zevk ve sıcaklıkla kıvrılıyor.

Ciğerlerimde hava seyrekleştikçe ayak parmaklarımdan kulaklarıma kadar yayılıyor.

"Ama yine de yapacaksın."

Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor; ne zaman şikayet etmeye çalışsam hızlanıyor. Adını acı içinde haykırıyorum, ama zevkle çığlık attığım kadar sert değil. Tokatlamadan önce klitorisimi çimdikliyor ve çekiyor. Ve uzun bir daire çizdiğinde, tekrar patlıyorum. Beni başka bir orgazma zorlamasına izin veriyorum ve tüm gücümü kaybediyorum.

Çıkarması zaman alıyor ama çıkardığında neredeyse kollarına düşüyordum. Kanepeye doğru yürümeme yardım etti ve ikimiz de kanepeye düştük.

Nefesimi tutmam, kalbimin tekrar düzenli atmaya başlaması biraz zaman alıyor. Beni kaşıklayıp uyuturken sırtıma yaslandığını hissediyorum. Başımın arkasıyla onu dürtüyorum ve o da elini saçlarımdan arasına sokup kafatasımı kaşıyor. Aynen eskiden yaptığımız gibi. Uyku beni bir mutluluk örtüsüyle sarıyor, bugünün ya da önceki yılların tüm korkunç anılarını sürükleyip götürüyor. Belki de haklıdır, belki de aşkı her şeyi düzeltebilir.

Telefon çaldığında bir dakika geçmiş gibi geliyor ama uykumun ne kadar derin olduğuna ve güneşin turuncu ışığının yükseldiğine bakılırsa bütün gece uyumuşuz. Rachel koltuktan atladı, beni itti ve uykulu halimle karşı koyabileceğimden daha büyük bir güçle yere yuvarlanmama neden oldu. Kıyafetlerinin olduğu yere koşup telefonunu aldı.

"Ben Conor," diye panikliyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor, korku yüz hatlarını ele geçiriyor. "Ona burada olduğumu söyleyemem," diye ciyaklıyor.

"Sikeyim Conor'ı," diye esniyorum. "Buraya gel." Tekrar kanepenin rahatlığına gömülüyorum.

Başını sallıyor. "Seni görmemi istemiyor."

"Bu hiç adil değil. Ne yapacağımızı sanıyor?
Bütün gece harika seks mi
yapalım?" Bu onu
güldürmüyor.

"Peki," diye hayıflanıyorum. Neden ona siktirip gitmesini söylemediğini anlamıyorum. Onun gibi bir şerefsizin onu aşağı çekmesine ve bir ilişkiye, hatta nişana bağlamasına izin vermek. Hiç anlamıyorum. Ama olmam gerektiği gibi burada değildim ve sonraki sözlerim biraz acı geliyor.

"Rach, tüm bunlardan sonra Conor'ın aramıza gireceğini söyleyemezsin, değil mi? Bunun olmasına izin vermeden önce onu öldüreceğimi elbette biliyorsun."

Gözleri açılıyor. Onu öldüreceğimi söylediğim için olduğundan şüpheliyim. O buna alışık. Hayır, Conor'ın bizim için gerçek bir sorun olabileceğine inanıyor gibi.

"Onu bırakamam," diye başını sallıyor.

"Ne?" Kıkırdıyorum. O heriften hep nefret etti ve şimdi de onu terk edemiyor mu?

"Yani...yapacağım. Şimdi olmaz. Şu anda yapamam."

"Senin için yapacağım," diye homurdanıyorum ayağa kalkarken. Ona doğru yürürken yerden tişörtümü alıyorum ve yanına vardığımda telefonunu arkasından sıkıca tutuyor.

"Hayır. Gerçekten bilemez. Ben ciddiylim." Uykulu halimle anlayamayacağım kadar hızlı giyiniyor. Düğmesiz bluzunu iliklemeğe çalışıyordu bile. Ne zaman oldu bu? Bluzuna bakıyor. Benim yüzümden yırtılmış ve Sam'in kesiği yüzünden kanlı.

Telefon çalmayı bıraktı. Tekrar başladı.

"Telefonu bana ver, Sunshine."

"Lütfen Rose. Nişanı öylece bozamam. Onunla oturup konuşmam lazım. Ailemle konuşmam gerek."

"Aman Tanrım," diye bir kahkaha attım. "Hâlâ tam olarak sana emrettikleri şeyi yapıyorsun! Büyü artık, Rachel!"

"İnan bana, şu anda eve gitmek istemiyorum. Kendini bana karşı bu kadar savunmasız bıraktıktan sonra olmaz. Bu hiç de

hiçbir şeyi değiştiremez. Seni seviyorum Rose. Sadece Conor'ı halletmem gerekiyor..." Korku gözlerinin önünden geçiyor, derin, dipsiz. Rachel hâlâ ailesinden ve onların kendisinden ne istediğinden korkuyor.

"Pekâlâ." Düşünmek için bir saniye ayırıyorum, ona olan sahiplenme duygumdan kurtulmaya çalışıyorum. Anlayışlı olmalıyım. Bu işi ağırdan almasına izin vermeliyim. Öylece hayatına girip onu nişanı atmaya zorlayamam.

Ama sonra telefonu tekrar çalmaya başlıyor ve avucunun içinde 'ruh eşimin' ekranının aydınlanmasını izliyorum. Aynı anda hem yavaş hem de hızlı oluyor. Ağır çekimde, gözlerimin ekranı taramasını izliyor. Bakışlarımız buluşuyor ve gözleri sessizce bana yalvarıyor.

Elim hareket etmeye başladığında konuşmaya gidiyor ama çok geç kalıyor.

"Adını kurtaran kişi o-"

Telefonu elinden aldım ve açtım.

"Şu anda biraz meşgul Conor. Neden biraz daha uyumuyorsun? Daha sonra evde olacak."

"Rose!" diye soluk soluğa bağılıyor. Çoktan kapattım. Telefonunu da kapattım. Bu Rachel'la benim anım. Ona aşık olduğumdan beri beklediğim an.

"Bunu yapamazsınız. Bu..." Söyleyecek bir şey bulamıyor ama mutlu. Sıkıştırılmış gülümsemesinden bunu anlayabiliyorum.

"Neden gitmeyi denemiyorsun ve izin verip vermeyeceğimi görmüyorsun?"

Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Sahiplenici, kıskanç, psikopat. Bununla yaşayabilirim.

Ve şu an yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da yapabilir.

"Eve döndüğümde büyük bir tartışma yaşayacağım," diye homurdanıyor.

"Umarım düğünü iptal eder."

"Temenni," diye mırıldanıyor.

Ona tekrar yaklaşıırken, "Sen benimsin, Günışığım," diyorum. "Tamamen benimsin. Conor'ın hiç şansı yok."

Başını sallıyor, gözleri dudaklarıma yapışmış. "Dün gece ne oldu..." Tereddüt ediyor, kelimeleri tam olarak bulamıyor.

"Daha birçok kez olacak." Birkaç saniye duraksıyorum, aramızda bir anlaşma zemini bulmaya çalışıyorum. "Bak, şimdilik Conor'la mı kalmak istiyorsun? Aileni yatıştırmak mı istiyorsun? Misafirim ol, ama asla onun olmayacaksın."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Sam'den bahsediyordum... ve o adamdan."

"Lik." Uzun bir nefes alıyorum. Omuzlarımı döndürüyorum ve boynumu uzatıyorum. "Hayır, bu, bu bir daha asla olmayacak."

"Rose, senden istedikleri her şeyi yapamazsın. Yapamazsın! Bu tehlikeli, bu-"

"Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil."

Aynı fikirde değil ama yine de başını sallıyor, dudakları sadece birkaç saniyeliğine mühürleniyor. "Madem bu kadar iyi çocukluk arkadaşınız, neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Rachel evrensel bir masumiyete sahip. Sarı saçları, parlak mavi gözleri. Bunun altında kötülük saklıyor ama sevdiği birini tehlikeye atacak türden değil. Benim Sam'e yaptığım türden şeyleri asla yapmaz, onun bana ya da benim ona yaptığım gibi birine ihanet etmez.

"Onun beni koruması gerekiyordu," diye törpüledim. "Asla tutmayacağı sözler verdi ve... o..." Kalbim sıkışıp boğazımdan kaçmaya çalışırken kelimelerim ağzımdan kaçıyor. "O bir yalancı. O... o beni terk etti."

Bunun üzerine dikkatimi kaybetmeye başladığımı, göğsüme ağrı saplandığını hissedebiliyor.

"Sorun yok bebeğim," diyor usulca. "Sana güveniyorum. Eğer sana ihanet ettiğini söylüyorsan, o zaman sana inanıyorum."

Başımı salladım. "O beni sırtımdan bıçakladı, Rach. Ben de onu bıçakladım." Ağzım burkuldu. "Tam kalbinden." Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Nefreti çok derin ve eğer istediği şeyi yapmak senden uzak durması anlamına geliyorsa, benim için sorun değil. Sen güvende olduğunda ondan intikamımı alacağım. Bu konuda bana güven."

"Ama-"

"Benim için sorun olmadığını söyledim, nokta."

"Rose-"

"Yeter Rachel. Ben senin Conor'la kalmana izin verdim, sen de benim kendi işimi halletmeme izin verdin. Tartışma bitmiştir."

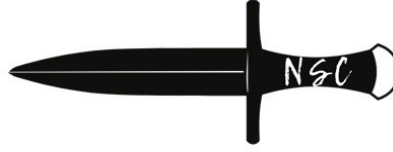
"Seni seviyorum," diyor uysalca.

"Ve eğer seni sevmeseydim, bu saçmalığı kabul etmezdim. Şimdi tekrar uzan. Can sıkıntısına dönmeden önce birkaç saat zevk alacaksın."

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor, kıyafetleri yere düşüyor ve ağızım aç bir öpücükle onunla buluşuyor.

OceanofPDF.com

LIK

Boynuzlar - Bryce Fox

"Kimsenin dudakları bu kadar kırmızı olmamalı. Bu yasadışı," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Arabasının hoparlöründen Sam'in sesi geldi: "Bunu duydum. Rose White'ı evinden almak için ödünç almıştım.

Cuma hızla geldi ve ben Rose'u Silver Falls'taki Volkov'ların kulübüne götürmek için küçük görevime başladım bile. Kaldığı malikaneye açılan devasa kapıdan çıkışını izliyorum. Murray'lerin malikânesi Stoneview'in derinliklerinde güzel bir yer.

Üst sınıf, zengin çocuklar ve arkadaşarımla bana tepeden bakan bir sürü kız. Stoneview'den hatırladığım tek şey bu. Uzun zamandır gitmemiştim, zenginlerin ne kadar zenginleştığını görünce şok olmuşum. Stoneview'den çıkan tek iyi şey Jake White'dı. Aramızda, insanların arasında yürürken bize ona uzaktan bakma şansı veren bir Tanrı. Son sınıfta Kuzey Sahili'ndeki okulumuza taşındı ve gözlerimi ondan ayırabildiğim bir dakika bile olmadı. Gözleri, gamzeleri, dudakları... İkiz kardeşiyle tıpatıp aynıydı.

"Onda gözün olduğunu varsayıyorum," diye tekrar konuşuyor Sam, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Seviyorum," diye sevgiyle iç geçiriyorum, sırf onu kızdırmak için.

"Aletini elinden çıkarıp işine bakar mısın?" diye homurdanıyor. Benim güzel, evcilleştirilemez erkeğim kıskanıyor çünkü düşmanını nasıl çekici bulduğumu anlıyor.

"O bir kız, habibi," diye kıkırdıyorum. "Onlarla hiç ilgilenmediğimi biliyorsun." Şimdiye kadar söylemedim. "Ama lütfen öfkeli davranışlarına devam et. Beni tahrik ediyor."

"Bir sonraki kompozisyonun ne zaman?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Neden? Yazmak mı istiyorsun?" Üniversiteden nefret ediyorum ve Sam yüksek eğitim almam konusunda ısrar etmeseydi oraya asla adımımı atmazdım. Etmedi ve bana yansıtıyor.

"Çünkü masandaki pisliği görebiliyorum ve kompozisyon yazmaya çalışan birine benzemiyor."

"Ofisimde ne yapıyorsun?" Sahte bir nefes aldım. "Orada özel şeyler var, efendim."

"Benim evim. Ofisim. Erkek arkadaşım," diye homurdanıyor. "Mm, dur. Bana erkek arkadaşım demene bayılıyorum."

Şu anda senden yayılan sevimlilik."

"Lik, seni aletimle boğacağım. Bunu ne kadar sevimli bulduğunu bana söyle." Kendi aletim canlanıyor ve takım elbisemin içinde kendimi ayarlamak zorunda kalıyorum. "Bu gece eve döndüğünde kompozisyonuna başlıyorsun," diye alçak sesle emrediyor.

"Yoksa ne olur?" Dudağımı ısırırken söylüyorum.

"Yoksa bir dahaki sefere o daracık kıcına sikimi sokmam için yalvardığında hiçbir şey alamayacaksın."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye dudak büküyorum. Rose yolun diğer tarafında beni fark ediyor ve arabaya doğru yürüyor. Siyah anne kotu giyiyor ve dar siyah balıkçı yakasını muhtemelen Sam'e uyabilecek ekstra büyük bir kot ceketle örtüyor. Uzun, mürekkep siyahı saçları

Rüzgâr yüzünden uzaklaştı. "Prenses geliyor. Güle güle habibi," diyorum aceleyle.

"Ona prenses deme-" Telefonu kapattım. Arabanın kilidini açıyorum ve Rose atlıyor.

"Merhaba prenses," diye selamlıyorum onu yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

Çenesinin sıkışmasını izliyorum. Elleri ceketinin ceplerinde, ama geçen hafta kulübede yaptığı gibi yumruklarını sıkıldığını hayal edebiliyorum. Bu durumdan nefret ediyor ve ben de bundan faydalanacağım. Son iki yılını ondan her bahsedildiğinde Sam'in gözlerinin parlamasını izleyerek geçirdim. Ya nefretle ya da tutkuyla. Her iki durumda da, her zaman önemli bir şeydi.

Adı her zaman insanların dilinde. Yasak kız için yasak bir fısıltı. Kuzey Sahili'nde kimse ona dokunamazdı ve onu beceriyor ya da beceriyor olmaları fark etmezdi. Ağabeyi Nate herkesi buna karşı uyarırdı. Onlar cesur insanlardı ve bildiğim kadarıyla Rose'un oldukça sıkıcı bir ünü var, bu yüzden Nate'in ona dokunan herkesi öldürdüğünden şüpheliyim. Ama Sam'in çok ileri giden birkaç adamı öldürdüğünü biliyorum. Bunun beni kışkırtıldığını söylemek hafif kalır.

Geçen haftaya kadar onu hiç görmemiştim. Bu garip çünkü aynı çevrelerde bulunmuştuk. Lisedeyken aynı lakros turnuvalarına katılırdık ve ben Stoneview kızlarına hiç ilgi göstermezdim. Xi onunla birçok partide tanıştı, Billie ondan nefret ediyor ve Emma onunla yattı. Sam onu sadece üvey kardeşim olduğu için bağışladı. Rose White yıllardır beni boğuyor ve varlığımdan bile haberi yok.

Şimdi beni sadece Sam'in erkek arkadaşı olarak görüyor, ama anlamadığı şey onun aklından hiç çıkmadığı. Yani benim aklımdan hiç çıkmıyor. Döneli daha iki ay bile olmadı ve Sam ona dokunan tek adamı öldürdü bile - Mattock, Sam'in kendine saklamak istediği kadına dokunduğu için gitti.

Sam'in Rose için bir adamı öldürmesi... Bu beni rahatsız ediyor ama şaşırtmadı. Hayır, beni şaşırtan Rachel'a bakışı, gözlerindeki kıskançlıktı.

Emniyet kemerini takarken "Ne diye gülümsüyorsun lan sen?" diye mırıldandı. Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, yüzümdeki aptal gülümsemeyi silmeyi unuttum. Sırf onu kızdırmak için kullanmaya karar verdiğim gülümsemeyi.

"Sadece yeni iş arkadaşımı gördüğüm için mutluyum." Arabayı çalıştırdım ve kenara çektim.

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan," diye homurdanarak pencereden dışarı bakıyor.

"Sam'in yeni şantajcı askerini gördüğüme sevindiğimi söylememi mi tercih edersin? Hayır, biliyorum, Sam'in yeni oyuncağı mı? Onun yeni bitc-"

"Kapa çeneni," diye tersliyor kafasını bana çevirirken. Sırıtişımı görünce bakışları daralıyor ve onunla dalga geçtiğimi anlıyor.

Bu eğlenceli olacak.

Dünyaya bir gece fırtınası getirmeye hazır gibi görünen gece mavisi keskin bakışları yüzümü yakından inceliyor. Kırmızı ışıktaki yüzümü ona dönerek yüz hatlarımı değerlendirmesine izin veriyorum. Ben güzel bir adamım. Kirpiklerim uzun ve çenem keskin. Büyüleyici bir gülümsemem ve karşı konulmaz çikolata gözlerim var. Tabii ki onunla kıyaslanamam.

Gülümsememle duraksıyor. Dolgun dudaklarım düz dişlerimi göstermek için ayrılmış ve onunla alay ediyorum. Ben yakışıklıyım, hepsini içine al.

"Kimin dişleri bu kadar beyaz? Garip." Penceresine dönüyor ve ben gülmekten patlıyorum.

"Çok tatlısın," diyorum ona. Işık yeşile dönüyor ve tekrar yola koyuluyoruz. Silver Falls'a daha yarım saat var ve ben sessizce oturacak biri değilim. "Sam sana rolüne uygun giyinmeni söyledi. Korkarım şu anda bir seks kulübüne giden seksi kız rolüne uymuyorsun."

"Sam'e sikimi yalamasını söyleyebilirsin. Vikt'in sahibi olduğu bir kulübe striptizci kılığında girmeden önce cehennem donacak.

-" Kendini tutuyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve cümlesini bitiriyor. "Volkov kardeşler."

Bana bir bakış fırlattı ama bana dönmedi. Yine de onu yakaladım ve kaşlarımın çatıldığını hissettim. Demek Volkov kardeşlerden birine ilk ismiyle hitap ediyor.

"Senin sakin bile yok," diye kıkırdıyorum, ağzından kaçırdığını fark etmemiş gibi davranmak için. "Bu her şeyi değiştirirdi."

"Benim metaforik aletim, göt herif. Ama gerçeklikten bahsetmek istiyorsan, ona seninkini emmesini ve beni düşünmesini söyleyebilirsin. Eğer zaten düşünmüyorsa." Bu sefer tamamen bana dönüyor ve bana göz kırpmıyor.

Bu beni sinirlendiriyor ve ellerim direksiyona yapışıyor.

Sadece doğru olabileceği için değil.

Sadece öyle olup olmadığını bilmediğim için değil.

Ama esas olarak göz kırpması kalbimi yerinden oynattı.

Ben hassas bir adamım. Ve ikizine çok benziyor.

Jake White bana biraz fazla yakından baktığında kalbim kesinlikle teklerdi.

Bu yüzden olmalı.

Kulaklarımda çınlayan kalbimin sesini bastırmak için müzik açıyorum. Hoparlörlerden Call Me Karizma'dan Art Hoe çalıyor ve ona ne kadar uyduğuna gözlerimi deviriyorum.

Vue Club'ın arka tarafına park ediyorum ve Rose'a dönüyorum. Güneş batmış, gece uyanıyor ve o karanlığa aitmiş gibi görünüyor.

Arka koltuktan çantayı alırken ona "Üstünü değiştirmen gerekiyor," diyorum. İçinde seksi iç çamaşırları ve asla giymek istemeyeceği bir koşum takımı var. Sam onun istediği gibi giyinmeyeceğini biliyordu, o yüzden bu çantayı bana verdi. Ama onu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Çünkü Sam bu gece Rachel'ı ziyaret etmeye çalıştı ama Rachel evinde değildi.

Rose'un bunu bilmesine gerek yok, değil mi? Çantayı açıyor ve siyah dantel bir tanga çıkarıyor. İşaret parmağından sarkıyor. Bir bana, bir tangaya, bir de bana bakıyor.

"Evet, onu giymeyeceğim."

"Hadi ama," diye sırtıyorum. "Gerçekten de 'sana söylediklerimizi yapmazsan kız arkadaşın zarar görür' türünden konuşmalara geri dönmek istiyor muyuz? Sen ve ben bunu aştık."

Tangayı çantaya geri koyup fermuarını kapatana kadar onu yakaladığımı düşünüyorum. Şimdi bana gülümseyen o. O lanet kırmızı dudaklar. Eminim benimkilerin etrafında cennet gibi hissediyorlardır.

Hayır.

"Rachel şehir dışında. Nişanlısı hafta sonu için onu New York'a elbise alışverişine götürdü. Yani... hayır, onu giymeyeceğim."

Düşüncelerimi çiğneyerek alt dudağımı ısıırıyorum. Doğru, bu bir sorun.

"Ama seni o aptal kulübe sokacağım."

Şaşırmış bir şekilde kaşımı kaldırıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Beni oraya 90'lardaki küçük bir çocuk gibi giydirebileceğini düşünüyorsan, yalla."

Bana gözlerini deviriyor ve arabadan çıkıyoruz. Stranger Things'teki çocuklardan biri gibi görünürken, koyu siyah Armani takım elbise giymiş küçük metal kapıya doğru yürümek çok garip.

"Seni şimdiden uyarıyorum. Bizi içeri sok ve sonra konuşmayı bana bırak."

"Orada ne yapmaya çalışıyorsun ki? Kardeşler buraya gelmiyor."

Metal kapıya dört kez vururken, "Kimi aradığımı biliyorum, merak etme," diyorum.

Karşılığında aldığım sessizlik beni şüpheyeye düşürmüyor ama yanımdaki kızın ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi bana bakması beni sinirlendiriyor.

Sonunda kapı açıldı ve Sam'le aynı boyda bir adam çıktı. Rose da ben de ona bakmak için boynumuzu uzatmak zorunda kalıyoruz. Bize o kadar yakın ki, aynı anda bir adım geri atıyoruz.

Bana bakarak Rusça bir şeyler söylüyor. Bir tür onaylama gibi geliyor. Ama sonra Rose'un kıyafetine tepeden tırnağa bakıyor ve başını sallıyor.

"Nyet," diyor kapıyı kapatmak için tutmadan önce. "Sana üstünü değiştirmeni söylemiştim," diye mırıldanıyorum ona, İçimde yükselen öfke.

O kapıyı kapatmadan Rose ayağını içeri sokar ve onu durdurur. Harika, devî kızdıracak ve bu gece kavga etmek zorunda kalacak olan benim.

Adam kelimenin tam anlamıyla ona hırlıyor. "Beni kızdırma kızım," diyor güçlü bir Rus aksanıyla. "Kahvaltıda küçük amcıklar kırarım."

Homurdanıyor ve bana dönüyor. "Duydun mu Lik? Kahvaltı için küçük amcıklar kırıyor. Seni ondan korusak iyi olur."

Rus adama döndüğünde kalbim hızlanıyor. "Bırak gireyim, koca oğlan. Sana bir şey göstermek istiyorum. Hoşuna gitmezse beni dışarı atabilirsin."

İçeri girmeden onu dirseğinden yakaladım. "Ona ne göstereceksin? Göğüslerini mi? İki sivrisinek ısırığının bizi öldürmekten başka bir işe yaramayacağını söylemekten korkuyorum."

Beni omuz silkip içeride kayboluyor ve ağzım açık kalıyor. Ona ne gösteriyor? Eğer o ölürse, Sam beni öldürecek. Ama beş saniye sonra geri geliyor ve bana el sallıyor.

"İçeri gel, benim küçük amcığım. Hepimiz iyiyiz."

"Amların muhtemelen dünyadaki en güçlü şey olduğunu bilmeni isterim. Tüm nüfusu doğuran şeyi baltalama," diyorum ince, kırmızı bir koridorda yürürken ona kayıtsızca. "Taşaklardan çok daha güçlüler ve

Birine zayıf olduğunu söylemek için korkak demek aptalca bir ifadedir."

"Evet, hayatında yaladığın miktar göz önüne alındığında taşaklar hakkında çok şey biliyor olmalısın." Durdu ve bana döndü. "Amları bana karşı savunmak zorunda değilsin Lik. İnan bana, onları benden daha çok seven biriyle karşılaşmayacaksın. Gidelim mi?"

Önümüzdeki siyah kapıyı işaret ediyor. Üzerinde neon kırmızısıyla Vue Club yazıyor.

"Orada gerçekten seksi görünen kızlar görmek üzeresin. Uyum sağlamak için elinden geleni yap," diye homurdanıyorum.

"Çok güzelsin Lik," diye gülümsüyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum, başka bir şeyin gelmekte olduğunu biliyorum. Son sözü o söylemek istiyor. Bu onun içinde bir ihtiyaç gibi.

"Cezayirlisin, değil mi? Güzel özelliklerinden belli oluyor." Sessiz kalıyorum ve diğer ayakkabı düşüyor. "Bu tür kulüplerde sana ne sıklıkla uyum sağladığını hissettiriyorlar?"

Dudaklarımı büzdüm. Bunu hiç düşünmemiştim. Ülkemizde benim gibi bir yüzle dolaşmak başlı başına bir görev. Hayatım boyunca ırkçılıkla iç içe yaşadım ve o da haklı olduğunu biliyor. Beyaz insanlar nadiren bana ait olduğumu hissettirdi.

Yine de cevap verecek bir şeyler buluyorum çünkü son sözü onun söylemesine izin vermem mümkün değil.

"Öncelikle, annem Cezayirli olsa da babam Faslıydı, bu yüzden sadece Cezayirli olduğumu söyleyemezsiniz."

"Küçük bir kuş bana babanın Oujda'dan olduğunu söyledi. Cezayir'e o kadar yakın ki muhtemelen penceresinden annene el sallayabilir."

Bunun ne kadar doğru olduğuna gülmemek için dudaklarımı sıkarak zorunda kalıyorum. Yine de annemin dediği gibi, babam muhtemelen şehrini Cezayir'le nasıl kıyasladığımızı duyunca bize orta parmaklarını gösteriyordur. "Babamı rahat bırak miskîn," diyorum zavallı babamı kastederek. "Şimdi seni bir duyabilse. Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Babama

bir

elimi göğsüme koydum ve başımı sağa doğru eğdim. "Rose White... benim hayranım mısın?"

"Emma ailesi hakkında konuşmayı seviyor," diye basitçe yanıtlıyor. "Ve benim de onu konuşturacak yöntemlerim var."

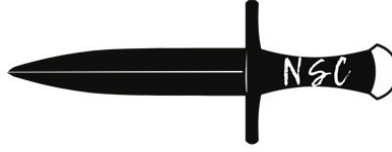
Hareket etmeyi bıraktım, elim kolumda. "Hâlâ üvey kız kardeşimle yatıyor musun prenses?"

Lakap karşısında yüz hatları geriliyor ama yine de ona böyle hitap etmememi söylemiyor. "Ya dediysem? Kiskandın mı?"

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve kapıyı iterek açıyor.

OceanofPDF.com

LİK

Kırmızı Elbiseli Bir Yalancı İçin Enayiyim - Adam Jensen

Kulüp, birkaç metre önümüzü göremeyeceğimiz kadar dumanlı. Kırmızı ışıklar tamamen siyah dans pistinin üzerinden geçiyor ve derin bas müzik bizi sağır ediyor. Rose'un kolunu tutup onu daha yakına çekiyorum.

"Yakın dur," diyorum kulağına yüksek sesle. Tanrı aşkına, burada bir kulak zarını deleceğim. Sam'in beni neden gönderdiğini anlamaya başlıyorum. Gürültülü yerlerden nefret eder. Çocuğun sakinliğe ve Zen'e ihtiyacı var. Ayrıca burada kimsenin onu tanımasını istemiyordu. Esas olarak, Rose'la yalnız vakit geçirmek istemiyordu.

Terli insanların arasında zikzaklar çizerek, birbirimize sürtünerek bizi bara yönlendiriyorum.

"Bir Polugar," diyorum genç barmene. Kırmızı bir korse ve deri bir etek giyen ateşli bir sarışın.

"Ve bir viski-"

"İşte bu kadar," diyorum sarışına. Votkamı doldurmak için bize arkasını döndü.

"Lanet olsun, ben de bir içki istiyorum. E n azından zaman ayırdığıma değsin."

"Hayır," dedim ona. "Sessiz kalıp bekleyeceksin. Ve Tanrı aşkına Sake, dene gösteren o sen yarı yolda iyi"

bakıyorum."

Büyük boy kot ceket ve boğazlı kazakla bile çok güzel. Ama o bunu biliyor ve başını omuzlarına yaslamak istiyor. Sert ses tonum onu rahatsız etmiş olmalı, çünkü bana kısık gözlerle bakıyor.

"Bana emir vermeye kalkma, Lik. Erkek arkadaşının bana şantaj yapacak bir şeyi olabilir, ama sen sadece onun küçük evcil hayvanısın."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kısa bile olmaması beni rahatsız ediyor. O sıska, ben iri yarı olsam da, bu kaltak benden ancak bir santim kısa olmalı ve ben 1.80 boyundayım. Doğrudan yüzüme konuşmak için kafasını kaldırmasına bile gerek yok.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sam'in ne tür adamları siktiğini biliyorum. Sen onun kölesisin. Bu sana benim üzerimde herhangi bir güç vermez."

Burun deliklerim açılıyor, yanlışlıkla çiçekli parfümünü içime çekiyorum. Müzik eşliğinde konuşmak için sesini zorladığında, sesi her zamankinden daha hırıltılı çıkıyor ve bunu seksi bulmamak için beynimle savaşmak zorunda kalıyorum. Küçük gülümsemesi çok fazla kazanan bir gülümseme gibi görünüyor. Ben de kafası karışana kadar ona sırtıyorum.

Yavaşça etrafından dolaşıyorum ve sırtına yaslanıyorum, böylece doğrudan kulağına konuşabiliyorum. "Bir erkeğin bana hükmetmesine izin verdiğim için kendimin tehlikeli bir varlık olmadığımı düşünmek büyük bir hata olur."

Titrediğini hissediyorum. Yavaşça ceketini omuzlarından indiriyorum. "Dizginleri ele alamayacağıma inanmak aptallık olur, özellikle de söz konusu benden daha güçlü olduğunu düşünen küçük, şımarık prensesler olduğunda."

Ellerim boğazının etrafındaki malzemeyi kavradığında tamamen sakinleşiyor. Parmaklarımın etrafındaki kalın halkalar, metale çarpan kırmızı lazerlerden dolayı parlıyor.

"Sana seksi görünmeni söylemiştim prenses." Sertçe çekiyorum, boğazından boğazına kadar boğazlı kazağını yırtıyorum.

Göğüsler. Nefes nefese kalıyor ve ellerini benimkilere götürüyor. "Tsk, tsk," diye tutuyorum onu, ellerini itiyorum. Alt eteğini tutup onu da yırtıyorum, sonra göğüslerinin hemen altında bir düğüm atıyorum. "Bir dahaki sefere bana kendimi tekrar ettirme."

Önüne geçip yeni görünümüne bakıyorum. Balıkçı yakası göğüslerinin arasını gösterecek kadar yırtılmış ve hemen altlarından tekrar bağlanmış. Köprücük kemiğinden birkaç dövme görünüyor ve karnındakiler de açıkta. Sonunda kulübe tam olarak uyuyor.

"İşte oldu. O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Barmen bana içkimi veriyor, ben de ona veriyorum. "Şuradaki masa," diyorum, etrafında üç adamın oturduğu bir masayı göstererek. "Onlara bu içkiyi getirmeni istiyorum. Şişman olanla arkadaş ol. Ve, bilirsin, en iyi yaptığın şeyi yap. Diğerlerini kışkandır."

Bana bakan ölüm. Şiddet gözlerinde savaşıyor, beni yok etmeye hazır. Ne yapacağının söylenmesinden gerçekten nefret ediyor. Yine de aşağıya baktığımda ince bacaklarının gerildiğini ve hafifçe birbirine sürtündüğünü gözden kaçırmıyorum.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı çünkü Sam haklıydı. Hükmedilmekten tahrik olanlar her zaman en güçlü ruhlardır.

"Gidebilirsin."

Arkasını dönüyor, parmakları bardağın etrafında sımsıkı. O kadar sıkı ki, her an kırılabilir diye bekliyorum.

Rose'u izlemek büyük bir deneyim. Acaba hiç biriyle flört etmeye çalıştı mı diye merak ediyorum, çünkü önümdeki sahneye bakınca, buna ihtiyacı bile yok.

Üç adam şimdiden onun büyüüne kapılmış durumda ve onun yaptığı tek şey ona söylediklerim değil.

İçkiyi onlardan birine vermesini söyledim; daha açık olamazdım. Ve tek yaptığı sırtını masalarına dayamak, onlara bakmıyor bile ve söz konusu içkiyi içmeye başlıyor. Yine de hepsi onun sırtına, masalarına değen uzun saçlarına bakıyor. Şişman Rus onu yakaladı

kolundan tutup çekiştirerek dönmesini işaret ediyor. O da öyle yapıyor ve kendisiyle konuşmak istemelerine şaşır mış gibi davranıyor.

Onun yüzünü gördükleri anı tam olarak söyleyebilirim, çünkü onlarınki günlerce aradıktan sonra nihayet avını bulan kurtlar gibi kararıyor. Adam onunla konuşurken eli bileğinden ayrılmıyor. Hepsini güldüren bir şey söylüyor ve sonra onu tutan kişiye odaklanıyor. Harika, sonunda ona söylediklerimi yapıyor. Diğerk adamların onun dikkatini çekmeye çalıştıklarını ama bir türlü başaramadıklarını fark ediyorum. Rose White'a ilgi duymak böyle bir şey mi?

Konuştuğadam başparmağınıkızın dövmeli bileğine sürtüyor ve kan kulaklarıma hücum ederek beni biraz sinirlendiriyor.

Ne oluyor lan? Kendine gel, Malik.

Bir elini daha kızın beline koyduğunda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Sıska vücudu onun büyük ellerinde kırılabilir görünüyor. Öyle olmadığını biliyorum. Yine de, parmaklarının her birini kırmak için ani bir dürtü duyuyorum.

Parmak uçlarını ısıtıyor ve tekrar barmene dönüyorum.

"Bir Polugar daha," diye bağıriyorum. Elinin altından bana bakıyor

kirpikler ve gülümsemeler. "Bir sürü buz."

İmemeliydim. Artık içmiyorum ve Sam içtiğimi görse kesinlikle ıldırırdı. Ama bir sürü buzla sayılmaz, değil mi?

"Bu kulüpte senin gibi güzel yüzleri pek sık görmüyoruz," diyor bana boğucu bir sesle. Transparan sıvıyı bardağıma döküyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Ona cevap bile vermedim. İçkimi yudumlarken gözlerim Rose ve o adamda. Adam onu kucağına çektiğinde, bunu planın geri kalanını uygulamak için bir işaret olarak kabul ediyorum. Muhtemelen onlara daha fazla zaman tanımalıyım ama birden kendimi daha fazla sahiplenmiş hissediyorum. Neyse ki oynamam gereken karaktere uyuyor. Yarınki zel partilerine davet edilmemiz ve bir ikili olarak gitmemiz gerekiyor. Çok zel bir ikili.

Bardağımı bardağın üzerine çarpıp gruba doğru ilerliyorum.

Unutma, onun kafasını masaya vuramazsın. Adama ihtiyacın var.

Hepsi oturdukları yerden bana baktı. Rose içkisinin bir kısmını adamın ağzına dökmek üzereydi. Benim ölümcül bakışlarımı fark edince hareketinin ortasında durdu ve bardağı kendine geri getirdi.

Bana göz kırpmıyor ve ben de yüzüme ölümcül bir sırıtış yayılmasına izin veriyorum. Yavaşça ona uzanıyorum, kalın saçlarından bir tutam tutuyorum ve hareketi takip edebileceği kadar yavaşça çekiyorum.

"Prenses," diye alay ediyorum. Adamın kucağından inmek için çabalıyor ama başarıyor. İyi, yapmasaydı canı yanardı. "Ben de seni arıyordum."

Başını salladığımda yüzünü buruşturuyor, yüzüne şaşkınlık yayılıyor. Şu anki düşüncelerini tahmin edebiliyorum. Ona gidip flört etmesini söyledim ve şimdi kıskanç bir erkek arkadaş gibi içeri giriyorum. Ona planın bu olduğunu tam olarak söyleyemezdim, bunu asla yapmazdı.

Masanın etrafındaki üç adam bana kıskançlık, haset ve nefret karışımı bir duyguyla bakıyor.

"Beyler," dedim kibarca. "Umarım sizi rahatsız etmiyordur? Çok ama çok kötü bir kız olabilir."

Çocuklar teker teker dudak büküyor. Yavaş yavaş onlarla aynı kategoride oynadığımı anlıyorlar.

"Hiç de değil," diyor biri. Rus yüz hatları var ama Amerikan aksanıyla konuşuyor. Diğerlerinden daha genç olmalı, bir kuşak burada doğmuş.

"Hayır, ama daha fazla arkadaş aramak için senden kaçtıysa, ona iyi bakmıyorsun demektir." Bu onu tutan kişi. Daha yaşlı ve aksanı güçlü. Koyu renk saçları kulaklarının üstünde ve şakaklarında kırlarla karışmış. İri yarı, beyaz gömleği boynunu çok sıkıyor ve pantolonu patlamaya hazır.

Rose'a bakıyorum. Gözleri hepsinin üzerinde geziniyor, konuşmayı tam olarak takip edemiyor. Ya da belki de onu bu duruma benim soktuğuma inanmıyor.

"Gözler aşağı," diye çıktım ona. Bu her iki şekilde de olabilir. O kadar asi bir ruh ki, içkiyi suratıma fırlatmasını ve planımızın içine etmesini bekliyorum.

Ama sonra bakışları yere düşüyor. Dudaklarım hafifçe aralanıyor, karakterime geri dönmeden önce vücudumda şok dalgaları dolaşüyor.

Kahretsin, itaat ettiğinde gerçekten ateşli oluyor. Karşılık vermesinden çok daha ateşli. Ya da belki de ikincisinden sonra gelen birincisidir onu ateşli yapan.

Saçlarını bıraktım ve elindeki içkiyi aldım. "Ve sen içiyor muydun? Cezaları sayıyorum prenses. Ya sen?"

Şu anda Sam'in bazı taktiklerini kullandığıma inanamıyorum. Bunu bana yapmasını ne kadar sevdiğimi biliyorum. Bu tür şeyleri ona söylemeyi asla hayal edemezdim. Ama ona? Şu anda biraz fazla doğal geliyor.

Ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak içkiyi kokladım. Başlangıçta, bunu çocuklarla konuşmak için bir bahane olarak kullanmasını istedim. Onlara bir içki ikram edip sohbet başlatmasını istedim. Ama bunu kendine sakladı, ben de doğaçlama yapıyorum.

"Votka," diye kıkırdıyorum. "Kötü prenses. Yeni arkadaşlarımdan önünde beni nasıl gösterdiğine bak. Şimdi seni iyi eğitmediğimi düşünecekler." Çenesini parmaklarımdan arasında sıkıca kavıyorum. "Onlara ne kadar iyi dinlediğini göster." Ağzıma büyük bir yudum votka alıyorum, açılana kadar yanaklarına bastırıyorum ve içkiyi ağzına tükürüyorum.

Yutmaya çalıştığında boğuluyor. Bir kısmı ağzından dökülüyor ve elimle siliyorum.

Başımı sallıyorum, sanki bunu her gün yapıyormuşuz da o bir türlü beceremiyormuş gibi hayal kırıklığı taklidi yapıyorum. "Beyler, bu pek etkileyici değildi, değil mi?"

Yeni arkadaşım bana "Daha iyi bir eğitime ihtiyacı var" dedi.

Ben yakışıklı, o çirkin olsa da bazı ortak noktalarımız olduğunu görmeye başladım. Öncelikle, bu gece ikimizin de Rose'a dokunmaktan hoşlandığımızı keşfettik. İkincisi, artık ikimiz de onu BDSM konusunda eğitmek istiyoruz.

Kahretsin.

"Katılıyorum." Bakışlarım üçüne ve tekrar şişman arkadaşına yöneliyor. "Onu götürebileceğin bir yer biliyor musun?" Bilerek söylüyorum.

Başını sallayarak bir kahkaha atıyor.

"Bir Америкос için komiksin." O kadar çok gülmeye devam ediyor ki ciğerleri öksürmeye başlıyor.

Az önce bana Amerikalı mı dedi? Komik çünkü burada kimse bana Amerikalı demez.

Öksürük krizinden sonra nihayet "Sende taşak var," dedi. "Kulübüme zar zor eğitilmiş kaltağınla geliyorsun ve odalarımıza girmek istiyorsun."

Rose'un ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini fark ediyorum. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve sanki müzik olmasaydı, bir şeyler fısıldadığını duyabilirdim.

"Bir dakika önce benim zar zor eğitilmiş sürtüğümle yakından ilgileniyor gibiydiniz. İşinize yeni bir müşteri eklemeyi teklif ediyorum. Paramı reddetmeyi düşünmen ne kadar aptalca."

"Henüz reddetmiyorum." Gözleri Rose'un göğüs dekoltesine yapışmış. Neye bakıyor bu? O konuda ondan daha kalınım.

"Az önce denizaltıma sürtük dedin. Bunu ben yapıyorum. Sen yapamazsın."

Malik Benhaim, ne halt ediyorsun sen?

O adam yarınki partiye girmemize izin vermezse bu plan mahvolur. Ve ben burada Rose'a sürtük dediği için onu azarlıyorum.

Meslektaşlarıyla bakışıyor, Rose'u tepeden tırnağa süzüyor ve tekrar bana bakıyor.

"Yarın saat 11'de. Semenov'un misafiri olduğunu söyle. Giriş misafir başına bindir."

Semenov. Adı buydu. Sam'in bana söylediği tek şey siyah kapının yanındaki şişman adamı aramamdı. Tek kapı değil, buradaki tek şişman adam da değil. İşler gerçekten kötüye gidebilirdi.

Başımı sallıyorum. Kendimi tanıtırken "Ben Kill," diye yalan söylüyorum. "Dört gözle bekliyorum Bay Semenov."

"Ve uygun bir şekilde giyindiğinden emin olun, yoksa küçük prenses orada düzeltilmek için iyi bir zaman geçirmeyecek."

Rose'un çenesinin bu kadar sıkı olmasından dolayı dişlerinin kırılmamasına şaşırdım. Bundan tehlikeli bir tutkuyla nefret ediyor olmalı. Özellikle de bu gecenin asıl amacının ne olduğunu anladığına göre.

Elimi uzattım. Elim sıkmadan önce uzun uzun bakıyor. "Sizinle iş yapmak bir zevkti. Yarın görüşürüz."

Bir elimi Rose'un ensesine koyup onu uzaklaştırıyorum. Barın yanındaki tabureye bıraktığım kot ceketini alıyorum ve bir dakika sonra dışarı çıkıyoruz.

Artık kimsenin bizi duyamayacağından emin olana kadar sessiz kalıyor, arabanın içinde kilitli kalıyor.

"Seni lanet olası pislik!" diye öfkelenir. Öfkesini kontrol edemeyerek gösterge panelini yumrukluyor ve elini sallıyor. Şüphesiz kendini yaralamıştı.

"Bu aptalcaydı." Gözlerimi deviriyorum ve sakız paketimi bulana kadar orta konsoldaki eşyaları itiyorum. Sam onu benim için orada tutuyor. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var ama eğlenceli bir şey yememe izin yok. Bu yüzden ağzıma üç parça sakız atıyorum ve çenem ağrıyana kadar çiğniyorum.

Rose bana hakaret ederken parmak eklemlerimin her birini kırıyorum. Tekrar gösterge paneline vuruyor ve ben şakaklarımı ovuyorum.

"Seni şimdiden uyarıyorum. Sam'e gidip kendini becermesini söyleyebilirsin. Sırf Volkov kardeşleri bulabilesin diye senin lanet BDSM kulübüne girmeyeceğim. Bu boktan bir plan. Onlar oraya gitmez. Sen ve arkadaşın gibi kafayı yemiş değiller."

O kadar şiddetli dönüyorum ki korkudan sığıyorum. Ama ancak jean giymiş amını vahşice avuçladığımda nefesi kesiliyor.

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum ona.

O kadar şokta ki, elleri kolumu tutmaya bile gelmedi. Hayatı buna bağılıymış gibi koltuğunun kenarlarını tutuyor ve ağzı açık bir şekilde bana göz kırpmıyor. Avuç içim amına sertçe bastırıyor ve parmaklarım altından geçerek kıcını kavırıyor.

"Volkov kardeşleri öldürmek Sam'in tetikçilik hayatından sonsuza dek kurtulmasının bir yolu. O ve ben yeterince şey yaşadık ve bu paranın bize getireceği huzuru hak ediyoruz. Senin boktan isyan girişimlerin bu gece bizi neredeyse başarısızlığa uğratiyordu. Planımızı mahvetmene izin vermeyeceğim, anladın mı? Şimdi dinleyeceksin ve iyi dinleyeceksin. Planı biz yapacağız. Sen de ağzın kapalı, gerekirse bacakların açık uygulayacaksın. Yarın buraya geri geleceğiz ve sana söylediğimiz gibi giyineceksin, sana söylediğimiz yere gideceksin ve hiçbir şikayet duymak istemiyorum."

Devam etmeden önce onu sıkıca kavırıyorum ve inlemeye yakın bir şeyler mırıldanmasını sağlıyorum.

"Ya da sana söz veriyorum Rose. Senin kız Phuket'te elbise alışverişinde olabilir. Onu bulacağım, sana getireceğim ve onu küçük küçük parçalara ayırırken sana izleteceğim."

Nefes nefese kalmasının şu anda içinde tuttuğu öfkeden kaynaklandığını söyleyebilirim ama yine de onunla oynamaya devam ediyorum.

"Ve sana ilk emrini verdiğim anda ıslanmaya başladığında büyük bir kız gibi davranma."

Benden uzağa bakıyor ve sonunda elimi itmeye çalışıyor. "Bırak," diye fısıldıyor.

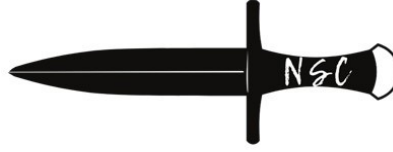
Israr etmeme gerek yok. Pencereye dönmeden önce gözlerindeki yenik bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Onu bıraktım ve daha fazla sakız alıp ağzıma attım.

Nane ağzımı yakıyor ve gözlerimi acıtıyor. Sakinleşmem gerek. Lik'i bırakıp Kill'in kontrolü ele almasına bir yorum uzaktayım. Neyi? Sikimi ona sokmak istememe neden olan ilk kız için mi?

Hadi Malik, sen bundan daha güçlüsün.

OceanofPDF.com

LIK

Switchblade - neverwaves

Telefonum çaldığında tam bir sessizlik içinde araba kullanıyordum. Sam olmasını bekliyordum. Topraklayıcı sesi beni sakinleştirmeye yardımcı olacaktır. Ekranımda Xi'nin adı belirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Bu saatte kardeşimden gelen bir arama asla iyi bir şey değildir.

"Neredesin?" diye soruyor ben daha merhaba diyemeden. Arkasındaki partiyi duyabiliyorum. Kahretsin, umarım Kings'in Ekibi herkes gardını indirmişken bir şey yapmaya kalkışmamıştır.

"Benimkine geri dönüyorum. Ne oldu?"

"Kızlarda bir parti veriyoruz. Annem Austin'le eve gitti." Kızlar derken üvey kız kardeşlerimizi kastediyor. Annemiz zamanının çoğunu Austin'de geçiriyor ama eskiden babamızla paylaştığı ev hâlâ onun. Xi orada yaşıyor. Bazen akşamlarını orada geçirmeyi seviyor. İşte o zaman kızların evinde parti veriyoruz.

"Parti havasında değilim, Xi." Arabayı sürerken bir elim direksiyonda, diğer elim telefonu kulağıma tutarak Rose'u kontrol ediyorum. Pencereden dışarı bakarken kapıya yaslandığı pozisyonundan hiç kıpırdamadı. Kollarını kot ceketinin üzerinde kavuşturmuş, az önce görünen tenini gizlemeye özen gösteriyor.

"Evet, umurumda değil," diye yanıtlıyor. "Gelmene ihtiyacım var. Billie'nin başı büyük belada."

Refleks olarak, daha net düşünebilmek için ayağımı gaz pedalından çekiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Bir şey içimi kemiriyor. Eğer aileme bir şey olursa, Kings'in lanet evini yerle bir ederim.

"Sadece gel, ya hmar." Telefonu yüzüme kapattı ve arabayı geri çevirdim. Silver Falls'u Kuzey Sahili'ne bağlayan köprüyü henüz geçmiştik.

Rose yön değiştirdiğimi hemen anlıyor. Köprüyü geçtik ve bana kaşlarını çattı. "Beni evime götür."

Onu görmezden geliyorum ve o da uzun bir of çekiyor. Kızların evine varmamız uzun sürmedi. Yola park ediyorum ve ona dönüyorum.

"Billie Scott'ın evinde ne işimiz var?" diye tıslıyor. Eve tekrar bakıyor, pencereler içerideki enerjiden buğulanmış ama bir parti olduğu belli. "Kafamı mı istiyorsun?"

"Halletmem gereken bir şey var," diye mırıldanıyorum. Arabadan iniyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Eğer onu yalnız bırakırsam, kendi imkanlarıyla evine dönecektir. Mesele şu ki, onu evine ben götürmüyordum. Sadece o henüz bunun farkında değildi.

"Siktir," diye hayıflandım. Arabanın etrafında döndüm ve kapıyı açtım.

"Evet, hiç sanmıyorum," diyerek yeni keşfettiği bir nefretle bana gülümsüyor. Bu geceden önce benim büyük bir hayranım değildi, ama amını yakaladıktan sonra yeni bir seviyeye ulaştı.

"Çok hızlı olacağım. Uslu duracaksın, anladın mı?" Kolundan tutup arabadan dışarı çekiyorum ve benimle birlikte kapıya kadar sürüklüyorum.

Kapıyı açtığımda garip bir şekilde sessiz kalıyor ve beklenmedik bir şekilde, başka bir şikayette bulunmadan beni takip ediyor. Bu onun için garip bir durum; genelde hiçbir şeyi kaçırmaz.

karşı koymak için bir fırsat. Eline geçen ilk fırsatta beni bıçaklamasından korkuyorum.

Kapıdan geçer geçmez birkaç kişi adımı haykırıyor. Tüm esrar ve sigara dumanı, tüm uyuşturucular ve baş döndürücü müzik içimde çınlıyor. Kendimi bırakmam gerekiyor ama yapamıyorum. Uyuşturucu almak ve içmek artık yapmama izin verilen bir şey değil. Sam beni bundan kurtardıktan sonra olmaz.

Bilen gözler Rose'u içine çekiyor ve Xi'yi bulacağımı bildiğim mutfağa gittiğimde bazı erkekler onunla konuşmak için yola koyulmuş bile. Şimdiden nasıl bu kadar ilgi toplayabildi? Birkaç ölümcül bakış fırlatıyorum ve iki adam bize ulaşmadan geri çekiliyor.

Parfümünün içine ne koyuyor?

Kulpsuz mutfak kapımızı iterek açıyorum ve Xi ile Emma'yı biriyle konuşurken buluyorum, arkaları bana dönük ve sadece Billie olduğunu tahmin ettiğim kişiyi saklıyorlar.

"Son zamanlarda neyin var senin?" Emma ona bağıırır.

"Baban çok endişelendi," diye ekliyor Xi. "Cidden konuşmaya başlamayacak mısın?"

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Hem Emma hem de kardeşim bana dönüyor ve öfkeli Billie'yi gösteriyorlar. Ufacık cüssesi hiç de yabana atılacak gibi değil. O küçük bir canavar ve kavga etmeyi seviyor. Genelde ailesiyle değil ama.

Gözlerini arkamdaki Rose'a dikti.

"Ne oluyor lan..."

"... bu mu?!" Sözünü kestim. Yüzü morarmıştı. Sıradan bir morluk değil; çenesinin üstünden başlayıp çenesine kadar iniyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor kendi kendine.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Billie!" Ona bağıırıyorum. Hiç havamda değilim ve o beni devrilmeye zorluyor.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Emma bana soruyor, sesini endişe kaplıyor. Gözleri Rose'a ve tekrar bana kayıyor, daha önce siktiği kızı görmezden geliyor.

Xi, "Konuşmayacak," diye ekliyor.

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" Billie tıslıyor. Bana doğru gelirken Emma'ya çarptı. "Onu buraya mı getirdin? Bu gece bir cinayet işlememi mi istiyorsun?"

Billie'nin Rose'a olan öfkesini görmezden gelerek Emma ve Xi'ye, "Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum.

Emma Xi'den birkaç yaş büyük, o da benden bir yaş büyük. Billie benden bir yaş küçük. Yani babası annemizle evlendiğinde, fazladan iki büyük kardeşe sahip oldu. Ona ne kadar yük olacağımızı hiç fark etmemişti. Bu yıl garip şeylere bulaşana kadar o kadar da kötü değildi. Krallar onun etrafında bir karga sürüsü gibiydi. Bianco ailesinin korumasını kaybettiğimizden beri Kuzey Sahili'ndeki gücümüzü kaybettik ve bunun bedelini ödeyen de o gibi görünüyor.

"Kral'ın ekibinden biri olduğunu biliyoruz, Bills. Sadece bize hangisi olduğunu söyle. Siz farkına bile varmadan ölmüş olacak." Emma Scott, kimi öldüreceğini söylemesi için kız kardeşine yalvarıyor. Eğer bu tipik bir Kuzey Kıyısı değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Ben başladığımda Emma liseyi çoktan terk etmişti ve Xi hiç gitmedi. Hangi piçin kızlara bunu yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yok. Ama benim var.

Billie'yi çenesinden tutup yüzüne daha yakından bakıyorum. "Sen gerçek misin?" Ona fısıldıyorum.

Yakalandığını bildiği için bakışlarımdan kaçıyor. Yanaklarında kırmızı lekeler oluşuyor, utanç yüzünü aydınlatıyor.

"Suçlu Kralın Caden," diyorum onu serbest bırakırken. "Ve ona o vurmadı. Bunlar aşk ısırıkları. Seviştiği her kızın üzerinde bırakıyor."

Odayı uzun ve şok edici bir sessizlik kaplar, bu sessizliği sadece Rose'un alaycı kıkırdaması bozar.

"Bu çok komik," diye güler Billie'ye. "Daha da düşebileceğini kim bilebilirdi, Billie."

"Sürtük, kapa çeneni!" Billie geri bağılıyor. Beni geçmeye çalıştığında onu durdurdum. Onu iki kolundan tuttum.

Rose'a yaklaşamadan. "Kendin için endişelen," diye bağıırıyorum ona.

"Billie!" Emma geri bağıırır. "Ne..." Uzun bir of çekti. "Neyin var senin?"

"Sam'in onu korkuttuğunu sanıyordum?" Ben de öyle dedim.

"Evet, denedi," dedi Billie bana tükürerek.

"Ve görünüşe göre başarılı da olmuş," diye alaycı bir tavırla konuşuyor Rose. "Sahip olamayacağı erkeklere gitmeyi seviyor. Bu bir düzen," diye daha da alay ediyor.

"Gidiyoruz," diye anons ediyorum duymak isteyenlere. "Kapa eneni," diye tıslıyorum Rose'u odadan dışarı itmeden önce. Burada kalmama gerek yok. Billie'nin başı Krallarla dertte değil, bizimle dertte. Bunu çözmek için bana ihtiyaçları yok.

Rose'u arabaya kadar sürüklememe gerek kalmadı, kendi isteğıyle gitti. Ama sonunda Stoneview'e geri dönmeyeceğimi anladığında, başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

"Uzun bir gece oldu Lik," diye homurdanıyor. "Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Hiçbir şey istemiyorum. Seni yeni evine götürüyorum."

"Yeni bir pla-" Girdiğim yeraltı otoparkını görünce gözleri açılıyor. "Hadi ama," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arkasından. "Ciddi olamaz."

"Kanser gibi," diye mırıldanıyorum park ederken.

Onun bize daha yakın yaşamasını istediğimi mi sanıyor? Onun boğucu iekli parfümünü, acayip uzun saçlarını ve kendi marka sigarasının kokusunu eskiden yaşadığım yere yaymasını istediğimi mi sanıyor? atı katından sadece iki ay önce, Volkov sözleşmesinin ilk taksiti geldiğinde taşındık. Orada hâlâ kulübeye taşımam gereken eşyalarım var. Ve bu apartman kompleksi

Ormanın içinde, yani şu anda yaşadığımız kulübeye yakın.

Onu eskiden uyuduğum yatakta istemiyorum. Sam'e yakın olmasını istemiyorum... bana. Onu Stoneview'de, beynimi bulandıramayacağı ya da kalbimi biraz daha hızlı atmaya zorlayamayacağı bir yerde istiyorum. Onu hiç gitmediğim bir yerde istiyorum.

Yine de Sam onu yakınında, gözünün üzerinde olabileceği bir yerde istemeye karar verdi. Bu yüzden onu eski dairesine yerleştiriyoruz.

Kapıyı açtığımda tamamen sessizleşti. Her nasılsa, otoparkla en üst kat arasında, 'Burada yaşamak istemiyorum' konuşmasından vazgeçti.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve L şeklindeki kanepeye doğru yürüyorum. "Sam yola çıktı. Dersler, burası ve Volkov kardeşleri bulmak için seni nereye götürürsek götürelim. İznin bu kadar prenses."

Oturma odasını boydan boya geçmek üzereydi - koridora ve diğer tüm odalara açılan kapıdan odanın karşı tarafına geçiyordu - ama olduğu yerde durdu.

"Bana öyle demeyi kes."

Sesi olabildiğince ölü. Törpü var, derinliği var, ama içinde hiçbir duygu yok.

Kıkırdıyorum. "Benden ne zaman isteyeceğini merak ediyordum." Vücudumu döndürüyorum, bir kolumu kanepenin arkasına koyuyorum, böylece ona bakabiliyorum. "Sadece sana hayır diyebilmek için."

"Yapacaksın." Tek söylediği bu.

Koridorda kayboluyor, sanki burayı biliyormuş gibi.

Sanki burayı biliyor.

O sürtük daha önce de buradaydı!

Sonraki beş dakika boyunca ondan haber alamıyorum ve Sam'in onu hangi noktada evine getirdiğini merak ediyorum. Evet, çocukluk arkadaşlarıydılar ama sonra Rose ve Jake eski koruyucu babalarından kaçtılar ve üç yıl boyunca iletişimleri koptu.

yıllar. Sam Rose'un hayatına ancak lise son sınıfta yeniden girmiş ve bana o zamanlar yakın olmadıklarını söylemişti. Rose ondan haber almak ya da onunla vakit geçirmek istemiyormuş.

O zaman neden onun evine gitsin ki?

Sam geri döndüğünde ondan nefret ettiği konusunda hep kararlıydı. Birlikte zaman geçirmedi.

Peki neden? Neden mi?

Kıskançlık damarlarımda ağır bir şekilde akıyor, kanımı yoğunlaştırıyor ve kalbimi sert bir şekilde pompalıyor. Yeniden ortaya çıktığını duyuyorum ve onunla daha fazla alay etmek istiyorum. Yalancı erkek arkadaşımın gelmesini beklerken neden öfkelenen tek kişi ben olayım ki?

"Buraya çok geldin mi prenses?" Cevap vermiyor, ben de yavaşça arkamı dönüyorum.

Doğrulandı. Daha önce buraya gelmiş, yoksa Sam'in gizli silahını nerede bulacağını bilemezdi. Şu anda bana doğrulttuğu silahı.

"Bana prenses demekle ilgili kararını gözden geçirmek ister misin Lik?"

"Güldürme beni." Sahte bir kıkırdama. Aptal rolü yaparken ölüm korkusunu gizlemek daha kolay. "Silah kullanmayı bilseydin, sevimli kulübemizi ziyaret ettiğinde bizim için katlanmanı sağlamak bu kadar kolay olmazdı."

Sağ kulağımdan sarkan küçük altın yılanı göstererek, "Küpeni beğendim," diyor.

"Oyuncağı yerine koy, prenses."

Başını sallıyor, kabul ediyor gibi görünüyor ama ben hiç de öyle olmadığını biliyorum. "Güzel."

Kurşun başımın yanından geçip gidiyor ve beni kanepenin arkasına eğilmeye zorluyor.

Siktir!

En azından ıskaladı. Ya da yüzümün kanepeye yaslandığı yerin hemen yanında kanlı küpemi görene kadar öyle düşünmüştüm. Ve kan. Bir sürü kan.

Acı hemen ardından geliyor. Acı içinde tıslarken elim kulağıma gidiyor. Sadece bir sıyrık, ama lanet olsun, acıyor. Beni tam kulak mememden yakaladı.

"Buna uyarı atışı deniyor," diyor bana kayıtsızca. "Sanırım anlaşılmamızı tekrar gözden geçirmemizin zamanı geldi. Eğer Sam Rachel'ı tehdit etmek istiyorsa, lanet olsun, onu yaralamak istiyorsa, hiçbir şey seni benden koruyamaz."

Çürütmek mi? Adımlarını duyuyorum ama kafamı kaldırıp bakmıyorum.

"Ayağa kalk. Güzel ellerin başının üstünde olsun."

Kanepeyi yuvarladı ve benden birkaç adım ötede duruyor. Doğrulup yavaşça ayağa kalkmadan önce ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum. "Yani ellerimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kadar güzeller ki, içlerinde bir delik açmak utanç verici olurdu." Başını eğiyor ve bana gülümsüyor.

"Yolda olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni bu halde bulursa küçük ölü bir kadın olursun."

"Oh, merak etme." Omuzlarını silkiyor. "Bulacağı tek şey senin cesedin olacak. O zamana kadar gitmiş olacağım. Biliyor musun, bana ihanet ettiği için onu öldürmekte çok kararlıydım. Ama siz bana ilham verdiniz. Bence senin ölümüne sebep olduğunu bildiği için çok daha fazla acı çekecek."

Tamam, bu biraz fazla gerçekçi geliyor. Benimle tanışmadan önce katilimle -çocukluklarından beri- zaman geçirmedeğini söyleyen bir yalancı için öleceğime inanamıyorum. Bunu hak etmiyorum.

"Sana prenses denmesini istemiyorsun. Anlaşıldı." Başımı salladım. "Ama ben ölü ya da diri olsam da Sam için Volkov'ları bulmak zorunda kalacaksın."

"Görüyorum ki Sam'i yas tutarken hiç görmemişsin. Beni rahat bırakacak, merak etme."

"Bu da ne demek oluyor?"

"İçki alemlerinden birine gidecek, etrafındaki her şeyi yok edecek. Ve işi bittiğinde, tüm bu zaman boyunca ne olduğunu hatırlamayacak. En azından bu

Annesi için yaptıklarını. Umarım seni de o kadar seviyordur. Aksi takdirde başım gerçekten belada demektir."

Ağzım kurudu. Annesinin o daha küçükken öldüğünü biliyordum ama sonrasında böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

Ve o bunu görüyor.

"Ah." Surat asiymuş gibi yapıyor. "Onunla düşündüğün kadar yakın olmadığınızı hissediyorum. Bu kadar üzülme, Lik. Ulaşılması zor bir adam. Ne yazık ki ölmeden önce onu daha iyi tanıyamayacaksın."

Ciddiyet bakışlarını kesiyor, odaklanma vücudunu geriyor ve ateş etmek üzere olduğunu anlıyorum. İşaret parmağı tetiğe doğru bastırmaya başlıyor ve ben panik içinde sonraki kelimelerimi haykırıyorum. "Lanet olsun, dur! Ona bırakmasını söyleyeceğim!"

Yüzüne bir gülümseme yerleşiyor, kazanan gözleri gururla parlıyor. "Evet. Yapacaksın. Ona Volkov'larla yaptığı sözleşmeyi iptal etmesini söyleyeceksin. Ve ona, onu bir daha Rachel'in yanında görürsem ya da duyarsam, zor kazandığı tüm parasını sende bıraktığım kurşun deliklerini dolduracak birine harcamak zorunda kalacağını söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, çok açık. Aslında oldukça açık. Onu arayacağım." Vücudumun kurşunlarla kaplı olduğu görüntüler aklımdan geçiyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Evet. Hemen şimdi, aslında. Telefonunu çıkar."

Kulağımdan hala kan damlıyor ve tekrar odaklanabilmem için birazını silmem gerekiyor.

"Başımı ağrıttın," diye mırıldandım.

"Eminim sahibin küçük hayvanını daha iyi öpecektir." Gözleri boynumdaki kilide takılıyor. Göğsümün hemen üzerindeki ağırlığı sürekli bir güvence. Sam'in beni sevdiğini, bana sahip olduğunu. Bana sahip olduğunu. Bundan daha iyi bir duygu olamaz. Güneşin, dinlenmeye ihtiyaç duyduğu her an ayın yerini alacağını bilmesi gibi. Her zaman.

Kıkırdıyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi göstermek istiyorsun ama tek duyabildiğim sesindeki kıskançlık."

Çenesi hafifçe sıkılıyor. "Bu tür oyunları seviyorsun Rose. Kulüpte gördüm," diye alay etmeye devam ediyorum. "Yapabilmeyi diliyorsun

Sam tarafından sahiplenilmek. Ama bu gece sahip olduğun tek Şey bendim ve sen yine de buna bayıldın."

"Ve söyle bana, Rose." Rose'un arkasında yankılanan İngiliz aksanı kalp atışlarını hızlandırıyor.

İri, güçlü erkek arkadaşım bir elini onun ince boğazına doladığında sırtıyorum. Daha fazla hareket etmesini engelleyen bir boğucu.

"Bu seni ne yapar?" diye fısıldıyor kulağına. "Eğer evcil hayvanımın sahibiysen?" Şakağına bir silah doğrultuyor. "Evcil hayvanın oyuncağı," diye bitiriyor.

Sam insanları en iyi Şekilde yanıltıyor. Kocaman, korkutucu ve gürültülu olmasını bekliyoruz. Hayır, bir fare kadar sessizdir, ses çıkarmadan içeri süzölür ve Rose hiçbir Şey duymadan kapıdan içeri girer. Bana tükürmeye çok odaklanmıştı.

Akıl okuyucu değilim ama Rose'un düşünceleri yeterince sesli. Büyük, gürültülu bir sikiş.

SAM

Benim İçin Yap - Rosenfeld

Vücutuma karşı hareketsiz duruyor. Rose her zaman soğuktur ve her zamanki gibi sıcak tenimin onu ısıtmaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

Lik onun elinden acil durum silahımı alırken "Bunu ben alırım," diye kıkırdıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de onu bırakmıyorum.

Leylak, menekşe ve sardunya. Parfümü kişisel alanıma saldırıyor. Çocukluğumuzdan beri aynı parfümü kullanıyor ve hiç değiştirmemesi beni kızdırıyor. Onun için çok tatlı, çocuksu ve her zaman bir Beyaz olduğu gerçeğini gizliyor. Tıpkı kardeşleri gibi onda da psikopatik eğilimler ve tanrı kompleksi var. Bu parfüm ona uymuyor.

Sessizliğimi koruyarak gözlerim Lik'in içinde bulunduğu duruma takılıyor. Omuzlarındaki hafif titremeyi ve boynundaki teri görmezden gelebilirim. Ama kulağından damlayan kanı görmemek için kör olmam gerekirdi, kanlı sıyrık kulak memesinin yokmuş gibi görünmesine neden oluyor.

Silahımı Rose'un şakağına daha sert bastırıyorum ve o da titrek bir nefes alıyor. Elim boğazının etrafında sıkışıyor. O kadar büyük ki, neredeyse ince boynunun tamamını sarabiliyorum. Onun için ne kadar büyük bir mücadele olduğunu hissedebiliyorum.

İşaret parmağım çenesinin altından geçerken ve küçük parmağım neredeyse köprücük kemiğine dokunurken şu anda nefes al.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Aklımdan düşünceler geçiyor, ne kadar cesur olduğuna dair öfke. Lik için korkuyorum.

Şu anda başlayabileceğim binlerce cümle var.

Gerçekten bundan kurtulabileceğini mi sandın?

Sevdiğim adamın hayatını tehdit etmeye nasıl cüret edersin? Neden bedeninin benimkine karşı bu kadar iyi hissediyor?

Son düşünceyi bir kenara itiyorum ve tekrar sıkıca sarılıyorum. Öksürüyor ve elleri ön koluma gidiyor.

"Kıpırdama," diye tıslıyorum kulağına.

"Ben... nefes alamıyorum," diye tekrar öksürüyor. Göğsü kabarıyor, omuzları diyaframıma karşı titriyor.

"Güzel," diye cevap veriyorum. "Bunu hak etmiyorsun."

"Sam," diye duraksıyor Lik, öfkemi hissediyor. "Morarmaya başladı."

Umurumda değil. Umurumda değil. Umurumda değil.

Bana karşı çırpınmaya başladı ve zayıf bir şekilde ayağıma basmaya çalıştı.

"Sam," diye ısrar ediyor Lik. Bir adım daha yaklaşıyor ve bu benim daha da bastırmama neden oluyor.

Bu ilişkiyi şimdi bitirebilirdim ve o da bana bir daha asla sorun çıkarmazdı. Onun yanında nasıl davranacağımı düşünmek zorunda kalmazdım. Nate'e onu ne kadar sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi. Nefret ve şehvetle savaşmak zorunda kalmazdım. O sadece gitmiş olacaktı.

"Onu öldürüyorsun ve ona ihtiyacın var," diye bağılıyor Lik bana, sinirli bir şekilde. "Bir parça kulak memesi de neymiş, küpemi diğer tarafa takacağım... Sam!"

Son sözü, kız bana karşı hareket etmeyi tamamen bıraktığında geliyor. Bırakıyorum, sanki teni aniden beni yakıyormuş gibi bir adım geri çekiliyorum ve ayaklarımın dibine düşüyor. Bilinci yerinde değildi.

"Sam... ne oluyor lan!" Lik havlıyor.

"Başlama, Malik." Sesim sakın ama tam adını kullanmam tavrını değiştirmesine neden oluyor.

Rose ayaklarımın dibinde hızla kıpırdanıyor, gözleri yavaşça açılıyor. Ölmüş gibi değil.

"Lanet olası pislik," diye homurdanıyor. Doğrulamaya çalışırken bir el boğazına masaj yapıyor. Hemen bir ayağımı göğsüne dayayıp hareketini durduruyorum. Üzerine çok fazla ağırlık koymuyorum, ama sonunda pes edene kadar biraz mücadele etmesine yetecek kadar.

Vücudundan uzun bir nefes çıkar ve yere uzanır. "Bana sessiz kalma, Sam."

Sessiz kalarak ona sırtıyıyorum.

"Lik ve ben az önce harika bir kalp kalbe konuştuk," diye devam ediyor. "Annenin yasını nasıl tuttuğunu ona hiç anlatmadığına inanamıyorum."

Göğsüne biraz daha bastırıyorum ve beni kızdırma çabasını görmezden geliyorum. "Kalkacaksın ve yeni odana gideceksin. Geç oldu, yatağına git. Ve uykuya dalmadan önce, bir daha erkek arkadaşına elini sürersen sana nasıl işkence edeceğimi aklından geçirmeyi unutma."

Bıraktım ve ayağa kalkması zaman aldı. Yere düştüğünde başını çarptığını fark etmemiştim ama saç çizgisinin hemen altında küçük bir şişlik görünüyor. Yanaklarımın içini ısıırıyorum, bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu ve az önceki sözleri aklıma rahmetli annemin bir anısını getiriyor.

Boynumu kırıyorum ve ölüm bakışlarımla koridoru gösteriyorum.

Lik'e son bir alaycı bakış atmadan odasına gidiyor. Misafir odasını mı yoksa benim eski odamı mı seçeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Çarşafplarımın altında uyuduğu ve kokusunu her yere bıraktığı bir görüntü gözlerimin önünden geçiyor. Yorganın altından görünen uzun, çıplak bacaklarını görüyorum, yanağını yastığa dayamış

önünde uyuyor. Uzun saçları etrafına yayılmış ve çıplak omuzları işaretlerimi bekliyor.

Çok

.
Uza
k.

Onun ölmesini istiyorsun. Onun ölmesini istiyorsun, kendi kendime tekrar ediyorum.

Bakışlarım Lik'in üzerindeyken parmak eklemlerimi çenemde gezdiriyorum. Bu adamı seviyorum ve yatağında çıplak bir Rose düşünmemeliyim.

Bizi ayıran birkaç adımı atıyorum ve elimi kulağına koyuyorum. Kanaması durmuştu ama her tarafı kan içindeydi. Dokunduğumda tıslıyor.

"Onu kızdırdın," diye azarladım onu.

Bakışlarını indiriyor ve ben de şimdilik bırakıyorum. İlk yardım çantamı almak için banyoya gidiyorum. Koridorda, eski yatak odamın altından gelen ışığı görmezden gelemiyorum. Benim odamı seçmiş. Misafir odasını değil. Kapı hafif aralık ve kalbim sıkışıyor. Tek başınayken hâlâ kapıyı kapatamıyor. İçeri girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Lik'e yama yapıyorum. Kulak memesini dikiyorum ve düşündüğüm kadar kötü olmadığını fark ediyorum. Bir bar taburesinde sessizce oturuyor, yüzü yana dönük.

"Neden?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, bir baş hareketi yapıyor ve beni iyileştirme hareketlerimi durdurmaya zorluyor.

"Sana istediğimizin bu olmadığını söylediğim halde neden onu kızdırdın?"

"O dayanılmaz biri," diye itiraf ediyor sonunda. "Dinlemiyor, boyun eğmiyor, sadece canı ne isterse onu yapıyor. Beni çıldırtıyordu."

"Peki." Yüzü odanın geri kalanına dönük olduğu için göremeyeceği bir şekilde başımı sallıyorum. "Bunu bir daha yapma. Çünkü eğer bir silaha yaklaşırsa ve ben etrafta olmazsam. Ölürsün."

Alay ediyor. "Kendimi savunabilirim. Çaresiz değilim, sadece beni gafil avladı."

Onun sorunu da bu, seni hep gafil avlıyor.

Rose'un söylediklerini ve birlikte geçirdikleri zamanı düşünerek birkaç dakika sessiz kalıyorum. Lik'in ciddi durumlarda uzun uzun düşünmemden hoşlanmadığını biliyorum ama bir sonraki sözlerimi düşünmem gerekiyor. Konuşmadan önce parmak eklemlerimi çenemde gezdiriyorum.

"Bana kızgınsın," diyorum sonunda sakince, bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu bilerek.

"Yok artık!" diye patladı. Sandalyeden atladı ve benden uzaklaştı. "Birlikte vakit geçirmediğinizi söyledin. Çocukluk arkadaşları olduğunuzu ve onu tekrar bulduğunda yakın olmadığınızı söyledin. Yalan söyledin."

Uzun süre sessiz kaldığım için onun sözlerini anlıyorum.

"Yalan söyledin," diye tekrarlıyor. "O buraya daha önce de geldi. Senin içini dışını biliyor Sam. Hayatının her parçasını, yaşadığın her yeri, saklayabileceğini düşündüğün her ayrıntıyı, hepsini biliyor."

"Eğer sesini alçaltmazsan, seni duyacaktır. Ona zayıflıklarını göstermeyi bırak."

"Sahip olduğum tek zayıflık sensin," diye tıslıyor. "Ve o da bunu zaten biliyor."

Bir elimi tezgâha koydum, net düşünebilmek için kendimi toprakladım. Rose, Lik'in kafasını karıştırdı. Ondan nefret ediyor ama yine de bir elim boğazına dolanmışken onu nasıl kurtarmak istediğini gördüm.

Bir elimi daha tezgâhın üzerine koydum, yüzümü ona döndüm. "Tamam. Sana yalan söyledim."

"Evet, bunu biliyorum," diye tersliyor.

"Rose Nate'i vurduktan üç yıl sonra, ikizleri Stoneview'de buldu. Beni onların peşinden gönderdi."

"Hikayenin o kısmını biliyorum. Onunla vakit geçirdiğin kısma gel."

"Her ikisini de yakından izlemem gerekiyordu. Ben Rose'u daha yakından izledim." Arkamı döndüm ve ellerimi saçlarımda gezdirerek geriye doğru taradım. "Ben de öyle yapardım."

Yap, Lik. Takıntılıydım. Tehlikeli bir şekilde. Benimle vakit geçirmesi için ona şantaj yaptım. Sırf yakın olmak için onunla ufak tefek işler yaptım."

"Ne işi?"

"North Shore'da pikaplar. Gençliğimden beri yapmadığım şeyler. Mesele bu değil."

"Hayır, asıl mesele şu ki, asla yatmayacağına söz verdiğin halde muhtemelen o kaltakla yatmışsındır."

"Sözüm aynı kalacak. Ona dokunamazdım. Nate beni yok ederdi. Ama ben hep oradaydım. Her zaman nerede olduğunu bilmek istedim."

Duraklıyor, sözlerimi çiğniyor.

"Ona neyle şantaj yaptın? Şimdi kullanabileceğimiz bir şey mi?" Beyni hızla çalışıyor, bana olan öfkesine rağmen planımızı uygulamaya çalışıyor.

Başımı salladım. "O zamanlar Nate'i öldürdüğünü düşünüyordu. Polislere söylemekle tehdit ettim. Çok geçmeden onun hayatta olduğunu öğrendi."

"Yani, onunla hiç yatmadın." Dolgun dudaklarını içten içe yuvarlıyor, sonra bir noktayı hatırlar gibi oluyor. "Ama o buradaydı."

"Rose her zaman bir parti kızı olmuştur. Kendini her türlü duruma sokar. Partilerden sonra onu buraya getirirdim."

"Yani... onunla hiçbir şey yapmadın."

Derin bir nefes alıyorum. Şimdi yalan söylemenin ne anlamı var? Olan oldu ve olanları saklamak bunu düşünmeden duramadığım gerçeğini değiştirmeyecek.

Yine de Rose'un kaçırıldığı gün onu aldattığımı ona itiraf edemem. Aşık olduğum kızı öptüm çünkü sonsuza dek veda ettiğimi sanıyordum. Bu süreçte onun ve benim kalbimi kırdım. Onun kaçırılacağını hiç düşünmemiştim. Sözlerimden bu kadar pişman olacağımı hiç düşünmemiştim.

Cevap vermek ve yüzüne karşı yalan söylemek yerine. Korkakların yolunu seçtim. Sapiyorum.

"Belki de yarın onunla Vue'ya gitmemelisin.
Seni etkiliyor."

Başını bana doğru çevirdi. "Ne?" Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bana doğru yürümesini izliyorum. "Hayır. Ben gidiyorum. Bu benim planımın bir parçası, onunla geçireceğim zaman. Kendini engelleyemezsin."

Kaşları kalkıyor ama pek şaşırmıyorum. "Onunla geçirdiğin zaman, ha?"

Ona aşık olmasının bu kadar kısa sürdüğüne inanamıyorum. Dersleri paylaştıkları birkaç hafta, birlikte geçirdikleri bir akşam. Bana çok yaklaşıyor ve konuşurken dudakları neredeyse dudaklarıma değiyor.

"Yapma," diye ısıırır. "Onun yanında sana güvenilmez. I yapabilirim."

Tam karşılık verecektim ki nefesinin kokusunu aldım. "İçtin mi?" Bu sefer gerçekten şaşıracak soruyorum.

Bir adım geri atıyor ve sanki bir şeyi değiştirecekmiş gibi elinin tersiyle ağzını siliyor. Başka tarafa bakıyor.

"Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

"Lik, bunu bir kez daha soracağım. Ve bana cevap versen iyi edersin." Ona doğru bir adım atıyorum ve olduğu yerde büzülmesini izliyorum. "Bu gece içtin mi?"

"Bir bardak o kadar da büyük bir mesele değil."

Kuru bir kahkaha attım. "O kadar da büyük bir mesele değil," diye tekrarlıyorum. "Bunu bağımlı söylüyor."

"Ben bir a-" değilim.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyorum, ona bir bahane arayacak zaman bırakmadan.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve parmak eklemlerinin her birini kırıyor. "Sam-"

"Get. On. Dizlerinin. Dizlerinin üstüne."

"Evde. Beni evde cezalandırabilirsin," diye girişimde bulunur. "Burada olmaz. Bizi duyabileceği bir yerde olmaz."

"O zaman sessiz olsan iyi olur."

"Lütfen," diye yalvarıyor kısık bir sesle.

"Yalvarışlarını daha fazla dayanamayacağın zamana sakla." Ona doğru uzandım ve sevgi dolu bir jestle elimi yanağına koydum. "Şimdi bana emrimi tekrar ettirme. Sadece itaat et."

Yavaşça kendini aşağı bırakıyor, dizlerinin yere çok sert çarpmasını önlemek için kalçaları zorlanıyor. Karanlık bir pelerin gibi giydiği güzel takım elbiseli adamım. Önümde diz çökmüş, bakışları aşağıda, güzel ellerine odaklanmış. Ne manzara ama.

Kemerimi çözüyorum ve kotumun düğmesini açıyorum. Yavaşça fermuarını açıyorum, elimi boxerımın içine sokuyorum ve sertleşen sikimi tutuyorum. Kendimi okşarken, onun gözlerini yere dikmemek için verdiği mücadeleyi izliyorum.

"Biliyorsun... seni cezalandırmanın en sevdiğim yollarından biri aletimde boğulmanı izlemek. Beni memnun etmek için çok çaresiz kalıyorsun. Onu mümkün olduğunca aşağı çekmek için her şeyi yapıyorsun."

Gerçek bir şey olmadan önce kendimle alay ederek sikimi sıkıca kavriyorum.

"Nefes alamayacağından emin olmak için boğazına sokmadan önce kendimi olabildiğince sertleştiriyorum."

Omuzlarının arzu ritmiyle yükselip alçalmasını izliyorum. -Hızlı, düzensiz. Vücudundan bir ürperti geçiyor ve ben ona gülümsüyorum.

"İyi bir çocuk gibi boğulacaksın, değil mi?"

Yumuşak, koyu kahverengi buklelerinden bir avuç tutuyorum ve yüzü yukarı bakana kadar çekiyorum. Bakışları yukarı kalkıyor ve acıdan tıslayana kadar sıkıyorum.

"Gözler aşağı," diye homurdandım.

Bakışlarını indiriyor, yüzü yukarı baktığı için zorlanıyor. Jestim onu tam da bunu yapmaya zorlarken gözlerimin içine bakmamak çok zor. Yerinde kalmaya çalışarak hızla göz kırpmıyor.

Aletimi çıkarıyorum ve ucumla dudaklarını izliyorum, kendi bedenimde bir beklenti titremesine neden oluyorum. Lik derin bir nefes alıyor, sanki beni içine almaktan, içine çekmekten, bana tapmaktan başka bir şey yapamıyormuş

gibi.

"Ah' de." Dudaklarıma şeytani bir gülümseme yayılıyor. Mümkün olduğunca geniş açıyor ama ben ısrar ediyorum. "Daha geniş."

Daha büyük açmaya çalışmak için mücadele ediyor. Yavaşça, çenesini germeye zorlayan bir açıyla içeri itiyorum.

Bir şeyler gargara yapıyor ve elini kalçama koyuyor. "Eller," diye bağıriyorum.

Ellerini arkasına koyup sol bileğini sağ eliyle tutarken bu bir refleks, otomatik bir hareket gibi. Dizleri, takip eden bir hareket olarak mükemmel bir açıyla birbirinden ayrılıyor.

Onu bu kadar iyi eğittim.

İçeri itmeye devam ediyorum, bir elimle saçlarını muhteşem bukleleri kadar sıkı tutuyorum, bir elimle de sikimi. Boğazının arkasına vurduğumda öğürüyor. İtmeye devam ediyorum, onu rahatlamaya ve bana açılmaya zorluyorum.

"Çok iyi bir çocuk gibi karşılıyorsun," diye mırıldanıyorum.

Açık ağzı sikimin etrafına dolanmış elimle buluşuyor ve gözleri kapanıyor. Çünkü aletimden geriye yumruk genişliğinde bir uzunluk kaldığını biliyor. Aletimi bırakıyorum ve elimi başının arkasına koyup hepsini yutana kadar itiyorum.

Dili alt tarafı yaladığında memnuniyetle bir iç çekiyorum. Dudaklarının kenarından tükürük akmaya başlıyor. Ağzı çok ıslak ve sıcak.

"Gözler üzerimde, şimdi."

Gözlerini açmaya ve bana bakmaya çab alıyor. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlar. Hafifçe çekiyorum ve tekrar sokuyorum, etrafımda inlemesine neden oluyorum. Titreşimler vücuduma zevk dalgaları gönderiyor.

Bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Bu bir ceza; bu işte ne kadar iyi olduğunu bilmemeli.

Sabit bir ritim tutturuyorum. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri.

İnliyor. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve daha sert itiyorum. Ona karşı sıkı durarak, boğulmasını, göğsünün kabarmasını ve geri çekilmeye çalışmasını izliyorum. Hareketlerimi kısa ve şiddetli tutarak onu daha sert itiyorum.

"Al onu," diye homurdanıyorum, sesim çiğ ve şehvetle damlıyor.

Kaslarım geriliyor, omurgamın alt kısmı serbest bırakılma ihtiyacıyla karıncalanıyor. Bir damla terin boynumdan aşağı yuvarlanıp yanan tenimde iz bıraktığını hissettiğimde tutuşum sıklaşıyor.

"Sakın nüksetmeye cüret etme," diye tıslıyorum.

Ne kadar çırpındığını vazgeçilmez bir sadizmle izliyor, boğazının arkasında, daralmış ciğerlerinde hissediyor olması gereken acıdan zevk alıyorum. Gözlerim kapanıyor ve görüntüler yanıp sönüyor.

Rose'un boğazını avucuma dayadım.

Sadece öpüştüğümüzde fısıltıyla inliyordu.

Ben onu becerirken onu tutmayı seviyorum. Aleti ağzındaydı, yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi siliyordum.

Ağızına boşalırken o da sikimin üzerine boşalıyor.

Alçak bir homurtuyla patlıyorum, boğazından aşağı boşalıyorum ve onu hepsini içmeye zorluyorum. Ciğerlerine çok ihtiyaç duyduğu havayı alarak çekildiğimde boğuluyor ve hırıltılar çıkarıyor. Onu kısa bir hamleyle bırakıyorum ve hareketsiz kalmak için verdiği mücadeleyi izliyorum. Elimle çenesini kavriyorum ve gözlerini üzerimde tutuyorum. Benimkiler aşağı iniyor, takım elbisesinin pantolonunu iten ereksiyona bakıyor.

Sırıtiyorum ve bir ayağımı öne atıyorum. Topuğum hâlâ yerdeyken, ayakkabımın ucunu kaldırıyorum ve onun sert sikine bastırıyorum. Hafiften başlıyorum, sonra daha sert bastırıyorum. Sonra daha sert... ve daha sert. Ta ki baskıdan irkilinceye kadar. Gözlerindeki ışık benimkiyle eşleşiyor olmalı, çünkü yanıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını sallamaya çalışıyor. Avucumun içinde hissediyorum ama onu hareket edemeyeceği kadar güçlü tutuyorum. Bunu kabul etmek zor, özellikle de onun için. O sert bir adam ve tüm hayatı boyunca kendini savundu. Çeteler, ırkçılık, yoksulluk. Hepsiyle ve daha fazlasıyla savaşmak zorunda kaldı. Yumruklarla, kavgalarla ve cinayetlerle. O müthiş bir adam. Ve yine de, bana gelince, katlanıyor. Tanrı'sına çaresizce ihtiyaç duyan bir kul gibi

ayaklarıma kapanıyor. Onu gücümün altında ezerim

ve güç. Ve bu süreçte canımı acıttığından emin oluyorum, çünkü ikimizin de buna ihtiyacı var.

"Cezanı çok iyi karşıladın," diye devam ediyorum. "Acıttı mı?" Bana gözlerini kırpıştırarak tekrar başını sallamaya çalışıyor. "Uslu durmaya devam et. Eve gittiğimizde seni becereceğim ve bunu iyi bir çocuk gibi kabul edersen, serbest kalmana izin verebilirim."

Şikâyet ediyor ama itmiyor.

"Aferin oğlum. Eşyalarını topla, Rose'u görmeye gidiyorum." Boşalırken erkek arkadaşımın onu becerdiğimizi hayal ettikten sonra adını yüksek sesle söylemek garip geliyor.

Odasına gitmeden önce fermuarımı çekiyorum. Koridorda yürürken onun telefonda konuştuğunu duyabiliyorum. Tereddüt etmeden kapısını itip açıyorum.

OceanofPDF.com

SAM

Spell It Out - You Me At Six

Yatakta bağdaş kurmuş oturuyor ve kot ceketini çıkarmış, yırtık siyah balıkçı yakasını giymiş. Örtüler kalçalarına kadar iniyor ve kot pantolonunu yerde gördüğümde nedenini anlıyorum.

Birkaç saniye kapının yanında durup ona ve onun bana bakarken, Rose'u iç çamaşırlarıyla gördüğümde aletime kan pompalamaya çalışan öfkeli kalbimi sakinleştiriyorum. Parmak eklemlerimi çenemde gezdiriyorum ve ona doğru ilk adımımı atıyorum.

Telefonda birini dinliyor. Bir adamın sesini duyabiliyorum.

Umursamaması gereken biri için biraz fazla şiddetle bileğini kavriyorum ve ekranı görene kadar elini kulağından çekiyorum.

Orada Luke yazıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Zengin arkadaşları ondan uzak duramıyor. Onu bunun için çok seviyorlar. Şimdi daha yakın olduğum için kafasındaki şişliği görebiliyorum. Morarmış ve suçluluk duygusuyla göğsüm sıkışıyor.

Telefondan hafif bir alo sesi geliyor ve elimle bir işaret yaparak telefonu kapatmasını söylüyorum.

"Luke, gitmem gerek dostum. Yarın bana ondan daha fazla bahset. Kulağa harika geliyor. Aradığım kişi olabilir."

Telefonu kapattı ve bana baktı.

"Sam, burada kalamam. Tüm eşyalarım Murray'lerde, Hannah ve Thomas endişelenecek."

Uzaklaşıyorum, arkamı dönüyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

Ne söyleyeceksen söyle ve git.

Tanrı aşkına, odaklanamıyorum. Vücudum onu çağırıyor ve beynim işlevini yerine getiremiyor. Tek düşünebildiğim, biraz fazla alçalmasına bir saniye kalan çarşaflar. Dantel iç çamaşırının bel bandı görünüyor ve onu dişlerimle yakalayıp yırtmak istiyorum.

Ayaklarının yere vuruş sesini duyuyorum ve arkamı dönüyorum.

"Lenslerimi bile değiştirmedim. Gözlüklerime falan ihtiyacım var. Kör olmama izin veremezsin, bu senin için bile çok boktan bir durum."

Hiçbir şey söylemiyorum, gözlerim amını örten siyah dantele takılıyor. Transparan ve altında ne kadar çıplak olduğunu görebiliyorum. Neden? Neden tıraş oluyor ki? Kiminle görüşüyor?

Rachel. Rachel için olmalı.

Ya başka biriye? Mattock'u evime kadar takip etti, iyi bir sikiş için hazırdı. Rose sevişmeyi ve sevişilmeyi sever.

İçimde öfke kaynıyor.

Bu bir tanga. Arkasını göremiyorum ama şeklini biliyorum. Dudaklarımı aralayıp sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum. Konuşuyor ama kulaklarımdaki uğultudan onu duyamıyorum.

"...ve dürüst olmak gerekirse, biriyle konuşmanın ve sadece bulanık bir yüzün cevap verdiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz."

Öfkeli bir hareketle kot pantolonunu yerden alıp göğsüne öyle bir bastırıyorum ki kendini dengelemek için iki adım geri çekiliyor.

"Giyin lan," diye tısladım.

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ne oluyor lan? Beni ilk kez böyle görmüyorsun."

"Artık çocuk değiliz," diye yalan söylüyorum. "Ve benim bir erkek arkadaşım var."

Hiçbir anlam ifade etmiyorum.

"Ondan bahsediyorum," diyorum sonunda, beynim bana buraya neden geldiğimi hatırlatıyor. İşaret parmağım ve başparmağımla burnumun kenarını çimdikliyorum. Şu anda bu kızla uğraşamam. "Yemin ederim Rose. Onun yanında uslu dursan iyi edersin, çünkü bir şikâyet daha alırsam, seninle Vue'ya gelmek zorunda kalacağım. Ve eğer benimleysen orada geçireceğin zamandan hiç hoşlanmayacaksın."

"Evet, çünkü şimdiye kadar çok eğleniyordum," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Sadece size söyleneni yapın ve herkes hayatta kalsın."

Cevap vermesine fırsat vermeden ebeveyn banyosuna doğru yürüyorum. Lavabonun altından küçük bir çanta alıp ona geri dönüyorum.

"Al."

Kot pantolonunu yere bırakıyor ve kuşkuyla bana bakarak çantayı alıyor. Yavaşça kesenin fermuarını açıyor ve sanki içinden bir yılan çıkacakmış gibi keseyi açıyor, gözlerimi öyle bir deviriyorum ki başım ağrıyor.

Sonunda ne olduğunu anladığında homurdanıyor ve lens kutusunu çıkarıyor.

"Bunlar benim mi?"

"Sadece bir Beyaz kardeşin burada yatma alışkanlığı vardı," diye kestirip atıyorum. Ama öfkem yatışmış ve zihnim durulmuştu. Kalbim pamuklara sarılmış gibi hissediyor, onunla dairemde baş başa geçirdiğimiz zamanların anıları kalbimi ele geçiriyor.

Beni çok güldürürdü.

O ve ben olduğumuzda, Bianco'yu ve omuzlarımıza çöken yaklaşan kıyametin ağırlığını unuturduk. En sevdiğimiz filmleri tekrar tekrar izler ve birlikte yemek yapardık. Kahretsin, ona kitap okurdum ve buna bayılırdım.

Omuzlarının gevşemesini ve nefes alışının yavaşlamasını izliyorum. Parmakları lens kutusunu karıştırıyor ve uzun bir nefes alıyor.

"Gerçekten yapacak mısınız?" diye söyleniyor.

Duygularımı en iyi şekilde korumak için sözlerimi kendime saklayarak cevap vermediğimde ısrar ediyor. "Beni öldürmek mi?"

Derin çivit rengi gözleri benim siyah gözlerimi delip geçiyor ve ben onlarda gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

Korkuyu bekliyordum; benim bir katil olduğumu biliyor. Bu kadar üzüntü, sıkıntı... ıssızlık olacağını hiç düşünmemiştim. Sanki ihaneti kaldıramıyormuş gibi, sanki dostluğumuz ve aşkımız onun için her şey demekmiş gibi.

Ona ihanet ettiğimi düşündü ve beni göğsümden bıçakladı. Peki kimin için? Onu özgür hayatından uzaklaştıran adam için. Viktor Volkov Rose'u bana karşı kıskırttı ve o da körü körüne ona inandı. Onun için bana ihanet etti ve bunu asla unutamam.

Avucumu yanağına götürüyorum, sırf yasak bir şeyin tadını çıkarmak için yüzünü okşuyorum.

"Yatağına git," diye alçak sesle emrediyorum, tüm duyguları sesimden uzaklaştırarak.

Bakışları hayal kırıklığıyla düşüyor ve bu gece ona açılacağıma dair tüm umutlarını yok ediyor.

Eski yatağıma gidiyor - Lik'le bir yılı aşkın bir süre paylaştığım yatağa- yorganı göğsüne kadar çekiyor ve boğazlı kazağını altından çıkarıyor. Gözlerim çıplak omuzlarına, belirgin köprücük kemiğine ve oraya yaptırdığı yeni dövmeye takılıyor. Güller omzundan, köprücük kemiğinden ve boynunun altından geçerek ilerleyen bir yılanı çevreliyor. Sadece bir gül koyu kırmızı. Geri kalanı renksiz ve yılan o güle doğru ilerliyor gibi görünüyor. Kollarında çok daha küçük düzinelerce dövme var. Zaman içinde koleksiyonumuza eklemeler yaptı.

Acıtıyor. Etime saplanan bir kurşundan daha acı verici bir şey. İçten içe yanıyor ve kalbimi acıyla tutuşturuyor. Damarlarımda zonkladığını, kalbimi zehirlediğini hissediyorum.

Bu kadını kendim için sahiplenme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Bunları onunla yapmış olmalı.

Benden alınana kadar Rose'un dövmelelerinin her birini kendim yapmıştım. İstemediği tek dövme, bileğindeki Bianco ailesinin işaretini, onu onların olarak gösteren X işaretini de. Ona nasıl dövme yapılacağını bile öğrettim, o da benimkilerden bazılarını yaptı. Ve şimdi... eskiden sadece küçük tasarımlar isterken şimdi kocaman bir tanesiyle, düzinelerce daha ortaya çıkmaya cesaret ediyor.

Detaylara takılıyorsun. Boş ver. Sadece bırak.

Üstünü çıkardığında istediğini elde ettiğini gözlerinden anladım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Dişlerimi sıktım ve her şeyi kendime sakladım.

Sessizlik senin müttefikin, Sam.

Babamın sesini kesiyorum, ışığı kapatıyorum ve tam kapıyı kapatacakken onun sesi bana ulaşıyor.

"Buna gerçekten inandım, biliyorsun." Bana ne olduğunu sormam için zaman vermedi. Sormayacağımı biliyor. "Beni kullanan insanların bir parçası olmayacağına." Yorganın altından kaydığını duyuyorum. "Şu haline bak."

Nefesim kesiliyor, kalbim sıkışıyor ve midem daralıyor.

"Bunun bir önemi yok. Yakında ölmüş olacaksın."

Kapıyı kapattım ya da kapattığımı sanıyorum. Çünkü sonunda tuttuğum nefesi bırakıp arkama baktığımda, kapıyı hafif aralık bırakmışım gibi görünüyor, sanki bedenim ona zarar vermeyi reddediyor çünkü bilinçaltım kapıyı tamamen kapatırsam panik atak geçireceğini biliyor.

Ona zarar vermek bana çok zor geliyor ve Volkov kardeşleri bulur bulmaz onu öldüreceğimi söylemek giderek daha fazla yalan gibi gelmeye başlıyor.

SAM

Suçları Saymak - Nessa Barrett

Ertesi akşam Lik'le birlikte daireye girdiğimizde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Rose kanepede televizyon izliyor ve en sevdiği Vietnam paket servisini yiyor.

"Bu Brooklyn Nine-Nine mı?" Lik heyecanla soruyor.

Sanki dünü tamamen unutmuş gibi ve kişiliğini tanımlamanın daha iyi bir yolu yok. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce biri onu öldürmeye çalıştı ama şimdi onunla Brooklyn Nine-Nine üzerinden bağ kurmaya hazır.

Bu diziyi çok seviyor ve evde tekrar tekrar oynuyor. Onu bağladıktan ve ağlayana kadar becerdikten sonra onun için koyduğum şey bu. Sonrasında battaniye, soda, kucaklaşma ve Brooklyn Nine-Nine olmazsa ona hükmetmeye veda edebilirim.

Rose yemek yiyor ve bu başlı başına nadir bir olay. Mısır gevreğinden başka bir şey yiyor ki bu da şaşırtıcı. Ama o burada. Dinledi, hiçbir yere gitmedi ve sipariş vermesi de bunu doğruluyor. Bu ve daireye sinen sigara kokusu. Hiçbir pencereyi açmamış ya da sigara içmek için terasa çıkmamış - küçük bir isyan hareketi.

Lik'e cevap vermiyor, ikimizi de görmezden geliyor ve yemeğine ve en sevdiği programa odaklanıyor.

"Bugün mü gittin?" diye ısrar ediyor. Kanepenin arkasına yürüyor, onun arkasına yerleşiyor ve bir elini arkadan boğazına doluyor. Hafifçe yukarı kaydırıyor ve kadın boynunu geriye doğru uzatıp ona bakmak zorunda kalana kadar çekiyor.

"Prenses," diye şarkı söyleyerek onunla alay ediyor. "Sana bir soru sordum."

Gözlerindeki küçümseme açıkça belli oluyor. Muhtemelen onu vurduktan sonra kafasının kanlı parçalardan oluşan bir havai fişeğe dönüştüğünü hayal ediyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, boynu o kadar gergin ki kelimeyi zar zor söyleyebiliyor.

"Sana kız arkadaşının New York'tan erken döndüğünü söyleyen bir mesaj gönderdiğimizden beri çok sessizsin," diye takılıyor ona.

Dün gece arabamda, Rachel ve nişanlısının evinin hemen önünde uyudum. Sabahın beşinde arabalarının geri dönüşünü izlemek ne büyük bir sürprizdi. Gelinlik yoktu ama bir sürü tartışma vardı. Bir dakika bile kaybetmeden fotoğrafını çekip Rose'a gönderdim. Ona tehditlerimin ciddi olduğunu göstermeliydim, yoksa ilk fırsatta bu daireyi terk ederdi.

Lik'in yanından geçip koridora çıkıyorum ve bunu yaparken kafasının arkasına bir tokat atıyorum.

Mesajı hemen alır ve boğazını bırakır.

Bir spor çantasıyla döndüğümde Rose endişeyle baktı.

"O kadar korkmuş görünme, bu geceki kıyafetin bu," diye alay ediyor Lik.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ayağa kalkarken. Sehpanın üzerindeki paket servisi temizliyor ve her şeyi mutfığa getiriyor. Telefonundan saati kontrol etmesini izliyorum ve lavaboda çatal bıçak yıkarken yanındaki tezgâha yaslanıyorum.

"Bugün gerçekten burada mı kaldın?" Lik çantadan her şeyi çıkarırken ona sessizce soruyorum. Kendini kaybedecek ve ben de onun uslu durmasını sağlamak için buradayım.

Gözlerini bana diyor ama sessiz kalıyor. Gerçekten benimle oyun mu oynuyor? Yemek masasının yanında Lik bana başını sallıyor ve ben de Rose'a tekrar hitap ediyorum.

"Gel. Giyinmen gerek."

"İstemiyorum," diye mırıldanıyor, neredeyse utanarak.

Sesi ipek gibi yumuşak, bu hiç olmayan bir şey. Genelde hırıltılı ve kırıktır. Gözleri hala lavabodaki çatal bıçak takımında, elleri sanki kendini sabit tutmak için tezgahı tutuyor. Üzerinde burada bırakmış olduğum bir kazak var. Ona çok büyük, vücudunu kumaşın içinde boğuyor.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve tekrar odaklanabilmem için birkaç kez acı acı yutkunmam gerekiyor. Çocukluğumuzdaki gibi konuşuyor, Bianco'nun ofisine gidip ona işkence etmek zorunda kaldığı zamanlardaki gibi.

Onu görmezden gelme sırası bende. Eğer konuşursam, ona yapmamasını söylerim. İntikamım onun duygularından daha önemli - para, Lik'e bunun son işim olabileceğine dair verdiğim söz. Kalbimi ele geçirmesine izin veremem.

Lik'in yanına gidiyorum ve ikimiz de yüzümüzü ona dönüp gelmesini bekliyoruz. Sonunda vazgeçiyor ve bize doğru geliyor. Uzun bir dakika boyunca masadaki her şeyi inceliyor.

"Pislikler," diye homurdanıyor sonunda.

"Bu bizim kişisel zevkimiz için değil," diyorum ona, gerçi onu dantel ve deri bir koşum takımı içinde görmekten çok hoşlanacağım.

İşleri ilerletmeden önce ona bir dakika daha tereddüt etme fırsatı veriyorum.

"Üstünü değiştir," diyorum sesimi sakın tutarak. Onu tanıyorsam, beni çok yakında sinirlendireceğine şüphe yok ve iç huzurumu mümkün olduğunca uzun süre korumam gerekiyor. İnsanlar sessizliği iç kontrolle ilişkilendirme eğilimindeler.

Sinirleniyorum. Birini öldürmek için kelimelere ihtiyacım yok.

Meme uçlarını gösterecek siyah, şeffaf dantel sütyeni ve onunla birlikte gelen koyu renkli dantel tangayı alıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor, gözleri beni yok ediyor.

"Ama senden kimin nefret etmeyeceğini biliyor musun?" Lik yüzünde kocaman bir gülümsemeyle alay ediyor. "Onu öldürtmediğin için kız arkadaşın." Ona Volkov kardeşleri bulmak için sevdiği birini öldürmeye hazır olduğumuzu eğlenceli bir şekilde hatırlatıyor ve bu harikalar yaratıyor.

Sustu ve koşum takımlarından birini almaya gitti ama elim onunkinin üzerine düştü. "Bunu sana takacağım. Sen git üstünü değiştir." Parmaklarında hafif bir titreme hissediyorum ve hemen bırakıyorum. Elimi orada tutmaya devam edersem, titreme bir kıvılcıma dönüşecek ve elektrik onun teninden benimkine doğru yol almaya başlayacak.

Yatak odasına gidiyor ve ben Lik'e dönüyorum. Parmaklarında küçük bir altın zincir tutuyor, kendinden geçmiş bir halde dolgun dudaklarını ısırıyor. "Bu onun üzerinde çok güzel duracak."

"Zorlama," diye uyarıyorum onu. "Onunla birlikte arka odalara girdiğinde, Viktor onu hemen bulacaktır. Onunla konuşmak isteyecek ve o da Viktor'un zarfını ona verecek."

Viktor Volkov Vue Club'da olmayacak ama bizi ona kimin götüreceğini çok iyi biliyorum. Onu bulduğumuz sürece, Aleksei'yi de bulacağız. En önemli şey yılanın başını kesmek. Ve Viktor her şeyi kontrol eden kişi.

Lik hala düşüncelerinde kaybolmuş, parlayan gözlerle masadaki her şeye bakıyor. Arkasına yerleşiyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Birileri baskın olmayı özlemiş," diye onaylıyorum, başım boynunun kıvrımına düşüyor.

Omuzlarını silktiğini hissediyorum. "Sanırım. Bazen."

Lik'i değiştirdim. Benim emrime girdiğinde değiştirme eğilimi ortadan kalktı. Beni seviyor ve bunu benim için yaptı. Ona tekrar bakacağımızı, bu konuda konuşacağımızı söylemeliydim. Söylemedim çünkü

bir yalandı. Birine hükmetme ihtiyacım tartışılmaz. Ben bir Dom'um ve bunu değiştiremem. Şu ana kadar bunu sorun etmedi. BDSM hayatımız sadece ikimiz olursak bu şekilde yürüyebilir.

Eğer başka biri bize katılırsa.

Rose'un tekrar odaya girmesiyle düşüncelerim yarıda kesiliyor. Çıplak ayaklarını izliyorum, gözlerim yavaşça uzun, bronzlaşmış bacaklarını yalıyor, sonra siyah dantel tanga'nın amını, kalçalarını sarışının tadını çıkarıyorum. Takdirim belinden sonra kısa kesiliyor, sadece göğsünde çapraz duran ve göğüslerini örten kollarına düşüyor.

"Bize karşı utangaç olma," diyor Lik ona. "Kuzey Sahili'nin yarısı ne sakladığınızı gördü. Beni Stoneview'den başlatmayın."

Gözlerini deviriyor ama adamın sözlerini umursamıyor. Seks hayatı hakkında hiçbir zaman özür dilemedi ve muhtemelen şimdiye kadarki en az seks yaptığı noktada buna başlamak üzere de değil. Kollarını açmıyor ve kaşlarım çatılıyor, ne saklıyor olabileceğini merak ediyorum.

Küçük desenlerle dolu dövmeli karnı sıkı ve kaburgaları kaçırılmadan önceki haline göre daha az görünüyor. Sadece Volkov kardeşler tarafından iyi muamele gördüğünü varsayabilirim. Zaten tahmin ettiğim bir şeydi. Gözlerim kalçasındaki küçük kalp dövmesine takılıyor, içinde S harfi olan dövmeye. Yutkunuyorum, parmaklarım içinde R harfi olan kendi kalbime dokunmak için kaşınıyor. Vücudumda tam olarak aynı noktada. Bunun yerine Lik'ten uzaklaşıyorum, tam zamanında onun pantolonunun içinde kendini yeniden ayarladığını fark ediyorum.

"Buraya gel," diyorum alt deri kayışı tutarken. Kemeri çözüp açıyorum ve onun kollarımın arasında durmasını bekliyorum.

"Hadi ama," diye inliyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Sessiz kalıyorum ve erkek arkadaşım benim yerime cevap veriyor. "Eğer bilgiyi kaçırdıysan, burası bir BDSM kulübü prenses. Şimdi kendini deriye sar."

"O şeyi takmayacağım," diyor biraz daha inançlı bir şekilde. Benden bir adım uzaklaşıyor ama hemen arkasında bekleyen Lik'in kollarına atılıyor.

"Yakaladım," diye heyecanla ona takılıyor.

Ben kemeri beline geçirirken o da omuzlarını tutuyor. Tokayı takıyorum ve önünde diz çöküyorum. Kalbim duruyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Rahat bir sıcaklık hissi etrafımı sarıyor, aynı zamanda parfümü beni ele geçiriyor. Beynim aklımı yitirirken kalbim de beni terk ediyor. Kaslarım mutluluğun içinde gevşiyor ve kabul etmeyi reddettiğim bir düşünce aklımdan geçiyor.

Rose'un ayaklarının dibinde diz çökmek şimdiye kadar hissettiğim en doğal şeydi.

Göğsüm daralıyor, sanki bunu yapmak için doğmuşum gibi hissediyorum.

Duraksamam hissedilmiş olmalı çünkü Rose yer değiştiriyor. Başımı sallıyorum, üzerinde duran ilahtan korkan bir tapınan gibi ona bakmayı reddediyorum.

Omuzlarımı yuvarlıyorum ve tekrar çalışmaya başlıyorum, düşünceleri ve duyguları zihnimden uzaklaştırıyorum. Bu kadın bir tanrıçanın aurasına, dağları yerinden oynatacak ve okyanusları ayıracak güce sahip.

Ben kimim ki onu kırabileceğimi düşüneyim?

Boğazımı kaşıyorum ve önüme bakıyorum. Bunu yapmam gerekiyor. Para, intikam. Sadece bunu düşün.

Kemere bağlı jartiyerlerden iki deri jartiyer sarkıyor. Onları da çözmem gerekiyor ve ince kalçalarının etrafına sıkıca sarıyorum. Soldakini bağladığımda derisinin bir kısmı sıkışıyor ve üstümde tıslıyor. Acısının sesi sikime kan dolmasına neden oluyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, göğsüne takacağım koşum takımını almak için zaman ayırıyorum. Düşüncelerimi temizlemeye ve kot pantolonumun içinde yavaşça sertleşen sikimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Kollarını aç," diyorum ona. Sesim sert çıkıyor; bedenimden geçen şehvet dolu ihtiyacı kontrol etmek zor.

Arkasında, Lik'in gözlerinin yanık tenindeki ateşi yalamak istercesine parladığını görebiliyorum.

Rose kıpırdamıyor, kalbimde bir duygu kasırgası başlatıyor. "Rose," diye azarlıyorum onu. "Çaprazlama dedim. Kollarını. Kollarını."

Gözlerinde açıklamakta zorlandığım bir şey var. Dehşet ve keder karışımı bir şey. Lik, acıdan yüzü buruşana kadar omuzlarını sıkıyor. Yavaşça kollarını açıyor.

Anlık bir şey. Gözlerim hemen ona gidiyor. Sol göğsünün altındaki dövme.

Retinalarıma o kadar parlak bir şekilde işliyor ki sütyenin koyu renk meme uçlarını nasıl gösterdiğini fark etmiyorum bile. Şeffaf, siyah dantel onu nasıl da mükemmel öpüyor.

Hayır, tek gördüğüm sol göğsünün hemen altındaki ayın yedi evresinin dövmesi.

"Hayır," diye hırladım. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle."

Küçücük belini kocaman ellerimle kavırıyor, kaburgalarını kırma isteğiyle onlara tutunuyorum. O kadar ince ki karşılıklı ellerimin parmakları neredeyse birbirine değiyor. Sağ başparmağımı dövmenin üzerinde bir, iki, üç kez gezdiriyorum.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle." Öfke, kontrol edemediğim bir yoğunlukla damarlarımda kaynıyor. Sanki dövmesi büyük bir güçle yok olacaktı gibi derisini ovuyorum.

Arkasında, Lik onun omuzlarını daha sıkı tutuyor.

"Demek artık onlardan birisin? Değil mi?" Ona inat, tiksinti sesimi acı bir zehir gibi kaplıyor.

Gururlu bir damga gibi mahrem bir yerde onların işaretini taşıyor. Kalbine yakın tuttuğu değerli bir sır. Sanki ona aitmiş gibi.

Hissetmiş olabileceğim her türlü tatlı duygu yok olup gitti. Yerini öfke aldı. Mutlak, kontrol edilemez bir öfke.

"Sam-" demeye çalışıyor.

Yapamaz, zaten üst kolundan tutup Lik'ten uzaklaştırmıştım. Koşum takımını önden yeterince düşmanca ve hızlı bir şekilde kaydırıyorum; ne olduğunu anlayacak zamanı yok.

Şiddetli bir hareketle boynunun arkasından tutuyorum, kendimi yoldan çekiyorum ve onu yüzüstü masaya itiyorum. Kendini tutmak için ellerini önüne koyuyor ama bu beni durdurmuyor. Daha sert itiyorum ve Lik'e dönüyorum.

"Ellerini tut. Onu sabit tut."

Bir saniye içinde Lik masanın diğer tarafına geçer.

Adam kadının bileklerinden tutup çekiyor ve kadının masanın karşısında yüzüstü yatmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Dün seni kulübe bu şekilde soktu. Onlara kendisinin de bir Kurt olduğunu gösterdi. Volkov ailesine ait olduğunu," diye açıklıyorum Lik'e.

Kalbim kulaklarımda atıyor. Onu hiç bu kadar ezme ihtiyacı hissettiğimi hatırlamıyorum. Bana ihanet ettiğinde bile onun için üzölmüşüm. Ona bahaneler verdim. Bu... acıtıyor.

Çıplak kıcını kasıklarına dayayacak şekilde eğildi. Şehvet dolu elektrik tutkulu bir kızgınlıkla karışıyor. Beynim sonunda onu benden korumaya çalışmaktan vazgeçiyor; sahiplenici eğilimlerim, baskın doğam ve ona olan tehlikeli tutkum.

"Şu haline bak," diye homurdandım. "Tıpkı küçük bir sürtük gibi eğilmişsin." Kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum ve aletim kıcına doğru sertleşiyor. "Bunu diğer erkekler için ne sıklıkla yaptın, ha?"

"Siktir git," diye inliyor. Lik'in tutuşuna karşı mücadele ediyor ama Lik yerinden kıpırdamıyor. İyi çocuk.

"Şımarık prenses yine başını belaya soktu," diye kıs kıs gülüyor Lik. Gözleri Rose ve benim buluştuğumuz yere yapışmış durumda. Siyah takım elbisesinin içinde kendi aletinin sertleştiğini görebiliyorum.

Rose'u deri kayışlarıyla sarıyorum. Sırtında kesişiyorlar ve onları birbirine bağılıyorum. Onu çıkarmasını engelleyecek küçük altın kilidi ve kemerin etrafına bir tane daha kaydırıyorum. Onu çıldırtacağını bildiğim şeyi tutuyorum ve Lik'e tüm gücümle gülümsüyorum.

Kıkırdıyor ve bana başını sallıyor.

"Bak senin için neyimiz var, benim küçük sürtüğüm," diye alay ediyorum onunla.

Bakamaz, sadece bekleyebilir.

Deri tasmayı boğazına geçiriyorum ve tüyleri diken diken olurken sertleşmesini izliyorum.

"Lanet olası pislikler!" diye bağılıyor bana.

Kollarından çekiştiren Lik'e karşı koyuyor ve masanın üzerinde kıvranıyor. Ayak parmaklarının ucunda, Lik onu o kadar gergin çekiyor ki yere rahatça dokunamıyor bile. Tasmayı bir başka güzel altın kilitle yerine kilitliyorum ve boğazına bir parça deri kilitlediğim gerçeğinin tadını çıkarmak için hafifçe çekiyorum.

"Aman Tanrım, bunun içinde çok lezzetli görüneceksin Rose. Eğitilmeye hazır küçük, güzel bir denizaltı. Etkinliği kaçırmak ne yazık." Parmak eklemlerimi omurgasında gezdiriyorum ve titremesini izliyorum. Kahretsin, bunu çok seviyor. Bunu takdir edemeyecek kadar inatçı bir sürtük olması çok kötü. "Ne düşünüyorsun, Lik? Yeni oyuncağını beğendin mi?"

"Oh... Bayıldım," diye sırtıyor.

"Kapa çeneni," diye tükürüyor bize. "Yemin ederim-"

"Sen ne?" Onunla alay ediyorum. "Şu anda tek yaptığın vücuduna karşı savaşmak çünkü inatçı zihninin çok fazla gurur taşıyor."

Avuç içimi omuzlarının arasında gezdiriyorum, kürek kemiklerini okşuyorum, omurgasına, sırtının küçük kısmına doğru kayıyorum... ve tam bir çılgınlık anında kış yanaklarını ovuyorum. Birbiri ardına. Her zaman bastırmam gerektiği söylenen yasaklanmış şehvete kapılıyorum. Sağ kış yanağını tüm elimle çimdikliyorum ve dudaklarından kaçan tahrik edici iniltinin tadını çıkarıyorum.

"Dur," diye telaşlı bir sesle nefes alıyor.

"Yoksa ne olur?" Kıkırdıyorum.

Lik bir eliyle onun bileklerini kavıyor, diğer eliyle de uzun saçlarını karıştırıyor. "Sus," diyor ona. "Rahatla."

"Yeni oyuncağımız ıslandı mı?" Ona soruyorum, sesim vücudumu saran uyarılmadan dolayı boğuk çıkıyor.

Nefesi kesiliyor, vücudu titriyor ve aptalca bacaklarını kapatmaya çalışıyor. Kalçalarını onunkilerin arasındayken bu imkânsız bir işti.

"Sorun değil. Cevap vermek zorunda değilsin." Ona doğru eğildim ve bir sonraki sözlerimi kulağına fısıldadım. "Kendim kontrol edeceğim."

İşaret parmağımı tangasının altına soktuğumda "Sam!" diye bağıyor.

Sesindeki şok beni etkilemedi bile. Çok kızgıyım. Ama bunun nereden geldiğini biliyorum. Çocukluk koruyucusunun onunla bu şekilde konuşacağını ya da ona dokunacağını hiç düşünmediğini biliyorum. Rose beni parmağında oynatırken umursamaz bir hayat yaşadı. Bunu yapmadığında ne olacağını öğrenmesinin zamanı geldi.

Kıçına giden ipi takip ediyorum, yanaklarının arasından uzanmaya zorluyorum. Ön tarafa kadar takip edene ve danteli ne kadar ıslattığını hissedene kadar durmuyorum.

"Sırılsıklam. Islak," diye bitiriyorum.

Kıçını takip ediyorum, ipi geriyorum ve bırakıyorum, tekrar yerine oturmasını izliyorum. Konuşmayı bıraktı, utancına kapılmıştı. Başı masaya düşmüş, ağzı Lik'in pantolonundaki şişkinliğe yaklaşmış ve ben onun hissettiği utançtan zevk alıyorum.

"Bu çok aşağılayıcı, değil mi? Seni kontrol eden tüm erkekler için böyle bir sürtük olmak. Sana bu şekilde mi ulaştı?"

Kimi kastettiğimi biliyor.

"Siktir git," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bunu gerçekten seveceğini görebiliyorum."

Kalçalarından tutup onu çeviriyorum. Kolları Lik'in tutuşuyla bükülüyor ve çekince irkiliyor.

"Neredeyse hazırsın." Lik'in daha önce dokunduğu altın zinciri aldım. Üst kısmını göğüslerinin etrafındaki kayışa, alt kısmını da kemere bağlıyorum. Lik haklıydı.

ten rengine karşı güzel. Gözlerim tüm vücudunda geziniyor ve onu basitçe becerme ihtiyacıyla titriyorum.

Tanrı merhamet etsin, kesinlikle muhteşem görünüyor. Göğüslerinin üstünden geçen deri, meme uçlarını zar zor örten dantel. Zincir daha fazla kayışa yol açıyor. Belinin etrafında, her uyluğunun etrafında, tangasını örtüyor. Şu anda, onu burada tutmak istiyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve boynundaki deri tasma sonum olabilir. Dizlerim titriyor ve Lik'e onu bu gece Vue'ya benim götüreceğimi söylemek üzereyim.

Ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum. Çünkü Rose'u bir BDSM kulübüne götürürsem, bu Volkov'ları bulmak için olmaz. Hayır, bu onu cezalandırmak olur ve bu benim sözleşmemde yok.

Yakasından sarkan halkayı tutup onu yukarı çekiyorum. Lik kontrolsüzce hareketlerimi takip ederken onu bırakıyor. Lik'i eğitmek için kullandığım bazı ince tasmalar gibi küçük bir D halkası değil. Hayır, üç parmağımı içinden geçirebileceğim kadar büyük ve boğazının çukuruna ağır bir şekilde düşüyor.

"Son bir şey daha."

Çekmeye devam ediyorum ve onun da kalkıp beni takip etmekten başka çaresi yok. Rose şu anda yürüyen ıslak bir rüya. Bacaklarında saf şehvet var ve güzel, öfkeli yüzü bu kulüpteki her erkeğin ona sahip olmak istemesine neden olacak. Onu eğitmek, cezalandırmak, gözyaşlarının dökülmesini ve gururunun ölmesini izlemek.

Onu mutfak adasındaki bir bar taburesine oturtuyorum ve elime bir kâğıt kalem alıp ona veriyorum.

"Benim için gelme" yaz," diye emrediyorum.

Önündeki nesnelere bakıyor ve bana meydan okuyan bir kaş kaldırıyor. "Neden?"

Arkasında duruyorum ve kıyafetiyle uyumlu son altın zinciri takıyorum. Bir ucu yakasının arkasına, diğer ucu da göğüs kemerine, tam kürek kemiklerinin arasına takılıyor. Küçük bir protesto sesi çıkarıyor ama ne olduğunu tam olarak duyamıyorum.

Ama sonra, doğrulması için zorlanana kadar zinciri çekiyorum. Tasmanın boğazını sıkmasını izliyorum ve bir iniltiyle boğulduğunda kıkırdıyorum. Elleri boynundaki tasmaya gidiyor, parmakları umutsuzca onu yakalamaya çalışıyor. Yapamıyor, ince boynunu çok sıkı sarıyor.

"Bu işin nasıl yürüdüğünü öğrenmek üzeresin Rose. Bu gece, dinleyeceksin ve itaat edeceksin. Ukalılığına ve tavırlarına el sallla. Uysal ve uysal olmanı istiyorum, yoksa Lik sana disiplini öğretirken harika vakit geçirecek." Hâlâ tasmasıyla boğuşuyor.

"Dinle," diyorum kulağına usulca ve boynundaki tüylerin diken diken oluşunu hayranlıkla izliyorum. "Gitmesine izin vermemin tek yolu bu." Başını sallıyor, deri derisine batarken konuşmaktan aciz.

Dinlemek için yeterince istekli olduğundan emin olduktan sonra arkasında doğruluyorum ve sakın bir şekilde emrimi veriyorum. "Eller masaya."

Yakasını bırakıyor, titreyen elleri masanın üzerinde düz duruyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu. Nefes alabilmesini sağlamak için ona biraz gevşeklik veriyorum ama yine de zinciri arkasında tuttuğumu hissediyor. "Şimdi, 'benim için gelme' yaz."

Kalemi sol eline aldığıında, onu dinlediği için ödüllendirerek biraz daha gevşetiyorum. Koltuğunda kayıyor, kendini hafifçe koltuğa sürtüyor ve ben gülümsüyorum. Ben bıraktıktan sonra beynine geri akan kan onu endorfinle dolduruyor. Henüz farkında bile değil ama bilinçaltında beni dinlemeyi bir haz duygusuyla ilişkilendirmeye başlamış bile.

İşte o zaman anladım.

Onu kendileri için isteyen güçlü adamların gördüğü her şey.

Rose doğanın bir gücüdür.

Rose sizi her anlamda aydınlatacak. Onun güzelliği sizi tüketecek.

Dudakları içinizde bir yangın başlatacak.

Ve eğer onun yanlış tarafına geğersen? Seni yakar... kelimenin tam anlamıyla.

Bunu kontrol etmenin bir yolunu bulduğunuzda ve o da size boyun eğip emirlerinizi yerine getirdiğinde, bu evrendeki en güçlü varlık haline geliyorsunuz. Bu üstünlük aklınızı başınızdan alıyor ve onu kontrol etme ihtiyacı bağımlılık haline geliyor.

O krallıkların hükümdarı.

Ve, ah, bir kralın düşüşünü izlemek ne büyük bir zaferdir.

Yazısı biter bitmez zincirini bırakıyorum. El yazısı hiç değişmemiş. Dağınık; uzun harfler el yazısı kaosu içinde sola doğru eğilmiş. Hepsini çok iyi tanıyorum.

Bianco'nun yerleşkesine her gittiğimde ceplerime notlar bırakırdı. Her birinin dövmesi vücudumda. En sevdiğim kaburgalarımda, diğer dövmelerin arasında zar zor görünüyor.

Ölümü mü yoksa acıyı mı seçerdin? Acı çekmeyi seçerdim... Keşke seninle birlikte acı çekebilseydim.

Bianco ona on sekiz yaşına geldiğinde onunla evleneceğini açıkça söyledikten bir gün sonra cebimde buldum. On üç yaşındaydı ve benden onu eve götürmemi istemişti. Reddettim çünkü babam bir katildi, bir tacizciydi ve annemden çoktan kurtulmuştu. Bunun Rose'un başına gelmesini istemedim. Ama o benimle gelmek istedi, çünkü acı çekecekse... o zaman bunu benimle yapmak istiyordu.

Boğazımın düğümlendiğini hissederek başımı sallıyorum. Rose'un intihar düşünceleri küçük yaşlarda başlamıştı. Bianco'nun onu zorladığı hayatı terk etmek için çaresizdi. Buna katlanmayı seçti çünkü bir gün birbirimizi huzur içinde sevebileceğimiz gerçeğine tutunuyordu.

Bu notu yazdıktan birkaç ay sonra, kendisine işkence eden üvey babasından kaçmak için öz kardeşini vurdu.

Benimle birlikte acı çekecek, bu kesin. Aslında, benim yüzümden acı çekecek.

Lik bana bir kolye getirerek dikkatimi çekti. Bizi Kurtlar'ın inine götürecektir olan kolye. Kağıdın üzerine, onun önüne koyuyorum. Nefesinin kesilmesi çenemi sıkımda neden oluyor. Bu onu çok etkiliyor. Onu çok etkiliyor. Nedenini anlamak için ölüyorum ama yine de asla anlayamayacağımı biliyorum. Cevabımı almadan önce muhtemelen Volkov kardeşleri öldürecek.

"Tanıdın mı?" Suçluyorum.

"Nereden buldun bunu?" diye fısıldıyor onu kaparken. Mutfak adasına yaslanıyorum, gözlerini görme ihtiyacı beni hareket etmeye zorluyor.

Nostaljiyle parlıyorlar. Asla düşmeyecek melankolinin parlak gözyaşları.

"Kazada kaybettiğimi sanmıştım," diye itiraf ediyor boğazını sıkarak, parmaklarını altın zincir boyunca gezdirirken. Safir kolye ucu bir Faberge yumurtası şeklinde, mavisi gözleriyle eşleşiyor ve karmaşık altın desenleri teninin rengini andırıyor.

Derim içten içe yanıyor ve her an yanmaktan korkuyorum. Rose her türlü duygusunu sert ve tehlikeli bir cephenin ardına gizliyor. Şu anda duygularını kontrol edememesi bana gerçekten Kurtlarla geçirdiği zamandan sakladığı bir şeyler olduğunu söylüyor. Bunun ne olduğunu keşfetmek istiyorum ama bana asla söylemeyeceğini de çok iyi biliyorum.

"Hastanede çaldım," diyorum utanmadan. "Seni takip ettiklerini biliyor muydun? Kaçma ihtimaline karşı?"

"Kolyeyi onlara kadar takip edeceksin," diye fark etti, sesi duygularla doluydu.

"Mmhm," diye onaylıyorum parmak eklemlerimi yanağında gezdirirken. Teni en pahalı ipekler kadar yumuşak. "Kaza sırasında kırıldı ama kardeşleri bulabileceğimden emin olmak için tamir ettirdim." Başparmağımı titreyen kırmızı dudaklarında gezdiriyorum. Alt dudağını aşağı doğru itiyorum, etinin dolgunluğuna seviniyorum.

Sonra kendimi toparladım.

Kolyeyi ondan kapıyorum ve yazdığı notu alıyorum. Kâğıdı ikiye katlayıp hem kâğıdı hem de kolyeyi küçük fildişi bir zarfın içine koyuyorum. Ben bunu yaparken Lik, Rose'un taburesini hafifçe çekerek önünde durabiliyor. Çenesini sıkıca kavradığını ve dudaklarına koyu kırmızı bir ruj sürdüğünü izliyorum. Sanki bir adamın hayatını emmiş gibi koyulaştırıyor dudaklarını. Öyle yaptı. Hepimizin hayatını.

Lik uzaklaşırken ona geri dönüyorum ve saçlarını sertçe kavriyorum. Zarfı sıkıca dudaklarına bastırıyorum ve kaçamaması için başının arkasına baskı yapıyorum.

Bunu çabucak yapmamız gerekiyordu. Viktor Volkov'un hatırlatılmasından dolayı yaşadığı şoktan ve duygusal zayıflığından faydalanmam gerektiğini biliyorum. Sadece birkaç saniye daha yumuşak ve uysal kaldı. Eylemimi tamamlayamadan ellerini kaldırıyor ve beni itiyor. Sorun değil, zarfı kapatan dudaklarının izini çoktan aldım.

"Pislik," diye tükürdü bana.

"Gitmeye hazırsınız," diye sırtıyorum ona.

Gözlerindeki tereddütü, sıkılı yumruklarındaki isyanı ve bir devrime dönüşme tehdidinde bulunan sert nefes alışını görebiliyorum.

"Sen bu gece bize yardım ederken Rachel'ın güvende olduğundan emin olacağım," diyorum alçak sesle.

Derin bir nefes ve uysal olmaya geri döndü.

Lik bir çift topuklu ayakkabı alır ve Rose'a verir. "Gidelim prenses," der ona.

Ayağa kalkıyor ve ben siyah trençkotunu giymesine yardım ederken Lik dizlerinin üzerine çökerek ayakkabıları ayağına geçiriyor. Onun karşısındaki konumunu kıskanmam normal mi?

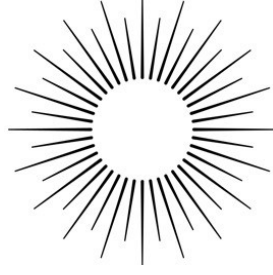
Palto üzerindeyken sadece yakası görünüyordu ve ben de arkasından tuttum. "Uslu dur," diye kulağına hırlıyorum. "Kim bilir, yarın sabah benden kurtulmuş olabilirsin."

"Ölü demek istiyorsun."

Bunu ona söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Sessiz kalıyorum.

OceanofPDF.com

RACHEL

Genç Tanrı - Halsey

"Sanki baban şirketine her yaklaştığımda bunu biliyor."

Derin bir nefes alıyorum ve diş fırçama biraz diş macunu sürüyorum. Çift lavabomuzun önünde duruyorum ve Conor da hemen yanımda. Lavaboya tükürüyor ve ağzını çalkalıyor.

"Senden en son pasta tatmaya gitmeni istediğimde, aynı sabah annenle birlikte estetik cerrahına gitmen için seni aradı. Şimdi seni elbise alışverişine götürüyorum, o da bizi hemen Stoneview'e çağırıp ailelerimizin yeniden bir araya gelmesini mi istiyor? Bu saçmalık da ne? Seninle evlenmemi istiyor mu ki?"

"Tabii ki istiyor," diye mırıldanıyorum. Sadece şirketini senin yönetmeni istemiyor, diye eklemeyi unutuyorum. Ve Conor'ın soyadını aldığımda, babam için çalışmaya başlayacak.

Ben lisedeyken Conor üniversitedeydi. Önümüzdeki yaza kadar o üniversiteyi bitirmiş olacak, babamın yanında çalışacak ve ben de... yani ben onun karısı olacağım.

Bunu düşünürken neredeyse diş macununa boğuluyordum. Dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum ve ağzımı temizliyorum. Kendimi hasta hissediyorum.

Lavabodan başımı kaldırdığımda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Aynada Conor'ı arkamda görebiliyorum. Kollarını belime doluyor ve burnunu boynumun kıvrımına sokuyor. Geçen hafta üzerimde bıraktığı morluklar solmuş ve yakında yenilerini ekleyeceğini bildiğim için içim ürperiyor.

"Romantik otel odamızı, romantik hafta sonumuzu terk etmek zorunda kaldık." Derin bir nefes alıp beni içine çekiyor. "Güzel kokuyorsun."

"Merak etme. Yakında tekrar gidebiliriz." Elinden kurtulup ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Hâlâ biraz hasta hissediyorum."

Dün, onunla seks yapmaktan kaçınmak için mide rahatsızlığım varmış gibi davrandım. Benimle ilgilenmek yerine, o işine dalmışken kendi başıma bir doktor bulmama izin verdi ve ben de bir buçuk saat yürüyüşe çıktım. Elimde ne ilaç ne de doktor raporu olmadan geri döndüm ve ona hamile kalmaya çalışmanın verdiği endişeden kaynaklanabileceğini söyleyen doktora gittiğimi anlattım.

Uydurma doktor, uydurma bahane. Hamile kalmaya çalışıyormuş gibi yapıp gizlice doğum kontrol hapı almak muhtemelen beni endişeden hasta eden şeydir. Bağnaz, cinsiyetçi, tacizci biriyle birlikte olmak büyük olasılıkla beni çoğu zaman hasta eden şey. Ama yine de beni gururlandıran bir şey var, çünkü Conor'ın en ufak bir şüphesi bile olmadan onu kolayca kandırabiliyorum.

Kutudaki en keskin alet olmayabilirim; iyi notlardan daha azıyla mezun oldum ve üniversiteye gitmiyorum, ama yine de Conor'dan biraz daha zekiyim. Ve bu bile tek başına bir kazanç. "Hadi ama Rach," diye yakınıyor. "Ne kadar

zamandır

Bu bokun sonu ne olacak? Dün doktora gittin. Şimdi daha iyi hissetmen gerekmez mi?" Beni tekrar tutmaya çalışıyor ve ben irkiliyorum.

Kahretsin.

"Neden benden kaçıyorsun?" Alay ediyor ve elleriyle yüzünü siliyor. "Öylece yatan ve kabul eden bir kıızı becermekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Bırak o havaları, o kadar seksi bile değilsin."

"Dur," diye karşılık veriyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup bornozumu kendime sımsıkı sarıyorum. "Eğer seks yapmak istemiyorsan, benim için sorun değil. Ailem düğünden önce torun sahibi olmak için acele etmiyor. Sadece seninki öyle."

Sanki benimle tartışmak çok zormuş gibi ofluyor. "Tanrım, senin gibi beyinsiz biriyle sohbet etmenin ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim yana kaydı, hakaret derinden etkiledi. Okuldayken, gürültücü olmadığım için insanlar zeki olduğumu varsayardı. Ben de buna uydum çünkü aptal olduğumu söylemeye utanıyordum. Ailem de hep böyle derdi. Bu yüzden benimle bu kadar çabuk evlenmek istiyorlar, çünkü zaten başka bir işe yaramıyorum.

"Zeki değilsin. Güzel değilsin. Seksi olduğunu düşünüyor olabilirsin, belki diğer lezbiyenlere göre öylesin ama bize göre değilsin. Ve en kötüsü de sik sevmiyorsun bile. Bir erkeği memnun etme konusunda hiç deneyimin olmadı ve beni havada boğulan bir balık gibi emiyorsun."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, bunu şiddetle söylemekten çok korkuyorum.

Sözleri çok inandırıcı. Ben sadece aptal değilim, aynı zamanda aşık olduğum tek kişiyi de asla elimde tutamadım. Belki de haklıdır. Belki de yeterince güzel değilim. Yeterince zeki değilim. Yeterince iyi değilim.

Bana yaklaşıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken geri adım atmaya çalışıyorum. Küvetin kenarını dizlerimin arkasında hissediyorum ve bana yaklaşmasına izin vermekten başka çarem yok.

"Ailelerimizin değiş tokuşundan benim çıkarım ne, Rachel? İnan bana, pek bir şey değil. Hayır, elde edebileceğim tek şey babanın lanet olası şirketi, böylece en azından zamanıma değmesini sağlayabilirim."

Çenemi morartıcı bir şekilde kavradı.

"Bu babamla konuşulacak bir konu, benimle değil," diye bağıriyorum. Elini itmiyorum, daha fazla şiddeti kışkırtma korkusu hareketlerimi donduruyor.

"Babanla konuşmama gerek yok. Benden hoşlanmıyor. Bana vermek istemiyor çünkü zor kazandığı şirketini bir yabancıya kaptırmak istemiyor. Tabii..." Diğer eli bornozuma uzanırken elini daha sıkı kavıyor. Kollarımı yanıma düşene kadar çekiyor ve ipeği göğüslerimden uzaklaştırıyor. Belimdeki düğüm cübbenin tamamen açılmasını engellediği için minnettirim.

"Tabii o küçük amcık kızı bana bir oğul vermezse, eninde sonunda beni ele geçireceğini biliyor. Baban için kan çok önemli. Ona bir varis vermem gerekiyor."

Göğüslerimden birini avucunun içine alıyor, beni çığlık attıracak kadar sert.

"Hadi Rachel, seni ne ıslatıyor? Söyle bana."

İçimdeki küçük şeytan uyandı.

Rose'un vücudundaki kan. Onu kontrol ederek orgazm ediyor. Adımı haykırana kadar bebeğimi incitmek.

"Sen değil!" Onu itmeye çalışırken bağıriyorum. O çok ağır ve kendimi geriye doğru itiyorum, küvete düşüyorum ve başımın arkasını incitiyorum.

Dünyanın başı dönüyor, kulaklarım çınlıyor ve siyah noktalar görüşümü bulandırıyor. Alaycı kahkahasını duyuyorum, sonra elini saçlarımda hissediyorum.

Beni saçlarımdan tutup küvetten çıkardığında çığlık atıyorum.

"Oraya düşerek kendini yaraladın. Onu da mı benim üzerime koyacaksın?"

"Bırak beni!" Beni yatak odamıza götürürken çığlık atıyorum. Beni yatağa doğru fırlatıyor ama ıskalıyorum ve kendimi yerde buluyorum. Küvete çarptığım için başım dönüyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kaburgalarımın gelen ilk tekmeden kaçmak için zamanım yok.

Sikeyim. Siktir, acıyor.

"Rose'u bir daha görürsen seni öldürürüm dediğimi hatırlıyor musun? Dizlerinin üzerine çöküp yaşamana izin verdiğim için bana teşekkür etmeliydin. Telefonunun onda olduğunu ve telefonu yüzüme kapattığını daha önce söylemediğim için."

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledim. "Söz veriyorum."

"Ayağa kalk." Sesinin değişme şekli gözyaşlarımın akışını hızlandırıyor.

Yavaşça ayağa kalkarken ona "Lütfen, bunu yapmak istemiyorum" diye yalvarıyorum.

"Artık sesine katlanamıyorum Rachel," diye itiraf ediyor kalbimi kıracak kadar büyük bir tiksintiyle.

Ben de nefret ediyorum. Çok uysal, çok sahte. İblisimin olmamı istediği kişiye hiç benzemiyor. Benim iblisim güzel bir kız, zeki ve güçlü. Kadınlara zarar veren erkekleri öldürür. Bunu yaparken yüksek sesle kükrer. Vahşidir ve Conor'ı göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaldırır.

Ama yine de onu uzak tutuyorum çünkü Rachel şeytanından korkuyor.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, etrafımdayken kalbim donuyor. Ama yine de benden nefret etme şekli beni etkiliyor.

"Hadi, yatağa gir." Pijamasını kalçalarının etrafında tutan ipi çözmesini izliyorum. "Çocuğumu bana verdiğinde bu iş bitecek. O yüzden neden bir kez olsun işe yaramıyorsun?"

Titreyen ellerimle cübbemi yerinde tutan düğümü çözüyorum. Gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşüm ve titreyen ellerimle bu zor bir görev.

Yüzüme inen tokat bir anda ağzımı açık bıraktı. "Tanrı aşkına, neden bu kadar yavaşsın? Sana yatağa girmeni söyledim!"

"Ben... Ben sadece..." Bornozumu çıkarmam bile söz konusu değil, bir tokat daha beni yarı yolda bıraktı.

Eli tekrar saçlarımda ve bir de baktım ki tekrar yerdeyim.

"İşte. Yatağı istemiyor musun? Neden yeri almıyorsun?"

Yana doğru bir tekme.

Cenin pozisyonuna geçmeye çalışıyorum ama o çoktan ayak bileklerimi yakalamış. Karnımın üstüne düşmemeye çalışarak dönüp duruyorum, bu beni soktuğu en zayıf pozisyon.

Başaramadım.

"Lütfen canımı yakma," diye haykırıyorum bacaklarını kalçalarımnda hissettiğimde. Bunun olacağını biliyorum, ama acı dayanılmayacak kadar fazla. Sanırım acıyı hatırlıyorum, ama her seferinde bir öncekinden daha fazla acıyor. Beni görmezden geliyor ve ben de dikkatini çekmek için bacaklarımı şiddetle tekmeleyerek kıpırdanıyorum. "Conor... Conor, lütfen..."

Daha fazla erişim sağlamak için kış yanaklarımı ayıran elleri boğazıma safra getiriyor. "Yapacağım," diye hıçkırıyorum. "Lütfen Conor, bana zarar verme."

"Kapa çeneni!" diye kükrüyor. Ve ben nedenini biliyorum. Suçluluğa dayanamıyor, ağlamalara dayanamıyor. Sadece eylemlerini durduramayacak kadar bencil, paraya ve güce aç.

Ve o durmadığı için pes eden benim bedenim oluyor. Yere doğru gevşekçe düşüyorum. Zorlandığım gerçeklikten kaçarak uysallaşıyorum.

Telefonu arka planda çalışıyor, zihnimin arkasında sessiz bir ses. Bir kere. İki kez.

Bir adım daha atamadan vücudunun ağırlığının üzerimden kalktığını hissediyorum.

Kıpırdamıyorum, taş kesiliyorum. Korku vücudumda siyah mürekkep gibi akıyor, damarlarımı obsidyene çeviriyor, endişeyi dipsiz hale getiriyor.

Biriyle konuştuğunu duydum. Sanırım babası. Ama hareket etmiyorum.

Bir şeyden şikayet ettiğini duyuyorum, geç olduğundan. Ama kıpırdamadan duruyorum.

Etrafta dolaştığını, yatak odamızdaki eşyaları oradan buradan aldığını anlıyorum. Ama ben sesimi çıkarmıyorum.

İyi davranırsan sana zarar vermez. Sadece sana söylediklerini yap.

Bu şekilde ne kadar kalacağımı bilmiyorum, yerde yüzüstü yatıyorum, çıplak ve korkuyorum. Gözlerim kapalı. Üşüyorum, titriyorum ve acının ne zaman geleceğini merak ediyorum.

"Ayağa kalk."

Sert sesi şaşkınlıkla geri çekilmeme neden oluyor. Deri ayakkabısının ucu beni dürtüyor.

Ayakkabısı mı?

Gözlerimi yavaşça açtım, ona doğru kırptırdım ve ışığı açtığını fark ettim. Gözlerim o kadar sıkıca kapanmıştı ki değişikliği fark etmedim.

Gözlerini deviriyor, ofluyor ve ayakkabısı yine bana vuruyor. Kurbanlık bir kuzu gibi ciyaklıyorum. Bundan nefret ediyorum ama kontrol etmek imkansız.

Onları saymıyorum; sadece alıyorum. Deri mokasenini karnımın altına koyup beni döndürüyor. Kendini dokunmaktan alıkoyamadığı kirli bir hayvan gibi. Şık bir takım elbise giymiş, yakışıklı görünüyor ve olduğu canavara hiç benzemiyor.

"Babam beni görmek istiyor," diyor gelişigüzel. "Sadece yatağa git. Belki yarın bu ilişki için biraz daha çaba göstermeye istekli olursun."

Güçlü pozisyonundan bana bakarken bakışları kederle kesişiyor. Görünürde hiçbir neden yokken, ayakkabısının tabanını köprücük kemiğime, omzuma yakın bir yere bastırıyor. Bastırıyor ve ben de az önce söylediklerine hızlıca cevap vererek anlamlandırmaya çalışıyorum. "Yapacağım," diye yalan söylüyorum kendimi korumak için.

İstismarı anlamlandırmaya çalışmak, bir kâbusun içinde çılgılık atmaya çalışmak gibidir. Buna ihtiyacınız vardır, nefessiz bir apnenin içindesinizdir ve sonunda ciğerlerinize hayat getirecektir.

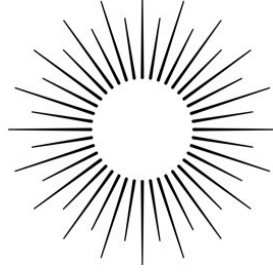
Ama bu imkansız.

Çünkü tıpkı kabuslar gibi, istismar da kontrol edilemez. Ne söylediğiniz ya da ne yaptığınız önemli değildir. Uyanık olup olmadığınızın, hayatta olup olmadığınızın ya da kaderle savaşıp savaşamayacağınızın bir önemi yoktur... Nihayetinde kontrol sizde değildir.

Conor bastırmaya devam ettiğinde, bacağına ağırlık verdiğinde ve hareketleri yüzünden derimin morarmasını sağladığında, artık motivasyonunu sorgulamıyorum.

O bir tacizci ve beni her zaman taciz edecek.

RACHEL

Küçük Bir Ölüm - The Neighbourhood

Conor gideli bir saatten az oldu ve ben duş aldım. Onun mide bulandırıcı kokusundan kurtulmak için zamanım oldu ama acı veren morluklarından değil. Vücudum Conor'ın yaşattığı korku ve adrenalinin etkisiyle sakinleşirken kendimi meşgul tutmalıyım. Sonra uyuyacağım. Beynimin odaklanabileceği bir şey olsun diye evin içinde yapılması gerekmeyen şeyler yapmaya başlıyorum.

Hiç kimsenin yatmadığı misafir yatak odamızdaki çarşafı değiştirirken biri yüksek sesle ön kapımızı çaldı.

Bir Stoneview malikanemiz var. Ziyaretçiler kapımıza ulaşmadan önce güvenlik kapımızı çalmak zorundalar. Şifremizi sadece biz, ailem ve onun ailesi biliyor.

Conor'da anahtar vardır ve o babasıyla birlikte. Babam asla gelmez. Conor'a katlanamıyor, annemin beni onunla kötü niyetli bir evliliğe zorlama isteğini yerine getirmesine engel olmasa bile.

Sadece annem olabilir.

Kendi kendime iç geçiriyorum, bu saatte annemi görmekten korkuyorum. Geç oldu ve yatmaya hazırım. Dokunmak istedim

Rose'un çıplak bedenini hayal ederken, sadece onu ve beni hayal edeceğim bir uykuya daldım.

Altımda hiçbir şey olmadan ipek bornozumu giymeye geri döndüm ve kapımı açtım.

"Aman Tanrım," diye korkuyla geri sıçradım.

Bir an içinde ön kapımı Samuel Thomas'ın üzerine kapatmaya çalıştım. Devasa gövdesi yaklaşıyor ve kapıya güçlü bir elle vurarak hareketimi durduruyor.

Sessizce geri itiyor, beni geri çekilmeye ve onu içeri almaya zorluyor. Sanki evi benim için satın alan oymuş gibi evime giriyor.

"Kapıdan nasıl geçtiniz?" Geriye doğru yürürken kekeliyorum, ellerim bir tehdidi uzak tutmak için işe yaramaz bir refleks olarak önüme geliyor.

Bana doğru yürümeye devam ediyor ve sonunda kendimi koridorumuzu oturma alanımızdan ayıran duvara çarptığımı fark ettiğimde geri geri adım atmaya bırakmak zorunda kalıyorum.

Sam ise adımlarını yavaş ve sabit tutuyor. Vücudu tarif edilemez derecede hükmedici. Mesele sadece devasa olması, boyunun bana bir tsunamiyle karşı karşıyaymışım gibi hissettirmesi değil. Kolunun çevresinin muhtemelen benim kalçamla aynı olması da değil.

Bu onun aurası. Bir katilin aurasına sahip. Siyah gözleri sizi içine çeker, sizi bitirmeye hazırdır. Jöleli saçları, her yerden görünen ve tüm vücudunu kapladığını ima eden dövmeleri. Tehlikeli olmaktan da öte; kesinlikle yıkıcı.

Ama ölümcül adam nefesini yanağımda hissedebileceğim kadar bana yaklaştığında bile vücudum Conor'ın yanında verdiği tepkinin çeyreğini bile vermiyor. Kalbimdeki çarpıntı tüm varlığıma tiksinti yaymıyor. Sırtımın alt kısmındaki ter korkunun kanıtı değil ve ensemde yükselen tüyler de endişe değil.

Hayır, bu tamamen başka bir şey ve ben aradaki farkı biliyorum.

Sam'i hep kıskanmışımdır. Rose'un ilgisini her zaman kendimde istedim ve son yılımda onunla vakit geçirdiğini bilmeye dayanamadım. Benimle geçirebileceği değerli zamanı.

Ama anlıyorum. Gerçekten, anlıyorum. Onda kalp atışlarımı göğsümden mideme indiren bir şey var. Sertliği, onunla ilgili her şeyin yasak ve yasadışı hissettirmesi. İnsanları öldürdüğünü bilmek ve benim yaşamama izin vermeyi seçmesi.

Elini kaldırıyor ve ben irkiliyorum, Conor'ın parmaklarının yanağıma vuruşunun anısı çok taze.

Kaşları hafifçe çatıldı. Eli saçlarıma gittiğinde kendimi duvara yaslıyorum. Yüzünü aşağı indirdiğinde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Kapat.

Daha
yakın.

Ama onları açtığımda çoktan geri çekilmişti ve yüzü yerine önümde bir şey tutuyordu. Küçük bir tüy mü?

"Saçında bir şey vardı," diyor şaşkınlıkla. Şok olmuş bir duraklama.

"Çarşafı değiştiriyordum," diye cevap veriyorum sonunda. Çünkü şu anda önemli olan bu. Saçımda küçük bir tüy olduğu için kendimi haklı çıkarmak.

Bir adım geri çekilir ve şüpheyile etrafına bakınır. "Sana zarar vermek için burada değilim Rachel. Sadece Rose bana bir iyilik yaparken sana göz kulak olmak için."

Kendime daha fazla yükseklik kazandırmaya çalışarak doğruluyorum, benim de ciddiye alınacağımı ve Lik ile onun beni gafil avladığı zamanki gibi olmayacağını göstermeye çalışıyorum.

"Söyleneni yapmadığı sürece bana zarar vermek için burada değil," diye karşılık verirken, kızgınlığımı göstermek için bir elimi kalçama koyuyorum.

Yaptığım şeyin riskli olduğunun farkındayım. Onun gibi tehlikeli birini terslemek intihar sayılır, değil mi? Sanırım bunu bilerek yapıyorum. Ondan bir tepki istiyorum. Ve bu tepkinin ne olabileceğinin heyecanı beni elektriklendiriyor.

Hayal kırıklığıma rağmen cevap verme zahmetine bile girmedim. Evimin içine doğru yürüyor, oturma odasına açılan kapıdan geçiyor ve ben de onu takip etmek zorunda kalıyorum. Uzun bacakları beni hızlanmaya zorluyor ve vücudumdaki her bir çürüğü hissedebiliyorum. Ben yetişene kadar o çoktan uzun odamızın diğer tarafına geçmiş ve tavandan tabana pencerelerden arka bahçeye bakıyor. "Hey," diye bağıryorum, kendime olan güvenimin nereden geldiğini merak ederek dan. "Beni görmezden gelme."

Yetişip hemen arkasına yerleşiyorum. "Seninle konuşuyorum. Evime gir, beni tehdit et ve rahatına bak, neden yapmıyorsun? Tüm bunlar olurken de kız arkadaşına şantaj yaparak senin için karanlık işler çevirmesini sağlıyorsun. Kapıdan nasıl geçtin?"

Yavaşça arkasını dönüyor, sessizliği ona tam da istediği şeyi getirmiş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Rose senin kız arkadaşın değil." Rose'u söyleme şeklini sevmiyorum. İngiliz aksanı kulağa hoş gelmiyor, gergin ve kızın adını acı bir şekilde söylüyor.

Alay ettim, ne diyeceğimi bilemedim. Bana bu kadar zahmetsiz bir şekilde boktan gerçekleri fırlatmak zorunda değildi.

"O senin de değil," diye karşılık veriyorum sonunda.

Aferin. Onu gerçekten oraya götürdün.

Tanrım, şu anda kendimi aptal ve toy hissediyorum. Omuz silkiyor. Hepsi bu kadar.

Bu. Bu. Hepsi bu.

Etrafımda dolaşıyor ve evi ziyaret etmeye devam ediyor. Çok sinir bozucu biri. Peşinden gidiyorum, gevşediğinde bornozumu yeniden sıkıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun ki?" Sorup duruyorum.

Kulübesindeyken söylediklerini kaçırmadım. Yaşamak için öldürüyor ve Rose'un tanıdığı insanları öldürmek istiyor. Volkov ailesinden insanları. Ve onu kaçıranların onlar olduğunu biliyorum. Jake'in onlar hakkında konuşmasına kulak misafiri olmuştum. Sam ve erkek arkadaşı Lik'in de bu konuda konuştuklarını duydum.

Volkov, Stoneview'de bilinen bir isimdir. Bu aile uzun yıllardır zengin kasabamızın yeraltı dünyasını yönetiyor. Burada yaşayan birçok politikacının onlarla ilişkisi var: CEO'lar ve yasal kalamayacak kadar açgözlü diğer güçlü adamlar.

Sam'in sessizliği sinirlerimi bozuyor. Evimdeki bazı odaları kontrol ederken onu takip ediyorum ve Stoneview malikanesinde çok fazla oda var.

"Onu kaçıran adam mı? Bu yüzden mi onu öldürmek istiyorsun?"

Mutfağımın kapısını açıyor ve bir dolaba gidiyor. Kendine kristal bir bardak alıyor, buzdolabına doğru yürüyor ve su püskürterek bardağın ağzına bastırıyor.

"Hey, pislik, sen hiç konuşmaz mısın?"

Sessizlik sinirlerimi bozuyor ve beynim onun soğukkanlı davranışından bir tepki çıkarmaya kararlı görünüyor.

"Kıskanmıyor musun?" Hiçbir şey beklemeden devam ediyorum. "Rose'u ben aldım, sen alamadın."

Sanki bardak ağır çekimde doluyor. Dolduktan sonra bardağı bırakıyor ve tekrar başlıyor. Buzdolabının uğultusu aramızdaki tek ses.

"Benden nefret etmiyor musun? Bana soracak soruların yok mu? İnlerken çıkardığı sesler gibi mi? Tadı neye benziyor? Parmaklarımda çözüldüğünde vücudu nasıl tepki veriyor?"

Buzdolabının su dökme sesi kesilir. Basmayı bıraktığında bardağın tıkırtısı.

Arkasını dönüp bana yaklaşıırken ayak sesleri. Ve kalbimin göğüs kafesime çarpması.

"Sana bir soru sorabilir miyim Rachel?" Sözlerindeki kibarlık, görünüşüyle tezat oluşturuyor ve

Gözlerinde öfke. Vücudunun sıcaklığı benimkiyle çarpışıyor ve kolum uzanıp ona dokunma ihtiyacıyla seğiriyor. Sadece gerçek olup olmadığını kontrol etmek için.

Sanki yüzlerce soru sormamışım gibi, "Karşılığında ben de bir tane sorabilirsem," diye cevap veriyorum. Ona bir kaşımı kaldırarak biraz daha konuşması için meydan okuyorum.

Kolu uzanan o. Parmakları göğüslerimin hemen üzerindeki çıplak tenime dokunuyor ve bu kadar sert bir adama ait olmayan bir incelikle parmakları bornozumu nazikçe ayırıp bir tarafını omzumun üzerinden geçiriyor. Düşmesini ve göğüslerimin ortaya çıkmasını engellemek için kollarımı kavuşturuyorum. Köprücük kemiğimdeki çürüğün üzerinden geçerek beni irkiltiyor. Kaşları çatılıyor, bakışları çürüğüme bakıyor ama başka bir yerde kayboluyor. Şu an olmayan bir yerde, şimdi ve burada olmayan bir yerde.

Siyah gözleri bana kayıyor ve işte o zaman sorusunu soruyor.

"Sana vurmadan asla vazgeçmeyeceğini bile bile neden nişanlıyla kalıyorsun?"

Gözlerim aniden mermer zeminimdeki hayali bir noktayla ilgilenmeye başladı.

"Rose'a umutsuzca aşıkken neden Lik'le kalıyorsun?"

Gözlerimiz birbirine çarpıyor, tehlikeli bir kara delik benim masum mavimi yutmaya çalışıyor. 'Sorabileceğini söyledim, cevap vereceğimi değil' cümlesinin kendi versiyonunu işlememiz uzun bir dakika alıyor ve geçen her saniyede, kontrol edemediğim bir hayranlığın, bir kara sevdanın içine daha da düşüyorum. Bu, ona yaklaşmak, kendimi kollarına gömmek ve beni Conor'dan koruması için yalvarmak gibi fiziksel bir ihtiyaca dönüşüyor. Bu şehvet değil; bu aşk değil. Bu bir arkadaşlık ihtiyacı.

Sanki başka bir hayatta aynı travmatik olayı paylaşmış iki ruh gibiyiz. Şimdi burada yeniden doğduk ve birbirimizi yeniden buluyoruz.

"Çünkü beni korkutuyor." Sam'in gücünün büyü altında iyi koruduğum sırrımdan vazgeçiyorum. Israr etmedi ve beni zorlamadı. Sadece sessiz ve beklenti içinde kaldı. Sanki aktif bir şekilde dinliyor ve dürüst cevabımı bekliyordu.

Gerçeği söylemek kalbimi titretiyor. Conor McGill denen pislikten korktuğumu itiraf etmek utanç verici. Onu öldürmenin ne kadar kolay olacağına dair sayısız rüya gördüm. Yine de acı ve korku beni harekete geçmekten alıkoyuyor. Onun ellerinde ölmek istemiyorum, hapse girmek istemiyorum. Ailemle olan tüm bağlantımı kaybetmek istemiyorum, özellikle de küçük kız kardeşimle.

Cevabıma tek karşılık elini çenesine götürmesi ve dövme parmaklarını birkaç saniye boyunca çenesinde ileri geri gezdirmesi oluyor. Eli tekrar aşağı indiğinde soruma bir cevap verdi.

"Rose'a olan aşkı kontrol edemiyorum. Ancak Lik ile tanıştığımda ona olan aşkı kavradım ve onu tamamen sevmeyi seçtim."

Sözlerindeki gerçeği biraz fazla iyi biliyorum. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi, istesem de Lik'i sevmekten vazgeçemem. Rose'a olan aşkı da her zaman olduğu gibi zapt edilemez."

Bir anlık bir anlayışı paylaşıyoruz. Sonra bir adım geri atıyor, benimle hayatlarımızın fantezi tarafında bir yürüyüş yaptıktan sonra gerçekliğe geri dönüyor.

"Bu uzun bir gece olacak. Nişanlın ne zaman eve gelecek?"

"Bilmiyorum ama bunu yaptığında burada olamazsın."

Sanki o günkü kelime sayısı bitmiş gibi cevap vermiyor. Bardağına su doldurmayı bitiriyor ve oturma odama geri dönüp şöminenin yanındaki koltuğa yerleşiyor.

Gecenin geri kalanında tek kelime bile etmedim. Bir film açtım, onu yalnız bırakmayı düşünmedim bile. Beni soyacağını ya da evimin altını üstüne getireceğini düşündüğümünden bile değil. Sadece yanımdayken kendimi iyi hissediyorum. Sam

Çok konuşuyor ama konuşmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Sadece varlığı bile her şeyi anlatıyor. Heybetli aurası binlerce kelime anlatıyor. Sessizliğinin ne kadar gürültülü olduğunu hissetmekten filmi takip edemiyorum bile.

Küçüklüğümden beri izlediğim türden kanlı korku filmlerini açtım. Kanı seviyorum, sahte olduğunu bildiğim için hafif bir hayal kırıklığı ile büyüleniyorum. Bazı insanlar kandan nefret eder, bazıları ise hiç etkilenmez. Ben büyüleyici buluyorum. Birkaç saniyede bir gözlerim ona kayıyor, ekrana odaklanmayı reddediyorum. Bazen telefonuyla ilgileniyor, bazen de duygusuz ama odaklanmış bir şekilde bana bakıyor. Bir noktada önce ekrandaki kana, sonra da bana bakıyor. Telefonundaki bir bildirim bakışlarını aşağı indirmeden önce obsidyen gözlerinde tanıma gibi bir şey yanıp sönüyor.

Hayatım hep Rose'la ilgili oldu. Başka bir varlığa karşı sevgi ve şehvet dolu duygular besleyebildiğimden beri, Rose bunların merkezi oldu. Onun etrafında dönüyorum, sanki dönmezsem galakside kaybolacaktım gibi. Sam de hayatı boyunca gözle görülür bir şekilde benimle aynı durumdaydı. Rose'un galaksisinde dönüp duran iki gezegen.

Ne zaman uykuya daldığımı fark etmiyorum. Neredeyse iki yıldır ilk kez uyurken korkmuyorum. Tek gözüm açık uyumam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Hayır, beynimin odaklanabildiği tek şey bilimsel, astronomik bir konu. Sınavlardan hep nefret etmişimdir. Endişe, kalemimi kavrayan nemli ellerim. Aptal beynimin en azından bir yönergeyi anlamasını sağlamaya odaklanmak. Bir matematik problemi, bir edebi parça. Başımı yakıyor, ateşler ve soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Uykuya dalarken de böyle hissediyorum. Bir sınav kağıdında yazılı bir problem var ve ben onu tekrar tekrar okuyorum...

Kendi yörüngelerinde ilerleyen iki yörünge, zamanın başlangıcından beri aynı yanan yıldızın etrafında dönüyor. Söz konusu yörüngeler çarpışırsa ne olur?

Bir saatin var.

OceanofPDF.com

GÜL

Blood In The Cut - K.Flav

Lik, Sam'in arabasını Vue Club'ın arka tarafına park etti. Yol o kadar uzun ve sessizdi ki kendimi sakinleştirmek ve bu iki adamdan nasıl intikam alacağımı düşünmek için zamanım oldu. Biraz eğlendiler, uydurdukları oyunlarda puan kazandılar ve şimdi top benim sahamda. Bu ikisiyle savaşıacak fiziksel güce sahip değilim ama lanet olası güzelliğim beni asla hayal kırıklığına uğratmadı. Zekam da öyle.

Dün benim hakkımda tartışmalarını dinlemek büyüleyiciydi. Ve aralarındaki dinamikleri izlemek daha da büyüleyiciydi. Sam, Lik'in ihtiyaç duyduğu şekilde ona hükmediyor. Bir bakıma bu onda derin bir hükmetme arzusu da yaratıyor. Ve o da bunu benim üzerimde kullanmayı seçti.

Tamam, bu oyunu oynayabilirim. Aralarına girip onları içeriden yok edebilirim. Lik'in bana odaklanması çok kısa sürdü, neredeyse işi çok kolaylaştırdı. Tek yapmam gereken onu vurmaktı.

Sonra da bugün misilleme yapmaktan zevk aldı.

Onun için dizlerinin üzerine çöken güçlü bir kadın. Neredeyse tanıdığım tüm erkeklerin istediği şeyi istiyor. Güzel, büyüleyici bir kız görüyorlar.

Herkes onları itip kakıyor ve onu susturduklarında kendilerini daha güçlü erkekler gibi hissediyorlar.

Acınası.

Ve kolayca taklit edilebilir.

Sorun, bana bir emir verildiğinde buna uymayı reddeden aptal, inatçı beynim. Deniyorum ama gururun yakıcı dikenleri tenime yayılıyor ve karşı koymama neden oluyor. Ve Volkov kardeşler hayatıma girdiğinden beri, vahşiliğim giderek daha az kontrol edilebilir hale geldi.

Şu anda Lik'in kafası karışık. Bunu, araba beş dakikadır park halindeyken hâlâ direksiyonu tutmasından anlıyorum. Yol boyunca ağzına tıktırdığı üç parça sakızı nasıl çiğnediğini fark ediyorum. Şakaklarındaki kaslar bir tanesini çekecek kadar sert bir şekilde sıkılıp gevşiyor. Yüzünü inceliyorum, gözlerim onu içine çekiyor. Kirpikleri o kadar uzun ki benimkilere taş çıkartıyor. Koyu kahverengi gözleri şu anda güç, özdenetim ve otorite ihtiyacını yansıtıyor - Sam'in yanında bastırdığı bir şey.

Dudakları koyu ve dolgun, sürekli içe doğru yuvarlıyor. Teni benimkinden daha koyu. Ben güneşin öptüğü ten anlamında Akdenizli görünürken, onun kanında Amerika'da doğmuş olmasına rağmen hiç kaybolmayan o ekstra parıltı, o güneş var.

Aklıma bunun doğru olup olmadığını bile bilmediğim geliyor.

"Burada mı doğdun?" Sözlerimi geri alamadan soruyorum.

Bu onu kıkırdatıyor, yüzüklerle kaplı parmakları sonunda zavallı direksiyonu bırakıyor.

"Bana bu soruyu soran insanlar genellikle beni doğduğum yere geri göndermek istiyorlar."

Ona anlayışlı bir şekilde başımı salladım. Irkçılığı hiç yaşamadım ve anlayamadım. Hayatla ilgili ondan tamamen farklı bir deneyimim var. Tek bağ kurabildiğim şey, sahip olmadığınızı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek.

ait. Zengin, orta ya da işçi sınıfına değil. Beyaz Amerikalı bir koruyucu aileye, karma bir yetimhaneye ya da istismarcı bir İtalyan koruyucu babaya değil. Politikacıların çocuklarını barındıran bir hazırlık okuluna ya da yoksulluktan kırılmış ve hükümet tarafından terk edilmiş North Shore'a değil.

Nerede doğduğunu merak etmenin ve cevabını bilmemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Gözlerime bakıp aynaya anneme mi yoksa babama mı ait olduklarını sormak. Ellerimi tenime sürüp hangi güzel renklerin karışımı olduğumu merak etmek. Esas olarak, ailemin beni hayatlarında istemedikleri o kader kararını neden verdiklerini merak ediyorum.

"Nerede doğduğun umurumda bile değil," diye itiraf ediyorum. Beynim onun güzel vücuduna bakmaktan kontrolden çıkmışken ağzımdan çıkıverdi.

"Nerede doğduğun da umurumda değil," diye cevap veriyor reddedilmiş bir çocuk gibi. Arkadaşım olmak istemiyor musun? Zaten arkadaşın olmak da istemiyordum.

"Nerede doğduğumu bilmiyorum," diye kıkırdıyorum sırf bir şey söylemek için. Sadece küçük ileri geri konuşmalarımızı kazanmasın diye.

Kısa bir sessizlik oldu. "Eğer ailenin kim olduğunu bilmiyorsak..." Duraklıyor, tıpkı her seferinde birinin kardeşlerim ve benim terk edilmiş olduğumuz gerçeğinden ciddi ciddi bahsetmeye başlaması gibi. "Bu, sana o sinir bozucu velet genlerini kimin verdiğini bilmediğimiz anlamına mı geliyor?"

Sesini renklendiren mizah, mevcut duruma rağmen bir kahkaha atmama neden oluyor. 'Terk edildiğin için üzgünüm ve bu senin tüm hayatını mahvetti' türünden bir cümle daha olmadığı için çok minnettarım.

"Neden, hangi ebeveyninizin size sorun çıkardığını biliyor musunuz ki BDSM ihtiyaçlarına yöneldiniz?"

Bir elini göğsüne koyarak nefes alıyormuş gibi yapıyor. "Bilmeni isterim ki, bir erkekte aradığım tek şey beni koruyan, benimle ilgilenen ve tüm kararları veren biri olması. Bunu anlamak çok mu zor?"

"Bunun bir adı var. Buna baba sorunları deniyor."

İkimiz de gülüyoruz, ne yapmamız gerektiğini tamamen unutuyoruz. Bir saat önce, adam beni Sam'in yemek masasına, kalmak zorunda olduğum bir daireye sıkıştırmıştı. Bu trençkotun altında neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir iç çamaşırı ve tenime sert gelen bir deri giyiyorum. Ama Lik'le aramızdaki uyumu kontrol edemiyorum. Bu bana Sam'le çocukken birbirimizi nasıl güldürdüğümüzü hatırlatıyor. Birbirimize küçük iğnelemeler yapıyor, talihsizliğimizi kara mizaha dönüştürüyorduk çünkü gülmenin ağlamaktan daha iyi olduğunu düşünüyorduk.

Kahkaha küçümsenen bir şeydir. İnsanlar birini gerçekten güldürmenin ya da birinin göğsünüzdeki duyguları dışarı çıkarıp dünyaya yaymasının ne kadar zor olduğunu unutuyor.

Eğlence anımız telefonuna gelen bir bildirimle kesiliyor. Aramızda duruyordu ve Sam'den geldiğini şimdiden görebiliyordum. Kahkahalarımız havada vurulan nadir bir kuş gibi yere çakılıyor, gerçekliğin ağırlığı özgürce uçmaya devam edemeyecek kadar ağır.

Telefonunun kilidini tek parmağıyla açtı. Mesajı görmemi mi istiyor, yoksa umursamıyor mu bilmiyorum ama konsolun üzerine bırakıyor. Kırmızı ipek bornozuyla kanepesinde huzur içinde uyuyan Rachel'in fotoğrafı açıldığında kalbim buz kesiyor. Ama resme eşlik eden metin kanımı donduruyor.

O da senin gibi uyuyor. Ve bu gece ne izlediğini asla tahmin edemezsin. Onu kontrol altında tutman gerekmedikçe bunu Rose'a gösterme.

Korku ve kızgınlık duygularım yüzümden okunuyor olmalı ki Lik telefonu aldı, kilitledi ve ceketinin cebine koydu. Onu görmemem gerekiyordu. Piçler

Arkamdan kız arkadaşım hakkında konuşuyorlar ve benim bilmemi bile istemiyorlar.

Rachel'ın ne tür filmler izlediğini biliyorum. Kan ve vahşetti, sahte olduğu için de hayal kırıklığı yaşıyordu. Nasıl uyuduğunu da biliyorum; yanıma kıvrılıp yatıyor, bir eli de beni sıcak tutmak için açıkta kalan sırtıma koyuyor.

Sam'in erkek arkadaşını benim kız arkadaşım ile kıyaslayabileceğini düşünmesinden nefret ediyorum. Bu yüzden sevgilim ve onunla paylaştığı benzerlikler hakkında çenesini kapatması gerekiyor. Beni tehdit etmek için onun hakkında konuşmak başka bir şey, onunla gerçekten ilgilenmek başka bir şey.

"Ona seni hatırlatıyor," diyorum basitçe, beynim onları yok edeceğini bildiğim şeyi dökmeye hazır.

Ne söyleyeceğini düşünürken sağ burun deliğindeki piercing ile oynuyor. "Bunu görmemiş gibi davran. Tabii uslu durmana yardımcı olacaksa," diye homurdanıyor.

Bunu görmezden geliyorum ve düşüncelerimin izini sürmeye devam ediyorum. "Umalım da aralarında işler kontrolden çıkmasın."

Kaşları çatılıyor ve ben yüzündeki şaşkınlıktan zevk alıyorum. Önüne bakıyor, beni eğlendirmiyor ama ben zorlamaya devam ediyorum. "Umarım öpüşmezler," diye iç geçiriyorum. "Ben kıskanç bir insanım, Lik."

Bu konuda yalan söylememe bile gerek yok. Emin olduğum tek şey öpüşmeyecekleri. Ama ben gerçekten de delicesine sahiplenici bir insanım ve bundan hiç utanmıyorum.

"Onu öpeceğini düşünüyorsan düşündüğümünden daha delisin."

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum.

Lik oyunun başladığının farkında bile değilken ben satranç taşlarımı oynatıyormuşum gibi hissediyorum. Onu öyle bir mat edeceğim ki, sanki Büyücü Satrancı oynuyormuşuz gibi kalbinin delindiğini hissedecek. Zavallı Ron Weasley'den daha sert bir şekilde yere serilecek ve bunların hepsi çünkü küçük tartışmaları ve Sam'in güzel yalanı sayesinde olacak.

"Biliyorsun," diye yeniden başlıyorum. "Seni öpüyor."

Beni öpüyor. Onu onu öpmekten alıkoyan ne, gerçekten?
Bu beni

endişeli, sen değil misin?"

Bu arabada zaman durur. Sıcaklık düşüyor ve sessizlik kalın bir battaniyeyle üzerimizi örtüyor. Lik başını bana o kadar yavaş çeviriyor ki sanki hiç durmayacak ve korku filmlerindeki ele geçirilmiş bebekler gibi 360 derece dönecekmiş gibi hissediyorum.

Bu gece çok yakışıklı görünüyor, bu da kendimi onunla Sam'in arasına koyma fikrini doğurdu: onu inanılmaz derecede çekici bulduğum yadsınamaz bir gerçek ve bunu yapmak o kadar da zor olmayacaktı.

Erkeklerde ve kadınlarda sevdiğim her şey onda var: güzel bir kadının yumuşaklığı, zarafeti, zekası ve duyarlılığı. Yakışıklı bir erkeğin sertliği, keskinliği ve zekâsıyla birlikte.

O benim tüm kötü alışkanlıklarımın bir karışımı. Konuşurken sesi bal gibi geliyor. Havada dolaştığında ipek gibi ve bu kadar güçlü birinin bu kadar rahatlatıcı bir sesi olmamalı. Ama şimdi değil, bu gece değil.

"Ne?" diye fokurduyor. Hayır, şu anda sesi cam kırıkları yutmuş ve onları yüzüme tükürmeye hazırmış gibi çıkıyor.

"Ne?" Tekrarlıyorum, sesimde bir parça korku var, şaşkınlık taklidiyle zar zor örtülüyor.

Şu anda, zar zor kontrol ediyor gibi görüldüğü gizli bir karanlık gücün yanında oturuyorum. Son birkaç aydır etrafımda olan komik, esprili ve ukala adam, keskin takım elbisesinin altında boğuluyor. Siyah düğmeli bir gömlek, siyah bir yelek, siyah bir takım elbise ve siyah bir kravat. Ve gece bizi yutarken ve soğuk içimizi doldururken, gözlerinin döndüğü tek bir renk var.

Siyah.

Yeleğinin düğmesine bağlı ve yeleğinin cebine giren ince bir altın zincir var. Ona bağlı olan, cebinde saklı olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama birdenbire ona odaklanmadan duramıyorum.

Bir şey bana Lik'in gittiğini söylüyor. Sam'in sürekli Kill dediği adam ortaya çıktı ve artık durmalıyım. Ama,

Buraya kadar geldim ve bu Sam'i yok edip özgürlüğümü yeniden bulma, Rachel'ı güvende tutma şansım. Artık duramam.

"Beni öptü."

Bütün bir monolog planlamıştım. Ona kaçırıldığım gün olan her şeyi anlatacaktım. Sam'in bir erkek arkadaşı olduğunu söylemeden önce beni nasıl öptüğünü. Onunla her zaman birlikte olmamız gerektiğini ve Lik'in bunu mahvetme şansı olmadığını. Onu sadece aramıza bir şey sokmak için başarısız bir girişim olarak kullandığını.

Sadece cesaretim yok oldu ve derinlerde bir yerde saklandı ve ağzımdan çıkan tek kelime bunlar oldu.

"Ne zaman?" Donuk sesi beni etkisiz hale getiriyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Bildiğini sanıyordum," diye yalan söyledim.

Dün tartıştıklarını duydum, Sam ve benim aramda hiçbir şey olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ve hiçbir şey olmadı, söylenmemiş aşk, ifade edilmemiş tutku ve bastırılmış duygular dışında. Bir de öpücük.

Bunu yapmak düşündüğümde daha zor, özellikle de Lik'in gözlerindeki kalp kırıklığını ve ihaneti gördüğümde. Sam'e gerçekten aşık ama bunun Sam'den intikam alma şansımı mahvetmesine izin veremem.

"Ne zaman dedim," diye öfkeyle homurdanıyor.

"Volkov kardeşlerin beni aldığı gün."

Yanımdaki adamdan başka bir şey gelmiyor. Telefonunu cebinden çıkarıp orta konsola geri koyuyor.

En basit ama en soğuk kelimelerden başka bir şey yok. "Çık dışarı."

Kontrol edebileceğimi sandığım adam gitti. Ne yaptığımı bilmiyorum ama Lik beni bu gece Vue Club'a götürmüyor.

Öldürmek.

GÜL

Gimme Love - Rosenfeld

Lik ve ben dünkü güvenlik görevlisini geçer geçmez farklı bir yöne gidiyoruz. Beni bir vestiyer odasına götürüyor. Karşı duvarda başka bir kapısı olan ayrı bir oda. Kırmızı ışıklar odayı aydınlatıyor. Tezgâhın arkasında bir kız var ve giydiklerini görünce gözlerim açılıyor. Benim kıyafetimin onunkine kıyasla fazla şık duracağını kim bilebilirdi? Üstsüz ve sadece sahte elmaslardan yapılmış bir tangayla tezgahına yaklaşıyor.

"İyi akşamlar, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Lik tezgâha iki tomar para bırakırken basitçe "Semenov için öldür," diyor.

Gözleri tezgâhının arkasındaki listeye kayıyor ve başını sallıyor. "Elbette, efendim." Arka tarafta kaybolur ve geri döner

mühürlü siyah deri bir kese ile. "Paltosunu alabilir miyim?" diye soruyor kristal bir sesle.

Tezgâhın etrafında dönerken onu takdir etmek için zaman ayırıyorum. Sahte göğüsleri yüksek ve diri, aklım güzel yerlere gidiyor. Bana yaklaşıırken kalçaları sallanıyor ve açık mavi gözleri Lik'ten ayrılmıyor. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla yürümeye alışkın olduğu her halinden belli.

Tam önümde durup Lik'in onayını bekliyor. Tezgâhın yanındaki koltuğa doğru yürüyor ve oturuyor. "Devam et. Onu da giydir," diyor gömleğinin iki Hamsa eli şeklindeki altın manşetlerini yeniden düzenlerken.

Onu giydirmek mi? Gözlerim tezgahın üzerindeki çantaya gidiyor ama konuşmak için ağzımı açtığımda tehlikeli bakışları gözlerimin içine öyle bir giriyor ki hemen kapatıyorum. Kız arkamda durup kolunu bana doladığında ve paltoyu çıkarıp beni Lik'e gösterdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Kadın paltoyu kaldırıp deri keseyi alırken beni yavaşça içine alıyor. Gözleri ateş ve buz gibi, beni aynı anda hem aydınlatmak hem de serinletmek istiyor.

"İçinde ne var-"

"Sessiz ol." Sözlerindeki sadelik ve sakin sesi benim gergin sesimle tezat oluşturuyor. Tanıdığım Lik'ten tamamen farklı geliyor. Her zamanki etkileyici yüzü taş gibi soğuk, gergin kasları onu normalde olduğundan daha büyük gösteriyor.

Kız bana geri dönüyor ve kesenin fermuarını açıyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım iki şey çıkardı, sonra keseyi yanımdaki üç ayaklı küçük masanın üzerine koydu. Sam'den ayrıldığımızdan beri beni giydirme olayının bittiğini sanıyordum.

Bundan hoşlanmıyorum. Kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum, o benden daha çıplak olsa bile. Bu tür bir yerde neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayan deneyimsiz kişi benim. Lik bir krala dönüşmüş, tahtında oturuyor ve kurbanlık bakirenin kendisini ona teslim etmesini bekliyor. Ben kurbanlık bakire olmak istemiyorum, Tanrı aşkına.

Buğday gibi parlak saçları için adını Blondie koymak istediğim kız kollarımdan birini avuçlarının arasına alıyor ve bir de bakıyorum ki dövme bileğimi deri bir kelepçeye sarıyor. Başparmağını bileğimi tam olarak sarmayan yara izinin üzerinde gezdiriyor ve gözleri benimkilere kayıyor. Ben bakmıyorum.

Bana herhangi bir ipucu vermeyeceği için bir şey söylemeyeceğim. Kelepçeyi sabitliyor ve ona bağlı D halkasını düzeltiyor.

Aynı işlemi diğer kolum için de tekrarlıyor, buna diğer bileğimdeki yara izine bakmak da dahil.

Sen kendi işine bak.

Tedirginliğimi hissedebiliyor ve tekrar arkamda durmak için yanıma geldiğinde omuzlarıma masaj yapıyor. Boynuma, taktığım yakanın hemen üstüne, sonra altına, sonra da kürek kemiklerimin arasına yumuşak öpücükler bırakıyor. Yumuşak bir iç çekişle rahatlıyorum ve onun gülümsemesini tenimde hissediyorum.

Bir kolumu tutup bileğimi az önce beni öptüğü yerin hemen altından omurgama yaklaştıyor ve sonunda Sam'i n sırtıma sabitlediğı altın zincirin ne işe yaradığını anlıyorum. Kelepçeyi sırtımdaki zincire kilitliyor ve aynı şeyi diğer koluma da yapıyor.

Sadece ellerimi çalmakla kalmıyor. Zincirin koşum takımını yakama bağlama şekliyle, düz bir sırtla durmaya zorlanıyorum, göğüslerimi dışarı itiyor ve ellerim kürek kemiklerimin arasında sıkışıp kalırken omuzlarımı geriye doğru kısıtlıyor.

Lik'e ters bir bakış fırlatıp başımı sallıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Erkek arkadaşımın beni seninle aldattığını yeni öğrendim. Sanırım aramıza giren nefretin yüzde doksanı benden kaynaklanıyor prenses."

Kız aramızdaki konuşmayı duymazdan geliyor ve bana burada kendi rızası dışında bulunan bir kızla ilk kez muhatap olmadığını söylüyor. Torbadan başka bir şey almasını izlerken içimden bir kızgınlık dürtüsü ona doğru yöneliyor. Elinde silikon, parlak, siyah bir tıkaçla bana yaklaştığında bir adım geri çekilip başımı sallıyorum.

"Bunu bana yapmana izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin sen Lik," diye feryat ediyorum. Öfke damarlarımda dolaşıyor ve ellerim arkamda kilitli olduğu için hiçbir şey yapamıyorum.

Sarışın ona dönüyor. Onu görmezden geliyor, bakışları derimin altına doğru ilerliyor ve beni içten içe yok ediyor. Neden bu adam bana baktığında içim yanıyor?

"Bunu yapmayacağım," diye tekrarlıyorum. Ama bu sefer fısıltıyla söylüyorum. Eğer o şeyi bana takmak istiyorsa, yapabileceğim hiçbir şey yok. Soğuk terler boynumu ıslatıyor ve sırtımdaki zinciri çekiştiriyorum. Tek yaptığım boynumdaki tasmayı sıkamak oluyor.

Lanet olası pislik.

"Efendim?" Sarışın dener.

Lik yavaşça ayağa kalkıyor, bize doğru yürüyor ve keseden bir şey alıyor. Üç parmağını yakamdaki halkaya doluyor ve ben takip etmek zorunda kalana kadar çekiyor.

"Şuna bakar mısın?" diye alay ediyorum, "Topuklularla senden daha uzunum."

Hiçbir zaman kontrol edemediğim bir durumun kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissetmemek için onun gayet normal boyuyla dalga geçecek kadar alçaldığıma inanamıyorum.

Boku yedim.

Koltuğa ulaştığında bana dönüyor ve gülümsüyor. Keseden aldığı şeyi açıyor ve elindeki tasmayı gördüğümde geri çekilmeye çalışıyorum ama yüzüğü çok sıkı tutuyor.

Altın bir zincir ve parmaklarının etrafına doladığı deri bir halkadan oluşuyor. Çenemin altında bir tıkırtı duyduğumda keseyi bizden uzağa fırlatıyor ve parmakları artık güvenli bir şekilde tasma takılı olan halkayı serbest bırakıyor.

Kendinden emin bir şekilde oturuşunu izliyorum, siyah takım elbisesi onu sadece şeytanın giyebileceği bir keskinlikle sarıyor. Oturduktan sonra tasmaını sertçe çekiyor ve dengesiz topuklarımin üzerinde tökezlememe neden oluyor. İkinci çekiş beni onun önüne düşürüyor. Yere sertçe çarpan dizlerimin acısıyla homurdanıyorum.

"Şuna bakar mısın?" diye sırtıyor. "**Önümde** diz çöktüğünde o kadar da uzun değilsin." Ben biraz fazla

cevap vermek için sarsıldı. Tamam, belki de onunla dalga geçmemeliydim.

Ön kolları dizlerine dayanana kadar eğiliyor. Ağzı benimkine o kadar yakın ki, tekrar konuştuğunda naneli nefesi beni titretiyor.

"O tıkaçı takacaksın prenses. Yoksa ellerini serbest bırakırım ve bu kulübe girdiğimizde arkamda sürünürsün. Bu konuda tecrübeli değilsin ve kolay olmayacak. Ritmi bulamayacaksın, aşağılanmanın üstesinden gelemeyeceksin ve efendisine ayak uyduramayan kötü bir evcil hayvan gibi adım atmaya çalıştığın her seferinde o tasmayı çekeceğim."

Göğsümde yükselen öfke, onun aptal siyah tabanlarının altında ezilen gururum... Hepsi tırnaklarımla yüzünü tırmalama ihtiyacıyla nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Yani? Tıkalı mı yoksa sürünüyor mu?"

Cevabımı boğazımdan aşağı yutuyorum. Bu raundu kazanmış olabilir ama ondan ağzımı tıkamasını isteyecek değilim.

"Bütün gece bekleyemeyiz. Cevap ver."

Başımı sallıyorum, o da omuz silkiyor. "Sanırım bu ikisi de demek." Arkamdaki kıza başını sallıyor ve neredeyse çığlık atarak cevap veriyorum.

"Gag!"

Arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerine koyarken kıkırdıyor. Yardım edemiyorum ama elinin etrafındaki deriye bakıyorum, doğrudan boynuma gittiğini biliyorum.

"İlk dersinle başlayalım. Bana bir şey yapmamı söylemiyorsun. Yalvaracaksın. Ve eğer bunu yeterince iyi yaparsan, sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"Hadi ama," diye inliyorum sanki bu bir tartışmaymış gibi. Öyle değil ve kararlılığım sarsılıyor.

"Böyle yalvarılmaz prenses."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Lütfen."

Takımına karşı sert bir koç gibi, tekrarlıyor. "Böyle yalvarılmaz. Gözler aşağıda. Sözlerinize dikkat edin."

Kanımı kaynatan öfkeyi yatıştırmaya çalışmak için derin bir nefes alıyorum. Bakışlarımı yere indiriyorum ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Dizlerimin üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Sabrım tükeniyor ve yakında birileri orospu gibi sürünecek."

"Lütfen," diye acele ediyorum. Yanaklarım ısınıyor, kulaklarım yanıyor ve içlerinde atan kan sağır ediyor. "Lütfen," diye yutkunuyorum. "Tıka beni."

Hiçbir şey söylemiyor ve tepkisini ölçmek için kafamı kaldıramamak tam bir işkence. Sesini duyma ihtiyacı, onayını bekledikçe bir özleme dönüşüyor. Kafamı kaldırıp gülümseyip gülümsemediğini, mutlu olup olmadığını ya da sinirlenip sinirlenmediğini görmek için ölüyorum. Bana tekrarlatmaması için dua ettiğim uzun bir sessizlikten sonra, sesi bir lütuf gibi kulağıma ulaşıyor.

"Aferin kızıma."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Sırf ona bakamadığım için bu sözleri duymanın bu kadar tatmin edici olacağını kim bilebilirdi? Karnımın alt kısmına bir karıncalanma hissi düşüyor ve amıma bir ağrı gibi yerleşiyor. Kalçalarımı hafifçe oynatarak geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

Öyle değil.

Sarışının arkamdan geldiğini hissettiğimde "Aç," diyor.

Kazanacağı başka bir kavga istemiyorum, o yüzden razı oluyorum. Topu dudaklarımda hissettiğimde, onları yeterince açmadığımı fark ediyorum. Dudaklarımdan geçerken çenemi sonuna kadar geriyorum. Tokalamak için uçlarından çektiğinde, top ağızıma yerleşiyor, dudaklarım yanlardan ısırın kayışlar yüzünden hafifçe geriye çekiliyor. Başımın etrafını saran ve uzun saç tellerimi yüzüme yapıştıran deri saçlarımı çekiyor. Ağızım o kadar dolu ki yutkunamıyorum. Boğazımın arkasına çarpıyormuş gibi hissederek hafifçe öğürüyorum.

"Bu bir izlenim, gerçekten dokunmak değil. Burnundan nefes al." Lik sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yumuşak bir sesle emrediyor.

Ciğerlerime mümkün olduğunca fazla oksijen almaya çalışırken burun deliklerim alevleniyor. Etrafımı saran bu deri, ellerimin arkadan bağlı olması, bir tasma, bir tasma ve ağzıma zar zor sığan siyah bir topla nasıl görüldüğümü hayal ederken öğürme refleksim durmuyor.

Panik yatışıyor, topun etrafında öğürüyorum ve Lık başımın üstüne güven verici bir el koyuyor.

"Sakin ol prenses."

Sam'in evinde beni masaya yapıştırırken söylediği sözler işe yaramamalıydı. O zaman, benimle alay ederken de işe yaramamıştı. Ama sonra başka bir şey ekledi.

"Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim," diye fısıldıyor bana. "Kefaret için yalvaran düşmüş bir tanrıça." Ve yapıyorlar. Bana güven veriyorlar.

Nefesim dengeleniyor, öğürme refleksim yatışıyor ve çenem silikon topun etrafında gevşiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor kulağıma yakın. Burnunu saçlarıma gömüyor ve derin derin içine çekiyor, benim onun övgüleriyle kafayı bulduğum gibi o da benimle kafayı buluyor.

Ayağa kalkıyor ve tasmayı yukarı doğru çekiyor. Ayağa kalkmam zaman alıyor ama sabırla beni izliyor.

Geldiğimiz kapının karşısındaki kapının önünde duruyor, sonra yüzünde anlamadığım bir sırıtışla bana dönüyor. Arkamdan yürüyor, kelepçeleri ve ağzımdaki tıkaçı çözüyor ve kulağıma bir şeyler söylüyor.

"Her şeye rağmen sizi evcilleştirmenin mümkün olduğunu bilmek güzel."

Çılgılık atmak istiyorum. Beni o şeylerle oraya sokmayı hiç planlamamıştı. Sadece isterse yapabileceğini kanıtlamak istedi. Ben de ona izin verdim.

Utanç mideme yapışıyor ve daha aşağıda... başka bir şey beni ele geçiriyor.

"Uslu ol prenses. Çünkü eğer uslu olursan, bundan zevk alacağını biliyorum. Eğer değilsen, seni cezalandırmaktan büyük zevk alacağım."

Sarışın kapıyı açar ve kapının açıldığı kulüpten baygın bir seksi şarkının basları yükselir. Işıklar alçak, koyu mavi ve mor ve Lik önce içeri giriyor. Tasmamı hafifçe çekiyorum ve peşinden gidiyorum, BDSM dünyasının beni yutmasına izin veriyorum, rehberim sadece bu adam.

OceanofPDF.com

GÜL

Cravin' - Stileto, Kedyle Paige

Lik ve ben yavaşça iki kat merdiveni iniyoruz. Girdiğimiz oda gözlerimin rengine uyan gece mavisi bir renkle yıkanıyor. Burada çok fazla insan yok. Üst kattaki kulüpte olduğu gibi yüzlerce insan olmasından daha mı kötü yoksa daha mı iyi bilmiyorum. Etrafımdaki her insanın farkındayım.

Lik ve ben yanlarından geçerken gözler bana çevriliyor. Erkekler onun kadar şık, kadınlar da benim kadar şık giyinmiş. Bir dakika önce ağzımda bir tıkaç ve boynumda bir tasma ile kötü olduğumu düşündüysem, düşüncelerime hızla geri dönüyorum. Buradaki kadınlardan bazıları popo tıkacı kuyrukları peşlerinde dört ayak üzerinde hareket ediyor ve bu kadar ağır bir nesneyi nasıl yerinde tutabildiklerini merak etmeme neden oluyor. İçlerinden biri dizlerinin üzerinde, bilekleri arkadan bağlı ve ağzından zincire bağlı bir işaret sarkıyor.

Şöyle yazıyor: Kötü bir kedicik oldum ve şimdi Efendi diğer misafirlerle paylaşılman gerektiğini söylüyor.

Yutkunuyorum, aklımdan paylaşılmanın tüm senaryoları geçiyor. Üçlüler, şimdiye kadar gittiğim en uzak şey. Biri bir erkek ve bir kadınla, o da

o adamı bir kenara bıraktım. Bir tanesinde iki kız vardı ve işin çoğunu ben üstlendim. Karşılığında bir şey alamadan sarhoşluktan bayıldım.

Üç adamın kötü kediye yaklaşmasını izlerken, bunun daha önce yaşadıklarına hiç benzemeyeceğini biliyorum. Ciğerlerime bir yudum hava çekebilmek için mücadele ediyorum. Buranın sıcaklığı yakıcı ve kötü kediciğin üç adam tarafından yüzünün sikilmesini izledikten birkaç dakika sonra sorunun odada değil, bende olduğunu fark ediyorum. Tabelası yanındaki yere atılmıştı ve tekrar nefes almayı öğrenmek için buna odaklanmam gerekiyordu.

Ben hep üşüyorum. Sıcaklığı alkolde, uyuşturucuda ve yabancıların bedenlerinde buluyorum. Kimse bana dokunmadan ya da bir şey yutmadan bu yanma hissini hissetmek tuhaf. Yürümeyi bıraktığımı fark etmiyorum ama Lik tasmanın diğer tarafında bunu hisseder hissetmez dikkatini bana çeviriyor. Yüzünde bir sırıtişla bana doğru yürümesi ve yakışıklı bedeninin bana yaklaşması damarlarımda dolaşan sıcaklığa hiçbir şey yapmıyor.

Tasmayı tutmayan eliyle çenemi yumuşak ama sağlam bir şekilde kavıyor. Kurşunun sıyırdığı kulağında dikişler olduğunu yakından görebiliyorum ve bu, hızla çarpan kalbime bir tür sakinleştirici huzur getiriyor. Dudakları kulağımı okşuyor, dili boynumu yalamak için dışarı çıkıyor. Kanım sıvılaşıyor, amımın zonklayan ağrısına ekleniyor ve giydiğim ince tangayı ıslatıyor.

"Bu seni ıslattı mı prenses? Bir veledin daha haddinin bildirildiğini görmek?"

Kesik kesik nefes alıyorum. Tekrar bana döndüğünde, gözleri tehlikeli bir ihtiyaçla parlıyor. Ta ki arkamda bir şey görene kadar. Tasmayı yumruğuna dolayarak kısaltıyor, ta ki bizi sadece ince bir hava perdesi ayırana kadar. "Beni dinle."

Kulaklarımı dört açtım, vücudum onun derin sesine olmaması gereken bir şekilde tepki veriyor. Beni içine soktuğu savunmasızlık

Onun yolundan gitmek için çaresiz bir zorunluluk ve bunun beni korkutmaması gerçeği beni korkutuyor.

"Bu gecenin amacı o mektubu birine ulaştırmak. Onu bulduğumda seni ona yönlendireceğim. Bu arada sen de bana iyi davran, tamam mı?"

Hiçbir şeye cevap veremiyorum, boğazıma bir şey takılıyor. Bu yüzden başımı sallıyorum. Kulaklarım kötü kedinin orgazm seslerini alıyor, ağzı dolu ve birinin aletinin etrafında inliyor. Gözlerim ona kayıyor ama Lik yine çenemi tutuyor ve beni onu izlemeye zorluyor.

"Odaklanın. Konuşmak yok. Sadece emirlerime uyacaksınız, anladın mı?" Tekrar başımı salladım.

"Eğer bir şey çok fazla gelirse, parmaklarını şıklatmanı istiyorum. Göster bana." Parmaklarımı birkaç kez şıklatıyorum. "Aferin kızıma."

Serbest eli kalçamı okşuyor, ta ki tangamın dantelini hissedene kadar. Tepki vermemek için tüm gücümü harcıyorum ama bu gece kendi bedenimin kontrolünde olduğumu sanmıyorum. İçimden bir titreme geçiyor, varlığımın her hücresini sarsıyor, göz kapaklarımı düşürüyor ve beni çaresiz bir arzunun puslu havasına itiyor. Parmaklarının yakınlığından klitorisimin karıncalandığını hissedebiliyorum ama oraya dokunmuyor.

"Kimse sana dokunmadan boşalmamaya çalış," diye alay ediyor benimle.

Onun dokunuşuna duyduğum ihtiyacı yutmaya çalışırken aynı zamanda gururum boğazımdan aşağı iniyor ve mideme ağır bir şekilde yerleşiyor. Yine de gözlerimde gördüğü zevk arzusunu sarsamıyor.

"Diz çök," dedi bana usulca.

Nedenini tam olarak anlayamadan, benimle konuştuğundan emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Şimdi," diye hırlıyor. Tasmamı çekince önünde diz çöküyorum, tam o sırada sesi arkamdaki birine yükseliyor. "Semenov," hemen arkamda duran adama sıcak bir şekilde gülümsüyor. O kadar yakın ki, neredeyse ayakkabıllarının çıplak kıcıma değdiğini hissedebiliyorum. "Nasılsın dostum?"

"Evcil hayvanın d ne göre daha uysal olduğunu görüyorum," diyor ona, Rus aksanı tiksintiy le tüylerimi diken diken ediyor.

Sesi Alexei Volkov'a benziyor. Volkov kardeşlerin kontrol edilemeyen yarısı. O ve Semenov, kendi ülkelerine çok fazla vatansever oldukları için İngilizceleri için çaba sarf etmeye zahmet edemiyorlarmış gibi görünüyor. Bu beni hiç kimse için rahatsız etmez. Ama bu bana çok fazla acımasız Alexei'yi hatırlatıyor.

Lik'in rahatsızlı ını nasıl hissettiğini bilmiyorum ama eli saçlarıma geliyor. Kafa derime masaj yapmaya başlıyor, yavaş yavaş korkumu alıyor. Semenov'un sesini duymayı ne zaman bıraktığını, onun varlığını ya da Lik dışında herhangi birinin varlığını hissetmeyi ne zaman bıraktığını bilmiyorum. Tam olarak yaşlı Rus'un bana dediği gibi davrandığını umursamayı ne zaman bırakaca ını bilmiyorum. Beni macun haline getirirken Lik'in eline mırıldanan mükemmel evcil hayvan. Deriyi ya da tasmayı hissedemiyorum bile. Tek bildiğim Lik'in eli saçlarımdan ayrıldığında otomatik olarak onu takip ettiğim ve ondan daha fazlasını almaya çalıştım.

Konuşmalarının sonunu sadece Semenov'un "Gösteriyi izlemeli. Kötü hayvanlara ne olduğunu bilmek önemli."

"Ve  yle de olacak," diye bitiriyor Lik. Onu g remememe rağmen, Semenov'un gittiğini hemen anlıyorum.

"Buraya gel prenses." Lik koltuk altlarımdan tutup kalkmama yardım etti. "Az önce çok iyi bir kızdın." Parmakları gergin karnımı sıyrıp g  slerimin arasına giriyor ve bir tanesini halkanın etrafına dolayana kadar yavaşça yukarı çıkmaya devam ediyor. Beni kendine çekiyor ve dudaklarını kula ımın hemen altına indiriyor. Dili dışarı fırlıyor, yerini dişlerine bırakana kadar yalıyor. Bir nefesi yutuyorum, başım yana kayıyor. Emmesi ısırma a dönüşüyor ve dokunduğu yerden bir kıvılcım çıkıyor, vücudumda aşağıya doğru ilerliyor, dokunduğu her hücreyi yakıyor.

Bir inilti bo azımdan yukarı çıkıyor ve a zımda yankılanıyor. Tüm bedenimi saran sıcaklık kontrol edilemez.

Isırığı acıtıyor, cildimi morartıyor ve şüphesiz belirgin bir morluk bırakıyor. Tısladığımı duyunca hafifçe geri çekiliyor ve büyüleyici yalamalarla beni iyileştiriyor.

O geri çekildiğinde, kendimi suyun altında hissediyorum. Müzik kafamın arkasında derinlerde yankılanıyor. Hava sıvı gibi ve bütün oda, aldığım zevkten dolayı bulanıklaşıyor. Zevkten daha kötüsü, bana daha fazla dokunmasına duyduğum ihtiyaç.

Lik'le yer değiştirdiğimizi ve onun şimdi bir masanın yanındaki sandalyede oturduğunu fark edene kadar suyun üstüne çıkamıyorum. Etrafımız, etraflarında bir ya da iki sandalye bulunan küçük masalarla çevrili. Önümüzde siyah bir sahne tek bir spot ışığıyla aydınlatılıyor. Herifin altıncı hissi olduğunu düşünmeye başlıyorum çünkü ben bir şey göstermeden önce bir kez daha şaşkınlığımı okuyor.

"Yere yat," diye emrediyor usulca. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve başım sola, tam kucağına düşüyor.

Müzik hafifçe kısılır ve pahalı mavi takım elbiseli bir adam ortaya çıkar. Sağ elinde Lik'in tuttuğu türden bir tasma tutmaktadır. Peşinden gelen kadının elleri ve dizleri üzerinde sürünmesi dışında. Duruşu mükemmel, kalçaları onun pozisyonunda imkansız olması gereken bir şekilde seksi bir şekilde sallanıyor. Sırtının kıvrımı o kadar mükemmel ki, elimi omurgasında gezdirmek için can atıyorum.

Yüzündeki ifade özür diler gibi. Sanki affedilemez bir şey yapmış gibi. Adamın ifadesi o kadar pasif ki, insan burada olmak isteyip istemediğini bile merak edebilir.

Ama onu bir banka oturttuğunda bakışları parlıyor, utanç dolu yüzü bize dönük, kolları yanlardan kelepçeli. Kadının arkasına geçiyor, üzerindeki ince iç çamaşırını çekiyor ve ceketinin içinden tahta bir cetvel çıkarıyor.

Tüm vücudum geriliyor. Başımı Lik'ten uzaklaştırırken, korkunun tüm kaslarımı dondurduğunu hissediyorum.

Hayır.

Bianco'nun canımı yakmak için cetvelini çıkardığı anları şimdiden gözümün önüne getirebiliyorum. Sırtımı yakan hayali acı. Sırf zevk için eklediği çimdikler. Çürükler. Karartılmış oda. Yalnızlık.

Sahnedeki kadının ağlamasını ve mücadele etmesini bekliyorum. Yardım için çığlık atmasını. Sonra, bir BDSM kulübünde olduğumuzu hatırlıyorum. Ve bu normal.

İlk vuruşta hem o hem de ben çığlık atıyoruz. İkincisi, ondan bir inilti. Üçüncüsü, bir inleme.

Cetvel kık yanaklarına her vurduğunda, adam kıvranması durana kadar onu ovuyor. Gözlerinde acının zevke dönüştüğünü görebiliyorum. Kaybolmuş, yarı kapaklı bakışları, kaslarının gevşemesi.

Kulağıma kaç kez tokat çarptığını, kaç kez 'özür dilerim, Usta' diye inlediğini ya da Usta'nın gözlerinin kaç kez karardığını, göz bebeklerinin hissettiği coşkudan genişlediğini bilmiyorum. Sadece hayatımda bu tür bir ilişki olmadığı için içimden geçen kıskançlığı biliyorum.

Bacaklarımın arasında biriken zevkin o kadar farkındayım ki, tenime değen havadaki her değişimin, Lik'in gözlerinin önündeki sahneden ziyade bana takılı kalmasının o kadar farkındayım ki, çıplak kıkına ve kalçalarına vuran bir cetvelin tekrarlanan basit hareketiyle orgazm olduğunda, uzun bir inilti benden kaçıyor.

Bu tür bir rahatlama bulma ihtiyacı ilkindir. Onun hissettiklerini hissetmek için duyduğum çaresizlik ve kıskançlıktan ciğerlerim yanıyor. Sahneden ayrıldıklarında üşüdüğümü hissediyorum, adam kollarında denizaltısıyla yürüyor, onu dokunma şansına sahip olduğu en değerli varlıkmiş gibi tutuyor. Başı yana eğik, bakışlarında bir parıltı ve gözleri mutlak bir mutluluk içinde kaybolmuş.

"Prenses." Bu basit kelime içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Lik yavaş yavaş bu kelimeye yüklediğim aşağılayıcı anlamı ortadan kaldırıyor ve onu şehvetli bir çağrıya dönüştürüyor. Bir dua gibi vaaz veriyor. Bir aşk laneti gibi kullanıyor.

Uzun boyu şimdi önümde duruyor, yüzüm Armani takım elbisesinin içindeki ereksiyona dönük. Kat kat siyah.

Şeytanın kıyafeti gibi siyah.

Kalbimin ihtiyaçları gibi siyah.

Onun niyetleri gibi siyah.

"Acı seni tahrik ediyor prenses," diye mırıldanıyor bir sır gibi. Lik Atlantis'e girmenin yolunu bulmuştur ve keşfinden kimsenin haberdar olmasına izin vermemektedir.

Ama ortaya çıkardığı şeyi kabul etmemin ne kadar imkânsız olduğunu anlamıyor. Bu Bianco'nun kazanmasına izin vermek olurdu. Bu benim üzerimde yaptığı tüm eğitimin işe yaradığı anlamına gelir. Ve işe yaradığını biliyorum, kanıtlar bacaklarımın arasında bana ihanet ediyor.

Ama bunu nasıl anlamlandırabilirim?

OceanofPDF.com

GÜL

Çöl Gülü - Lolo Zouai

Vücudumun neye benzediğini merak ediyorum. İhtiyaçtan nefes nefese kalıyorum. Zevkimi yutmanın neredeyse imkânsızlığı beni hasta ediyor ama yine de durduramıyorum. Uyluklarımdan aşağı damlayan ıslaklığı da durduramıyorum.

Kendi isteklerimi anlamıyorum. Güce havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Bir savaş makinesi gibi inşa edildim, her zaman kendimi savunuyorum, her zaman saldırmaya hazırım.

Peki neden daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim? Birine mutlak kontrolü ele alması için yalvarmak gibi vahşi bir ihtiyaçla.

Bilmem gerekirdi. Beni buna en çok yaklaştıran kişi Rachel'dı. Nadiren de olsa küçük şeytanını serbest bırakır ve ben de onun uysal bebeğine dönüşürüm. Birlikte en sevdiğim anlar onlar. Öyleyse neden her zaman Lik'le şu anda çok keyif aldığım şeyden keyif almamın matematiksel olarak imkânsız olduğunu düşündüm?

Bir dahiye göre oldukça aptalım.

"Serbest bırakılmaya ihtiyacın var." Sormasına gerek yok. İfadesini dudaklarından çıkar çıkmaz yutuyorum, başım teslimiyet içinde öne düşüyor.

Eli saçlarıma giriyor, sevgi dolu bir hareketle saç tellerimi parmaklarının arasına alıyor.

İstediğim buydu, değil mi? Kendimi Lik ve Sam'in arasına sokmak. Onların aşkını yok etmek ve böylece kalbimi kıran adamdan zorunlu bir intikam almak. Bana ihanet eden adamdan.

O zaman neden boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum? Artık kazanabileceğimden emin olmadığım tehlikeli bir oyunda pazarlık ettiğimden daha fazlasını alıyorum.

İntikam uğruna gururumu yok etmek başka bir şeydi.

Ama şimdi savunmam düştüğüne göre, Spartalıların savaşındaki ilk kalkan hattı gibi, kalbim de bir sonraki darbeyi almaya başlıyor. Mızraklar ve oklar üzerime geliyor ve yeni bir kral beni fethetmek için savaş alanında ilerlerken atan organımı koruyacak hiçbir şeyim yok.

Başım tekrar yukarı kalkıyor, oyun kurucunun taşını oynatmasını bekliyorum.

Lik'in ne yapmak üzere olduğunu gözlerindeki değişimden anlıyorum. Bizi zorladığı bağlantıdan. Bu gece cinsel gerilim ve işlenmemiş kokainden daha saf bir çekim dışında paylaştığımız bir şey var.

Sam'e zarar verme ihtiyacı.

Neredeyse iki yıl önce, erkek arkadaşı beni öptü. O öpücüğü isteyerek aldığımı bilmenin yakıcı kıskançlığıyla başa çıkmak için bir adım daha ileri gitmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Gözlerinden anlıyorum ki, tenimdeki morluğu emdiğinde onu hâlâ geride tutan tereddütü bir kenara bırakmış. Güzel tanrıça ayaklarının dibinde, elleri arkasında, konuşması boğazında düğümlenmiş ve sadece onun sağlayabileceği bir serbest bırakma için sessizce yalvarırken artık kısıtlamalar ortadan kalktı.

Bu yüzden siyah deri ayakkabısını tam bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde - dayanılmaz ağrının üzerine baskı uygulayarak - onun için bunu dile getiren benmişim gibi hissediyorum.

Saçlarımı sıkıca kavırıyor, gözlerimi ondan ayırmıyorum ve bana "Serbest kal prenses" derken sesi saf günah gibi.

Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor. Amımın içinde yanan ağrıyı yatıştırmaya çalışıyorum, bana en başta neden burada olduğumu unutturan ağrıyı. Küçük, neredeyse fark edilmeyen hareketlerle başlıyorum, birinin ne yaptığımı görmesi korkusu hala çok utanç verici.

Ancak, iki taşı birbirine sürtmek gibi, bir kıvılcım yaratıyor ve sürtünme ihtiyacı, bu kıvılcım tam gelişmiş bir ateşe dönüşene kadar hızlanmamı sağlıyor. Yanan klitorisimi deriye sürterek kendimi kaybediyorum. Tangamın danteli her geçen dakika daha da kalınlaşıyor, Lik'in minnetle ondan kurtulmama izin verdiği serbestlikle aramda bir bariyer oluşturuyor.

Ben utanmadan kendimi ovalarken deri ıslaklığımdan kayganlaşıyor. Sinirli bir inilti kaçıyor içimden. Lik'in bakışları bile tek başına omurgamdan aşağı zevk titreşimleri gönderiyor. Hafifçe kaydığımdaya inliyorum ve heyecan verici zevk damlaları boşluğa karışıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasını istiyorum. Sızlanmalarım ve yalvaran gözlerim bakışlarını sertleştiriyor.

"Sana ne verilirse onu alırsın. Ya iyi bir sürtük gibi boşalırsın ya da hiç boşalmazsın."

Tasmamı tutan eliyle saçımı tutuyor. Soğuk altın zinciri kavru lan yanağımdaya hissediyorum. Ben ileri geri sallanırken tekrar tekrar vuruyor. Sıcaklık farkından çıkan tıslamayı neredeyse duyabiliyorum.

Ciğerlerimi oksijenle doldurma çabalarım, düzensiz zevk nefesleriyle kırılmaya devam ediyor. Klitorisimden karnımın alt kısmına doğru bir top oluşuyor ve serbest kalma umutları ayak parmaklarıma doğru fırlıyor. Kendimi ayakkabısına karşı daha sert itiyorum, şimdi bağcıkların klitorisime karşı sertliğini hissediyorum. Daha güçlü bir şekilde ovuyorum, ihtiyaç ve umutla nefes nefese kalıyorum. Gözlerim Lik'in siyah gözlerine yarı kapaklı hülyalı bir bakış atıyor. Uyuşturucu almış gibi görünüyor, gözbebekleri geniş ve çenesi sıkılmış. Üzerimde kurduğu kontrolle karışan sertlik beni altüst ediyor.

Ona karşı patlıyorum, zevkten kendi üzerime kıvrılırken başımı uyluğuna gömmeye çalışıyorum.

İnlemelerim yüksek ve derin, ciğerlerim göğüs kafesimin arkasında patlıyor. Klitorisimi ovuşturmayı, dalgaları itmeyi ve biriken zevke tutunmayı bırakamıyorum.

Gözlerim sıkıca kapandığında, Lik tutuşunu sıkılaştırıyor, beni onları açmaya ve zevkimi onunla paylaşmaya zorluyor.

Yavaşça duruyorum. Yine de ona karşı titriyorum ve saçlarımı bırakır bırakmaz kendimi iç uyluğuna gömüyorum. Sevgiye muhtaç bir hayvan gibi başımı ovuşturuyorum.

Nefesimi tutmakta zorlanıyorum ve kaslarım gerginlikten fena halde ağrıyor. Lik saçlarımı okşuyor, parmakları ve avuçları güven verici bir şekilde beni okşuyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki duyduğumdan bile şüpheliyim.

Güzel olduğumun söylenmesi o kadar alıştığım bir şey ki artık farkına bile varmıyorum. Ama güzel olduğumun söylenmesi, kendimi ahlaksız bir fahişe gibi bir erkeğin ayakkabısına yasladıktan sonra... bu kelime birdenbire yepyeni bir anlam kazanıyor.

Bakışları benden uzaklaşıp arkasına bakıyor ve gözlerinde her şey değişiyor.

"Kal," diye fısıldıyor. "Seni eve götüreceğim."

Yana doğru bir adım atıyor ve aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Bağımlıyım, korkuyorum ve onsuz tek bir saniye bile geçirebileceğimi sanmıyorum.

Nereye gidiyorsun?

Beni yalnız bırakma!

Bana göz kulak ol!

Bütün bunları ona haykırmak istiyorum ama konuşmak benim için hâlâ imkânsız. Kaslarım jöleye dönüştüğü için kalkıp peşinden gitmek de öyle.

Yine de fazla uzağa gidemiyor çünkü başka bir adam onunla buluşmaya geliyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bakışlarındaki şiddet ve anlayışsızlık beni olduğum yerde donduruyor.

Aaron Williams.

Jamie'nin
kardeşi.

Beni Volkov kardeşlerin elinden kurtaran adam karşımda duruyor ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

Beni yerleşkeden çıkarırken bana bir söz verdi. Beni bir daha asla görmeyeceğine dair. Çünkü geri dönecekti ve bana asla dönmeyeceğime dair yemin ettirdi.

"Williams," diye başını sallıyor Lik, ama Aaron onu tanımak için durmuyor bile. Onu geçip bana doğru ilerlemeye çalışıyor.

Lik elini göğsüne koyarak onu hemen durdurur.

"Rose," diye sesleniyor Aaron biraz fazla sert bir şekilde.

Kafası karışmış beynim vücudumu sarsıyor. Bu utanç bile değil. Lik ve Sam'in planını yavaş yavaş anlıyor olmam ve kendimi ikisinin arasına koymaya çalışmama rağmen Lik'in hâlâ erkek arkadaşının emirlerine uyuyor olması.

Aaron Williams, annesi ve kız kardeşiyle karşılaşma korkusu yüzünden Stoneview'e nadiren yaklaşan bir Kurt'tur. Geldiğinde de Vue Club'da saklanıyor. Viktor Volkov'a yakın, hepsine hükmeden kardeş.

Aaron yerleşke ile Vue arasındaki tek bağlantı. Yolculuğu yapan tek kişi o, yolu bilen tek kişi o, burada zaman geçirdikten sonra Viktor'a geri dönen tek kişi o. Lik içinde notum ve kolyem olan zarfı Aaron'un göğsüne çarptığında, onu ve Sam'i doğruca Volkov kardeşlere götüreceğini biliyorum.

"Onunla konuşmak istiyorsan, benim aracılığım ile konuşacaksın," diye homurdanıyor Lik. "Söylemesi gereken her şey burada."

Aaron zarfı kapıyor, şaşkın bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Kalp şeklinde gözlere sahip olma, tatlı çocuk. Bu patronun için, senin için değil." Lik'in sözleri hafif gelebilir ama sesi onu dinlemek için her türlü sebebi veriyor.

"Çıkarın onu buradan," diye tıslıyor Aaron Lik'e, bakışları önce ona sonra da bana kayıyor. "Birinin onu kurt inine geri getirmesi için hayatımı riske atmadım."

İkili imayı kaçırmadım.

Lik'in keskin bir baş sallamasıyla Aaron zarfı takım elbisesinin cebine sokarak gitti. Ve böylece Lik'in Volkov kardeşlerin kaderini mühürlemesine izin verdim çünkü içimde asla teslim olmayacağımı düşündüğüm bir zayıflık buldu.

Titreme daha da kötüleşiyor, soğuk tenimden sızıyor ve kemiklerime yerleşiyor. Kalbim pompalıyor ama kan akıyor. Hâlâ yerdeyim, dizlerim hafifçe ayrık ve kalçalarım manga ve Anime'lerdeki çaresiz kızlar gibi yere dayalı bir şekilde dinleniyorum. Ellerim yanımda yerde duruyor. Göz kapaklarım düşüyor, kaslarım ağrıyor.

Bir hıçkırık göğsümü daraltıyor ve uzun zamandır ilk kez ağlayacakmışım gibi hissediyorum, bu his bana yabancılaşıyor. Derin bir nefes alma girişimim Lik'in dikkatini Aaron'un geri çekilen formundan uzaklaştırıyor. Bana doğru koşuyor ve beni kollarının arasına alıyor, bacaklarım sallanıyor ve başım göğsüne yaslanıyor.

"Seni yakaladım prenses."

Zihnimin arkasında, küçük bir ses savaşıyor.
Bağırıyor.

Siktir git, kendim hallederim. Ben hep kendim oldum!

Ama vücudunun sıcaklığı, kulağıma çarpan kalp atışlarını duyduğumda hissettiğim tamamlanmışlık hissi ve benimkinin tekrar çalışmaya başlamasıyla bastırılıyor.

Lik beni Sam'in arabasının yolcu koltuğuna oturttuğunda trençkotuna sarmıştı. Bir dakika önce tüm derileri de çıkardı ve yeleğindeki zincirin kayışları yerine kilitleyen anahtara uzandığını gözkapaklarım sarkarak izledim.

O daha arabaya binmeden uyuyakalacağımdan korkuyordum. Ama şimdi o yanımdaki koltuğa uzanmışken ve ben de benimkine kıvrılmışken kollarıma, omuzlarıma masaj yapıyor. Hareketleri bana Lik'in geri döndüğünü söylüyor, ama siyah gözleri hala

Tenimi yakmaya çalışıyor, Kill'in henüz gerçekten gitmediğini ima ediyor. Parmakları köprücük kemiğimi ve göğsümü sıyrıyor, sıkı deri bağların kızarıklığını taşıyan derime masaj yapıyor.

Titremesi durdu, elleri çok sıcak. Palto omuzlarımda, ama eli her biraz daha aşağı indiğinde açılıyor. Tanganın eteklerine ulaştığında kalçalarımı yukarı itiyorum.

"Prenses," diye kıkırdıyor. "İyileşiyorsun." Titreyen başımı görünce parmakları dantele takılıyor. Kaşları hafifçe çatılıyor, sanki bu hareketi kontrol edememiş gibi. "Düşüyorsun," diye ısrar ediyor, benden ziyade kendini ikna ediyor.

Artık kulüpte değiliz ama hâlâ kelimelerimi bulamıyorum. Ağzıma tıkaç soktuğu andan beri bulamıyorum. Bileğini tutup onu aşağıya doğru ittiğimde jestim durgunlaşıyor. Avuç içi tümseğime doğru kayıyor, parmakları ıslak dudaklarımın yanından geçiyor ve orta parmağı girişime değene kadar onu yönlendiriyorum.

"Siktir," diye nefes nefese bir tıslama çıkarıyor.

BDSM kulübündeki ilk seferimde iyileşmeme izin vererek olmaya çalıştığı centilmenlik neredeyse yok oldu.

Islaklığımı hissetmek için iki parmağını kullanıyor, birkaç saniye boyunca etrafa yayıyor ve benden uyuşuk bir inilti çıkarıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum sessizce. Sanki çok yüksek sesle konuşursam kendini kaybedecek ve beni eksik bırakacakmış gibi hissediyorum.

Bakışları benimkilerde ve gözlerinde yanıp sönen tereddütü görüyorum. Bunu isteyip istemediğinden emin olmadığı için değil, daha çok nasıl devam edeceğinden emin olmadığı için.

İşte o zaman anladım. Lik hiç bir kızla birlikte olmamış.

Gururum yeniden canlanıyor, parmaklarından karnıma doğru alevleniyor ve göğsümü tutuşturuyor.

Parmaklarım onun iki parmağıyla yan yana gelene kadar elimi bileğinden aşağı doğru kaydırıyorum. Orta parmağını okşuyorum. "Bunu kullan," diye mırıldanıyorum.

Ucu içime girene kadar hafif bir baskı uyguluyorum. Kalınlığı, yavaş hareketiyle birleşince içime bir zevk dalgası gönderiyor. Hafifçe titriyorum, bacaklarım tek bir sarsıntılı hareketle birbirinden ayrılıyor.

Tanganın örttüğü amıma bakıyor ve ben aceleyle onu aşağı çekiyorum, hala orta parmağının bir boğumunu ıslak amımın içinde tutuyorum.

Bakışlarını birleştirdiğimiz ellerimize, ıslaklığıma ve içimde yarattığı büyüye yerleştirdiğinde ağzı açık kalıyor.

Biraz daha itiyorum ve işkence gibi bir hızla parmağının tamamını içime kaydırıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Çok ıslak." Başı geriye düşüyor ve yutkunup normal nefes almaya çalışırken adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum. Boştaki elimle pantolonunun üzerinden çelik gibi sertleşmiş aletini okşuyorum.

Gözleri tekrar bana döndüğünde, içlerinde bir ateş fırtınası kopuyor. Parmağını biraz daha hızlı çekip geri sokuyorum, zevkten nefes nefese kalıyorum.

Kendini bana doğru yeniden ayarlıyor, sağ eliyle sol kalçamı sıkıca kavıyor, tamamen bana dönüyor ve amıma daha fazla erişim sağlıyor. Aletinin üzerinde olan kendi elim koltuğumun kenarını tutmaya geliyor, hareket daha fazla kurgu yaratıyor. Sol bacağını arabanın benim tarafıma, sağ dizini de orta konsola koymuş, bu garip alanda her türlü mesafeyi kapatmaya çalışıyor.

Gözleri tekrar ellerimizde, hareketi ve hızı artırmaya başlıyor. İnliyorum, kaslarım zevkle gevşiyor ve beni kontrol ettiğim parmağımı bırakmaya zorluyor. Umurunda değil, kendini tamamen benim üzerimdeki zorlayıcı zevke kaptırmış.

Parmağını amımda gezdirmeye başladığında "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

En yüksek dağa tırmanma görevindeki bir kaşif gibi uzayı keşfediyor. Onun hareketleri

İçimdeki zevk, birlikte ortaya çıkardığımız zirvelere ulaşıyor. Parmağını kıvırdığında yüksek sesle inliyorum, başım koltuk başlığına düşüyor ve gözlerim geriye kayıyor.

Kıpırdamıyor, kalçamdaki eli sıkılaşıyor ve kanımın o noktaya hücum etmesine neden oluyor.

"Prenses?" Sesindeki tereddüt beni çıldırtıyor. Hayatımdaki en iyi şeyken bunun iyi olup olmadığından emin değil.

"Hayır, hayır, durma," diye inliyorum. "Bunu tekrar yap."

Kıvrılma hareketini tekrarlıyor ve ben eline karşı kıvranıyorum. "Daha fazla, Lik," diye yalvarıyorum ona emir vermeye çalışan küçük bir sesle.

Kendine güveni geri geldi, bunu gözlerinde görüyorum. "Açgözlü prenses," diye kıkırdıyor. Hafifçe geri çekiliyor ve bir sonraki hareketinde ikinci parmağını sokuyor.

Beni boğan zevkle bir inilti çılgılığı atıyorum. "Daha fazla..."

Yavaşça, iki parmağıyla tekrar yolunu buluyor. Koltukta kıvranıyorum, kalçalarımı onun ritmine göre hareket ettiriyorum ve keşfedilmemiş dağımızdaki en yüksek zirveyi kovalıyorum. Parmaklarını makaslıyor, beni test ediyor ve geriyor, beni zevkten çılgına çevirdiğinin farkında bile değil.

Hafifçe hareket ediyor, alını benimkine değiyor, burunlarımız birbirine değiyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. Dudakları benimkilere çok yakın ama ikimiz de birbirimizi öpmeye çalışmıyoruz.

"Lik... Aman Tanrım..." Keskin bir nefes beni durduruyor, elektrik tüm sinir sistemimde dolaşıyor.

"Benim için boşalacak mısın?" diye tıslıyor dudaklarıma. "Göster bana. Göster bana. Bir. Siktiğimin. Gece. Bu amcığa sahip olmam için." Her darbeli kelimeye yumruğunun bir sarsıntısı eşlik ediyor ve kontrolümü kaybediyorum.

"Siktir!" Eline karşı patladım.

Tüm vücudum, amımı siken parmaklarının ritmiyle titriyor ve bedenimi doruğa ulaşmaya zorluyor. Beni sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir dalgaya binmeye zorluyor. Onun için parçalanmamı izliyor

ve o değerli anı sonsuza dek hafızasına mühürler gibi hepsini içiyor.

Hareketleri yavaşlarken dudakları boynuma kayıyor ve derimi emerek benden son bir inilti daha çıkarıyor ve bir öncekinin hemen altında yeni bir morluk bırakıyor.

Geri çekiliyor ve ben onun koltuğuna geri dönmesini izlerken başımın yana düşmesini izliyor. Parmaklarını ağızına götürdüğünü, dudaklarını parmaklarına doladığını ve emdiğini gördüğümde gözlerim şokla açılıyor. Gözleri benimkilerdeyken aldığım zevkin kanıtını yutuyor.

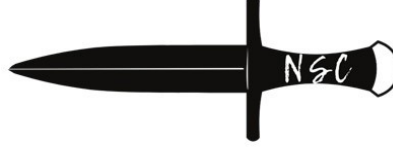
"En zehirli çiçek kadar tatlı," diye mırıldanıyor.

"Bu tadı seviyor musun?" Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken ona takılıyorum.

"Evet." Bana sunduğu sırtış omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan gönderiyor. "Tadı benimki gibi."

Ve bu sözleri duyunca dayanılmaz, hain kalbim küt küt atıyor.

LIK

Yeni Kötü Alışkanlık - Adam Jensen

Bir kızı parmakladım.

Rose White'ı ben getirdim.

Beynim patladığı anı tekrar tekrar oynatıyor, öyle ki yola ne kadar dikkat etmediğim konusunda endişelenmeye başlıyorum. Ben daha arabayı çalıştırmadan cama yaslanıp uyuyakaldı. Sam'e 'bir sorunumuz var' diye mesaj attım. Beni aramaya çalıştı ama ben görmezden geldim. Geldiğimde eski çatı katında beklemesini istiyorum. Bir şeylerin ters gitmesinden endişelendim. Gergin ve Rose'un sıçtığını düşünüyor. Sonra da onun hiç fırsat bulamadığı bir şeyi yaptığımı yüzüne vurmak istiyorum.

Beni Rose ile aldattı.

Onu öptü ve bana bundan hiç bahsetmedi. En kötüsü de, o zamanlar muhtemelen onu affederdim. Aşık olduğunu ve sonsuza dek veda edeceğini bildiğim bir kızla küçük bir öpücük nedir ki? Kızardım ama anlamaya çalışırdım.

Hayır. Yalan söylemeye karar verdi ve bunu anlayamıyorum. Onu öptü ve ben de boşalmasını sağladım. İki kez.

Savunmasız bir durumdayken kendini ayakkabıma sürmesine izin vermek başka bir şeydi.

onun derinlerine gömülmüş gibiydi. Kendini boşaltmasına izin vermek başka bir şeydi.

Parmaklarımı onun dar, sıcak, damlayan ıslak amının içine aktif olarak gömmek başka bir şeydi. Benim için mırıldanana kadar onu okşamak, her tarafıma boşalana kadar onu iki parmağımla becermek. Beni kaya gibi sertleştirmesine izin vermek.

Daha önce hiç bir kızı sikmemiştim. Bir amcığa hiç bu kadar yaklaşmamıştım. En yakın olduğum an, Jake White'ın kız arkadaşından intikam almasına yardım ettiğim zamandı. O zaman onu bir otel yatağına bağlamıştık ve bir vibratörle defalarca boşalmaya zorlanırken telefonlarımızda videolar izlemiştik. Jake beni seçti çünkü kız arkadaşına asla dokunmayacağımı ya da onunla uzaktan yakından ilgilenmeyeceğimi biliyordu - ya da herhangi bir kızla, bu konuda. O gece neden çelik gibi sert olduğumu anlamadı. Onun yüzünden olduğunu hiç fark etmedi.

Ona çok benziyor.

Ama daha iyi.

Rose dünyayı kontrol ediyor. Onu kontrol etmek tarif edilemez. Başka hiçbir yerde alamayacağınız bir kafa. Uyuşturucu almayı bıraktım. İçmeyi bıraktım. Sam, çizgilerin beni tutmadığından emin olmak için beni hizada tuttu. Ama ben bir bağımlıyım. Öyleyim ve bunu kontrol edemiyorum. Artık ağır uyuşturucu kullanmam yasak olabilir. Ancak şimdi yeni bağımlılığımı buldum.

Sağ burun deliğimin etrafındaki halkayla oynuyorum, bir elim direksiyonda düşüncelerimin içinde kayboluyorum.

Silver Falls lamba direklerinin ışıkları yanımdan geçiyor. Rose parmağımı içine itiyor. Arabalar geçiyor. Rose'un iniltisi. Kırmızı ışık. Rose'un daha fazlası için yalvaran hırıltılı sesi. Yeşil ışık. Rose üzerime geliyor. Yolda bir tümsek. Ağzımda Rose'un tadı.

Tadı acı tatlı.

Sevgilinden intikam almak gibi.

Yasak bir kafa.

Bağımlılık.

Yoldaki tümsek onu uyandırıyor ve yanımda kıpırdadığını hissediyorum. Beni görmezden geliyor. Soğuktan tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum ama bir şekilde paltosunu kapatmıyor. Ben de ısıtıcıyı açtım.

Göz ucuyla ellerini kalçalarına dolamasını izliyorum. Tutuşunu sıkılaştırıyor, sonra bırakıyor. Bunu üç ya da dört kez yapıyor ve sonra hafifçe gevşiyor gibi görünüyor.

Ağzı kısmen açıktı ve belli belirsiz fısıltılar duyuyordum. "Anne, George I, George II, George III, George IV, William IV, Victoria, Edward VII-"

"Neden İngiliz hükümdarlarından alıntı yapıyorsun?" Sesim onu koltuğunda zıplatıyor, sanki gerçekten yanında olduğumu unutmuş ve araba kendi kendine gidiyormuş gibi.

"Ne?" diye soruyor sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ona yan gözle bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Değildim."

Bunu yaptığının farkında değil mi yoksa sadece yalan mı söylüyor emin değilim.

"O halde sesler duyuyor olmalıyım," diyorum ona sakince.

Gözlerini deviriyor ve müziği açıyor. Bu arabaya en son bindiğinde çalan şarkının aynısı yine çalıyor. Call Me Karizma'dan Art Hoe.

Şarkı bitiyor ve biz sadece sonunu duyuyoruz. Sanırım aşık oldum.

"Bu şarkı bana seni hatırlatıyor," diyorum utanmadan.

Ona aşık değilim ve o da aşık olmadığımı biliyor, bu yüzden hangi şarkı sözlerinin bana onu hatırlattığını anlamasını beklemiyorum.

"1.80 boyunda değilim," diye kayıtsızca cevap veriyor.

"Ha?" Kafam o kadar karışık ki başka bir kelime çıkmıyor.

"Ve benim saç kesimim seninkinden daha kısa değil," diye devam ediyor. Kendi kendine düşünüyor. "Yine de babamın orada olmadığı doğru ve sen kesinlikle bana karşı koyamazsın."

Sonunda şarkı sözlerinden bahsettiğini anladığımda gülümsüyorum. "Call Me Karizma'nın büyük hayranı mısın?"

"Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye kestirip atıyor.

"Sanatçı mı? Bu şarkıyı söyleyen mi? Sözlerini biliyor gibi görünüyorsunuz, bu yüzden dinlediğinizi varsayıyorum."

Omuz silkiyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Hayır. Geçen sefer sen takmıştın."

"Doğru, ve sen Hatırla ve şarkı sözleri," I alaycı bir şekilde kıkırdar.

"Evet."

Elimde olmadan ona dönüyorum ve bunu yaparken yavaşlıyorum. Neden neden bahsettiğini bildiğimi varsayıyor?

"Şarkının tüm sözlerini bir kez dinlediğin için hatırlıyorsun," diye ısrar ediyorum, söylediği şeyin imkânsızlığını dile getiriyorum.

"Evet." Daha da ileri gitme zahmetine girmeden çıkardığı cılız ses, gözlerimi sinirle devirmeme neden oluyor. O da yakalıyor ve ofluyor. "Her şeyi hatırlıyorum, bunu bildiğini sanıyordum."

"Hayır, söylemedim, çünkü bu imkansız."

Bu kadar önemsiz bir konuda neden onunla tartıştığımı bilmiyorum. Sadece şarkı sözleri. Bilmediğim bir şey. Sadece kısık ses tellerini, gırtlaktan gelen kıkırdamalarını ve sürekli alaycılığını duymak için onu konuşturmaya çalışmaktan vazgeçemiyorum.

"Erkek arkadaşının sana en büyük yeteneğimden bahsedeceğini sanıyordum. Sakın bana sadece eşsiz bir güzelliğe sahip olduğumu söylediğini söyleme."

"Ona erkek arkadaşım deme," diye karşılık veriyorum. "Ve tek yaptığı şeyin senin hakkında konuşmak olduğunu düşünmeyi bırak."

Kan basıncımı yükselttiği için mutlu bir şekilde gülümsüyor. Ayaklarıma kapanarak orgazm olmak için yalvaran o uysal kız nerede?

"Her neyse," diye sonuçlandırmaya çalışıyorum. "Bir şarkıyı hatırlamak o kadar da zor değil."

"Her şeyi hatırlıyorum, Lik."

Sonunda, sanki bunca zamandır neredeyse çıplak olduğunu yeni fark etmiş gibi paltosunu sıkıca kapatıyor.

"Mattock'un birlikte olduğumuz o ilk derste söylediği her şeyi hatırlıyorum. Beş sıra arkamdan beni gözetlediğin yeri. Sam'in çatı katında bıraktığın şampuan şişesindeki kimyasalları hatırlıyorum, kırırcık saçlar için kullandığım ve saçlarımı yağlandıran şampuanı. Cocamidopropyl Betaine, Sodium Lauroyl Methyl Isethionate, Sodium Lauroyl Sarcosinate, Glycerin, devam edebilirim."

Omuz silkiyor. "Ve evet, koyduğunuz o boktan şarkıyı ve tüm sözlerini ve nasıl benim gibi olmadığını ama sadece insanların benim hakkımda söylediklerini hatırlıyorum." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başını koltuğa yaslıyor.

"Saçların yağlı görünmüyor," diye cevap veriyorum.

Bu onun rahat bir nefesle kıkırdamasına neden oluyor.

"Teşekkürler."

Bir an, onun bu sözler hakkında söylediklerini düşündüm. Hayatındaki boşluğu doldurmak için uyuşturucu alan ve seks için insanları kullanan bir kız olmadığını. O şarkıdaki Art Hoe değil, sadece insanların onun hakkında söyledikleri.

Ve tek yapabildiğim, ne kadar zamandır kendine yalan söylediğini merak etmek. Çünkü, bildiğim kadarıyla, yaptığı şey tam olarak bu.

Sam'in çatı katının kapısını açtığımda, kafesteki bir aslan gibi kapının arkasında bekleyeceğini zaten biliyorum. Hatta umarım ikimizden birinin yaralandığını düşünüyordur. Rose'un ya da benim yaralanmamızdan hangisinin onu daha çok endişelendireceğini düşündükçe midem bulanıyor. Kapıyı itip açmadan önce bu duyguyu içime gömüyorum.

Sam'in tatlı teminatımız Rachel'la gelmesini beklemiyordum. Kumandayı kimin kaybettiğini tartışan yaşlı bir çift gibi konuşuyorlardı.

"Bu geçerli bir mazeret değil," diye tersliyor Rachel. "Eğer o gelene kadar evde olmazsam, ona evde olmadığımı söylerim."

iri yarı, dövmeleli bir İngiliz tarafından kaçıırıldı. Eminim sizi kolayca bulacaklardır."

Sam'in değerli sözlerinden birkaçını onun için harcamasına bile şaşırdım. Tartışma kesinlikle buna değmez.

"Geçen sefer ona ne söyledin?" diye alay ediyor. Sam mutfak adasının yanındaki taburelerden birine otururken volta atan Rachel, ondan olabildiğince uzakta durur.

Sam'in ne demek istediğini anlayınca sakinleşir gibi oldu. "Silver Falls'ta bir ara sokakta saldırıya uğradım." Yutkunuyor.

"Doğru..." Sam düşüncelerinde kaybolmuş gibi davranarak gereğinden fazla yavaşça başını sallıyor. "Ve hatta boğazında bir kesik vardı. Bluzunda da kan vardı. Yeterince meşru görünüyordu."

Ona hançer fırlatması, aralarına girmemi engelliyor. Kalbimden vurulmak istemem.

"Peki," diye ısrar ediyor Sam. "Nişanlın ne yaptı o zaman?"

Tartışma üzerine başını sallıyor çünkü kaybettiğini biliyor.

"Doğru, hiçbir şey. Merak etmeyin. Eğer bir bahane için bu kadar çaresizsen, seni işaretleyebilirim."

"Ne oluyor lan?" Rose beni iterek geçerken sesi sertti, hem onun hem de benim şaşkınlığım nihayet geçmişti.

Rachel'a doğru yürüyor. Bu durdurulamayan bir otomatizm. Hiç tereddüt etmeden onu sevdiği kadına doğru götüren bir treni izliyorum. Beynim kalbimdeki kıskançlık tellerini çekiyor.

Hadi, Malik. Kontrol sendeydi, bu kadar kolay kaymasına izin verme.

Konuşmalarının başlangıcını yakalıyorum; odada başka hiçbir şey yok. Rose'un Rachel'a iyi olup olmadığını sorarken sesindeki endişe, vücuduna dokunduğundaki sahiplenme. Bunun karşılık bulma şekli. Rachel'ın onun giyim tarzını ve korkusunu anladığında gözleri

ne olmuş olabileceğini düşündüm. Tasmaını çıkarmadım. Kendimi alamadım, o da sormaya zahmet etmedi. Onu tasmaıyla görmeyi tercih ederim.

"Lik." Sam'in İngiliz usulü kısaltılmış tek hecesi beni gerçekliğe geri döndürüyor ve ona dönüyorum.

Yerinden bile kalkmadı.

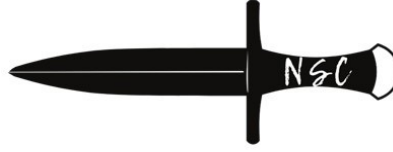
Ona bir kaşımı kaldırıyorum, o da aptalmışım gibi başını sallıyor. "Sorun nedir?"

"Ah," diye başımı salladım. "Sorun."

Kafası karışmış görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Beni aldattığını öğrenmiş olabileceğimden en ufak bir endişe bile duymamasından nefret ediyorum. Yüzünde hiçbir şey belli etmeyecek kadar yalanlarından emin olmasından nefret ediyorum. Yanlış bir şey otomatik olarak başkasının bana bir şey yaptığı anlamına gelir. Onun değil.

Hala kapının yanındayım. Arkamdan kapatıp kilitliyorum. Sam'e aklımdan geçenleri söyleyene kadar kimse buradan çıkmayacak.

LIK

Ölü Beden - Bana Karizma De

Kilitli sürgü odanın her yerinde yankılandıktan sonra sessizlik hüküm sürer.

Sol tarafımda, Sam mutfak adasının yanında oturuyor. Sağımda ise Rose ve Rachel kanepenin arkasına yaslanmış oturuyorlar.

Sorumu sorarken gözlerim Sam'in üzerindeydi. "Rose'un doğal bir itaatkâr olduğunu biliyor muydun?"

Bu bana Rachel'dan boğuk bir "ne?" ve Rose'dan hırıltılı bir "kapa çeneni" kazandırdı. Ama ben daha çok Sam'in tepkisiyle ilgileniyorum. Kıpırdamadan duruyor, sessiz. Ve işte bu şekilde, kendisine doğru pek de iyi olmayan bir şeyin geldiğinin farkında olduğunu anlıyorum. Sessizlik onun sığınağı.

O bir şey söylemediği için bir sonraki sözlerimden zevk alıyorum. "Ve eğer biliyorsan, bu onu öpmeden önce miydi yoksa sonra mı oldu?"

Daha önce sessiz olduğunu düşünüyorsam, yerini herkesin ciğerlerine baskı yapan, ses çıkaramadıkları bir gerginlik aldı.

Bunu kıracak kadar cesur olan tek kişi Rachel. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Ama tüm dikkati Rose'un üzerindeydi, benim ya da Sam'in değil.

Rose'un ki benim üzerimde. "Lik," diye uyarıyor. Bunu o başlattı, değil mi? Anladığım kadarıyla Rachel o öpücük hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Bu odada gücü elinde tutan benim ve bunu kullanmayacağımı düşünüyorlarsa büyük bir yanlışlı içindeler.

Sam dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, bir elini çenesine götürüp parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor. Sanki her seferinde bir sonraki sözlerini derinlemesine düşünüyormuş gibi birkaç kez ileri geri yapıyor. Bana bu konuşmayı bu gece yapmayı gerçekten beklemediğini söyleyen bir ifade.

"Özür dilerim," diyor sonunda. Sakin, duygusuz bir gerçek. Hava durumu sunucusu bize yağmur yağacağını söylediğinde daha üzgündür.

"Ne zaman oldu bu?" Rachel, Rose'un kiyle her şekil ve biçimde tezat oluşturan berrak, masum sesiyle ısrar ediyor.

Sam'e en sahte gülümsememi vermeye çalışıyorum ama bunu bile zorlayamıyorum. Yüzümdeki hayal kırıklığı ve ihanet çok okunaklı. "Lütfen Sam, detayları paylaş."

"Ben de sana söyleyecektim." Başını salladı. "Bunun arkasında hiçbir şey olmadığını anlamalısın."

Bunu daha iyi hale getirmek istiyor gibi görünüyor. Yine de oturduğu yerden kıpırdamıyor, özür dileyen bir tavırla bana yaklaşıyor. Bir aldatmacanın söyleyebileceği en genel sözlerle kendini beladan kurtarmak dışında hiçbir şey denemiyor.

"Ne zaman?" Rachel en önemli ayrıntıymış gibi ısrar ediyor. "Bunun hiçbir önemi yok," diye çıkışıyorum ona.

"Senin için," diye sözümü kesiyor Sam. İlişkimiz başarısızlığın eşiğinde, ama o Rose'un kız arkadaşıyla başını belaya sokmakla kendini kurtarmaktan daha çok ilgileniyor. "Rachel o noktada Rose'la aralarının açık mı yoksa kapalı mı olduğunu bilmek istiyor."

Rose şüpheli bir şekilde sessiz kalıyor.

"O zamanlar bir anlaşma yapmışlardı," diye devam ediyor Sam. "Rose, birlikte oldukları zamanlarda sadık kaldığı sürece ondan ayrılıp başka insanlarla görüşebilirdi. Rose'un ilgi ihtiyacını karşılayabilmesi için iki toy genç arasında yapılan aptalca bir anlaşma."

Rose dişlerini sıkarak, "Kapa çeneni Sam," diye tıslıyor. "Benim kız arkadaşım ile olan ilişkimin senin erkek arkadaşına karşı sadakatsizliği ile hiçbir ilgisi yok." Konuştuğu kişiyi parmakla göstermeye devam ediyor ve eğer bu durum sevdiğim adamdan ayrılmak üzere olduğum anlamına gelmeseydi, komik olurdu.

"Lütfen," diye alay ediyor. "Sen insanların seni aramaları için ortadan kaybolmayı seven bir dolandırıcısın. İlgi çekmeye çalıştığın çok açık. Rachel gibi birinin sana nasıl şans verdiğini anlayamıyorum."

Rose'un yüzü daha önce duyduğu bir şeye benziyor. Daha fazla engel koyuyor ve Rachel'in ensesine sahiplenici bir el yerleştiriyor. "Beni öptün diye hayatımı mahvedemezsiniz. Bir erkek arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum!"

Sam suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyor. "Bana hep yalvardığın bir şeyi yaptım. Sen her zaman kafadan çatlaktın ve başarısız ilişkilere mahkûmdun ama beni de kendinle birlikte aşağı çekmene izin vermeyeceğim." Gözleri Rachel'a kayıyor. "Kaçırıldığı gündü. Yani, evet, Rachel. Anlaşmanızı bozdu."

Rachel'in yüzündeki ifade resmen kalbimi kırıyor. O da benim hissettiklerimi hissediyor ve Rose'un onunla bu kadar uzun süre oynamasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. İki gün içindeyim ve öfkeli düşüncelerimi ve duygularımı zar zor kontrol edebiliyorum. Bu kadar akli başında olmasına şaşıyorum.

"Rose..." Rachel'in sesi ihanetten kırılır. Rose'un paniğe kapılmasına neden olacak şekilde omuz silkiyor.

"Hayır, hayır, Güneş. Anlamıyorsun. O beni öptü. Oraya bunun için gitmedim. Veda etmeye gittim. Beni gafil avladı."

"İnlediğin ve daha fazlası için ağladığın kısmı atlama." Sam'in memnun ifadesi tüylerimi diken diken ediyor.

Hayal kırıklığıyla başımı ona doğru sallıyorum. Ona o kadar odaklanmış ki, onu affetmeyeceğimi anlamıyor. Bunu atlatacağımızı düşünüyor, beni hafife alıyor ve ben onun gözünde değer kaybettiğimi hissediyorum.

Rachel gözyaşları içinde, "O gün seni bekledim," diye inliyor.

İçimi bir suçluluk duygusunun kapladığını hissediyorum. Etkilemek istediğim tek kişi duygularımı umursamıyor ve incinmemesi gereken kız neredeyse ağlıyor.

"Sen onunla birlikteyken," diye ağlıyor Rachel. Sam'le beni fark etmiyor bile, kırık bakışları Rose'da kalıyor.

"Hayır, hayır..." Rose iki elini Rachel'in yüzünün iki yanına koyarak ona odaklanabilmesi için çerçeveleyiyor. "Sana geliyordum ama sonra Nate veda etmem gerektiğini çünkü gideceklerini söyledi. Ben de gittim ve sonra o... o... o yaptı. O ben değildim! Ve sonra Vik-" kendini tam zamanında yakaladı, "-Volkovlar oldu ve ben gitmiştim ve-"

"Benim yerime ona gitmeyi seçtin. Yine benim yüzümden ortadan kaybolmayı seçtin."

Onun sözleri Sam'in kıkırdamasına neden olur. "Her zaman ortadan kaybolmayı seçiyor."

"Kapa şu lanet çeneni!" Rose öfkelenir ama bu onu durdurmaz. "Neden hep insanların içinde kayboluyorsun biliyor musun Rose?"

Sam onunla alay edip duruyor. "Çünkü seni aramalarını seviyorsun."

"Yemin ederim, Sam-"

Ama Rachel'in dikkatini çekmiştir ve peşini bırakmaz. Devam ediyor ama ona hitap ediyor. "Arzulanmaktan, peşinden koşulmasından hoşlanıyor. İnsanların ilgisini çekebilmek ve peşinden koşmaya devam edebilmek için kendini ulaşılmaz kılıyor. Tüm bunların nedeni yalnız kalmaktan, ilgi çekici olmamaktan, terk edilmekten korkması."

Taht olarak kullandığı sandalyesinden Rose'a dönüyor. "Sen terk edilme sorunları olan tipik bir kızdan başka bir şey değilsin. Ve tek yaptığın masum bir kızı da yanında götürmek oldu."

Rose öfkeden nefes nefese kalıyor ama derdini tam olarak anlatamıyor. Çünkü Rachel'ı onu temelli terk etmesi için kıskırtmak yerine, gözlerindeki acımayı görebiliyorum. Sanki Rose'un böyle olmaktan başka çaresi yokmuş gibi. Bu kızda çok fazla empati var.

Bilmiyorum.

Sam'e sakince, "Onun ayaklarına kapanan adamın bunu söylemesi komik," diyorum.

Sonunda bana döndü, sanki burada, kapının yanında olduğumu unutmuş gibi, başkasınınkini yok etmeye odaklanırken ilişkimizi terk etmeye hazırdı.

"Bunu ona takıntılı bir adamdan duymak komik." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Terk edilme sorunları olan tipik bir kız tarafından büyülenmiş bir adam olarak." Başımı sallıyorum ve parmaklarımın arasında birkaç yüzük yuvarlıyorum. "Kahretsin, bu seni ne yapıyor?"

Sessiz haline geri döndüğünde, bunun onu önemseydiği anlamına geldiğini biliyorum ve bir şekilde içimi biraz daha sıcak hissettiriyor. Onu hâlâ incitebilecek kadar sıkı kavradığımı bilmek.

"Bu sizi, sonsuza dek sevdiği kadını asla bırakmadığı halde bir ilişki içindeymiş gibi davranan bir adam yapar."

Sözlerimi yutarken adam elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Sessizlik, sessizlik, sessizlik. Hep sessizlik. "Bu gece sevdiğin kadına ne yaptığımı biliyor musun Sam?" Dudaklarıma yayılan şeytani sırıtış gölgeme Şeytan'ın boynuzunu veriyor, sanki içinde Şeytan'ın kendisi yaşıyormuş gibi. "Onu diz çöktürdüm ve ayaklarıma kapandı."

"Ne?" Sam tersler.

"Ne?" Rachel yineliyor, sözlerindeki öfke biraz daha azalmış.

Rose benim yolumu kesmeye çalışmıyor. Hayır, çünkü başından beri planı buydu. Sam'i ve beni içeriden yok etmek. Ona kalp kırıklığımı bu kadar ideal bir şekilde sunabildiğim için mutluyum.

"Bana aldığın ayakkabıyı, bana aldığın takım elbiseyi ve bizi götürdüğün kulübü ona sürttürdüm. Her yerine boşalana kadar bunu yaptım. Onu arabana bindirdim ve inlemeleri arabanın içinde o kadar yüksek sesle yankılanana kadar onu parmakladım ki, kalp atışlarımın seninkilerin sesiyle yankılanması gerektiğini unuttum." Kendi kendime kıkırdıyorum, sonunda onu bitirmeye hazırım. "Bir öpücük aldın bebeğim. Ağzının ne kadar nefis olduğunu biliyor olabilirsin. Ama keşke amının tadının ne kadar tatlı olduğunu bilseydin."

Az önce söylediğim her şeyi algılaması birkaç saniye alıyor. Yavaşça başını sallıyor, kelimeleri çiğniyor, zihnindeki düşüncelerin etrafında dönüyor. Ona en çok kim ihanet etti? En iyi intikamı kim aldı? O mu ben mi? Şu anda en çok kimden nefret ettiği konusunda kararsız ama ben büyük ödülü kimin alacağını zaten biliyorum.

Sonunda sert bir hareketle koltuğundan kalkıyor ve sandalyenin devrilmesine neden oluyor. Bakışlarındaki kıskançlık Rose için şiddetli bir fırtınadır. Ama takıntı? Sahiplenme? Hepsi benim için ve ben hepsini içiyorum.

Rose'un üzerine o kadar hızlı atılır ki ondan kaçmak için hiç şansı yoktur. Adam kız arkadaşını boğazından yakalayıp en yakındaki duvara sürüklediğinde Rachel çığlık atar.

"Sen ölü bir kızsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Rose parmak uçlarında, iki eli Sam'in güçlü ön koluna sarılmış durumda. Parmakları Rose'un boynuna giriyor ve yakasını iterek yerine daha büyük, dövmele bir yaka takıyor.

Ama dudaklarındaki gülümseme gerçekte kimin kazandığını gösteriyor. "Ben zaten ölü bir kızdım," diye öksürüyor.

"Seni bitireceğim Rose. Ölmek için o kadar tatlı yalvarana kadar sana işkence edeceğim ki, acıdığım için boğazını kesmek zorunda kalacağım."

"Neden gerçekten yapmak istediğin şeyi yapıp sonunda beni becermiyorsun?"

Daha sert iterken hayvani bir hırıltı çıkarıyor. Rachel ona doğru koşar, onu çekiştirir ve bırakması için bağırır. Ona o kadar safça aşık ki canı yanıyor. Bunu neden anlayamıyorum? Küçük bedeni Sam'in savaş makinesiyle kıyaslanamaz bile ve Sam kılını bile kıpırdatmıyor.

"Hadi ama Sam," diye mırıldandı Rose. "Erkek arkadaşının sana borcunu ödemesine mi kızdın? Yoksa benimle olduğu için mi kızgınsın?"

"Hepimize hükmettiğini sanıyorsun, değil mi?" diye tıslıyor kulağına. "Ama boyun eğeceksin Rose. Çünkü ben kralım ve senin yaşamana izin verdiğim sürece, ben yönetirim."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. Rachel'ın "bırak gitsin" sözünün bir yankısı.

Rose tekrar konuşmadan önce yankılanır.

"Ah, ama görüyorsun... Eğer sen kralsan, ben de Tanrım."

İçinde bir şeyler kopuyor. Bunu hemen anlıyorum ve ilk kez Rose'un güvenliği için gerçekten endişeleniyorum. Onlara doğru bir adım atıyorum ve Rachel'ı yoldan çekiyorum, her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor bana. "Durdurun onu! Beni değil!"

O benden kaçmak için kolunu sallarken ben de bir kolumu beline doluyorum.

Sam, Rose'un sözlerine bir kahkaha atıyor. Adam Rose'un boğazını bırakıyor ve Rose derin nefesler alarak ve her şeyin bittiğini düşünerek düz ayaklarına geri dönüyor. Onu tanıdığını sanıyordum. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlaması gerekirdi.

Adam onu saçlarından sıkıca tutup odanın içinde sürüklemeye başladığında çok geçmeden fark eder. Umutsuzca onun güçlü adımlarını takip etmeye çalışırken acı dolu bir inilti ondan çıkar.

"Sen aptalsın Rose," diyor Sam sakince. "Etrafındakilerin senin en büyük zayıflıklarını bildiğini unutacak kadar aptal bir kızsın."

Rachel'ı bırakmak zorundayım, böylece ikimiz de Sam'i koridorda takip edebiliriz. Doğruca ofisine gidiyor ve ikimiz

de nedenini anlayamıyoruz.

Adam içeri girer, kadın ona karşı mücadele etmeye devam ederken onu hâlâ saçlarından tutmaktadır.

"En kötü korkularını kimin bildiğini unutmak aptallıktır."

Bir ofiste olduğunu fark eder etmez davranışları büyük ölçüde değişiyor.

"Hayır!" diye bağıyor.

"Evet," diye cevaplıyor basitçe. Elini saçlarında tutarak onu önce yüzüstü masaya itiyor. "Kal."

Karşı koyuyor, şimdi daha çaresiz. "Sam, bunu yapamazsın!" Sesi, dışarı çıkmasına izin vermediği hıçkırıklarla tıkanıyor.

Kadın masaya doğru itiyor ama adam onu masaya karşı sıkı tutuyor.

"En azından cetveli çıkarmıyorum," diye tıslıyor ona. "Ama seni kontrol altında tutmanın tek yolu buysa bana haber ver."

"Hayır, hayır, hayır," diye panikliyor. "Lütfen, bunu yapmayın."

"Neden buradayken neyi yanlış yaptığını düşünmüyorsun?" diyor onu sert yüzeye doğru daha sert iterken.

"Beni burada bırakma. Bırakma. Konuşmak istiyorum. Bunu konuşmak istiyorum. Özür dilemek istiyorum."

Özür dilemek mi?

Bu kelimenin onun sözlüğünde olduğunun farkında bile değildim. "Seni dışarı çıkardığımda bunu yapabilirsin."

"Sam, lütfen..." Sesindeki yalvarış içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Sadece beni değil.

"Hey!" Rachel koridordan sesleniyor. Her nasılsa ikimiz de eşiği geçmeye cesaret edememiştik. "Bu kadar yeter!" İçeri ilk adımı o atıyor ama Sam çoktan odayı geçip bize doğru geliyor. İki adımda, elinde ofisin anahtarıyla dışarı çıktı.

Adam çoktan kapıyı kapatıp kilitletiğinde Rose'un ayağa kalkacak vakti bile yoktur. Bir saniye sonra, kapıyı yumrukluyor.

"Aç! Kahretsin, Sam, aç!!" Çığlıkları, derinlerinden çekilip çıkarılan dayanılmaz feryatlara dönüşüyor.

"Bunu yapamazsın!" Rachel sanki anlamamış gibi ona bağıyor. Korkarım ne yaptığını çok iyi biliyor. Sadece Rachel bunu göremiyor. "O... bırakın kilitli olmayı, kapısı kapalı bir odada bile yalnız kalamaz! O..."

Sonunda anladı.

Rachel fısıltıyla, "Ama sen bunu zaten biliyorsun," diye sözlerini tamamladı.

Sam ona bir yanıt vermiyor. Anahtarı cebine koyuyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama hiçbirimiz onu takip etmiyoruz.

"Rachel," diyor ona. "Sen kapının yanında durup onu rahatlatmaya çalıştıkça, o içeride daha uzun süre kalacak."

Rachel bu tehdit karşısında yutkunur ve kapıdan uzaklaşır. Diğer tarafta tek duyabildiğimiz Rose'un hıçkırıkları.

Rachel sessizce, "Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim," diye itiraf ediyor. "Bunun bir nedeni var," diye onaylıyor Sam. Bakışları bir anda Bana. "Konuşmamız gerek."

Rose'un güvenliği için endişelensem de, ses tonuyla tüm endişelerim k a y b o l d u .

Şimdi sadece benimki için endişeleniyorum.

SAM

Karanlıkta Dans - Chase Atlantic

Lik ve ben mutfağa ve oturma odasına geri dönerken, kafam yaptığım hataların düşünceleriyle dolup taşıyor.

Rose White'a öylece emir veremem. Hayatını emirlerle savaşıarak geçiren bir kız. Onu kontrol eden insanlarla savaşıarak. Onu kendine saklamaya çalışan her bir güçlü ve tehlikeli adama itaat etmemek için boşluklar bulmuş.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Yumruğum bir duvarı yumruklamak için kaşınıyor ve parmak eklemlerimi çenemde gezdiriyorum.

Lik'e ihanet ettim ve sonuçlarına katlanıyorum. Bunun geri dönüp beni kışkımdan ısıracığını bilmeliydim. Ve buna katlanabilirdim. Dişlerimi sıkar ve cezamı kabul ederdim... eğer ondan başkası olsaydı.

Lik söz konusu olduğunda sahiplenici bir adamım. Hayatım boyunca aradığım şeyi bana boyun eğmeyi kabul eden bir erkekte buldum. Kurtuluş için beni seçen bir bağımlıda. Hayatlarımızda birbirimize en çok ihtiyaç duyduğumuz noktalarda aşık olduk.

Lik benim her düşüşümün zirvesidir. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez beni ayağa kaldırdı. Lik sessizliklerimi dolduruyor

sevgi ve neşe ile. Hayali acılarla kendimi kaybettiğimde o benim tesellim. Mizahı, çocuksuluğu, dürtülerini kontrol edememesi. Bunların hepsi, ikimizin de bağımlısı olduğu, açıklanamaz bir şekilde bana uyuyor.

Bana kızgın, hatta öfkeli ama beni terk edemiyor. Sadece ona asla izin vermeyeceğimi bildiği için değil - onu kovalar, tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri getirirdim. Onu zincire vururdum ve aletimi boğazına öyle bir sokardım ki kalıcı hasara yol açardı. Hayır, beni terk edemez çünkü biz birbirimiz olmadan bir hiçiz. Gece olmadan gündüz nedir ki? Ay olmadan güneş nedir ki? Krallığı olmayan bir kral nedir ki?

Hiçbir şey.

Sonsuz zaman ve anlamsız hayatlar. Bir çemberin içinde koşturmak, başlangıcı ve sonu kaybetmek, benlik duygusunu kaybetmek, akıl sağlığını kaybetmektir.

Lik olmadan ben, ben olmadan da Lik.

Yine de benim için olamayacağı bir şey var.
Asla olamayacağı bir şey.

Rose.

Keşke bunu ona açıklayabilseydim. Benden intikamını ona dokunarak almaya karar verdiğini bilmek bedenimden geçen hisleri kelimelere dökkebilmeyi isterdim. Ellerini onun üzerine koyarak.

Keşke onun kendisini iyi hissettirmesine izin verdiğini öğrendiğimde nasıl hissettiğimi açıklayabilseydim. Onu boşaltmasına izin verdi. Bana ait olduğunu bildiği şeyi ona verdi.

Yapamam.

Rose'un yattığı çoğu kişiyi öldürdüm. Ölümü şüphe uyandırmayan her biri bir ayağının altında. Bunu bildiğinden değil.

Tüm hayatımı onu uzaklaştırarak geçirdim. Sebepler değişti, bahaneler gelişti ama aşkım hiç azalmadı.

Ondan tüm içtenliğimle nefret etsem bile, kendimi ona vermeyi, hayatımı ona sunmayı dilediğim gerçeğini etkilemiyor.

gümüş tepside, ve onun beni aşık bir köpek yavrusu yapmasını seyret.

Üvey babası, ondan kaçıışı, ağabeyi, vicdanım, Lik. Her şey beni onun yolundan çekmeye zorladı. Ama o geri itiyor. Kendini benimle onun yörüngesinin dışında bulduğum aşk arasına koyuyor.

Volkov kardeşleri bulmak için onu asla kullanmamalıydım. O sözleşmeyi asla kabul etmemeliydim. Kendimi bunun para için olduğuna ikna ediyordum, böylece Lik'e verdiğim bir daha asla bir iş yapmayacağıma dair sözümü tutabilecektim.

Peki, bunun onun hayatına geri dönmek istediğim için olduğunu ne zaman kabul edeceğim? Ondan nefret etmenin ondan uzak durmak için yeterli olmadığını ne zaman kabul edeceğim? Onun ölmesini istemek aynı zamanda onu kendime yakın tutmak istediğim anlamına da geliyor. Ölümcül bir merhamet için yalvarana kadar, gözlerini diktiği tek kişi ben olana kadar, gördüğü son şey ben olana kadar işkence gören kurbanım. Bu hayattan ayrılmadan önce yüzüm aklına kazınacak.

İnsanlar sevgi ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü, yoğun duygularla bulanıklaşan ince bir çizgi olduğunu söyler.

Benim için çok ayrı hissettiler. Rose'u hep sevdim. Sadece bana ihanet ettiğinde ondan nefret etmeye başladım. Yalanları ve beyin yıkamayı dinlediğinde. Hala tam olarak heceleyemiyorum. Hâlâ ne yaptığını kendime hatırlatamıyorum. Sadece nefret ediyorum.

Nefret boğazımda bir yanma hissi ve midemde bir burkulma. Aşk, göğsümün derinliklerinde donuk bir ağrı, gözlerimin arkasını iten ve ondan başka birini düşünmeye çalıştığım her seferinde bana acı veren bir baş ağrısı.

Rose bir hain ve bu beni ona bu kadar aşık olmaktan alıkoymaya yetmeliydi.

Neden? Neden durmuyor?

Neden ona dokunduğu için Lik'i yumruklamak istiyorum? Neden benim olan ama onun dokunamayacağı erkek arkadaşımı baştan çıkardığı için onu öldürmek istiyorum? Neden Lik'i

kollarına atılıp ağlayana ve benden kurtulabilmek için ona zevk vermesi için yalvarana kadar kışını mı sikeceğiz?

Rose'a hiç dokunmadım çünkü kendime hep onun bunu kaldıramayacağını söyledim. Bianco onu acıyla kırdı.

Acıyı seviyorum.

O hasta bir sadist. Ve ben de öyleyim. Eğer ona onun yaptığı gibi acı çektirirsem, bu beni de onun gibi yapar - onun tüm hayatını mahveden adam.

"...ve onu öylece kilitleyemezsin. Sahne sonrası çöküyor, Sam. Sağını solunu bulamadığı bir alt düşüşte. Sonradan bakıma ihtiyacı var. Az önce her ne halt ettiysen ona değil. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir!"

Lik'in söylediklerinin yarısını kaçırdığımı fark ediyorum. Mutfak tezgahına tutunmuş, duvara ve dolaplara bakıyorum. Tam arkamda olduğunu ve benden bir tepki almaya çalıştığını biliyordum. Kendimi korumaya çalışarak sessizliğe gömüldüm ama sözlerinin geri kalanını duymaya ihtiyacım yoktu. Sadece bir şey dikkatimi çekti ve içimdeki öfkeyi dışarı çıkardı.

Dönüp onu boğazından yakalıyorum ve kalçaları arkasındaki mutfak adasına çarpana kadar itiyorum. Vücudunun üst kısmı bacaklarından daha geriye gidiyor, bacakları ada tarafından engelleniyor. Arkasına yaslanıyor, ellerini adanın üzerine koyuyor ki düşmesin.

"Seni onu kendi kişisel çıkarlarımız için kullanman için gönderdim. Seni Volkov'ların BDSM kulübüne girmen ve Aaron Williams'a bir mektup vermek için gönderdim. Seni gönderdim çünkü öyle bir yere onunla girmemem gerektiği konusunda anlaşmıştık. Çünkü kendi zayıflıklarımın farkındaydık."

Daha sert bastırıyorum ve o gözlerini sıkarak kapatıyor. Eli bileğimi sarıyor, altın halkalı parmakları tenime karşı soğuk.

"Hangi lanet noktada sahne kelimesinden bahsettiğimi duydun? Ona bakım yapmak istiyorsun çünkü

onun senin üzerine gelmesine neden oldun? Emirlerime itaatsizlik ettiğin için mi?"

Gözlerini açıyor ve gözlerindeki pişmanlık eksikliği beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Onu küçük orospun yapmak nasıldı, Lik?" Feveran ediyorum. "Bunu sadece beni incitmek için yaptığını bilmek?"

Kendimi ona doğru bastırıyorum ve boştaki elimle kasıklarını kavıyorum. "Olamaz," diye alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Zavallı bebeğim, istismar edilmeyi sevdiği için çelik gibi sert."

"Siktir git," diye öfkeleniyor ve beni geri itiyor. Boynunun etrafında yeterince gevşemiştik ki kolumu itmeyi başardı, ama beni geçmesine izin vermedim.

"Peki ne istiyorsun, Lik? Onun Dom'u mu yoksa benim orospum mu olmak istiyorsun?"

"Bu boku tersine çevirdiğin için kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi? Bunun beni onunla aldattığın için olduğunu bildiğin halde kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

Bu sefer, beni itmesine izin verdim. Ama o durmuyor. Sırtımı duvara ya da bu durumda mutfak tezgahına dayayana kadar elleri göğsüme çarpıyor.

"Pişman mısın?" diye yüzüme tükürüyor. "Hayır," diye cevap veriyorum tüm dürüstlüğümlle.

Çünkü onu incittiğim için pişmanım ama Rose'u öpmek kadar tatmin edici bir şeyden pişmanlık duymam için dünyanın beni yutup geri tükürmesi gerekirdi. O zaman bile, muhtemelen pişman olamam.

Bir daha hiç yaşamadığım bir mutluluktu.

Lik çılgınca gülüyor, beyaz dişleri yüzümün önünde bulanıklaşıyor, gözleri ihanetten kararıyor.

"Seni terk edeceğim Sam. Yapmayacağımı sanıyorsun ama yapacağım." Beni incitmek için yalan söylüyor.

Onun tepki vermesi için çok hızlıyım. Başının arkasından tutup parmaklarımı buklelerinde sıkarak, yerlerimizi değiştirene kadar onu kendimden uzaklaştırıyorum. Onu yüzüstü itiyorum.

Dişlerinin takırdamasına ve acı dolu bir nefes almasına neden olacak kadar sert bir şekilde tezgâha vurur.

"Neden deneyip ne olacağını görmüyorsun?" Kulağına tıslıyorum, nefesim yanağına değecek şekilde eğiliyorum. "Neden onunla kaçmıyorsun ve ikinizi de yakaladığımda ne olacağını görmüyorsun?" Onu sert mermere doğru daha sert itiyorum ve tutuşumu sıkılaştırdığımda acı içinde inliyor.

Canını acıtıyor ve sikim kıkında kaya gibi sertleşiyor. "Yemin ederim, Lik. Beni terk etmeye kalkarsan pişman olursun. Beni onunla ya da onun için terk etmeye çalış... İkinizi de geri getireceğim ve sizi kesinlikle yok edeceğim."

"Sen bir pisliksin," diye öfkeleniyor ve elleriyle tezgahı iterek ayağa kalkmaya çalışıyor.

Kendini hafifçe kaldırmayı başardı ve ben onu tekrar yere çarptım. Çenesini vurdu, tısladı ve biraz kan tükürdü. Dilini ısırması olmalı.

"Acıyor mu?" Kıkırdıyorum. "Seni hemen şimdi ve burada becermek istememe neden oluyorsun. Ben senin kıkını mahvederken çığlıklarını duysun."

Refleks olarak bana doğru geri sallanıyor ve ben zevkle inliyorum. Benden istediği kadar nefret etsin, yine de benim tarafımdan becerilmeyi sonsuza dek sevecektir.

"Görünüşe göre buna bayılacaksın," diye alay ediyorum onunla. "Benim daha da iyi bir fikrim var. Neden onun izlemesine izin vermiyoruz?"

Kalçalarımla onu tezgâha doğru bastırmadan hemen önce "Yapma..." demeye çalıştı.

"Gelmene izin vereceğim, söz veriyorum."

Elimi kalçaları ile tezgâhın arasına kaydırıp kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini kavriyorum.

"Serbest kalmak için ölüyorsun, Lik. Bunu senin için çok iyi yapacağım. Tek yapman gereken biraz acı çekmek." Acıdığını anlayana kadar onu sıkıyorum.

"Kahretsin..." diye inliyor, öfkesinin kontrolünü kaybediyor ve onun yerine zevk alma ihtiyacına teslim oluyor. "Dur."

Bıraktım. İstediği için değil, aklımda onun için çok daha eğlenceli şeyler olduğu için.

Geri çekildim, arkamı döndüm ve olduğum yerde durdum.

"Dalga mı geçiyorsun?" Rachel'a çıkıştım. Onun burada olduğunu neredeyse tamamen unutmuştum. Şimdi bana bir bıçak doğrultmuşken unutmak zor.

"Bu kadar yeter," diyor sertçe. "Kontrolden çıktın."

Şu an çok sertim. O lanet bıçağı kapıp hiç düşünmeden onu etkisiz hale getirmek istiyorum. Ama bunun yerine ona bir uyarı veriyorum.

"Ben yaşamak için insan öldürüyorum, Rachel. Elinde bir bıçak olsa bile bana zarar veremeyeceğini söylediğimde bana güven."

Bana inanmıyor, ne kadar aptalca. Parmaklarını bıçağın etrafında sıkıyor, bıçağı tamamen yanlış şekilde tutuyor ve onu etkisiz hale getirmemi kolaylaştırıyor. Bıçağın neden onun elinde değil de benim elimde olduğunu bile anlamıyor. Ya da bıçağı boğazına dayamışken onu nasıl kendime doğru tuttuğumu, sırtını göğsüme bastırdığımı ve yumruklarını serbest elime aldığımı.

"Wh-"

"Seni uyarmadım mı?"

Lik'in bana bıraktığı sertleşmeyi hissedene kadar bana karşı kıpırdandı. Donup kalıyor, nefesi daralıyor.

"Seni en son böyle yakaladığım zamanı hatırlıyor musun?" Kulağına fısıldadım.

"Bırak beni," diye homurdanıyor.

"Sen kolay lokma değilsin Rachel. En güçlü yanını saklamakta neden ısrar ediyorsun anlamıyorum."

Ayağıma basmaya çalışıyor ama ben çok hızlıyım. İçinde bir ateş olduğunu, dünyaya gösterdiği gibi zayıf bir kadın olmadığını biliyorum. Rose onu incittiğinde bunu gözlerinde görüyorum. Onun canını ne kadar yakmak istediğini. Yaparsa onu terk edeceğinden çok korkuyor.

"Neden olabileceğin güçlü kızı kendinden uzaklaştırıyorsun? Neden liderliği ele almıyorsun ve ölmek istediğin gibi kızını cezalandırmıyorsun? Rose seni bırakmaz. Seni çok seviyor. Ama sonunda sana saygı duyabilir."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye fısıldıyor zayıfça, gerçeği inkar etmeye çalışarak.

"Seni icat edilmiş en sıkıcı masa oyunuymuşsun gibi oynamasına izin veriyorsun. İsteddiği gibi gelir ve gider. Kalbini kırıyor çünkü senin onu onarıp tekrar ona getireceğini biliyor. Eğer o senin kalbinle oynuyorsa, sen de onun bedeni ve kafasıyla oynamalısın. Onu çıldırt, canını iyice yak. Ondan sonra nasıl hissedeceğini gör."

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu bırakmaya hazır değilim. Benim tarafıma geçene kadar olmaz.

"Ona kızgınsın. Anlıyorum," diye başladı. Düşüncelerini bitirmesine bile izin vermiyorum.

"Sen de öyle yapmalısın," diye ısrar ediyorum.

"Öyleyim!" diye bağıyor. Lik yanıma yerleşirken odayı sessizlik kaplıyor ve onun devam etmesini bekliyoruz.

Tekrar konuşurken sesini alçaltmaya çalışıyor. "Öyleyim, tamam mı? Beni incittiği zaman ondan nefret ediyorum. Duygularımla oynamasından nefret ediyorum. Sırf yapabildiği için, sırf onu ne kadar sevdiğimi bildiği için. İnsanları hafife alıyor çünkü herkes ona her zaman ne kadar değerli olduğunu gösterdi. Türünün tek örneği." Gitmesine izin veriyorum ve o dönüyor, gözlerinde muhtemelen benimkiyle eşleşen bir ateş var.

"Ne olmuş yani? Hissetmiyor musun?" diye ısrar ediyor. "O sana baktığında ne kadar özel olduğunu? Gözleri senin üzerinde olduğu ve aklında sen olduğun sürece tüm dünyanın nasıl da önemsiz olduğunu. Geçici olabilir ama-"

"Çoğu yüksekler de öyle," diyerek Lik onun sözünü kesti.

Bir ona bakıyor, bir bana. "Evet," diye homurdanıyor.

"Bunu sonsuza dek sürdürmenin tek bir yolu var," diye açıklıyorum.

ona. "Ona kime ait olduğunu göster."

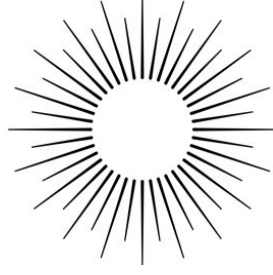
Bıçağı ona geri verdiğimde birkaç saniye tereddüt ediyor. Ama sonunda bıçağı aldı ve ben de onun benimle aynı şeylere hazır olduğunu anladım.

Onu iterek odanın arka tarafına ve koridora doğru yürüyorum. Yakıcı bakışlarını hissediyorum; havada ağır ağır asılı duran tek ve biricik soruyu hissediyorum.

O hangimize ait?

OceanofPDF.com

RACHEL

Chill (Karanlık Versiyon) - Mickey Valen, Joey Myron

Burada olmamalıydım. Evde Conor'ın dönmesini beklemeli, iyi bir ev kadını rolü oynamalıydım.

Burada olmamalıydım. Sam'in erkek arkadaşına beni tahrik edecek şekilde sahip olmasını izlemekten zevk almamalıyım. Sam'in beni kendisine bu kadar yakın tutmasından, Rose'u kendi başıma asla yapamayacağım şekilde cezalandıracağıma söz vermesinden hoşlanmamalıyım.

Onu cezalandırıyorum.

Tüm acılar ve kalp kırıklıkları için.

Başkasının yatağında olmak için benden ayrıldığı onca zaman için. Katlandığım tüm o saçmalıklar için. Ortadan kaybolduğu onca zaman için. Kazara mı yoksa bilerek mi kendi canına kıymaya teşebbüs ettiğini merak ederek beni endişelendirdiği onca zaman için. O kadar çok uyuşturucu aldığı geceler ki, belki de hiç geri dönmeyecekti. Benim yerime seçtiği tüm o insanlar.

Sam gibi. Ona gitti, onu öptü, aynı gün ben de bavullarımı toplamış, onunla kaçmaya hazır bir şekilde evimde onu bekliyordum. Onun yerine ailem ve Conor'ın ailesiyle yemeğe gittim. Ve nişanlanmak zorunda kaldım.

Bir aile yemeği. Lüks bir restoran. Üzerimde beş çift göz ve beni tacizcimle ilişkilendirecek elmas. Baskı, mutluluk numarası yapmak zorunda kaldığım gözyaşları.

Ve daha sonra arabada, aile evine dönerken gelen yalvarışlar.

Baba, lütfen bir şeyler yap. Lütfen, bunu yapamam. Rachel, sana söyleneni yapacaksın, diye cevap vermişti annem.

Sert sesi göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Seni seviyorum, tatlım. Sevgiğimi biliyorsun. Senin için en iyisini istiyorum, demişti yenik bir sesle.

Böylesine güçlü bir adam nasıl olur da zalim bir kadının kaprislerine karşı bu kadar zayıf olabilir?

Ağladım. Bana şımarık kız dediler. Koltuklarını tekmeledim ve çığlık attım. Bana deli dediler.

Boynuma geçirilmiş bir ilmik ve tökezleyen bir sandalye, Conor'ın parmağıma zorla geçirdiğı ağır elmastan daha rahat hissettirirdi.

Ve Rose.

Başkalarını seçiyor. Beni değil. Hep başkalarını.

O gün ortadan kaybolmasının onun suçu olmadığını biliyorum. Kaçırıldığını biliyorum. Ama böyle bir durum olmasaydı, yine de bana geri dönmeyeceğine inanmaktan kendimi alamıyorum.

Her zaman gider.

Ve her seferinde, yeni bir taze yara, kalbimin yeni bir kırılma şekli. Sanki daha önce hiç olmamış gibi.

Acıyı asla hatırlayamayacağınızı söylerler. Hatırlayabileceğinizi sanırsınız ama ne kadar acıdığını gerçekçi bir şekilde hatırlayamazsınız. Vücudunuzun sizi korumasının bir yolu. Bir şeyin ne zaman acıyacağını her zaman bilirsiniz, bu yüzden hiçbirimiz ellerimizi bilerek ateşe sokmayız. Yanacağını ve acı vereceğini biliriz. Ama ne kadar kötü olduğunu tam olarak hatırlayamayız.

Rose'un beni incittiğini bilişsel olarak hatırlayabiliyorum.

Ancak bu deneyimin gerçekte nasıl bir his olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum.

Ta ki bu gece bir kez daha olana kadar. Kalbim yeniden kırıldı. Çünkü Sam beni izlerken

kendi evimde, Lik'in lanet ayakkabısıyla boşalıyordu. Arabasında ona dokunmasına izin veriyordu.

Şimdi Sam bana her zaman istediğim kızı teklif ediyor. Her zaman hayal ettiğim gibi kontrolü ele almamı teklif ediyor. Rose'u daha önce kontrol etmişim ama hiç istediğim kadarını yapamamıştım. Ona ateşli iblisimi gösterdim ama sadece kaldırabileceği kadarını. Ve kontrolü geri istediğini hissettiğimde hep geri adım attım.

Artık değil.

Ona çılgınca şeyler yapma fikri ve bunu kabul etmekten başka seçeneği olmaması... Bu beni o kadar tahrik ediyor ki, kemiklerimi titreten ihtiyacı zar zor durdurabiliyorum.

Sam oturma odasına geri dönüyor ve kalbim birkaç kez atıyor, aşırı heyecan ritmiyle çarpıyor.

Onu kucağına bile almıyor, sadece sırtının alt kısmındaki basit bir el onu yakınında tutmaya yetiyor.

Her zamankinden daha güzel. Hala ağlıyor, ama sessizce. Ona baktığımda gece gökyüzünün rengine alışkın olsam da, bakışlarında bu kadar parlak bir şekilde parlayabilen binlerce yıldızı hiç görmemişim. Yüzünü aydınlatıyor ve güzelliğini artırıyorlar. Gözleri kırmızı ve şişkin, bu da ona normalde sahip olmadığı bir sevimlilik katıyor. Elinin tersiyle burnunun altını yokluyor ve kızarmış ucunu fark ediyorum.

Ve onu neden birdenbire her zamankinden daha güzel bulduğumu anlıyorum: savunmasız görünüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, gözleri odanın her tarafına dalıyor, siyah büyümüş göz bebekleri her şeyi içine çekiyor. Sesi çiğ, normalde olduğundan daha fazla kırılıyor. Sesi artık savaştacak gücü kalmamış gibi geliyor.

Elim, tuttuğum bıçağın sapında sıkışıyor. Onu daha fazla yok etmek istiyorum. Sonunda onun zayıf tarafını görüyorum ve bu benim güçlü tarafımı ortaya çıkarıyor.

Lik'in yanıma gelip görüş alanıma girmesi, ondan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı fark etmemi sağladı

güzellik Şu anda. Hiç bu kadar parlak olmamıştı.

Sam elini kadının sırtından, kürek kemiklerinin arasından geçirerek boynunun arkasına doluyor.

"A ladı ında çok çarpıcı oluyor, değil mi?" diyor Lik ve bana. "Yüzünü kaplayan gözyaşlarıyla karşı konulmaz oluyor."

 kimiz de cevap vermiyoruz. Rose gözlerini sıkarak kapatıyor ve kirpiklerine yapışmış gözyaşlarını aşağıya akıtmaya zorluyor. Gözlerini tekrar a tı ında bana bakıyordu.

"Rose'u neden hiç a larken görmediğini biliyor musun?" Sam bana sordu.

Başımı olumsuz anlamda sallıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Her zaman taştan kalbi yüzünden olduğunu düŐünmüŐümdür.

"      Bianco bunu çok seviyordu. Bunu yaptığında, Bianco'nun onu saatlerce kendine saklayaca ını biliyordu. Sadece güzel, altın gözyaşlarının yüzünü aydınlatmasını izlemek için."

Rose'un yüzü önceki üvey babasından bahsedilince buruşuyor ve Sam'in içine çekilerek yüzünü onun g  s ne gömmek için arkasını dönüyor. Görmezden gelmeye çalışsam da kıskançlık kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"A lamaktan çok korkuyor. A lamayı, zaten olmuş olan kötü Şeylerin sonucundan ziyade, başına gelecek kötü Şeylerle iliŐkilendiriyor. Kötü bir alamet. Travmaya karşı basit bir tepki, gerçekten."

Onun gözyaşlarının tadını çıkarmaktan midemde bir hastalık hissi yayılıyor. Sevd im kızı en kötü anında görmeye bayıldı ım için ne kadar berbat durumdayım? Onu bu yaralı kadına dönüŐtüren yıllarını hatırlamak.

Ancak Sam'in siyah gözleri benimkilere kilitlendi inde anlıyorum ki Şu anda ne kadar kötü hissedersenem hissedeyim... Bu yeterince kötü değil.       hâlâ ona sahip olmak için yanıp tutuŐuyorum.

Bana gülümsüyor, belli ki düşüncelerimi biliyor. "Merak etme Rachel. En azından bizimleyken e lenecektir."

Bunu inkar etmiyor. Bunun yerine, tişörtünü sıkıca yumrukluyor ve kendini ona daha da gömüyor.

"Seni yeterince korudum Rose," diyor ona sessizce, ikisi arasında geçen özel bir konuşma. "Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşme zamanı geldi."

Lik'e bakıyor ve yanındaki adamın boyun eğerek başını eğmesini izliyorum.

Rose'un saçlarını okşarken "Kötü bir kız oldun," diyor ama cümlesini bitirdiğinde gözleri erkek arkadaşında. "Affedilmek için yalvarmanın zamanı geldi."

Rose'u omuzlarından tutuyor ve usulca kendisinden uzaklaştırıyor. Başını eğerek onun gözlerinin içine baktı. "Sana dokunmayacağım ama Rachel'in seninle nasıl uygun görüyorsa öyle oynamasına izin vereceksin. Anladın mı?"

Küçük, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük ama başını sallayışını kaçırmıyorum.

Sam'in yüzünde bir gülümseme ve damarlarımda sıvı bir ateş yayılıyor. Heyecandan kalbimin kulaklarımda attığını hissedebiliyorum. Sam bir adım geri çekilip Lik'e bakıyor.

"Bir sandalye kap. Ellerin arkanda olacak şekilde otur." Ona hitap ederken sesi çok daha sert, ama ben onlar için endişelenmiyorum. Kendi kişisel bebeğime çok odaklanmıştım.

Önümdeki dövmeli adama hayranlık duyuyorum. Lik üzerinde, hepimiz üzerinde sahip olduğu güç heyecan verici. Birkaç kelime, basit baş sallamalar, sert bakışlar... Lik'i anlamak üzere eğitildiği eylemlere itmek için gereken tek şey bu.

Bunu istiyorum.

Güç, tatmin ve kontrol istiyorum. Vücudumdaki her bir hücre bunun için uğulduyor. Sam'in hâkimiyetine duyduğum kıskançlık damarlarımda zonkluyor ve onun bana her şeyi öğretmesini istiyorum.

Rose'u bana yaklaştırıyor, Vantablack küreleri mavimdeki ışığı emerken onun arkasında dimdik duruyor.

Gözleri bende, dudakları Rose'un kulağında, ikisiyle de konuşuyor. Biz.

"Sana sahip olan kadına bak Rose."

Gözleri yukarı bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ben.

O biliyor.

"Şimdi onun önünde diz çök."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde titriyorum, bu güç baş edebileceğimden daha fazla. Gözleri hâlâ benim üzerimde ama benimkiler yardım için Sam'inkilere gidiyor.

Rose ve ben yatakta çok sık yer değiştirirdik. Kontrolü ele alır, sonra bana devrederdi, böylece onun en sevdiği şekilde canını yakabilirdim. Benim sadistçe bir ihtiyacımı, onun da mazoşistçe bir talebini karşılıyorduk.

Bu... bu farklı. Bu tam bir teslimiyet ve bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Zihni anlamak için can attığım karmaşık bir yer. Ya onu daha fazla kırarsam? Ya en savunmasız olduğu anda onu kendi bencil zevkim için kullandığım için benden nefret ederse?

"Buna ihtiyacı var," diyor Sam bana usulca. "İnan bana."

Birbirimize bakıyoruz. Bedenlerimizi ayıran tek şey aramızda diz çöken Rose. Sağ elimdeki bıçak ağır geliyor. Thor'un çekici onun üzerinde tehlikeli bir güç kullanmaya hazır. Serbest, titreyen elimi saçlarına daldırıyorum, başının tepesindeki kökleri sıkıca kavriyorum ve tıslamasını hayranlıkla izliyorum. Başını eğip bana bakması için zorlayarak çekiyorum. Gözleri olan okyanusta tehlikeli bir fırtına kopuyor. Yüzleşmeye, evcilleştirmeye ve benim yapmaya hazır olduğum bir fırtına.

Bu gece, Rose White ayaklarıma kapanıyor, sanki ben onun kralıymışım gibi. Onu sarayındaki en uysal tebaası yapacak acımasız bir kral.

Saçlarını sıkıca tutarak başını hafifçe sallıyorum. Titreme gitti ve yerini gücü parmaklarımın ucunda tuttuğumu bilen bir yanma hissine bıraktı.

"Benimle yeterince uzun süre oynamana izin verdim Doll," diyorum ona kendimi hafif hissettiren bir rahatlıkla. "Özgürce koşmana izin verdim. Beni aptal yerine koymana izin verdim."

Gözleri yere düşer, yaptığı hataları kabul eder.

"Gözlerini benden ayırma," diye tahmin ettiğimden daha güçlü bir şekilde emrediyorum. Gözleri yukarı fırlıyor ve yüzümü bir gülümsemeye zorluyor. "Bana bak. Dudaklarımı oku ve sözlerimi duy. Hayır. Daha fazla."

Bıçağı yüzüne doğru götürüp yanağına dayıyorum. "Artık kaçmak yok. Artık başkalarını seçmek yok. Artık özgürlük yok. Artık merhamet yok. Her hatanın bir sonucu olacak. Her yanlış adım için bir ceza."

Bıçağı aşağı indiriyorum ve ucunu çenesinin altında tutuyorum, kafasını aşağı indiremesin diye yukarı bakıyor.

"Saltanatın sona erdi bebeğim. Eski kral öldü."

Sam onun arkasına çömeliyor, saçlarını tutan elini benimkinin üzerine koyuyor ve kulağına fısıldıyor.

"Kralımız çok yaşa."

Boynu gergin. Çok rahatsız olmalı, ama geri indiremiyor. Onu çok sıkı tutuyoruz ve boğazında bir bıçak var. Acı çekiyor olmalı. Uzuvarları muhtemelen garip pozisyondan dolayı acıyor.

"Rahat mısın?" Kontrol
ediyorum. "Hayır," diye
mırıldanıyor.

Bir süredir ilk kez konuşuyor. Sam onu ofisinden çıkardığından beri kendi başına düşünemiyor gibi. Entelektüel kapasitesi sınırlı, düşünceleri sadece emirlere cevap verecek kadar uzun sürüyor.

"İyi," diye itiraf ediyorum.

Acıya rağmen onu koyduğum şekilde kalmaya zorlandığı bilgisi, omurgamdan aşağı zevk veriyor.

Sam onu bırakıyor, trençkotunu omuzlarından sıyırıyor ve görüş alanımdan kayboluyor. Gözlerim onun ne yaptığını fark edemeyecek kadar önümdeki manzaraya dalmış durumda.

Rose'un üzerinde sadece transparan bir dantel var, koyu renk meme uçları dışarı fırlamış ve dikkat çekiyor. Tüm vücudunu inceliyorum. Bronzlaşmış teni küçük dövmelele dolu, omzundaki ve köprücük kemiğindeki büyük dövme diğerlerine kıyasla çok yersiz görünüyor.

Rose'un sırlarının her birini ortaya çıkarmak istiyorum. Onu keşfetmek ve ruhunun o kadar derinlerine inmek istiyorum ki bana cevap vermekten başka bir şey bilmeyecek. Benim için yaşamaktan başka bir şey yapmayacak.

Sıska formu dizlerinin üzerinde çok zayıf görünüyor. Boyu ve dehası olmadan, irademe boyun eğmiş, kullanılmaya hazır, ona vermeye istekli olduğum istismarı arayan küçük bir kadından başka bir şey değil.

"Ellerini arkada tut," diyorum ona. Hiç düşünmeden itaat ediyor. Hiçbiri kalmamıştı.

"Kendine bir bak," diye kıkırdıyorum. "Artık düşünemeyecek kadar aptal basit bir bebek."

Bana göz kırıyor, sözlerimi anlıyor ve sessiz kalarak onaylıyor.

"Ellerinin arkadan bağlanmasını istiyorum," diye emrediyorum duymak isteyene.

Sam'in onun bileklerine ağır çelik kelepçeler takması için çok beklemem gerekmiyor.

"Mükemmel," diye gülümsüyorum ona. "Benim kullanımım için her şey hazır."

Saçlarını bırakıyorum, bıçağımı çenesinin altında tutuyorum, böylece hareket edemiyor ve önünde çömeliyorum.

"Bu kadar anlamsız sessizlik yeter, bebeğim. Şimdi çığlıklarını duymak istiyorum."

Parmaklarımın tangasını yana ittiği ve bir parmağımın ucunu dudaklarının kenarına kadar ulaşmış olan kayganlığa değdirdiğim an, onun hayata döndüğü andır.

Nefes nefese kalıyor, derin bir nefes alıyor ve başını aşağı indirmeye çalışıyor. Bıçağımın hâlâ teninde olduğunu çok geç fark etti. İrkildi ve bir kesikten kaçınmak için boynunu geriye doğru eğdi.

"Bacaklarını daha geniş aç." Dizlerinin üzerinde kayarken büyülenmiş gibi izliyorum. "Güzel." Son sözümle titriyor ve aklıma bir not alıyorum.

Kızım acıyı seviyor olabilir ama acıyla birlikte gelen ödüle de ihtiyacı var. Dinlediği için övgü ve

ağrıyor.

Yeni pozisyonu dudaklarının benim için daha fazla açılmasını sağlıyor. Onları daha geniş açmak için başparmağımı ve yüzük parmağımı kullanıyorum ve girişini işaret ve orta parmağımla kızdırıyorum.

"Çok ıslak bir kız," diye alay ediyorum onunla. "Tek gereken biraz aşağılanmak. Biraz acı." Ona iki parmağımla giriyorum, onu zaten hasta ihtiyaçlarıyla yaptığından daha fazla hazırlama zahmetine girmiyorum. O kadar yüksek sesle inliyor ki yanımızdaki adamların kaydığını hissediyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Yavaş bir tempoda içine girip çıkarken ona soruyorum, ondan zevk almak için zaman ayırıyorum.

Sam ve Lik'in bizi izlediğini bildiği için hiç utanmadan "Evet," diye inliyor. Ona ihtiyacı olanı veriyorum, içeri itiyorum, dışarı çekiyorum, ıslaklığı klitorisine kadar yayıyorum. Tekrar içeri girerken, iki parmak eklemine kadar geri gelip parmaklarımı kıvırmadan önce onu mümkün olduğunca doldurduğumdan emin oluyorum.

"Siktir," diye tıslıyor. "Sunsh-" Parmaklarımı sertçe çektiğim anda sözünü kesti. "Bekle..." diye pantolonunu indirdi.

"Oh, biraz beklemek gerekecek, güven bana," diye hırlıyorum. "Ne?"

Sonunda bıçağı boğazına dayadığım elimi bırakıyorum ve kafası düşüp bana bakıyor. Gözlerini kaplayan şaşkınlık yüzüme bir sırtış getiriyor. Roller nihayet tersine dönmüştü, Rose'un kontrolü tamamen bendeydi ve o bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

"Günüşığı," diyor iddialı olmaya çalışan bir sesle. "Bir şeye başladığında, onu bitireceksin," diye homurdanıyor. Kelepçeleri hüsrarla çekiştiriyor. "Gelmem gerek."

"Ben izin verdiğimde geliyorsun, Doll. Yeni hayatına hoş geldin." Tekrar ayağa kalktım, onun üzerinde yükseliyordum. Arkamı dönmeden önce alçak sesle "Kal," diye emrediyorum.

"Rach!" diye bağılıyor. "Yemin ederim, yapacağım-" Sam güçlü bir elle saçlarını tuttuğunda sesini kesmek zorunda

kalır.

Havlaması bir miyavlamaya dönüşüyor ve bunun bana verdiği tatmin eşsiz.

"Tsk, tsk," diye gülümsüyor. "O söylediğinde geliyorsun. O söylediğinde konuşuyorsun."

"Bırak," diye karşılık veriyor Rose. Dövüş enerjisinin geri geldiğini görmek güzel; bu her şeyi çok daha tatmin edici kılıyor.

Adam bırakıyor ama kadının mutluluğu kısa sürüyor. Çenesini arkadan kavırıyor, bir eliyle çenesini açarken üç kalın parmağını sağ yanağına geçiriyor. Çenesini tutan el daha sonra sol yanağı kavırıyor.

"Şimdi konuşmaya çalış," diye emrediyor.

Başını iki yana sallayarak onu aşağılanma zevkinden mahrum bırakır.

"Dedim ki," yanaklarını daha sert çekiyor, dudakları geri çekilirken ağzından salya akmasını zorluyor, "şimdi konuşmaya çalış."

Acıyla tıslıyor, gözleri yardım için bana bakıyor. Onun yerine sakince "İtaat et." diyorum.

Başını hafifçe sallıyor, her iki yanında üç parmak, ağzını açık tutuyor. "'Sana saygısızlık ettiğim için özür dilerim Rachel' de."

Ağzından hırıltılı kelimeler çıkıyor, tükürük çenesinden aşağı damlıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve aşağılayıcı durumu düşünürken konuşmayı kesiyor. Sam onun arkasından kıkırdıyor.

"Yumruğum büyüklüğünde top tıkaçlarım var Rose. Eğer oynamak istiyorsan, daha sert oynarım. Anladın mı?"

Kadın başını sallıyor ve adam bırakıyor. Çenesi göğsüyle birleşiyor ve kendini toparlamaya çalışırken bir şeyler mırıldanıyor. Bunun dışında tamamen sessiz. Tanrı yardımcım olsun, onun itaatkâr ve uysal olmasını istiyorum, öyle ki bir sonraki nefesini almak için benden izin isteyecek.

İlk fikrime geri dönerek Lik'e dönüyorum. Ben Rose'la meşgulken Sam onun bileklerini sandalyenin arkasına, ayak bileklerini de ön ayaklara bağlamıştı. Tam bir sessizlik içinde Sam'in bir sonraki emrini bekliyordu. Bu beni pek şaşırtmadı.

Bana göre, aralarındaki dinamik iyi kurulmuş durumda ve o her şeyi berbat ettiğini biliyor. Durumu kendisi için daha da kötüleştirmek istemiyor.

Fermuarı açık pantolonunu ve kırmızı boxer'ından çıkmak için yalvaran aletini görünce gözlerim hafifçe açılıyor.

"İçerisi sıkı mı?" Kötü niyetle sordum.

Bu gece beni bir kıskançlık halesi taçlandırıyor. Lik benim kızım, bebeğimle iznim olmadan oynadı. Ve bu Rose'un bana bunu yapmasına son kez izin verişim.

Hayatımda tek bir penis gördüm, Conor'ınki. Söylemeye gerek yok, hiç zevkli bir deneyim olmadı. Yine de önümdeki sandalyeye bağlı adamda farklı bir şeyler var. Onu gördüğümde kaşımak için can attığım bir kaşıntı var. Bana zevk vermesini tam olarak istemiyorum, ama onun cinsel arzu tarafından çözüldüğünü görmek istiyorum.

Lik yakışıklı bir adam. Erkeksilik ve kadınsılık arasında mükemmel bir denge. Sonsuz uzunluktaki kirpikleri yüzünü bir güzellik örtüsüyle kaplarken, şu anda sımsıkı kapalı olan açılı çenesi, iyi gizlenmiş sertliğine bir göz atmamıza izin veriyor.

Kahverengi teni Rose'unkinden daha koyu, ancak güzelliklerine ışık tutan altın bir parıltıyı paylaşıyorlar. Mankenleri utandıracak bir özgüvenle tarzına sahip çıkıyor.

Bakımlı kaşları koyu kahverengi gözlerinin üzerinde, bakışlarını aydınlatan belli bir pervasızlık. Burnuna takılı altın yüzük, kulaklarını süsleyen sayısız yüzükle eşleşiyor. Sol kulak memesinde dikişler var ve ne olduğunu merak ediyorum. Bir kavgaya mı karıştı? Sam çok mu ileri gitti? Rose ona öfkeyle mi karşılık verdi?

İçgüdüsel olarak elim saçlarına gidiyor. Kısa bukleleri beklediğimden çok daha yumuşak. Rose'un yumuşak, sonsuz dalgalar gibi uzayan saçlarının aksine sıkı ve küçükler. Onun saçları koyu kahverengi, Rose'unkiler ise mürekkep siyahı.

Gözlerim onun açık gömleğine takılıyor. Sam'den çok daha zayıf bir adam. Fit ve kaslı. Göğsünde ve karnında dört dövme var. Bir Davut yıldızı, üç çizgi

Arapça, anatomik olarak doğru bir kalp taslağı ve İbranice bir harfe benzeyen bir şey. Karın kasları esniyor ve harfler teninde dans ediyor. İradem dışında, dilim alt dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor ve gözlerim yüzüne geri döndüğünde, ağzının köşesi kalkıyor. Ne kadar güzel olduğunun tamamen farkında.

Vücudumda bir öfke parıltısı dolaşüyor ve elim saçlarında sıkılaşıyor. Bıçağımı boğazına dayayıp dudaklarımı dudaklarına yaklaşıyorum.

"Bu gece kızımı boşaltmak hoşuna gitti mi, Lik?" Yüzüne tıslıyorum. Gözleri Sam'e kayıyor, tavsiye ve emir bekliyor.

Başını falan sallıyor olmalı, çünkü Lik bana dönüp baktığında yutkunuyor ve nefes nefese bir 'evet' diyor.

"Güzel," diye tatlı tatlı gülümsüyorum. "Benim sıram." Sırf onu kızdırmak için kalçalarımı onun boynuna sürüyorum. Bu haliyle yapabileceği pek bir şey yok. Yine de ağzını boynuma dayıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor.

"Artık büyük çocuklarla oynuyorsun, bebeğim. Buna hazır olsan iyi olur," diye fısıldıyor.

Ondan uzaklaşıyorum, kendi ayaklarımın üzerinde geri dönüyorum ve kendimi toparlıyorum.

"Benim merhametime kalmış bir adam için oldukça özgüvenli," diye alay ediyorum.

Rose'u saçlarından tutuyorum, bize yaklaşması için zorlarken ona zar zor bakıyorum. Çırpınıyor, dizlerinin üzerinde kayıyor ve tökezliyor. Sıkıca çekip onu Lik'in dizlerinin arasına yerleştirdiğimde homurdanıyor.

"İkiniz birlikte oynamak mı istediniz? Neden bize nasıl oynanacağını göstermiyorsunuz?"

Sam, Lik'in arkasına yerleşir ve erkek arkadaşının aletini nihayet boxer'ından kurtarıırken aynı anda yerdeki Rose'a bakar.

Lik alt dudağını ısıyor, inci beyazı dişleri o kadar düzgün ki gerçek gibi görünmüyorlar. Gözlerini kapatıyor ve Sam sert aletini okşarken zevk iniltilerini kontrol etmeye çalışıyor.

Rose'a bakıyorum ve başparmağımın alt dudağını çekiyorum. "Aç."

Alt çenesi gevşiyor, ağzı açık kalıyor. Başparmağımı içeri itiyorum ve dili etrafına dolanıyor. Ben çekene kadar hevesle emiyor.

"Bana dilini göster."

Eskiden Rose'a hükmettiğimde onu rahatlatmak için bir istek vardı. Rahatlatıcı sözler, nazik jestler. Şimdi bunu onun için istemiyorum; kabul etse iyi olur, yoksa bunu ona dayatabilirim.

Dilini dışarı çıkarıyor ve bana göstermek için başını geriye çekiyor. Bıçağı ona yaklaştırıyorum, titriyor ama kıpırdamıyor.

"Korkuyor musun?" Ona mırıldanıyorum. Yavaşça başını sallıyor. "Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" Bu kez başını daha emin sallıyor.

Ben de denedim. Dilinin ucunu başparmağımın işaret parmağının arasına aldım ve sertçe çimdikledim. İrkildi ama kıpırdamadı. Sonra psikopat bir mazoşist gibi bıçağın ucunu dilinin üzerine bastırıyorum. Üzerindeki kanın ağzındaki tükürükle karıştığını görene kadar bastırıyorum. İç çamaşırımı ıslatan ıslaklıkla aynı anda Rose'un gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Dizlerinin üzerinde kayıyor, bacağıyla amına baskı yapmaya çalışıyor.

Ayaklarımın dibinde, kanlar içinde ve muhtaç bir halde diz çökmekten daha güzel olabileceğini sanmıyorum.

Aynı spektrumun ucunda duruyoruz, acıya olan sevgimiz eşleşiyor ve zıtlıyor.

Dilini yeterince kanlı bulduğumda, onu sandalyeye bağlı adamla yüzleşmeye zorluyorum. Sam bir eliyle Lik'in kalın, sert aletini tutuyor, ayaklarımın dibindeki kurbanlık kuzu için bir adak.

Rose'u tekrar saçlarından tutarak gözlerinin içine bakıyorum. "Bana onun için ne kadar çaresiz olduğunu göster, Doll."

Başını sallıyor, ben onu adamın aletine doğru iterken o da elimi geri itiyor.

"Rach-"

"Ve sonra belki gelmene izin veririm."

Direnci kırılıyor ve Lik'in aletinin ucu dudaklarını sıyrana kadar onu yönlendirmeme izin veriyor.

"Bana ne kadar iyi bir fahişe olabileceğini göster, ben de seni ödüllendireyim."

Onu içine alırken ağzı da ona uyum sağlamak için geriliyor. Dengesiz, elleri arkadan kelepçeli, onu şaftında yukarı ve aşağı yönlendirmeme izin vermekten başka seçeneği yok.

Ağzı Sam'in yumruğuyla buluşuyor ve gözlerimiz kesişiyor. Onunki tatmin edilmemiş arzularla yanıp tutuşuyor, benimki ise tatmin içinde boğulmalı.

Gözlerim Lik'e kayıyor. Gözlerinin derinliklerinde altın rengi zevk yıldızları parlıyor. Rose'u daha da aşağı itmemi izliyor, ağzı açık kalıyor ve dudaklarının uçurumundan özgürce bir inilti dökülüyor. Sam elini çekerek bırakıyor ve ben Rose'un başını itiyorum. Boğuluyor, geri itiyor ve ben de saçlarını sıkıca kavriyorum.

"Onu istedin, şimdi aldın bebeğim. Güzel bir ağız dolusu." Sözlerime daha sert bir itmeyle eşlik ederek onu hepsini almaya zorladım.

Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Tanrı biliyor ki ben yapamazdım, ama bu gece beni incitti ve ben de onu incittiğim için çok mutluyum.

Tutuşumla kıvranıyor, ama ben rahat vermiyorum, burnunun ucu kasık kıllarına değene kadar onu tamamen içine almaya zorluyorum. Onun etrafında öğürüyor, başı titriyor. Lik uzun bir 'siktir' tıslarken gözleri başının arkasına kayıyor.

Tam Rose gücünü kaybettiğinde onu tekrar yukarı çekiyorum ve Lik'in aletini kaplayan kanı hayranlıkla izliyorum. Rose öksürürken kanlı tükürük Lik'in üzerine düşüyor ve adam titriyor.

Sam iki eliyle Lik'in boynuna sarılıyor ve bana gülümsüyor. "O boğulduğu sürece sen de boğulacaksın, Lik. Ol

İyi bir çocuk olursan, onun ağzına boşalırsın. O senin dölleri yutarken birlikte izleyeceğiz."

Rose'un normal bir nefes alacak zamanı bile olmamıştı ki ben onu tekrar aşağıya doğru itmeye başladım. Sam, Lik'in boğazını sıkarak nefes almasını engelliyor. Lik geriliyor, onu sandalyeye bağlayan bağlara karşı savaşıyor ama ağzından kaçan zevk iniltisini duymuyor.

Rose'u yukarı aşağı çekiyorum, boğulmaktan ve arzudan kıpkırmızı olana kadar onu emmeye zorluyorum. Sam'in elleri güçlü, parmakları kuvvetli, Lik'in boynunda kırmızı izler bırakıyor. Şüphesiz çürüklere dönüşecek izler. Rose'un kanının Lik'in aletine bulaşmasını, dudaklarının normalde olduğundan daha da koyu bir renge bürünmesini izlemek içimde zevk dalgaları oluşturuyor. Klitorisim iç çamaşırama karşı titreşiyor ve kalp atışlarım düştü. Amım o kadar ıslak ki, Lik yerine Rose'un dilini üzerimde zorlamak için can atıyorum.

Ama bu gece beni zayıf düşürmesine izin vermeyeceğim. Bu adamların hiçbirine ne kadar tahrik olduğumu göstermeyeceğim. Hayır, bu gece kontrol tamamen bende.

"Nefes almak ister misin, Lik?" Sam kulağını tırmalıyor. Şehvet boğazına karşı serttir. "O zaman iyi bir çocuk gibi boğazından aşağı boşal."

Lik'i deliliğin uçurumuna getirmek için gereken tek şey bu. Rose'un başını aşağıda ve aletini boğazının derinliklerinde tutarken, yüksek bir homurtuyla patlayarak kendini unutmasına izin veriyor. Hafifçe bıraktığımda ağzında sadece ucu kalsın diye sığıyor ve öksürüyor. Kalçalarının aşağı yukarı hareket etmesinden hâlâ onu doldurduğunu anlıyorum.

"Dur bakalım Doll" diye alçak sesle emrediyorum.

Lik'in dölleri çöğünün boğazından aşağı aktığını bildiğim için onu geri çektim. Ama hepsi değil. Sam ve erkek arkadaşının ağzını tam olarak görebilmesi için ona aç veriyorum.

"Göster onlara." Ağzını açıyor, dilini dışarı çıkararak ağzında kalan ve artık kanla karışmış olan dölleri gösteriyor. "Şimdi yut."

İkisi de onun ağzını kapatıp yutkunmasını, damlaların dudaklarından kaçıp sırlanmasını izliyor. Lik kocaman bir nefes alıyor, boynunun etrafında noktalı morluklar belirmeye başlamış bile.

Gözleri... Hiç böyle bir şey görmemiştim. Büyülenmiş, güzelliği ve savunmasızlığı tarafından ele geçirilmiş.

"Gördün mü?" Hepimizin üzerine çökmüş olan saplantılı sessizliği yarıp geçtim. Rose'un pantolonunu ve Lik'in derin nefes alışını kestim. "Aklına koyduğunda çok iyi bir sürtük olabiliyorsun."

Duyulamayan bir şeyler mırıldanıyor, kalçalarını hareket ettiriyor ve kendini Lik'in kalçasına gömüyor.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa," diye homurdanıyorum başını tekrar yukarı kaldırırken. "Açıkça söyle."

"Gelmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve ben zar zor yakalıyorum.

Kafamın içinde bir ibadet çağrısı ve bitmek bilmeyen dualar dönüp duruyor. Ona zevk verme, onu tatmin etme ihtiyacı o kadar güçlü ki kendimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Ama şimdi onun isteğine boyun eğersen, asla öğrenemeyecek. Ve bu gece ona yaptığı hataları öğretmekle ilgili. Her şeyden pişman olmasını sağlamak.

"Peki sana bir şey isteyebileceğini düşündüren ne?" Bu Sam'i güldürdü. "Çabuk öğreniyorsun, Rachel." Bana bilmiş bilmiş bakıyor ve ekliyor: "Sanki bu yönünü hep saklıyormuşsun gibi."

Başından beri dışarı çıkmasına izin vermeliydin."

Dizlerinin üzerindeki tanrıçaya odaklanarak onun iğnesini görmezden geliyorum.

"Günüşiği..." Kelepçelerini çekiştiriyor, derisi hamlaşıyor. "Ona ihtiyacım var."

Yüzünü Lik'in kasıklarına doğru iterek, dizlerinin üzerinde dengede durmaya ve Lik'i kullanmaya zorlanana kadar kalçalarını yukarı çekiyorum. Eğer elleri arkadan bağlı olmasaydı, dört ayak üzerinde olacaktı. Tangasını kışının üzerinden dizlerine doğru çekiyorum ve kalçalarının arasında gerilmesine izin veriyorum.

"İhtiyacın var mı? Ne kadar kötü?" "Çok kötü!"

"O zaman neden tüm varlığınla yalvardığını duyamıyorum?"

Avucumu, amına yerleşene kadar yanaklarında gezdiriyorum. Klitorisine sürtünüyorum, Lik'e karşı nefes nefese kalana kadar elimin düz kısmıyla ovuyorum. İnlemeleri sihirli bir büyü gibi sikini hayata döndürüyor. Yanağına doğru uzanıyor. İçgüdüsel olarak, kanlı dili onu yalamak için dışarı fırlıyor. Homurdanıyor ve Sam çenesini tutuyor.

"Sessiz ol. Sürtüğün yalvarışını duymak istiyorum."

Ses tonu yükselir yükselmez elimi Rose'dan çekiyorum. Lik'e karşı gevşiyor.

"Rachel... lütfen."

Kıçının yanağına sert bir tokat attım ve inledi. Orospu bunu bir ceza olarak almak yerine inliyor.

"Bebeğim, lütfen. Sana yalvarıyorum. Serbest kalmaya ihtiyacım var."

"O türden mi?" Elimini tekrar bacaklarının arasına götürürken söylüyorum. Sadece bir parmağımla içeri itiyorum ve dudaklarından bir inilti daha çıkarıyorum.

"Daha... lütfen..."

Bir tane daha ekliyorum ama hızımı yavaşlatıyorum ve o hayal kırıklığıyla haykırıyor. "Rach... beni öldürüyorsun!"

Hızlanıyorum, ama çok az, ona işkence etmek için zaman ayırıyorum. O kadar ıslak ki parmaklarımdan aşağı damlıyor.

"Ne kadar da muhtaç bir sürtük," diye kıkırdıyorum. "Bu am benim, Rose. Anlıyor musun?"

"Evet," diye homurdanıyor, nefes alış verişini hızlanırken kalçalarını bana doğru itiyor.

"Söyle."

"Sen sahipsin, Rach, bırak geleyim!"

"Senden, 'Rachel, amımın sahibi sensin' dediğini duymak istiyorum," diye h o m u r d a n ı y o r u m içine daha sert girerken.

"Rachel, amımın sahibi sensin. Her şeyim senin, Tanrı aşkına, bırak beni!"

Ritmimi yükseltiyorum ve diğer elimle klitorisini okşuyorum.

"Onu üç parmağınla becer," diye emrediyor Sam. "Ger onu."

Ve bunu tereddüt etmeden yapıyorum. Hafifçe itiraz ediyor ama yine de beni içine alıyor. Klitorisine hafifçe dokunuyorum ve biliyorum ki parmaklarımın üzerinde, ağzı Lik'in sert aletinin üzerinde parçalanmasına saniyeler kaldı. Bakışlarım Sam'inkilere kilitlendiğinde başını hafifçe sallıyor ve ben de mesajı alıyorum.

Hızlı bir hareketle ondan uzaklaşıyorum ve o da haykırıyor. "Neden?! Lütfen, lütfen, Rach."

"Kapa çeneni Rose." Sam'in sert sesi onu hemen susturur.

Dövmeli elini Lik'in boynuna doluyor ve onu yukarı bakmaya zorluyor. "İlklerini onunla yapmak istedin, değil mi? Aletinin sertleştiği bir kız olduğunu öğrendin ve benim arkamdan ona sahip olmak istedin."

Lik'in göğsü gerginlikten kabarıyor. Cevap vermemesi Sam'in elini sıkmasına neden oluyor.

"Cevap ver, Malik."

"Evet efendim," diye itiraf ediyor, bakışları düşüyor. "O zaman onu boşaltsan iyi edersin."

"Ne?" Lik boğuluyor. "BEN-"

Sam alaycı bir tavırla, "Ben," der. "Bir kere yaptın, yine yapabilirsin. Aletini ıslat ve bana onu ne kadar istediğini göster."

Onu bırakır, sandalyeyi yuvarlar ve Rose'u belinden kavrayarak Lik'in kucağına oturtur. "Boşalmayı çok mu istiyorsun, küçük sürtük? Hadi, onun aracılığıyla boşal."

Rose kontrol edilemez. Vücudunun saf ilkel ihtiyaçla çalışmasına yetecek kadar kenara çekildi. Lik'in horozuna karşı öğütüyor ve ıslaklığını her tarafına yayıyor.

"Siktir," diye tıslıyor.

Sam bir adım geri çekiliyor ve ben Rose'un arkasına yerleşiyorum. Belinden tutarak onu Lik'in aletinin üzerine yönlendiriyorum ve üzerine oturmasına yardım ediyorum. Parmakları üstümü kavrarırken elleri hâlâ arkada, hayatı buna bağılıymış gibi beni kavırıyor.

"Rach, bekle..." Gerildi ve ben durdum. "Siktir, bekle, o büyük."

"İstediğin bu değil miydi?" diye kulağını tırmaladım. "Lik'in büyük aleti seni sertleştirmek için mi?"

Onu sıkıca tutuyorum ve daha fazlasını alması için itiyorum. Lik'in gergin iniltisi bana hala buna direnmeye çalıştığını söylüyor. Bu uzun sürmeyecek ve kalçaları yukarı doğru itildiğinde tıslayarak zar zor alçalıyor.

Adam onu tamamen işgal ederken Rose yüksek sesle inliyor.

İkisi de beni ve Sam'i gülümseten yüksek sesli bir 'sikiş' sesi çıkardılar. Aşağılanmalarından zevk alan sadist gülümsemeler.

"Becer onu, Lik. Ve onu boşaltsan iyi edersin, yoksa seninle sıramı savdıktan sonra günlerce yürüyemezsin."

Dişlerini gıcırdatan Lik kalçalarını yukarı itiyor. Hareketleri beceriksizce, kısıtlı uzuvları ve bir kadını memnun etme konusunda tamamen deneyimsiz olmasının bir karışımı.

Rose hayal kırıklığı miyavlamaları çıkarıyor, orgazmına çok yakın ama dengesiz danslarından dolayı ona ulaşamıyor.

Öne düşer, başı adamın göğsüne yaslanır. "Lütfen," diye umutsuzca yalvarıyor. "Lütfen, sadece boşalmak istiyorum." Muhtemelen muhtaç klitorisine sürtünmeye çalışarak kalçalarını yuvarlıyor.

"Rach," diye sesleniyor, yüzü Lik'e gömülü. "Lütfen bebeğim, lütfen bana yardım et."

"Hayır." Sam'in sesi kesin ve ben bir şey yapmıyorum. Bu gece aynı takımdayız.

"Yalvarman gereken ben değilim. Aleti içine gömülü olan adam."

"O çok büyük... Odaklanamıyorum..."

Lik sert bir hareketle onu itiyor ve bir çığlık atmaya zorluyor. "Kes şu lanet olası konuşmayı," diye homurdanıyor ona.

Rose'u kendime doğru çekiyorum, başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve sihirli sözcükleri kulağına fısıldıyorum. "Şimdi gel, Doll."

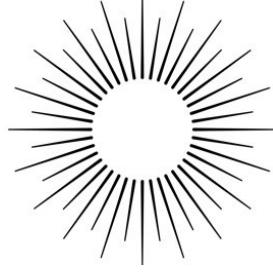
Lik'ten bir kalça darbesi daha ve tamamen çözülüyor. Çıgıllıkları tüm apartmanda yankılanıyor. Zevk dalgasına binerken kalçaları tekrar tekrar yuvarlanıyor. Bunu kime borçlu olduğunu bildiğinden emin olmak için onu sıkıca tutuyorum. Lik'in salıverilmesini takip ediyor, başı geriye düşerken yüzü zevkten dönüyor.

Rose yavaşlıyor, kalçaları titriyor ve vücudu hemen kendini kapatıyor. Bana karşı gevşek düşüyor ve ağırlığı çok fazla geliyor.

Sam sessizce beni yolumdan itiyor ve onu kolayca yakalıyor. Onu kollarının arasında sıkıca tutarak Lik'ten uzaklaştırıyor. Rose'un iç baldırından akan dölleri kaçırmıyorum, orada büyük bir hata yaptığımızı kabul ediyorum.

OceanofPDF.com

RACHEL

4Am - Çocuk Brunswick

Sam onu kanepeye yatırır ve kelepçeleri hızla çözer. Gözleri yarı açık, bakışları tamamen kaybolmuş. Titriyor ve hiçbirimizin anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyor. Sam onu bir battaniyeyle örterken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor. Dikkatini çekip sessizce ne yapması gerektiğini soruyorum.

Başını sallayarak beni başından savıyor. Rose'un yanına gitmeye çalışıyorum ama ilk adımdan sonra kolumu tutuyor. Top gibi kıvrılıp kanepenin rahatlığına gömülmesini uzaktan izliyorum.

Sam gitmeme izin veriyor ama Rose'a gitmemem için beni uyaran bir bakış atmadan. Lik'in bağlarını çözdü ve ona basit bir emir verdi.

"Git temizlen."

"Emredersiniz efendim," diye mırıldanıyor Lik utangaç bir ifadeyle, ayağa kalkıp diğer odalara giden koridordan geçerken.

Sam bıçağı alıp lavaboda yıkıyor. Rose beni duymasın diye sessizce konuşarak ona katılıyorum.

"Onunla ilgilenmemiz gerekmiyor mu? Ona bakım falan yapmamız gerekmiyor mu? BDSM böyle çalışmıyor mu?"

Kıkırdıyor, bana bir çocukmuşum gibi bakıyor. Anlamak için çok genç ve deneyimsiz.

"Bu BDSM değildi, Rachel." Kan lavaboya akıyor, su hastalığının kanıtlarını temizliyor. "BDSM güvenli sözcükler, açık rıza, yumuşak ve sert sınırlardan bahsetmeyi içerir. Bu, itaatkâr tarafından sunulan bir güç değişimidir. Güvenilir bir değiş tokuşla kontrolü Dominant'a verirler, böylece Dominant itaatkârın ihtiyaçlarının yanı sıra kendi ihtiyaçlarını da karşılayabilir. Bu... BDSM değildi."

"Neydi o zaman?" Isırarak karşılık veriyorum. "İntikam."

Kaşlarım çatılıyor, gözlerim bıçağı durulayıp havluyla kurularken yaptığı dikkatli hareketleri izliyor. Bıçağı çekmeceye geri koyuyor ve bana dönüyor, ellerini tezgâhın üzerine koymuş, sırtını tezgâha dayamış. Dövmeli parmaklarının beyaz mermere vuruşunu izlerken bir yandan da onun beni gözlemleyişini izliyorum.

"Şu anda çok ıslak olmalısın." Bunu bana mümkün olan en basit şekilde söylüyor. Utanma yok, kendini tutma yok.

Karşılığında tek refleksim kasıklarına bakmak oluyor. Sert aleti siyah kot pantolonuna baskı yapıyor.

"Seninle hiçbir şey yapmıyorum," diye alay ediyorum. "Ben o değilim çaresiz."

"Tabii ki hayır." İngiliz aksanı sıkı bir 'o' ve keskin bir 't' ile son buluyor.

Rose'u Lik'in aletini sürerken izlemek işkenceydi ama bu Sam'e eskisinden daha fazla cinsel ilgi duyduğum anlamına gelmiyor. Onunla aramda sürünerek ilerleyen bir şey olduğunu biliyorum. Güçlü ve duygusal olduğunu biliyorum. Ama bu cinsel bir çekim değil. Onun gücünden, kontrolünden ve hükmetme yeteneğinden etkileniyorum. Bu beni tahrik ediyor, onu değil.

"Onunla ilgilenmek istiyorum," diyorum konuyu değiştirmek için. "Kocan yakında eve gelmeyecek mi?"

"Nişanlım," diye homurdanarak düzeltiyorum. Ağzının kenarları beni kızdırmaktan zevk alıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Rose'la birlikte olmak istiyorum."

Siyah Converse'ini dikkatle inceleyerek yere bakıyor ve ağzından kaçırdığı sırrı neredeyse kaçırıyorum. "Ben de."

Yumuşak, nazik ve hepsini içime alıyorum. Karşılığında aynısını teklif ediyorum. "Bu BDSM olmasa bile, ona bakım yapmak istiyorum. Bana öğretebilmen için Lik'e yaptıklarını izlemek istiyorum."

"Lik bunu hak etmese bile ben de isterim." Gözleri hâlâ ayakkabılarına odaklanmış, sanki senaryosu orada saklıymış gibi.

Başka bir şey söylemeden, parmaklarımla elini nazikçe sıyrıyorum. O da tutuyor ve avucunun içinde tamamen kaybolması beni bir şekilde büyülüyor. Bunu gözlerine bakmak zorunda kalmamak için kullanıyorum. Onu benimle birlikte mutfaktan çıkarıp oturma odasına sürüklüyorum. Lik geri dönmüş, üzerinde lacivert pamuklu pijamalarından başka bir şey yok. Kanepede Rose'un yanına oturmuş, bir eliyle saçlarını okşuyor.

Sam ona, "Onu yatağa götür, Lik," dedi. "Ben onu temizlemek için bir şeyler getireyim."

Rollerimiz değişiyor ve artık beni yanında getiren o oluyor. Banyoya girerken elimi onun kinde tutuyor. Sadece bir havlu alıp musluğun altına tuttuğunda bırakıyor.

"Şu dolapta Advil var," diye başıyla işaret ediyor. "Lik bir şişe su getirmeyi bilir."

"Gerçekten Advil'e ihtiyacı olacağını düşünüyor musun?" Sesimdeki endişeyi gizlemeyi başaramayarak soruyorum.

"Onu iyi kesmişsin." Hatırlaması için bir süre geçti. "Ve Lik'i çok iyi karşıladı. Bunların hepsi sabah acıtacak."

Onu yatak odasına kadar takip ettim. Lik yatağa uzanmış, Rose'un uyku hali yanında tamamen sessiz. Hiç enerjisi kalmamıştı ama yine de her zamanki gibi yüzüstü uyuyabilmek için arkasını dönmeyi başarmıştı.

Sam ıslak havluyu bana uzatıyor. Bu gece olanlardan sonra bile ona bu kadar yakından dokunmaktan rahatsız olduğunu anlamam için konuşmasına gerek yok. Ona dokunmaktan mümkün olduğunca kaçındığını fark ettim.

"Onu temizlerken ona tatlı şeyler söyleyin," diye açıklıyor Sam, bakım sonrası için bana yol gösterirken. "Bu kadar iyi olduğu için onu övün."

Rose'un sırtı yavaş bir nefes alma ritmiyle aşağı yukarı hareket ediyor, bu da uyuduğunu gösteriyor. Yine de danteli vücudundan çıkarıp onu temizlerken onunla konuşmaya devam ediyorum. Kulağına usulca konuşurken saçlarını okşuyorum.

"Onu çok iyi karşıladın bebeğim. Benim için çok iyi bir kızdın." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve o da iç çekerek kendini bana yaklaştırıyor.

"Çişini yapmalı," diye öneriyor Sam.

"Uyuyor," diye karşı çıkıyor Lik. "Bırakın kız dinlensin."

"İYE olabilir," diye savunuyor ilki, siyah gözleri o baskın tavrıyla Lik'e kayıyor. "Neden bir kadınla yattıktan sonra ne olacağını bilen insanların durumu ele almasına izin vermiyorsun?"

Lik'in burun delikleri şişiyor ama bir şey söylemiyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve başka tarafa bakıyor.

"İYE'ler kesinlikle eğlenceli değil. Eminim Rose iğne gibi hissettirecek iki damla işemek için saatlerini tuvalette geçirmeye can atmıyordur," diye kıkırdayarak gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek onu yavaşça uyandırıyorum. "Bebeğim, hadi, tuvaleti kullanalım."

Gözümün ucuyla Lik'in sürtünen bileklerini ovuşturduğunu görüyorum. "Yani bakım sonrası tedavi görmeyecek miyim?" diye Sam'e surat asıyor.

"Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?" Sam tek kaşını kaldırarak ona sorar.

"Hala bu durumu tersine mi çeviriyorsun?" Lik karşılık verir. "Çünkü yemin ederim hemen şimdi gideceğim. Sen uyanıp ne kadar fena sıçtığını anlayana kadar Xi'de kalabilirim."

Yavaşça Rose'un yataktan kalkmasına yardım ettim ve onu dışarı çıkarıp ikisini baş başa bıraktım.

Tuvalette oturan Rose, ağır göz kapakları ve aptal bir

gölümsemeyle bana bakıyor. İşerken sağa sola sallanıyor,

neredeyse uykuya dalıyordum.

Tam önünde durup onu yoğun bir şekilde izliyor, ruhuna ulaşmaya ve ondan bir parçayı bedenime geri getirmeye çalışıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve başparmağımla siliyorum. "Seviyorum, Günışığım." Tekrar konuşmaya çalışmadan önce bir hıçkırık boğazını daraltıyor. "Gerçekten seviyorum. Sana aşığım."

"Ben de sana aşığım," diye fısıldıyorum, ondan daha az duygusallıkla.

Normal durumunda değil ve ne söylediğini duydum ama şu anda kendinde olmadığını biliyorum.

Her şeyi bitirmesi için ona bir dakika veriyorum ve yatak odasına geri dönerken onu kendime yakın tutuyorum. Sam siyah tişörtünü çıkarmıştı. Sırtı bana dönük, sırtında savaşıyor iki ejderhanın dev dövmesini görebiliyorum. Sırtının tamamını kaplıyor. Omuzlarını, kollarını... her yerini başka dövmeler kaplıyor. Mürekkeple kaplı olmayan tek bir santimlik deri parçası yok. Lik'in bileklerine soğuk krem sürüyor ve aralarındaki aşkı yakalayınca kalbim küt küt atıyor.

Beni onların balonundan çıkaran Rose'un titremesi oldu. Yanımda titriyor, dişleri takırdıyor ve vücudu tamamen pes ediyor.

"Onun nesi var?" Endişemi dile getirirken gözlerim Sam'e kayıyor.

Yataktan kalkıyor, sanki bana endişelenecek bir şey olmadığını göstermek istercesine acele etmiyor. Yüzü bana dönükken, gözlerim ön tarafındaki dövmelere takılıyor. Sırtına kıyasla küçükler, diğerleriyle örtüşüyorlar. Birçoğunda ifadeler var ama okuyamıyorum. Piercingli meme uçlarını yakalıyorum ve sanki onları görmemem gerekiyormuş gibi göğsümün kızardığını hissediyorum.

"Yatıyor. Çok uzun bir gece geçirdi ve dinlenmeye ihtiyacı var." Kendisine ait olması gereken devasa bir kazağı alıp başının üzerine geçiriyor ve çıplak vücudunu örtüyor. Kollarını kazağın kollarına sokmasına yardım ediyorum.

"Dondurucu soğukta," diye belirtiyorum, tam bacakları tutmazken onu kaldırıp yatağa yatırmasını izlerken.

Sanki bilmiyormuşum gibi bana "O her zaman soğuktur" diyor.

"Biliyorum," diye savunuyorum, onu en iyi kimin tanıdığını göstermek için aptalca bir savaş veriyorum. "Normalden daha fazla demek istedim."

"O zaman neden yatağa gelip onu ısıtmıyorsun?" diye gülümsüyor.

Ben de öyle yapıyorum. Onun yanına uzanıyorum ve yanıma yerleşmesine izin veriyorum. Bir eli göğsümde dinlenirken, yüzünü yan tarafıma yaslıyor. Tam da uyumayı sevdiği gibi. Sam bir çift temiz boxer ve büyük boy bir tişört almak için yataktan ayrılıyor. Kısa bir süre için sadece Rose'u izlememi seyrediyor.

"Çünkü üvey babasının tacizleri yüzünden sırtı ağrıyordu." Sesi sanki onu uyandırmamak için bir fısıltı gibi.

Kafamın karıştığını göstermek için kaşlarımı hafifçe çatarak ona bakıyorum.

"Ön tarafının üzerinde uyuyor," diye açıklıyor. "Artık acımadığına eminim. Hayali bir ağrı mı yoksa bir alışkanlık mı bilmiyorum. Ama böyle başladı. Eskiden sırt üstü yatmak çok acı verirdi."

Bir zamanlar birlikte paylaştıkları hayatın büyük bir parçası olduğunu kabul ederek başımı sallıyorum. Ona derinden aşık. Zamanın, mesafenin, ihanetlerin ve nefretin azaltamayacağı türden. Ve bu gece ona neden zar zor dokunduğunu anlıyorum. Kendini tuttu, onu onarılamayacak şekilde incitmekten korktu. Onu kendinden koruyordu.

"Her neyse. Üstünü değiştirmek istersen burada bıraktığım bazı eski eşyalarım var."

Onları yanıma bırakırken başımı sallıyorum. Rose yanımda huzur içinde uyuduğu için artık hareket etmek istemiyorum. Kedi beslemek gibi bir şey. Bir kere kucağınızda uyuyakaldı mı, sonsuza kadar o pozisyonda kalırsınız.

Sam'in onun yanına uzanacağını düşünmüştüm ama o bilerek Lik'e yer bırakıyor. O yerleştikten sonra, farkında

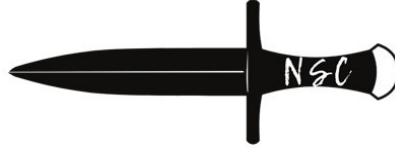
olmadan bir bacağını onunkinin üzerine sarıyor, sanki onu içine hapsediyor.

Sam gelip Lik'in yanına uzanıyor ve bir kolunu Lik'in etrafına sararken denizaltının başını göğsüne koymasına izin veriyor.

Kimse bir şey söylemiyor. Bu durum hepimiz için biraz fazla çılgınca. Anlamak ya da kelimelere dökmek çok zor. Bu yüzden sessiz kalıyoruz, hepimiz Rose'un nefes sesiyle uykuya dalıyoruz. Hepimiz kraliçemizin huzurlu dinlenişinin bizi de onunla birlikte aşağı çekmesine izin veriyoruz.

OceanofPDF.com

LIK

Eve Dönene Kadar - İki Ayak, torun

Onu uyandırmamaya dikkat ederek gece hırsızlar gibi sıvıştık. Çarşaflar kaçışımızdan dolayı soğumadan ortadan kaybolduğumuzdan emin olduk.

En iyi karar mıydı? Kesinlikle değildi. Rose'la tanıştığımızdan beri, Sam'in hayatına girdiğinden beri, tüm bunlar başladığından beri ilk kez doğru yönde ilerliyorduk. Etrafımızda yarattığımız karanlıkta bir güven kıvılcımı, bir mutluluk serpintisi.

Sam hâlâ arabayı sürüyor, ben elimi yüzümde gezdirirken güneş ufukta ilk ışıklarını zar zor gösteriyor. Çok yorulдум.

Sam beni uyandırdığında saat sabahın dördüydü. Bilgi işlemcisiinden Rose'un kolyesindeki takip cihazının Volkov'ların saklandığı bir yere ulaştığına dair bir mesaj almıştı. Görünüşe göre, Aaron Williams'ın mektubu ve kolyeyi patronuna verdiğini varsayabileceğimiz kadar uzun süre hareket etmeyi bırakmış. Bize konumu gönderdi ve biz de hemen harekete geçtik.

En iyi karar değil ama muhtemelen Rose'a çektireceği acıya değecek bir karar.

Rachel'ı Stoneview'deki evine bırakacaktık. Sonra Sam'i gelmeye ikna etti.

Bunun bir parçası olmak istiyorum. Beni hayatından uzak tutmak için 'beni korumak' bahanesini kullanmasına izin vermeyeceğim.

Yeterince güçlüyüm. Hepiniz beni hafife alıyorsunuz.

Sam ve onun arasında bir şeyler oluyor. Ben buna flört ya da romantizm demezdim. Hayır, başka derin bir şey. Onu bir şekilde kanatları altına aldı. İçindeki savaşçıyı ortaya çıkarmaya karar verdi. Anlamıyorum ama umursamıyorum. Garip bir şekilde, onda ne gördüğünü anlamasam da, ona karşı hiçbir kıskançlık hissetmiyorum. Aslında ondan hoşlanıyorum.

Böylece Rose'u yalnız bıraktık, derin bir uykudaydı ve hepimiz gittiğimizde en ufak bir rahatsızlık duymadı.

Sam'i bir av için hazırlanırken izlemek her zaman büyüleyici ve aynı zamanda ürkütücüdür. Kulübede durduk, böylece eşyalarını alabilecekti. O sessizce ihtiyacı olan her şeyi alırken ben bir köşede oturuyordum. Temiz kıyafetlerini, kışına çok güzel oturan siyah kargo pantolonunu ve siyah tişörtünü giydi. Her zaman.

Kendinden emin bir şekilde etrafta dolaşıyor, kasasından iki tabanca, vücuduna sakladığı çok sayıda bıçak ve ayak bileğine taktığı daha küçük bir silah alıyordu. Yedek silahlar ve ilk yardım çantalarıyla birlikte bir spor çantasına sınırsız miktarda cephane koyarken dikkati dağılmadı. İhtiyacı olan her şeyi arabaya taşımalarını izlerken omuz kasları gerildi ve yuvarlandı.

Almadığı şey kar maskesiydi ve o zaman bu cinayeti çok kişisel algıladığımı anladım. Ben de biliyordum, çünkü ben de öyleydim.

Rachel'la benim katılmamıza izin verdiği için, artık umursamayacak kadar kendi intikamının içinde kaybolduğunu biliyordum. Daha önce bir cinayete katılmama asla izin vermemişti, hele de ikincil hasar olabilecek masum bir kıza.

Arka koltuktan Sam'in omuzlarına nazikçe masaj yapmaya başladım. Gerginler, direksiyonu tutuşu parmak eklemlerini beyazlatıyor.

"Bebeğim, rahatla," diyorum ona. "Biraz benim sürmemi ister misin?"

Tamamen sessiz kalıyor ve ben de başka bir şey denemiyorum. Onu güvenli yerinden dışarı sürüklemenin bir anlamı yok. Şimdi olmaz.

"Rachel," dedim ona. "Hadi yer değiştirelim."

Arkasını döndü ve bana gülümsedi. "Neden? Arka koltuğu sevmedin mi?"

"Neden en arkada olduğumu anlamıyorum. Oturduğun yer benim koltuğum."

Omuz silkiyor ama cevap vermiyor. Orta konsolda sakladığım sakızı alıp ağzına bir tane atıyor.

"Hey! O benim sakızım," diye suçluyorum. "Ve benim koltuğum. O yüzden yer değiştir." Bana meydan okurcasına bakıyor, bir parça daha sakız alıp ağzına atıyor. Koltuğunu tekmeliyorum ve bu onu güldürüyor.

"Sam," diye sızlanıyorum. "Ona Lik'in sakızı olduğunu söyle."

"Terbiyeli ol," diye homurdanıyor, tamamen kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde.

Rachel tekrar yola bakmadan önce bana göz kırpmıyor.

Arabanın arkasında kara kara düşünerek geçirdiğim uzun sessizlik dakikalarından sonra, Sam nihayet kendi kafasından çıkıyor. Kullan at bir telefon alıp bana fırlattı.

"Mattia ile daha önce konuştun, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum, telefonunun kilidini çoktan açmıştım. "Ama adını duymuştum."

Mattia, Sam'in biri hakkında bilgiye ihtiyacı olduğunda kullandığı adamdır. Geçmişlerini araştırmak, onları bir takip cihazıyla izlemek... bilgisayarla ilgili her şey. Doğu Yakası'nı yöneten bir başka mafya ailesi olan Luciano ailesine mensup.

Benim ekibim olan Kuzey Sahili Ekibi Bianco Ailesi'nin koruması altındayken, Lucianolar

Kings's Crew, rakip çetemiz. Artık yoklar. Hayır, Krallar artık Kurtlarla anlaşıyor, Volkov ailesiyle.

Mateo Bianco'nun düşüşünden beri, üvey babam Austin ve kızı Emma, Luciano'ların bize uyuşturucu ve silah temin etmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Sam onları ikna edene kadar bizimle konuşmadılar. Şimdi bize ihtiyacımız olan her şeyi veriyorlar, koruma hariç.

Sam kimseye ait değil. O sadece ve sadece tek bir kurala uyan bir tür serbest 'müteahhit': Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Bu yüzden hepsiyle çalışabiliyor.

Eskiden Mateo Bianco'ya bağlıydı, çünkü babası ona sadıktı. Ama Bianco hapse gönderildiğinden beri herkesten iş alıyor. Örgütleri hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yok. Ona bir kontrat veriyorlar ve o da insanları öldürüyor. Bu kadar.

Ve bazen, ölümcül çalışanlarını o kadar çok severler ki, en iyi adamlarını ödünç almasına izin verirler. Luciano'ların Mattia'ya yaptığı gibi.

"Ara onu," diye ısrar ediyor Sam. "İzleyicinin hareket edip etmediğini sor." "Hareket etmiş olsaydı sana söylerdi."

"Malik," diye kestirip atıyor ve ben de anında kişiler arasında geziniyorum.

"Tamam, tamam." Telefon tekrar çalıyor ama Mattia telefonu açmıyor. "Luna'yı denememi ister misin?" Luna'nın Mattia için kolay işleri üstlenen çırağı olduğunu biliyorum.

"Hayır."

Tek heceli sözlerini sessizlik izliyor, bu yüzden ısrar etmiyorum. Mattia tekrar ararsa kaçırmamak için gözümü telefondan ayırmıyorum.

New York'a girdiğimizi söyleyen tabelaları gördüğümde beynim alarm vermeye başlıyor.

"Sam," diye hitap ediyorum inançla. "Bu çok garip." Sessizliği beni kızdırıyor. "Beni dinliyor musun? Volkov kardeşleri en son bulduğunda Ontario'nun kırsalında saklanıyorlardı. Neden bu boktan yerden

Kanada'da saklanabilecekleri hiçbir yer yok... New York'a mı?"

Rachel koltuğunda dönüp bana bakıyor. Bizim dünyamız, suç örgütleri ya da bu adamların kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen o da aynı fikirde.

"Sam," diye ısrar ediyorum. Cevap yok. Korkak. Mantıklı bir noktaya değindiğimi bildiği halde sessizliğini koruyor. "Bu işi çok kişisel alıyorsun. Ve bu yüzden ölürsen canı yanan ben olacağım."

Rachel bana üzgün gözlerle bakarken, yine lanet olası bir sessizlikle baş başa kaldım. Rose, Sam'in Volkov kardeşleri artık para için öldürmediğinin farkında mı? Bu işi büyük miktarda para için aldığını çoktan unutmuş. Başta bana bunun son olacağına ve bundan sonra bir düzen kurabileceğimize söz vermişti.

Hayır, onları Rose'u ondan çaldıkları için öldürüyor. Çünkü onlardan biri onu ona karşı kışkırttı.

Ve bu karışıma aşkı eklemenin onun çöküşü olacağından korkuyorum.

Kırk beş dakika sonra beyaz cipini Manhattan'da bir konağın önüne park eder.

Silahını kaparken alçak sesle "Arabada kal," diye mırıldanıyor. "Delirmişsin sen. İşini bu şekilde yapamazsın.

Her zamanki işler. Bölgede, binada keşif yapmadınız. İçeride kimin olduğunu bilmiyorsunuz. Kapının diğer tarafında sizi kimin beklediğini bilmiyorsunuz."

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Dikkatsiz davranıyorsun. Yenilmez falan değilsin!"

Bağırıyorum, sesimde endişe dalgalanıyor.

Beni görmezden geliyor, kapıyı açıp arkasından çarpıyor. Sonra arka kapıyı açtı.

"Benimle gel," diyor basitçe.

"Oh, şimdi de beni öldürtmek istiyorsun. Harika. Neden bunu grup intiharına dönüştürmüyorsun?"

Kendim için seçtiğim silahı aldım ve onu takip ettim. Şikayet edeceğim ama o benim ölüm-kalım. Gitmesine izin veremem.

hiçbir şey yapmadan kendini öldürttü.

"İlk yardım çantasını hazırla Rachel. Muhtemelen kafalarımızı vücudumuza dikmek için ihtiyacın olacak. Tabii bir daha dışarı çıkarsak." Kapıyı arkamdan çarpıp onu eve kadar takip ettim.

"Dramatik olma," diye kıkırdıyor Sam. Onu vurmaliyim. Bu, başımızı sokmak üzere olduğumuz belayı önler.

Kapının kilidini kolayca açarak buranın Kurtlar'ın sığınağı olmadığını bir kez daha kanıtlar. İçeri girmek çok kolay.

Kapıyı yavaşça açtı ve bana baktı. "Yakın dur." "İnşallah buradan canlı çıkarız. Betzrat HaShem."

Zorlukla duyulabilen bir kahkaha atıyor. "Her iki dinin için de Tanrı'dan yardım mı istiyorsun, Lik? Umalım da bu bize karşı dönmesin."

Ve içeri giriyoruz.

Tam anlamıyla dindar değilim. Hem annemin hem de babamın kültürlerine ve dinlerine bir tanesini seçemeyecek kadar bağlıyım. Yine de kısa bir dua etmekten zarar gelmez, değil mi?

İlk başta, karanlıktan başka bir şey yok. Körlemesine ilerlerken toz burnumu gıdıklıyor. Avuçlarım terliyor, silahımı o kadar sıkı tutuyorum ki kullanmaya çalıştığım anda elimden kayacak diye korkuyorum. Önümde, Sam sakinleştirici bir varlık. Vücudunun dış hatlarının hassasiyet ve keskinlikle hareket ettiğini görüyorum. Benimle boy ölçüşemeyecek bir özgüvenle.

Etrafımda şiddetle büyüdüm. Xi, North Shore Crew'a kaydolduğunda henüz gençti; ben daha da gençtim. Babamız hayattaydı ve ne yaptığımızdan habersizdi. Annemiz sadece sonumuzun mahalledeki diğer çocuklar gibi olmaması için dua edebilirdi. Biz de öyle olduk.

Saf değillerdi. Sadece masaya yemek koymaya çalışmakla meşguldüler. Kuzey Afrika'dan taşınmak onlar için kolay bir hayat değildi. Kendilerine asla bir yer edinemediler. Aslında, Kuzey Sahili'ndeki bazı insanlar

Ailem oraya geldiğinde Cezayir ya da Fas'tan kimseyi görmemişti. Amerika'nın beyaz yoksulluğunda büyüyen ailelerin çoğu ırkçıydı, güzel kültürlerimizden ve dinlerimizden habersizlerdi. Anneme aptalmış gibi davrandılar çünkü İngilizce ile mücadele ediyordu-Arapça ve Fransızca konuştuğu tek dildi. Bizi sadece savaş ve Batı'nın gözü aracılığıyla duymuşlardı.

Ayrımcılığa uğrayarak büyüdük. Yoksul büyüdük. Kendimizi sürekli savunma ihtiyacıyla büyüdük.

Şiddet. Kardeşimi ve beni bugün olduğumuz kişi yapan şey bu. Bunu yaşadım ve hala bunun için yaşıyorum. Kişiliğimi North Shore'daki çeteler aracılığıyla oluşturdum. Uyum sağlamanın tek yolu buydu. Yaraladım, öldürdüm, sayılamayacak kadar çok kez neredeyse öldürölüyordum.

Bugün New York'taki bu evde kendim için korkmuyorum. Ama sevdiğim adam için korkuyorsam, bizi kurtların inine sürüklüyor demektir. Gerçekten.

Kurtlar önemsiz bir çete değil. Onların savaşı, eroin ve çalıntı kaçış anlarıyla hayatta kalan Kuzey Kıyısı'nın yoksul nüfusuna kimin daha çok satacağı ve bölge kavgalarından ibaret değildir. Hayır, onlar bir suç örgütü. Rus Bratva. Yetenekli ve tehlikeliler. Yerleşikler ve asla boktan bir şehir evinde saklanıp bizim onlara yaklaşmamızı beklemezler.

Peki Sam neden bunun sonumuz olmayacağını düşünüyor?

Tam merdivenlere ulaştığımızda üst kattan bir ses yankılanıyor. Sam bana dönüyor, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söylüyor. Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde yukarı çıkıyoruz, eski basamaklar ağırlığımızın altında gıcırdayınca yavaşlıyoruz. Üst katın sahanlığında, perdesiz bir pencereden ışık geliyor.

Ev eski, kırık dökük mobilyalar ve burada kimsenin yaşamadığını kanıtlayan toz katmanları var. Özellikle de Kurtlar'ın.

Küçük bir ses tekrar yükseliyor, cılız bir çığlık ve ardından çıtlama. Sam'i bir odaya kadar takip etmeden önce silahımın dolu ve emniyetinin kapalı olduğundan emin oluyorum.

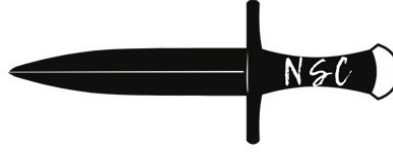
Sahanlıktan gelen ışık, sandalyeye fermuarla bağlanmış birinin vücuduna düşüyor. Elleri kolçaklara, ayak bilekleri bacaklara. Çok ölü bir beden. Baş geriye düşmüş, gözlerinin tam arasında bir kurşun deliği var. Adam çıplak ve kanlar içinde, bıçak yaraları derisini kaplamış. Göğsüne bir kağıt parçası zımbalanmış. Sam çoktan okumaya başlamıştı, ben de kontrol etmek için yanına geldim.

İstersen aramaya devam et, İngiliz
adam. Beni ancak ben karar
verdiğimde bulacaksın.
İşte o zaman benim olanı almaya geleceğim.

Aka, Rose.

OceanofPDF.com

LİK

Aşırı Dozda Aşk - Daniel Di Angelo

Şimdi yeterince yaklaştığımda, ölü adamın içinde takip cihazı olan kolyeyi taktığını görebiliyorum. Faberge yumurtasının kopyası odaya giren küçük ışıktan parlıyor.

"Kim o?" Sam'e sordum.

"Mattia," diye homurdanıyor, sesinde hiçbir şaşkınlık yok.

"Onu burada bulacağımızı biliyor muydun?" Nihayet Volkov kardeşleri burada bulacağımızı hiç düşünmediğini anlıyorum.

"Mesajı aldığımızda Aaron Williams'ın cesedini bulacağımızı düşündüm. New York'ta asla saklanmazlar ve onlara bizden bir mesaj getirmeye çalışan adamı öldürdüklerini düşündüm."

"Ama?"

"Ama sonra Mattia telefonu açmadı..." Parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor. Bir şey onu rahatsız ediyor.

"Yani, burada ölü bulunacağını biliyor muydun? Bizi doğruca Kurtlar'a götürmeyeceğini biliyor muydun? Doğrudan ölüme mi?" İki kez kontrol ettim.

"Malik," diye azarlıyor. "Kardeşleri bulduğum gün benimle gelmeyeceksin. Bu konuda bana inan. Bu not Viktor'dan, biliyorum. Aleksei bize tuzak kuramayacak kadar aptal."

Sabri her geçen dakika azalıyor ve onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu hissediyorum.

"Sorun nedir?"

Cevap veremiyor. Duyduğumuz o ses geri geldi. Kahretsin, bunu tamamen unutmuştum. Bir cesetle yüzleşmek insana bunu yapar.

Sam ve ben ağır mobilyaları iterek etrafa bakıyoruz. Kaynağı ilk o buldu ve hiç mutlu değildi. Bunu ağzından çıkan çok belirgin 'lanet olsun' sesinden anlıyorum.

Büyük odanın karanlık bir köşesinde, bir kız Mattia'nın bağlı olduğu gibi bir sandalyeye bağlanmıştır. Kızın canlı olması dışında. Omuz hizasındaki simsiyah saçları dağınık ve birbirine dolanmış, yüzündeki tere yapışmış. Ağzı ve gözleri bağlı, ama bunun dışında hiç dokunulmamış gibi görünüyor. Kıyafetleri sağlam ve kan izi yok. Ağzındaki tıkaçtan hıçkırarak ağlıyor, sesini duyabiliyoruz. Gözyaşları yanaklarını kaplıyor, dudaklarında sümük ve ter var.

Sam gözbağını çıkarıyor ve geniş kahverengi gözleri bize bakıyor, dehşetten ikimiz ve odanın geri kalanı arasında dans ediyorlar.

Kız ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyor, Sam bıçağını çıkardığında gözlerinden daha fazla yaş geliyor. Amaçsızca fermuarlara karşı savaşır.

"Luna, sen iyisin. Benim, Sam," diyerek onu rahatlatır.

Demek Luna bu. Mattia'nın kötü şöhretli çırağı. Onun sesini duyar duymaz sakinleşiyor. Daha önce sadece telefonda duyduğu İngiliz aksanını tanıyor.

Sam onun bağlarını ve ağzına zorla sokulan bir bezi tutan ipi keser. Öksürüyor ve tıkanıyor, çığlıkları artık odada yüksek sesle duyuluyor. Bu, işkence gören birinin tepkisi.

daha önce hiç kaçırılmamış. Cosa Nostra ile bu kadar yakın çalışan biri için şaşırtıcı.

Sam ona dikkatle yaklaşıyor, nazıkçe ayakta durmasına yardım ediyor ve tozunu alıyor.

"Bir yerin acıyor mu?" diye soruyor usulca. Neden bu kadar önemsiyor?

Başını iki yana sallıyor ve yaklaşmakta olan gözyaşlarını silmek için ön kolunu gözlerine götürüyor.

"Vito'yu istiyorum," diye hıçkırıyor, çaresiz çığlıklarını durduramıyor gibi görünüyor.

Sam derin bir nefes alır, parmak eklemlerini çenesinde gezdirir ve başını sallar. "Evet, öyle sanıyorum. Bir dakika içinde onu arayacağım."

Sandalyeye sırt üstü düşerken yüzü buruşuyor, başı ellerinin arasına düşüyor. "Buna inanamıyorum... o... o öldü." Sesindeki İtalyan aksanını fark ediyorum. Güçlü, sanki orada büyümüş gibi.

"Kimdi o, Luna?"

"Kurtlar," diye haykırıyor. "Başka kim olabilir?!" "Demek istediğim... tam olarak kimdi?"

"Bilmiyorum Samuel. Bizi bu duruma sen soktun. Bilmen gerekirdi!"

"Seni Mattia'nın evinde mi buldular?"

Daha fazla gözyaşı silerek başını sallıyor. "Vito'nun güvenli evlerinden biri. Orayı nasıl bulduklarını bilmiyorum." Aksanı bazı sesli harfleri uzatıyor, paniği İngilizcesini biraz bozuyor.

Sam başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Siktir."

"Vito'yu istiyorum," diye umutsuzca tekrarlıyor.

"Elbette," diye başını sallar Sam. "Onu arayacağım." Bana döndü ve bana verdiği kullan-at telefonu ona uzattım.

O seslenemedi, onu kendime doğru çektim. "Vito Luciano'dan mı bahsediyoruz?" Kontrol ediyorum. Çünkü Luciano'nun sağ kolunu neden aramız gerektiğini anlamıyorum.

Bu durum gibi küçük bir şey için organizasyon. Beni görmezden geliyor, yine de arıyor.

Sam hoparlörü açar açmaz çınlama sesi odada yankılanıyor. Ondan gelen ve anladığımdan emin olmadığım bir gerilim var. Bunun cesetle bir ilgisi olmadığını biliyorum çünkü umursamayacak kadar çok ceset gördü.

"Samuel," Vito'nun sesi odada yüksek, duygusuz. "Vito, ho paura. Vieni a prendermi. È successo qualcosa!" Luna çığlık atıyor.

"Ne oluyor lan?" diye tıslıyor. Arkasından bir takırtı duyuyoruz, sanki aniden kalkmış ve arkasına bir sandalye düşmüş gibi. "Dove sei?"

"O iyi," diye sözlerini keser Sam. "Onu yakaladım."

"Bana onun iyi olduğunu söyleme. Neredesin lan sen?" "Manhattan'dayım."

"Lucky!" diye bağırdığını duyuyoruz telefondan. "Arabayı getir. Hemen."

Sam hiçbir sorun yokmuş gibi, "Mattia öldü," diye devam ediyor. "Şaka yapıyor olsan iyi olur Samuel."

"Volkovlar onu öldürttü. Luna'yı da aldılar ama o iyi."

"Kurtlardan bazılarının kızıma el attığını mı söylüyorsun?"

Sam'in sessizliği üzerine devam eder. "Mattia ve Luna'nın hizmetlerini düzenli olarak kullanmana izin verdim çünkü sana güveniyordum. Şimdi arayıp bilgi işlemcimin öldüğünü, kız arkadaşımın yaralandığını ve benim adıma Kurtlara karşı lanet bir savaş başlattığını söylüyorsun."

"Volkov kardeşler bunun sizinle bir ilgisi olmadığını biliyor."

"O zaman neden benim kızıma ellerini sürdüler?" Vito'nun sesi saf, kontrol edilemez bir ateş. Sahiplenici olduğunu söylemek oldukça hafif kalır.

"Bana konumunuzu gönderin. Yoldayım ve oraya vardığımda açıklama yapsan iyi olur. Çünkü Lucky

ve derini canlı canlı yüzmesine izin vermemek için hiçbir nedenim yok. Luna, Piccolina, sto arrivando."

Telefonu yüzümüze kapattı. "Adamın keyfi yerinde," diye hayıflandım.

"Siktiğimin Viktor'u," diye tükürdü Sam. "Beni sonuna kadar beceriyor."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Samuel," diye mırıldanıyor Luna. "Volkov kardeşler acımasızdır. Aleksei kendi zevki için sana işkence edecek. Viktor seni öldürmeden önce sevdiğin herkesi öldürecek."

Ama bu bir yalan, değil mi? Çünkü sevdiği herkesi öldürmez. Benim sonumu getirebilir ama Rose'a zarar vermez. Hayır, onu tamamen kendine saklayacak.

"Bir kurdun yüzü görebileceğin en son şeydir," diye tekrarlıyor Luna çok iyi öğrenilmiş bir ders gibi onların sloganını. Sanırım Vito'ya bu kadar yakın olduğu için bunu biliyor olmalı.

Sam sakince, "Ama yine de hayattasın," diye cevap verir. "Arabada bir ilk yardım çantam var. Hadi gidelim."

Vito Luciano, kıymetli Piccolina'sını alırken hızlıdır. Tamamen karartılmış bir şehir arabasıyla gelir, arabadan indiğinde uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın onu yakından takip etmektedir. Rachel, Luna'nın fenalaşmaması için ona küp şeker veriyor ve su içmeye teşvik ediyor. Hepimiz ördek gibi kaldırımda bekliyoruz.

Vito konuşurken kadın bir adım geride bekliyor, elleri arkasında ve bakışları Rachel'ın üzerinde. Luna boğuluyormuş da sonunda bir cankurtaran salı bulmuş gibi Vito'ya sarılıyor. Başının üstünü öpüyor ve onu kollarının korumasıyla sarıyor. "Arabaya git," diyor ona usulca. Kız ikinci kez söylenmesini beklemiyor, bir sonraki saniyede gözden kayboluyor.

"Ailemin başını belaya sokmasını beklediğim son kişinin sen olduğunu söylemeliyim," diyor Vito sakince Sam'e.

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Volkov kardeşler bana kızgın. Hiçbirinize zarar vermeyeceklerine dair size söz verebilirim." Sesi de aynı şekilde durgun. İki güçlü adamın karşılıklı konuşmalarını izlemek büyüleyici.

"Mattia bir istisna mıydı o zaman?"

"Bir rnek," diye düzeltiyor Sam. "Eğer bir savaş isteseydi Luna'yı öldürürdü. O iyi." İçimden bir ses erkek arkadaşımın kendini rahatlatmak için onun iyi olduğunu tekrarlamaktan vazgeçemeyeceğini söylüyor.

"Hangisi senin sevgilin Samuel?" Vito asla sahip olmayı umamayacağım bir soğukkanlılıkla soruyor.

"Yani hangisini öldüreceğini biliyorsun?" diye cevap veriyor erkek arkadaşım, sakın ve rahatsız olmamış gibi davranarak.

Vito cevap verme zahmetine girmiyor. "Kurtlarla aranı düzelt. Eğer bunlardan biri bir daha aileme dokunursa, o gider," diyor işaret parmağıyla beni göstererek. "Ve benim evlerimden birinde bana para kazandırmaya gidiyor." Rachel bunu duyunca geri çekiliyor. "Anlaşıldı mı?"

Bu fikirden pek hoşlanmadığım için elimi yavaşça kotumun arkasına kaydırıyorum ve silahımın kabzasını tutuyorum. Vito'nun arkasındaki kadın bana bakmıyor bile ama eli çoktan takım elbisesinin ceketinin altına girmiş, sanki altıncı hissi varmış gibi bana kendi oyuncağını gösteriyor. Bir saniye sonra bana dönüyor ve ürpertici bir gülümseme sunuyor.

Sam, "Siz onlardan bir daha haber alamadan kardeşler ölmüş olacak," diye söz veriyor.

"Ya da sen öyle diyorsun. Beni duydunuz. Bir dahaki sefere uyarı olmayacak."

Arkasını döndü. Kadın hepimize tek tek bakıyor, koyu yeşil bakışlarında kaos vaat ediyor. Arkasını dönüp gitmeden önce Rachel'a göz kırıyor.

"Kimdi o lanet kız?" Arabalarının gidişini izlerken omuzlarımın rahatladığını hissederek ofluyorum.

"O Lucky'ydi. Vito'nun kişisel infazcısı."

"Biraz seksi," diye mırıldanıyorum daha çok kendi kendime. "Aman Tanrım, heteroseksüel mi oluyorum?"

"yle olmanızın bir önemi yok," diye kıkırdıyor Sam. "O yüzde yüz bir kadın takımı."

"Ah, lezbiyen havası aldım," diye başımı salladım.

"Sen... Sen az önce lezbiyen mi dedin?" diye tersliyor Rachel.

Yüzümü buruşturarak dudaklarımı çimdikliyorum. "Özür dilerim. Bu yersiz oldu. Bazen bazı lezbiyen arkadaşlarım ve ben şaka olsun diye boktan terimler kullanıyoruz. Sırf ibne olduğumuz için."

"Ben senin arkadaşın değilim," diye tükürüyor. "Kişisel deneyimlerimin ne olduğunu bilmiyorsun ve queer olmak sana benimle aşağılayıcı terimler kullanma hakkı vermiyor. O yüzden lezbo kelimesini lügatından çıkar. Dünkü gibi," diye tersliyor.

Başımı salladım ve bir kez daha özür diledim. Rahatlıyor ve başını sallıyor. "Bir dahaki sefere dikkatli ol lütfen. Eşcinsel olmak herkes için farklı bir deneyimdir. Ben seninkini bilmiyorum, sen de benimkini bilmiyorsun."

Elini tutuyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Harikasın, bunu biliyor musun? Gerçekten öylesin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Gözlerini deviriyor ve beni şakacı bir şekilde itiyor. "Kes şunu, olur mu?"

Bir adım geri çekiliyorum ama elini bırakmıyorum.

"Her neyse, her lezbiyen eli silahlı soğuk bir sürtük değildir," diye şakacı bir şekilde beni azarlıyor. "Bu kadar sinir bozucu olma."

"Rose ve onun arasında, beni kandırabilirdi," diye takılıyorum ona.

Benden uzaklaşmaya çalışmasına rağmen onu belinden tutup kendime çekiyorum, bir elimle yanaklarını kavriyorum ve dudakları büzülene kadar bastırıyorum. "Şu somurtmaya bak. Sadece şaka yapıyorum bebeğim. Yumuşak kalpli ve hiçbir silah kullanmayı bilmeyen en sevdiğim lezbiyeni asla unutamam."

Onu bırakıp Sam'e dönüyorum. "Vito Luciano'nun kişisel bir infazcısı varsa neden seni işe alıyor?"

"Neden, çünkü kimse benim kadar iyi değil tabii ki. Hadi gidelim."

Maryland'e dönüş yolculuğu sırasında ben önde oturuyordum. Rachel arkadaki orta koltukta oturuyor, telefonu her dakika tekrar tekrar titriyor. Sam çok sessiz, muhtemelen Aleksei ve Viktor'u bulduğunda onları nasıl öldüreceğini düşünüyor.

"Luciano'larla başın belada mı şimdi?" Adamım istediği kadar sessiz olabilir, ama bunun beni kaçınmak istediği konulara dalmaktan alıkoymayacağını biliyor.

"Sorun değil," diyerek beni başından savıyor. Parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor, ben de bir elimi boynunun arkasına koyup gerginliğe hafifçe masaj yapıyorum.

Rachel'ın telefonu tekrar titrer ve arayan kişiyi hemen reddeder.

"Vito oldukça kızgın görünüyor," diye ısrar ediyorum. "Eminim biri hayatımı tehlikeye atsaydı sen de öyle olurdun."

Buzz, buzz. Rachel'ın aldığı n'inci çağrının sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum ve Sam'e odaklanıyorum.

"Yani Aleksei değil de Viktor olduğuna emin misin? Sana açık bir uyarı gönderdi Sam. Bunu ciddiye almalısın." Rahatsız edici sese değil, ona odaklanıyorum.

Buzz, buzz.

"Aç şu lanet telefonu Rachel!" diye çıkışıyor erkek arkadaşım sonunda. Yola geri dönmeden önce bir anlığına ona dönüyor.

"Ben Conor," diye mırıldanıyor, sesinde korku var ve sesli harfler titriyor.

"Sadece şimdi mi arıyor?" Ona şüpheyile sordum. "Bütün gece gelmedin ve ertesi gün endişelenmeye mi başladı?"

"Şimdiye kadar eve dönmemiş olmalı. Bilmiyorum," diye tereddüt ediyor.

Sam hayal kırıklığını açıkça belli eden bir şekilde, "O halde hâlâ gitmekten çok korkuyorsun," der. Onun güçlü olacağına dair umutları vardı. "Ben sana gücünü nasıl bulacağını göstereyim, sen de o tacizci kocan seni yola getirmek için ıslık çaldığında gücünü geri gömdüğünden emin ol."

"Nişanlım," diye hırslıyor
karşılığında. "Tacizci mi?"
Sözünü kestim.

"Sorun değil." Beni ve konuyu kapatmak için elini salladı. "Eve dönmem gerekiyor."

"Hâlâ anlamadığım bir şey var." Sam bunun peşini bırakmıyor. "Rose onu hâlâ nasıl öldürmedi? Pek çok kusuru var ama sevdiklerini her zaman koruyacaktır."

Sessiz olma sırası Rachel'da. Ama ben susmuyorum çünkü bir şeyler tıkırdıyor. Sonunda bir yapbozun parçalarını bir araya getiriyorum.

"Ona yalan söyledin," diye gözlemliyorum herkesten çok kendimi. Sonra daha yüksek sesle konuşuyorum. "Rose vücudunda çürükler gördü ve sen de ona bunların Sam ve benden kaynaklandığını söyledin. Onu korumak için ona yalan söyledin."

"Onu korumak için değil," diye tıslıyor bana. "Onu korumak için, seni aptal."

Sam bir kahkaha atıyor. "Süslü Stoneview çocuğunun ona zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Ondan çok daha kötülerini yaşadı."

"Rose'un bunu öğrenirse Conor'a gerçekten zarar verebileceğinden hiç şüphem yok. Ama onu asla bu şekilde riske atmam. Ve bilse bile, onu bulur ve sonra... ne? Onu öldürür mü? Başını yine belaya mı sokacak? Bunu yeterince yaşadı. Hayır. Bilemez. Bu aptalca konuşmadan bıktım artık. Beni eve geri götür," diyor, sanki üzerimizde bir otoritesi varmış gibi.

"Şimdi de kendini savunuyorsun," diye karşılık veriyor Sam. "Zavallı."

"Kapa çeneni!" diye öfkeleniyor. "Kapa çeneni!" Elinin topuğuyla adamın koltuğunun arkasına sertçe vuruyor.

Sam'in dudaklarına yayılan sırıtışı izliyorum. Neden onun içindeki dövüşçüyü ortaya çıkarmaktan zevk alıyor?

"Senin fikirlerini önemsemişimi mi sanıyorsun?" diye tükürüyor. "Ne, erkek arkadaşını bağlayıp başka bir kızı becermeye zorlayan adamdan mı? Onu işaretleyen ve morartan adamdan mı? Conor'dan daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?!"

Bunu t  yler   rpertici bir sessizlik izler, sadece Rachel'ın nefesini tutmaya   alışmasıyla kesilir.

  n  mdeki g  neşliği indiriyorum ve aynada boynumu kontrol ediyorum. D  n Sam'in beni boğması sonucu oluşan morlukları tamamen unutmuşum. Parmaklarımı tenimde gezdirip izlerin tadını   ıkarıyorum.

Rachel anlamıyor. O    r  kler isteniyor, talep ediliyor. Onunkiler asla olmadı. Sam'in boynumdaki g   l   ellerini d  ş  n  nce karnım zevkle d  n  yor ve boxerımın i  inde bir yarı hızla şişiyor.

"İstediğin kadar aptal gibi davranabilirsin, şöyle olmadiğını biliyorum," diyor Sam sonunda, onun hakaretleri karşısında sakinleşmek i  in zaman bulduğunda. "Lik ve benim bir anlaşmamız var. Senin dayak yemeyi kabul ettiğini hatırlamıyorum. Aradaki fark bu."

"I-"

"Hi  bir şey bilmiyorsun ama sana   ğretmeye hazırım." Bakışları dikiz aynasından onunkilere kilitleniyor. "Aradaki fark, Rachel. Bunu sana   ğretebilirim."

"Bana bir şey   ğretmene ihtiyacım yok," diye homurdanıyor.

"Sikimi   ıkar, Malik."

Kalbim yerinden   ıkacak gibi oldu, kelimeleri doğru duyduğumdan bile emin değildim.

"şimdi mi?" T  rp  l  yorum, şehvet zaten v  cudumda serbest  e akıyor.

"Beni duydun."

"Sakın buna c  ret etme," diye homurdanıyor arka koltuktan. Telefonu yine titriyor, başka bir arama.

"Ne yapacaksın Rachel? Conor'dan yardım mı isteyeceksin?" Sam alay ediyor.

C  mlesini bitirmesini bile beklemeden kotunu indirip koca sikini   ıkarıyorum. Zaten sertti    nk   bir duruma h  kmetmek onun en b  y  k afrodisyakı. Elimde ağır, yumruğumda kalın.

Onu okşamaya başlıyorum ve o da bana vuruyor, g  zleri yolda, y  z   tamamen ciddi. "Ağız."

Sam çok konuşan biri değil ama bazen birkaç kelime yeterli olabiliyor. Kendimi alçaltırken onu sıkıca kavıyorum. Başını bir, iki kez yalıyorum, nefes alışının rahatlamasını ve kalbinin hızlanmasını dinliyorum. Dilimle dibine kadar gidip tüm uzunluğu yavaşça yalıyorum.

"Kahretsin," diye iç geçirir Sam. Koltuğunda biraz daha alçalarak ve direksiyonu daha sıkı kavrayarak hafifçe kendini yeniden ayarlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve gülümsüyorum. Tadı çok lezzetliydi. Çenemi iyice gererek, gülünç boyuna alışmış bir şekilde, dudaklarımı onun etrafında sıkı tutarak ve dilimi artık çelik gibi sertleşmiş aletine dayayarak yavaşça içine alıyorum.

Ben aşağı yukarı inip çıkarken karnı geriliyor. Boynumu eğiyorum, başımı sallıyorum ve hepsini içine aldığından emin oluyorum. Hafifçe yukarı çıkıyorum, gitmesine izin veriyorum ve elimi ıslak horozuna doğru sürüyorum. Avucuma tükürerek daha fazlasını ekliyorum. Sonra onu tekrar içeri alıyorum ve ıslak elimle taşaklarını tutuyorum. Yukarı çıktığımda, tabanı serbest bırakıyorum, elimi oraya koyuyorum ve onu sıkıca tutuyorum. Geri indiğimde, elimi uzaklaştırdığımdan ve onu yutana kadar boğazımın arkasına ittiğimden emin oluyorum.

Yüksek sesle homurdanıyor, zevk vücudunda dalgalanıyor ve bir elini başımın arkasına koyuyor. Saçlarımı sıkıca kavırıyor ve beni aşağı itiyor.

Boğuk bir sesle "Daha derine," diye emrediyor. Etrafında boğuluyorum, her yere tükürük saçıyorum. Öğürme refleksim devreye giriyor ve beni bırakmak yerine daha sert itiyor.

Boyunun etrafında bir şikayet inliyorum ve o da kavramasını sıkılaştırıyor. "Daha fazla."

Sınırımı aştığımı hissettiğimde, gözyaşlarım yüzümden akarken ve nefes alamamak kalbimi panik moduna soktuğunda, daha fazla itiyor. Ellerim yukarı kalkıyor, biri kalçasında, biri koltuğunda ve geri itmeye çalışıyorum.

"Eller," diye homurdanıyor.

Eğitimi içimde o kadar derinlere işlemiş ki, bedenimin harekete geçmesi için gereken tek şey bu. Ellerim

arkasında hareket ediyor

Sırtım ve sağ elimle sol bileğimi kavrıyorum, tüm dengemi ve başımın hareketi üzerindeki kontrolümü kaybediyorum.

"Aferin oğlum," diye sırtıyor.

Ağzımı daha fazla kullanıyor, bir eli direksiyonda, diğeri saçlarımda. Arabanın içinde yankılanan sesler yüksek ve müstehcen, beni aşığılıyor ve aynı zamanda azdırıyor.

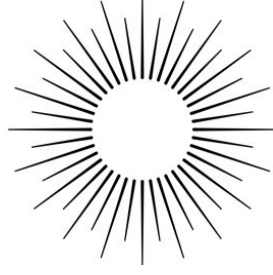
"Rachel?" diye mırıldanıyor.

"Ne?" Cevabı net, kesik kesik olsa da, sesi alçak bir törpü, beklemediğim bir arzu dolu. Bunun onu çaresizce tahrik ettiğini anlamak için onu görmeme gerek yok.

Sam tartışmaya yer bırakmayan bir kesinlikte, "Kendine dokun, aşkım," diye emrediyor.

OceanofPDF.com

RACHEL

Often - The Weeknd

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, başım dönene kadar beynimin her köşesine çarpıyor.

Kendine dokun, aşkım.

Bana bakmıyor ve ben de ses çıkarmıyorum ama o biliyor. Lik'in onu boğuşunu izlerken ne kadar ıslandığımı biliyor. Onun üzerinde uyguladığı kontrole tanık olmaktan. Korkuyorum. Çünkü beni tahrik edenin erkeklerin kendileri olmadığını biliyorum.

Bu güç.

Sam'e boyun eğme ihtiyacını anlıyorum. Onunla ilgili size seçenek bırakmayan bir şey var. Sizi onun önünde eğilmeye, ayaklarına kapanmaya ve merhamet dilemeye zorlayan, bir yandan da size merhamet etmeyeceğini umduğunuz bir şey.

Ama otorite? Kontrol, birini tüm özgür iradesinden vazgeçmeye ve size tamamen sahip olmaya ikna etme gücü. Bu heyecan verici.

Elimi hareket ettirdiğimi fark edene kadar elim kotumun yarısına kadar inmişti. Lik'in Sam'in üzerine çöküşünün, onu tamamen içine alışının ve erkek arkadaşını memnun etmek için her şeyini verişinin sesi klitorisime elektrik veriyor. Sanki tüm vücudum Lik'in

Lik'in sallanan kafasının ritmi. Sam'in aletinin etrafında inliyor ve elimi iç çamaşırimın altına sokmam için gereken tek şey bu.

Artık düşünmüyorum, sadece en içgüdüsel ihtiyacımı takip ediyorum. Bir parmağımı girişime getiriyorum ve ıslaklığı klitorisime kadar yayıyorum. İşaret parmağımın pedini klitorisime bastırırken uzun bir iç çekiş beni terk ediyor. Sürtünmeye başlıyorum, sevdiğim şekilde yapıyorum, sertçe bastırıyorum ve ihtiyaçlarımı karşılamak için ritmi değiştiriyorum. Lik boğuluyor ve benden bir inilti kaçıyor.

"Birlikte geleceğiz aşkım," diye homurdanıyor Sam zevkle. "Lik bayılmadan önce acele etsek iyi olur."

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum. Klitorisim o kadar şişmiş ve ıslak ki parmağım kayıyor. Daha büyük bir yüzeyi kaplamak için iki tane getiriyorum, sertçe ovuyorum ve bastırıyorum, kendime istediğim kadar zevk verdiğimden emin oluyorum.

Şu anda, neyi sevdiğimi anlayacak birine ihtiyacım yok. Yanlış ritmi, yanlış basıncı seçecek, beni yaklaştıracak ve yanlışlıkla doğru noktayı kaybedecek kimseye ihtiyacım yok. Hayır, tam olarak ne yapacağımı biliyorum ve kendimle dalga geçmiyorum. Yaklaştığımı hissettiğimde fiske vurarak ve hatta tokatlayarak devam ediyorum. Sam'in sert nefesi beni sınıra getiriyor ve inlemelerim kısıyor, keskinleşiyor.

"Siktir," dedim kontrolsüzce.

"Kocanın sana böyle bir zevk verebileceğini sanmıyorum Rachel."

"Nişanlım," diye bağıriyorum boşalırken.

Dudaklarımdan anlamsız bir kelime daha geçiyor. Her neyse. Sam otoyolda saatte yetmiş mil hızla giderken ve erkek arkadaşı sikiyle boğuşurken, arabanın arkasında bacaklarımı açmış, ellerim kot pantolonumda yüksek sesle inliyorum.

Sam'den gelen yüksek sesli bir homurtuyu Lik'ten gelen uzun bir inilti takip ediyor ve ben de işlerinin bittiğini anlıyorum.

Sam ona nefes nefese, "Yut," diyor ve Lik'in hiç

düşünmeden itaat ettiğini biliyorum.

Lik koltuğunda doğruluyor ve nefesini tutarken koltuğuna gömülüyor. Gözlerim dikiz aynasından Sam'inkilere kilitleniyor ve o da bana gülümsüyor. Sanki verdiğimiz gizli bir savaşı kazanmış gibiydi.

Hafifçe hareket ediyorum, yüzünü kaybediyorum ve onun yerine aynada kendimi yakalıyorum. Yanaklarım kızarmış, başımı koltuk başlığına sürttüğüm için saçlarım biraz dağılmış. Ve gözlerim sonsuz bir memnuniyetle parlıyor.

"O kadar da lezbiyen değilmiş," diyor Lik sonunda ve arkasını dönüp bana göz kırpmıyor.

Bu Sam'in kıkırdamasına neden oluyor, sonra benimle o ciddiyetle konuşuyor, çok fazla söylemediğinden emin olmak için kelimelerini sayıyor. "Gördün mü? İkinizi de zorlamama gerek yoktu. İkiniz de bunu çok istediniz. Tek yapmam gereken sormaktı. İşte fark bu."

Bu kadar haklı olduğu için ondan nefret ediyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve yere bakıyorum. Kalbim üç kat düşüyor, Conor'ın tekrar aramasından daha kötü. Suçluluk iliklerime kadar işliyor, ihanet korkusu damarlarımda dolaşüyor ve pişmanlık mideme yerleşiyor.

"Bu Rose," diyorum yüksek sesle. Yolumuza çıkan belayı ilan ediyorum.

Ne yaptım ben?

Tanrım, ben ne yaptım?

"Al," diye cevap verir Sam. "Ve endişelenme. Ben yanımdayım."

Beni ancak bu kadar rahatlatılabilir. Belli ki hastalıklı kıskançlığı kendini gösterdiğinde Rose'un gazabıyla hiç yüzleşmemiş. Şu anda bize ulaşamıyor olabilir ama hâlâ canımızı yakabilir. Hepimize.

GÜL

Bir Savaş Başlat - Klergy, Valerie Broussard

Soğuk çarşaflar rahatlatıcı bir his verirdi. Birlikte uyuduğum kişinin daha fazla kalmaya davet edilmediğini bildiğini bilerek uyanmak huzur vericiydi.

Bu sabah Sam'in eski soğuk yatağı kalbimi dondurdu. Ve her zaman olduğu gibi, en doğal haliymiş gibi taşa dönüşmesine izin verdiğim için çok mutluyum.

Ama kendimi korumaya ve herkesin inanmayı sevdiği umursamaz bir kalp kırıcıymışım gibi davranmaya çalışmama rağmen midem acıyla burkuluyor.

Telefonuma onuncu kez bakıyorum. Hiçbir şey yok.

Ne oluyor lan?

"Rose için buzlu latte?" diye bağılıyor barista odanın öbür ucundan. Tezgâha doğru yürüyorum, amım bana Lik'in aletinin beklediğimden çok daha büyük olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, fincanı kapıyorum, gözlerim ekranıma takılı kalıyor.

Uyandığımda, yorgunluğun verdiği uyuşuklukla birlikte vücudumda hâlâ zevk dolaşıyordu. Dün Rachel beni olabilecek en tatlı şekilde istismar etmişti. Bana kendimi hiç olmadığı kadar tamamlanmış ve sevilmiş hissettirdi. Lik bana

ve Sam... sanki hepimiz onun kuklalarıymışız gibi tüm olayı yönetti, iplerimizi çekti ve hepimizin en karanlık arzularımızı yerine getirmemizi sağladı.

Ve yine de tamamen ve yapayalnız uyandım. Olan onca şeyden sonra, hepsi öylece gittiler.

Sırtımdan aşağı terli bir ürperti şeklinde bir tedirginlik akıyor.

Kimse seni sevmiyor.

Boynumu geriyorum, kötü düşüncelerden kurtulmak için başımı döndürüyorum. Çocukken başımı döndürdüğümde düşüncelerin kulaklarımdan dışarı çıkacağını hayal ederdim.

Yapsalar bile, her zaman geri dönmenin bir yolunu bulurlardı.

Ailen seni istemediyse kim isteyecek?

Buz gibi içkim dilimde hissettiğim acıyı yatıştırıyor. Dilimin gerçek boyutunun iki katı olduğu izlenimine kapılıyorum. Rachel derin kesmemiştii ama ağzımda hâlâ kanın ve Lik'in dölünün tadı var.

Hayatımda hiç bu kadar zorlandım mı diye düşünüp duruyorum. Geldiğimi sanmıyorum. İhtiyacım olduğunu hiç fark etmediğim ve asla kurtulamayacağımı düşündüğüm ahlaksızlık seviyelerine ulaştık.

Peki neden hepsi gitti?

Bunu hisseden bir tek ben miyim? Aramızdaki elektrikli aşkı? Yüzeysel şehvetten daha derin bir şey. Lik ve Sam giderse Rachel kalır diye düşünmüştüm. O hep kalır.

Ama şimdi nişanlı. Lik ve Sam de diğer önemli kişiler.

Ben bunların neresindeyim?

Hiçbir yere. Her zamanki gibi.

Hayır. Bir. İstiyor. Seni.

İyi bir seks gecesinde fazlası için değil.

Neden hiçbiri beni aramıyor?

"Sen terk edilme sorunları olan tipik bir kızıdan başka bir şey değilsin. Sam'in sözleri kafamın içinde yüksek sesle cınlıyor, beni boynumu tekrar döndürmeye, germeye ve düşüncelerin kaybolmasını ummaya zorluyor

kulaklarımdan girip havaya karıştı. Bunlar çok geçerli kelimelerdi. Onları bana tükürdüğünde kendimi zar zor toparlayabildim.

Bakers'ın kafesinin cam kenarına oturdum. En iyi arkadaşım Luke'un babası zincirin sahibi ve yakında arkadaşım CEO olacak. Ne kadar çılgınca. Ben yokken herkes kendi hayatına devam ediyordu. Ve beni gerçekten isteyen sadece bir kişi var.

İçkimden bir yudum daha alıp telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey.

Siktir et, onu arayacağım.

Sam'e benden bir telefon alma zevkini tattırmayacağım. Ama Rachel benim boktan ruh halimi ve güvensizliğimi hak etmiyor. Nasıl olduğunu kontrol etmek için aramak nedir ki?

Sonsuza kadar çalacak gibi görünüyor ve sonunda sesi kulaklarıma ulaştığında, alçak ve hırıltılı. Onun için alışılmadık.

"Hey," diyor basitçe.

"Sunshine, seni görmek istiyorum." "Bugün gelemem. Meşgulüm."

Reddedilme acıtıyor ve Conor McGill'e duyduğum kıskançlık mideme yayılıyor. Bu adamla nasıl nişanlı kalabiliyor?

Sevdiğim kadın söz konusu olduğunda reddedilmenin getirdiği sorun, bunun benim kötü tarafımı ortaya çıkarmasıdır. Acı, sahiplenici, çirkin. Ama esas olarak? Kontrol edilemez.

"Neredesin?" Isırıyorum.

"Rose," diye homurdanıyor. "Meşgulüm. Yarın görüşelim."

"Elinde bir harita ve fener ışığıyla klitorisini bulamayan bir adamla sahte bir düğün için pasta seçmekle mi meşgulsün?"

"Bunun Conor'la bir ilgisi yok. Yapmam gereken işler var ve-"

"Mükemmel küçük ev kadını," diye alay ediyorum onunla. "Bana yerini gönder."

"Beni duymuyorsun."

Telefonun mikrofonundan bir şey cızırdıyor. Rachel duyulamayacak bir şeylerden yakınıyor ve ben zihinsel olarak Conor'ı telefonda mahvetmeye hazırlanıyorum.

"O bizimle," Lik'in tatlı bal sesi kulaklarımı ve kalbimi işgal ediyor. Ritim iki katına çıkıyor, bir davulcu bir rock konserinin giriş şarkısına hazırlanıyor.

Nefesimi tuttum, düşüncelerimi topladım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Tamam, bu sabah hep birlikte bir yere gittiler.

"Bu sabah kardeşleri öldürmek için New York'a küçük bir geziye çıktık," diye açıklıyor düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

"Ne-"

"Merak etmeyin, onları bulmak hâlâ imkânsız ve hâlâ hayattalar. Sadece birbirimize orgazm yaşatarak gerilimi azaltabileceğimizi düşündük."

Kanım kaynıyor, kulaklarım gerçek olarak kabul etmeyi reddettiğim sözler yüzünden çınlıyor.

"Aslında... bu bir yalan. Gelemeyen tek kişi benim. Belki sen bu konuda yardımcı olabilirsin prenses."

"Telefonu Rachel'a ver," diye tıslayarak sandalyemde doğruluyorum. Bacaklarım zıplamaya başlıyor, elim tuttuğum bardağı içkim taşana kadar sıkıyor.

Sam'in sesi "Hepimiz seni duyabiliyoruz," diye çınlıyor.

"Rose." Rachel'ın üzgün sesi beni daha da sinirlendiriyor. "Açıklayabilirim."

Dudaklarımdan geçen en alaycı kahkahayı atıyorum. Kat kat korumalar kalbimin etrafını sarıyor, bedenimi üşütüyor ve damarlarımı donduruyor.

"Herhangi bir açıklama istemiyorum. Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz. Sam'in benden intikam almak için seni kullanmasına izin mi vermek istiyorsun? Bu senin kendi kararın."

Sam'in alaycı gülüşü tüylerimi diken diken ediyor. Benden daha zeki olduğunu düşündüğünde ona kızıyorum.

"Neden hâlâ kavga ediyorsun Rose?" diye soruyor bana. "Dün neler olabileceğinin harika bir örneği idi. Bizim olabileceğimizin. Hepimizin. Sana sahip olmamıza izin ver. Seninle nasıl oynarsak oynayalım."

istiyorum. Sadece vücudunuza sahip olmayacağız. Kalbinize de sahip olacağız. Zihninize, her düşüncenize. Ruhuna. Ve karşılığında, yaşamana izin vereceğim. Bak ne diyeceğim. Volkov kardeşlerle olan anlaşmamı bile iptal edeceğim. Aleksei yakalanacak kadar aptal olabilir. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Viktor en akıllısı ve onu asla yakalayamayabilirim. Ne de olsa seni iki yıl boyunca kendine saklamayı başaran oydu."

Konuşmanın tamamı manipülatif gibi görünse de, "Sözleşmeyi feshedeceğim Rose," diye tekrarladığında tonu gerçekçi bir hal alıyor.

Sessizliğimden nefret ettiğini biliyorum çünkü bu ona umut veriyor.

Bu yüzden elimden geldiğince uzatıyorum.

"Paylaştığımız nefreti unut. Her zaman arzuladığın ilgiye kavuşacaksın. Üç kişinin senin için her şeyini vereceğinden emin olacaksın. Kraliçemiz olacaksın."

Bu kez cevabım anında oldu, sözleri çok derin bir hayal kırıklığı yarattı.

"Ben kraliçe değilim." Toparlayabildiğim tüm tiksintiyi bir araya getiren tıslayan bir fısıltı. "Kraliçe gibi sıkıcı bir şey olmak için kendi başıma yeterince şey yaşamadığımı mı düşünüyorsun? Bir kraliçe gibi uysal bir şey olmak istemeyecek kadar çok insanın saplantısıydım. Bu kadar sıkıcı olamayacak kadar güçlüyüm."

"Gururun senin çöküşün olacak." Bu sözleri ondan o kadar çok duydum ki, artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlar.

"Ben yüce hükümdarım, Sam. Hepinizin sahibiyim. Kendime tamamen sahibim. Hiç kimse beni alaşağı edemez. Ne korkuyla, ne acıyla, ne de sevgiyle. Ben kralım. Hayatımın kralıyım, bedenimin kralıyım, kalbimin kralıyım. Ve bunu her birinize söylüyorum: Benimle oyun oynamak istemezsiniz çünkü ben her zaman. Sikerim. Kazanırım." Son sözlerim dişlerimi sıkarak, kontrol edemediğim öfkeli bir ses tonuna dönüşerek geliyor.

Gözlerimin arkasında oluşan basıncı, kalbimdeki bıçaklanma hissini ve kemiklerimi ezen dayanılmaz acıyı anlamaya çalışarak umutsuzca telefonu yüzlerine

kapatıyorum.

Telefonu masaya bırakıyorum ve içkimi bırakıp dökülmesine izin veriyorum. Ellerimi dizlerimin hemen üstünden uyluklarıma doluyorum. Sıkıca sıkıp kan akışını kesiyorum. Sonra bırakıyorum. Bunu birkaç kez yapıyorum, kanımın yeniden serbestçe akmasına izin verdiğim her seferinde bir rahatlama hissediyorum. Sonra liste devreye giriyor.

Salvator Mundi, Interchange, The Card Players, Nafea Faa Ipoipo, Number 17A...

Güçlü bir varlığın masama oturduğu anı gerçekten fark etmiyorum. Kendi çaresizliğime odaklanmış, bencil ve etrafımdakileri umursamaz bir haldeyim.

"Neden bu kadar perişan görünüyorsun Rosalind?"

Beni kendi başa çıkma mekanizmamdan çıkaran onun sesi. Kalbim neredeyse bir sonraki nefesimi alamadan pes ediyor. Pürüzsüz ve zarif bir şekilde oluşturulmuş sesli harfleri tanımamış olsaydım bile, ki tanıdım, tam adımı kullanmasından şüphe duymazdım. Bu gezegende tam adımı kullanan tek kişi.

Başımı kaldırıp gözlerimi neredeyse iki yıl boyunca beni dünyadan uzak tutan adama dikiyorum. Umutsuzca biraz hava yutmaya çalışırken, tam bir şok içinde onu izliyorum. Korku, hayranlık ve büyük bir saygıyla karışık.

"Viktor." Adını zar zor fısıldayabiliyorum, sanki beni öldürebilecek bir lanet gibi.

"Eve dönme vakti geldi," diyor bana. "Yeterince bekledim."

Cevap veremiyorum. Konuşursam ya da ses çıkarırsam kaybolacak diye korkuyorum... buharlaşacak.

Ve ben bunu istemiyorum.

Onu bu kadar özledikten sonra olmaz.

Devam edecek...

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Partnerime ne zaman 'uyum sağlayamıyorum' ve bu dünya benim için yaratılmadı diye ağlasam bana şöyle der: 'Uyum sağlayamamak bir hediyedir. Uyum sağlamak istemiyorsun, inan bana.

Ve bu kitabı yazdıktan sonra belki de bunun doğru olduğunu fark ettim. Buna uymak istemiyorum.

Bu kitabı yazmak çok zordu. İyileşme, kırılma, kendimi tekrar bir araya getirme ve tekrarlamamanın bir karışımıydı. İnsanların ne beklediği, ne okumak istedikleri ve benim ne yazmam gerektiği arasında kaldım. Ben ikincisini seçtim.

Bu yüzden, beni parçalayan ve uyum sağlamamaya iten şeyleri yazmaya devam edeceğim. Bu, birlikte çıktığımız yolculuğun sadece başlangıcı, umarım hazırsınızdır.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Bu kitabı elinde tutan kişiye, teşekkür ederim. Bu karakterlerin anlatmak zorunda olduğu hikâyeyi okuduğunuz ve bu kitabı seçtiğiniz için. Bana hayallerimin peşinden gitme ve anlatmayı sevdiğim hikâyeleri anlatmaya devam etme şansı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Giving In'den bu yana benimle birlikte olan tüm okurlara. Bana duyduğunuz güven için sonsuza dek minnettarım ve umarım kitaplarımda her zaman bir kaçış yolu bulursunuz.

Maman et Papa, sürekli desteğiniz ve bazen kelimenin tam anlamıyla beni devam etmeye zorladığınız için teşekkür ederim.

Her düştüğümde beni toparlayan ve her zor anımda yanımda olan ortağıma teşekkür ederim. Bunların hiçbirisi sensiz mümkün olmazdı. Güneşin dinlenebileceğini ve ayın kontrolü ele alacağını bilmemin sebebi sensin.

Lauren, sana yaşattığım her şeye rağmen benimle kaldığın için teşekkür ederim. Fransız tuhaflığımı İngilizceye, İngilizliğimi Amerikalılığa çevirdiğin için teşekkür ederim. Tartışmalar için ve artık yapamayacak kadar yorgun olduğumu düşündüğümde hikâyelerimi daha iyi hale getirmem için beni zorladığın için teşekkür ederim. Yardımlarınız ve dostluğumuz için minnettarım.

Ona attığım her şeyi okumaya ve beni cesaretlendirmeye her zaman istekli olan sadık beta okuyucum Kat'e teşekkür ederim.

Her şeyi atlattım. Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım.

Leah ve Amy'ye kitaplarım hakkında hiçbir şey bilmeden beta okuma yaptıkları için teşekkür ederim... Bu cesaret ister ve çok yardımcı oldular.

Hastalığınla mücadele ettiğin ve bu kitapta bana bu kadar yardımcı olduğun için teşekkür ederim Angie. Yarattığın büyük farka hâlâ inanamıyorum!

Muhteşem kapak ve grafikler için teşekkürler Rosa Lee. Çok yeteneklisin!

Muhteşem asistanım Nikki'ye her şey için teşekkür ederim. Çok fazla ilgiye ve bebek bakıcılığına ihtiyacım olduğunu biliyorum, ama ben bir yazarım! Ne yapabilirim ki...

Kendi çizgisini istediği için, küçük kız kardeşime teşekkür ederim...alıntı yapıyorum...'her gün benimle uğraştığı ve bana kıyafetlerini ödünç verdiği' için.

Ve tekrar, bu kitabı alan her bir okuyucuya teşekkür ederim. Siz olmasaydınız hayatım aynı olmazdı.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Lola King, anti kahramanlara "sonsuz dek mutlu" aşklar yaşatmayı seven karanlık, buharlı bir romantizm yazarıdır. Kusurlu ve derinden kırılmış karakterler yazıyor ve hikayelerinin bazılarını queer aşk üzerine odaklıyor. Kitapları bazen sevimli, bazen öfkeli, ama her zaman seksi! Lola Londra'da yaşıyor ve eğer yazmıyorsa, büyük olasılıkla zihnini bir oyun hazırlamak veya müzik yapmakla meşgul ediyor.

IG @lolaking_author veya FB okuyucu grubu Lola's Kings'de iletişimde kalalım!

OceanofPDF.com

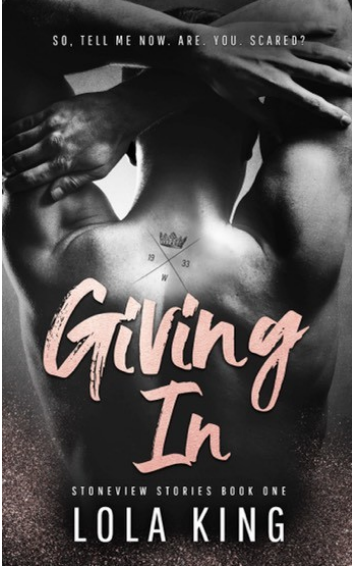
AYRICA LOLA KING TARAFINDAN

Stoneview dünyasını sevdiniz mi? Jake ve Jamie ilginizi çekti mi? Teslim Olmak ile başlayan Stoneview üçlemesindeki hikayelerine göz atın! (Rose ve Rachel'ı içerir)

OceanofPDF.com

Teslim Olmak

Jamie

Jake White bizim kralımız. Dikenli bir tacı, taştan bir kalbi ve ruhunda kötülük olan bir kral. Yine de bunu güzel bir gülümseme ve kalbinizi yerinden oynatan gözlerinin altında iyi saklıyor. Ancak Stoneview Prep'in altın çocuğunun etrafında her zaman karanlık bir aura vardı.

İyi korunan bir sır gibi. Kimsenin görmesine izin vermediği bir karanlık. "Merak kediye öldürdü, Jamie." Annem bana hep söyler. Bunun başımı daha fazla belaya sokacağını hiç söylemedi.

Beni Jake White'ın karanlık dünyasına atacağını hiç söylememişti. Ve ben çok tesadüfi olmayan bir şekilde

Jake'in geçmişinin bir kısmını öğrendiğimde, sonunda yaramazca meraklı olmanın sonuçlarını öğreniyorum. Merak bu kediye öldürmez. Onu oynanacak bir fareye dönüştürür. En azından Jake böyle karar verdi.

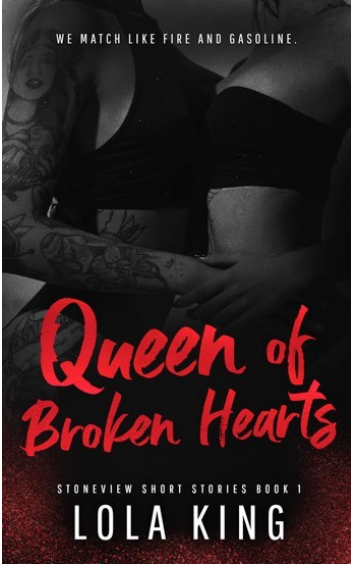
Jake

Üç yıl. Geçmişimiz bizi yakalamadan önce ikizim ve ben bu kadar özgür kalabildik. İyi gidiyorduk, iyi davranıyorduk, beladan uzak duruyorduk. Hepsinden önemlisi, kontrol bendeydi. Ama bela her zaman bize geri dönmek için bir neden bulur. Ve bu olduğunda, Jamie Williams tanıklık etmek için burada.

Sabah onun varlığından haberdar oldum, öğleden sonra ise bir fangirl gibi beni gözetliyordu. Bu kız, takındığım altın çocuk maskesinin ardında ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyor. Öyle olsun. Elimde zamanım, aklımda karanlık ve Jamie Williams'ı isteğime boyun eğdirmenin yüzlerce yolu var.

OceanofPDF.com

Kırık Kalpler Kraliçesi

Rose ve Rachel'ı sevdiniz mi? FF romanlarına göz atın!

Rachel

Başka bir hayatta, Rose White kralları dize getiren bir kadındı. Onlar için savaşlar başlattılar ve tüm krallıkları yakıp yıktı. Hepsi güzelliği, karizması ve seksapeli için.

Gözlerinin içine bakarak bir hata yaptım. Beni yakaladı ve onu sevmem için beni lanetledi. O Beni ağına düşürdü ve o zamandan beri kendine sakladı.

Şimdi onun sunağına tapıyorum. Ona kalbimi ve bedenimi veriyorum, onun iradesine boyun eğiyorum ve beni istediği gibi kullanmasına izin veriyorum.

Onun aşkı için her şeyi yaparım. Sorun şu ki... Ben tek değilim.

Bu Cadılar Bayramı gecesinde, onun doğum gününde, tek istediğim tek kişi olmak.

Sadece bir geceliğine Rose, benim yöntemimle oynayalım.

Ve yarın, sıradan bir tebaa olmaya geri dönebilirim. Kraliçe'nin canı istediğinde kırdığı bir başka kalp.

OceanofPDF.com